

ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΟΙ ΜΟΥΓΕΝΕΛΑ

ΕΤΟΣ Α'

ΤΟΜΟΣ 18

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ
ΣΕΡΑΟ

Ρωμαντικές
ἀχάπες

Ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον:

- 1] «Λεϊλά» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
- 2] «Τρελλή ἀπὸ ἀγάπη» τοῦ Α. ΝΤΕΛΚΑΝ
- 3] «Τὸ ἡμερολόγιο μιᾶς παντρεμένης»
τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
- 4] «Γιατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω;» τοῦ Μ. ΡΕΝΟΥΑΡ
- 5] Τὸ «μυστήριον μιᾶς γυναίκας» τῆς ΝΤΕΛΛΥ
- 6] «Ἡ Φιλάρεσκη» τοῦ ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ
- 7] Τὸ εἰδύλλιον τῆς ὠραίας ντὶ Καρπένα
τοῦ ΖΩΡΖ ΟΝΕ
- 8] «Μιά ἐξωτική ἀγάπη» τοῦ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
- 9] «Εἰδύλλιον στὸ Βόσπορον» τοῦ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ
- 10] «Ἡ τέχνη τοῦ φλέρτ» τοῦ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ
- 11] «Ὁ ἔρως μιᾶς κατασκόπου» τῆς ΝΤΕΛΛΥ
- 12] «Γαμήλιον ταξίδι» τοῦ Γ. ΟΝΕ
- 13] «Ὁ Γάμος τῆς Μαριάννας» τοῦ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ
- 14] «Ραγισμένες καρδιές» τοῦ ΕΝΤΜΟΝΤ ΓΚΟΝΚΟΥΡ
- 15] Ἀνάμεσα σὲ δύο ἀγάπες τοῦ ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ
- 16] Ναταλία Μαντορέ τοῦ ΑΜΠΕΛ ΕΡΜΑΝ
- 17] Τὰ ματωμένα τριαντάφυλλα
τῆς ΝΑΤΑΛΥ ΝΤ' ΕΣΤΡΟΥΘ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΙΑΣ ΣΕΡΑΦ

“ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ,,

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ...

Τ Ο δάσος, τὴ νύχτᾳ, ἔχει μιὰ παράξενη ψυχὴ: μέσα στὴ βαθεῖα σιωπῇ, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων μοιάζει μ' ἓνα κρυφὸ κι' ἀλλόκοτο μουρμούρισμα. Κάποτε, μιὰ σκληρὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ ξεπετιέται μέσα ἀπὸ τὶς λόχμες καὶ τὰ ξέφωτα: εἶνε ἡ κραυγὴ ἑνὸς πουλιοῦ, τὸ οὐρλιασμα ἑνὸς λύκου. Συχνά, πέφτει ξαφνικὰ μιὰ ντουφεκιά... Ἔπειτα, ὅλα ξαναγυρίζουν στὴ βαθεῖα σιωπῇ καὶ στὸ μυστήριο. Ἀνάμεσα ἀπὸ κάθε κλαδί, ἀπὸ κάθε φύλλο ξεχωρίζει ἓνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ, ὅπου λαμποκοπᾷ ἓνα ἀστρο. Ὅσο, γιὰ τὰ δέντρα, μοιάζουν μ' ἀκίνητα φαντάσματα ποὺ καιροφυλακτοῦν κάποιο διαβάτη. Ὅλα εἶνε τόσο σιωπηλὰ καὶ τόσο ἄγρια, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς θὰ συμβῇ κάτι φριχτὸ καὶ ἀπαίσιο μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι... Γι' αὐτό, κι' ἡ πιὸ ἀτρόμητη καρδιὰ σφίγγεται καὶ δειλιάζει κάτι τέτοιες νύχτες μέσα σ' ἓνα σιωπηλὸ καὶ ζοφερὸ δάσος. Τὸ ἔπειρο, τὸ ἄγνωστο, τὸ μυστήριον σὰς παραμονεύει μ' ἄορατα μάτια...

Στὰ βάθη λοιπὸν τῆς ἄγριας Καλαβρίας, ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ μοναξιά κι' ἡ σιωπῇ, κι' ὅπου, ἀκόμη καὶ τὸ μεσημέρι, κάτω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές, ὁ ἴσκιος εἶνε θαρὺς καὶ μαῦρος, μιὰ τέτοια νύχτα, σ' ἓνα ξέφωτο στὴν καρδιά τοῦ δάσους τῆς Πιερρανέρα, δώδεκα λησταί, ἀπὸ τοὺς πιὸ ξακουστοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἄγριους τῆς Ἰταλίας, καθόντουσαν γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά. Ἡ φλόγες ἔριχναν μιὰ κόκκινη λάμψιν στὰ ἀπαίσια πρόσωπά τους μὲ τὰ μαῦρα γένεια καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιά.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ συμμορία ξαναγύριζε στὸ λημέρι τῆς. Κάθε ληστὴς εἶχε περάσει τὸ χειμῶνα στὸ σπῖτι τοῦ «κουμπάρου» του. Μὰ τὰ χιόνια εἶχαν λυῶσει πειά, κι' ὅπως ἡ ἀρκουδὲς ἔτσι κι' αὐτοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς σπηλιές τους γιὰ καινούργιες ληστείες καὶ καινούργια θύματα. Ὡστόσο, τὸ κρῦο ἦταν ἀκόμη τσουχτερό. Ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε φτάσει στὸ λημέρι ἦταν ὁ Λύκαινας, ἓνας γέρος ληστὴς μὲ χοντρὸ λαιμό, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ γυρίσῃ εὐκολὰ τὸ κεφάλι καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν εἶχαν ἐγάλει ἔτσι οἱ σύντροφοί του.

Οἱ ἄλλοι κατόπιν ἔφτασαν ὁ ἓνας ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄλλο κι' ἐκάθισαν γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά, περιμένοντας νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὁ Λύκαι-

νας ποιά δουλειά απ' όλες θ' άρχιζαν πρώτη. "Όλο τὸ χειμῶνα εἶχαν καταστρώσει ἕνα σωρὸ σχέδια καὶ εἶχαν συλλογιστῇ καλὰ μὲ πῶς τρόπο θὰ κατάρφεναν πάλι νὰ κλέψουν καὶ νὰ σκοτώσουν, δίχως νὰ πέσουν στὰ χέρια τῆς χωροφυλακῆς.

"Ο Λύκαινας ὅμως δὲν μιλοῦσε ἀπόψε. Καθόταν μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ κάθε τόσο σκάλιζε τῇ φωτιά μ' ἕνα ξερὸ κλαδί. Οἱ ἄλλοι, ξαπλωμένοι τριγύρω, φλυαροῦσαν σιγανὰ, ζεσταίνοντας κάθε τόσο τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους στὶς κόκκινες φλόγες.

— "Ε, παιδιά, ἡμαστέ ὅλοι ἐδῶ! "Εκανε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Καλκάνια, ὁ πῶς σκληρόκαρδος απ' ὅλους. Δὲν άρχίζουμε;

— "Όχι, λείπει κάποιος... Τοῦ ἀπάντησε ὁ Λύκαινας.

— Ποιὸς λείπει;

— "Ενας καινούργιος σύντροφος... Τοῦ ἐξήγησε ὁ ἄλλος. Εἶνε σπουδαῖος. Καὶ θὰ μᾶς φέρῃ μιὰ καλὴ δουλειά. Θὰ κάνουμε τὴν τύχη μας!...

— Θὰ εἶνε κανένας ἀτζαμῆς... Γκρίνιαξε ὁ Καλκάνια.

— "Ό,τι κι' ἂν εἶνε, παρατήρησε αὐστηρὰ ὁ Λύκαινας, ὁ καινούργιος σύντροφός μας εἶνε παλληκαράς μὲ λιονταρίσια καρδιά καὶ νύχια ἀρκούδας. Ἀκούστε με τί σὰς λέω... Τὸν ξέρω ἐγώ!

Οἱ λησταὶ ἄρχισαν νὰ σχολιάζουν δυσανεστημένοι τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Τὶ τὸν ἤθελαν αὐτὸν τὸν καινούργιο; Γιά μπελάδες; "Ο Καλκάνια, δξύθυμος ὅπως ἦταν καὶ στενοκέφαλος, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν φωτιά, ἦταν ἀπαίσιο.

— Γιά κυτᾶχτε τον!... Φώναξε τότε ὁ Μποῦφος, ποῦ ἦταν ὁ γελωτοποιὸς τῆς συμμορίας. Δὲν μοιάζει μὲ τὸ ξόανο τοῦ Ἁγίου Ἀβακούμ!...

— "Όχι, ἀδελφέ! "Εκανε ὁ Στραβολαίμης. Δὲν βλέπεις πὼς εἶνε ὅλο ὡμορφιά, σὰν τὸν Μπερτολδῖνο;

"Ο Καλκάνια ὅμως, δίχως νὰ πεισμῶση, ἔρριξε γύρω του μιὰ ἀνήσυχη ματιά γιὰ νὰ τοὺς κἀν νὰ σωπάσουν. Κι' ὅταν ἐκεῖνοι, ἔπαψαν νὰ τὸν πειράζουν, ἄρχισε νὰ λέῃ:

— "Ακουσε, Λύκαινα, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν χωνεύω τοὺς νεοφώτιστους, ὄχι ἀπὸ ζήλεια, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν τοὺς ἔχω ἐμπιστοσύνη. "Ενας «καινούργιος» δὲν κινδυνεύει πολλὰ πράγματα, ὅταν πέση στὰ φυλακῇ. Κι' ἔπειτα, ἔχει εὐκολὴ τὴν προδοσίαν. Γιά νὰ γλυτώσῃ τὸ μᾶρι του, μπορεῖ νὰ μᾶς πουλήσῃ ὅλους στοὺς χωροφύλακες. "Ενεῖς ὅμως δὲν ἡμαστέ τὸ ἴδιο... "Εμεῖς ξέρουμε ὅλοι πὼς μᾶς περιμένει τὸ ἐκτελεστικὸ ἀποσπάσμα... Γι' αὐτὸ, μὲ τὸ συμπάθειο κιόλας, βάλῃ μαζὺ μὲ τίποτε χωροφύλακους;

— Μὴ σὲ νοιάζει! Τοῦ φώναξε ὁ Λύκαινας. "Εγγυῶμαι γι' αὐτὸ τὸ πόν! Κι' ἂν παίζετε ἐσεῖς τὸ κεφάλι σας, μοῦ φαίνεται πὼς κι' ἐγὼ παίζω μαζὺ σας τὸ δικό μου!

"Όλοι σὼπασαν τότε καὶ κύτταξαν τῇ φωτιά! Εἶχε δίκην ὁ Λύκαινας. Κατόπιν σιγά-σιγά, ἄρχισαν πάλι νὰ φλυαροῦν. "Ο Μποῦφος — Σπουδαῖο φαί, παιδιά. Κρέας τὸ μεσημέρι, κρέας τὸ βράδυ μουν σ' ἕνα μεγάλο ὑπόγειο, στὸ σπῖτι ἐνὸς «κουμπάρου» μου. Κι' σιληᾶς νὰ ἦμουν δὲν θὰ περνοῦσα τόσο ὡμορφα! Τί νὰ σὰς πῶ! Οὔτε βαίννοεῖται, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν ἐμένα ἢ υποχρεώσεις. "Εδῶσα στὸν «κουμπάρου» μου σωστὲς τρεῖς χιλιάδες φράγκα... Μήπως ὁμως μοῦ

εἶχε κοστῖσει τίποτα; Εἶχα σκοτώσει τὸν ταχυδρομικὸ διάνομέα καὶ τοῦ εἶχα πάρει ὅλα τὰ συστημένα.

"Αξαφνα, τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν κι' ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ ντουφεκιά. Οἱ λησταὶ ταράχτηκαν καὶ πήδησαν ὄρθιοι, ἐτοιμοὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. "Όλοι περικύκλωσαν τὸν ἀρχηγὸ τους.

— Τί τρέχει; "Εκαναν, προσπαθώντας νὰ διακρίνουν μέσα στὸ σκοτάδι.

— "Ο Καλκάνια κι' ὁ Στραβολαίμης νὰ πάνε νὰ δοῦνε τί συμβαίνει!... Πρόσταξε ὁ Λύκαινας σιγανὰ.

Οἱ δυὸ λησταὶ ἄρπαξαν τὰ ντουφέκια τους κι' ἀθόρυβα γλύστησαν καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι. Οἱ ἄλλοι κάθησαν πάλι ἡσυχὸι γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά.

— Κανέναν ἀγοφύλακα θὰ χτύπησε κανένα λύκο... Ψιθύρισε κάποιος. Δὲν ἀκούτε τὰ οὐρλιάσματά του;

Κι' ἀλήθεια, ὁ ἀέρας ἔφερνε τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων ποὺ κυνηγοῦσαν τὸ λύκο. Τ' ἀλυχτίσματά τους ἀντηχοῦσαν πένθιμα μέσα στὴ νύχτα.

Σὲ λίγο, ὅλα ἡσύχασαν. Τὸ δάσος βυθίστηκε πάλι στὴ σιγαλιά.

— Δὲν εἶνε τίποτα... "Εκανε ὁ Λύκαινας καὶ ξαπλώθηκε κι' αὐτὸς κοντὰ στὴ φωτιά.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, δυὸ σκιὲς βγῆκαν ἀπ' τοὺς σκίνους.

— Κάποιο λύκο χτύπησαν... "Εξήγησε ὁ Καλκάνια.

— Καὶ δὲν σὰς τὸ εἶπα; Ψιθύρισε ὁ ἀρχηγός. Καθῆστε κάτω, παιδιά, μὴ φοβάστε.

Μὰ πρὶν προφτάσουν νὰ καθῆσουν στὴ θέσι τους οἱ δυὸ λησταὶ, ἕνα παράξενο σφύριγμα ἐσχίσσε τὸν ἀέρα. Οἱ λησταὶ ἀνασηκώθηκαν πάλι ξαφνιασμένοι. "Ο Λύκαινας τοὺς ἔκανε ἕνα νόημα γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

— Αὐτὸς εἶνε! Φώναξε.

Καὶ σφύριξε μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο.

Οἱ ἄλλοι, ὄρθιοι, περίμεναν μὲ περιέργεια νὰ δοῦν τὸν καινούργιο σύντροφό τους. "Ο Λύκαινας γύρισε πρὸς τὸν Καλκάνια καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ο σύντροφος ποὺ περιμένουμε δὲν θάρῃ πῶς κοντὰ, ἂν δὲν τοῦ δώσουμε κι' ἕνα δεῦτερο σινιάλο. Τράβα λοιπὸν καὶ στάσου καμμιὰ διακοσαριά μέτρα πῶς πέρα ἀπὸ δῶ κι' ἄφησέ τον νὰ περάσῃ, ἂν εἶνε μόνος. Μὰ μόνος θὰ εἶνε, εἶμαι βέβαιος, γιὰτὶ εἶνε παλληκάρι.

— Μὰ πὼς εἶσαι τόσο σίγουρος γι' αὐτόν; Ἀπόρησε ὁ Καλκάνια.

— Τὸν ξέρω πολὺ καλὰ! Νὰ μείνετε ἡσυχὸι ὅλοι σας! Τοὺς φώναξε ὁ Λύκαινας. Κι' ὅσο γιὰ τὴν παλληκαριά του, εἶνε ἀξιοθαύμαστη. Μὴ, θέλετε νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα; Τὸ χειμῶνα, εἶχα βγῆ, ἀπὸ τὸ σπῖτι ποὺ κρυβόμουν γιὰ νὰ πάω νὰ βρῶ ἕνα φίλο, γιὰ κάποια ἐπείγουσα δουλειά... Λίγο πῶς πέρα ἀπὸ τὸ μῦλο τοῦ Λατίνι συνάντησα ἕνα νέο μ' ἕνα σκυλί. Τὰ μοῦτρα του μ' ἄρεσαν. Φαινόταν τίμιο κι' ἄξιο παλληκάρι. Καθὼς τραβούσαμε μπροστὰ μαζὺ, τοῦ εἶπα πὼς ἦμουν ζωέμπορος. "Εκεῖνος πάλι μοῦ ἐξήγησε πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δασοφύλακες τοῦ βαρὼνου Μιραμάρ. Τὸ χιόνι ἦταν πυκνὸ, οἱ κάμποι τριγύρω ἔρημοι καὶ στὸ βάθος φαίνοντοσαν τὰ σπῖτια ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ. "Αξαφνα, ἀκούσαμε κάτι ἄγριες κραυγές. "Ενας πελώριος λύκος κατέβαινε ἀπὸ τὸ βουνό, κρατώντας στὰ δόντια του ἕνα ἀρνάκι. Ἀπὸ πίσω του ἔτρεχε ἕνας βοσκὸς καὶ τὸν πυροβολοῦσε γιὰ νὰ παρατήσῃ τὸ θῦμα του. "Ο σκύλος τοῦ συντρόφου μου, μόλις εἶδε τὸ λύκο, ποῦ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας, χύμηξε κατ' ἀπάνω του. Σὲ λίγο ρίχτηκε στὸ ἀγρίμι κι' ὁ ἴδιος ὁ παρά-

ξένος νέος. 'Ο λύκος στάθηκε και τὸν κύτταξε γρυλλίζοντας, ἐνῶ τὰ μάτια του ποὺ μοιάζαν σὰν δυὸ σταγόνες αἷμα πέταγαν φωτιές. Μὰ ὁ νέος οὐτε φοβήθηκε καθόλου. "Αρπάξε τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τὴν προεῖα καὶ προσπάθησε νὰ τὸ θγάλη ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ λύκου λές κι' αὐτὸ τὸ θηρίο νὰ ἦταν κανένα δύστροπο σκυλὶ τῆς στάνης. "Ὅλ' αὐτὰ βέβαια εἶχαν γίνει σ' ἓνα ἀναιγόκλεισμα τοῦ ματιοῦ. "Ἐτσι ὁ λύκος δὲν εἶχε προλάβει νὰ τὸ σκάσει ἀπ' αὐτὸν τὸν περίεργο νέο. Καὶ τώρα στεκόνταν μπροστὰ τοῦ γρυλλίζοντας ἀπαίσια καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποστηρίξη τὸ δίκην του. "Ἦθελε τ' ἀρνὶ μὰ καὶ τὸ εἶχε ἀρπάξει. Μὰ κι' ὁ νέος δὲν ἔδειχνε καθόλου ὅτι τὸν φοβῶταν. Ἀψηφώντας τὰ φοβερά γρυλλίσματά του καὶ τὰ ἀγρία νύχια τοῦ ἀρπάξε τὸ λύκο ἀπὸ τὸ μουςοῦδι, τὸν ἀνάγκασε διὰ τῆς θίας ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, πέταξε στὸ θοσκὸ τ' ἀρνὶ κι' ὕστερα βάλθηκε νὰ παλεῖ γελώντας στήθος μὲ στήθος μ' αὐτὸν τὸν ἐξαγριωμένο καὶ πεινασμένο λύκο. Αὐτὸ φαίνεται πῶς τὸν διασκέδαζε, γιατί ἔβγαζε κάθε τόσο χαρούμενες κραυγές, ἔτσι ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ... σταυροκοπηθῇ. Φοβήθηκε, ἀδέλφια, νομίζοντας ὅτι εἶχα περπατήσει ὡς ἐκεῖ πέρα μὲ τὸ Διάβολο. Καὶ μ' ὅλη τὴ γενναιότητά μου ὡστόσο σ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ τὰ εἶχα χαμένα κι' ἔτρεμα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία μου. Τώρα ὁ λύκος κι' ὁ νέος εἶχαν κυλιστῇ καταγῆς, χτυπιώντουσαν, οὐρλιάζαν κι' οἱ δυὸ ἀπαίσια κι' εἶχαν γίνει ἓνα κουβάρι. Ξαφνικὰ ἡσυχία ἀπλώθηκε πάλι τριγύρω. "Ενας ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους παλαιστὰς ξεχώρισε ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. "Ἦταν ὁ ἄνθρωπος. "Ὅσο γιὰ τὸ λύκο, αὐτὸς εἶχε κυριολεκτικῶς κομματισθῇ μ' ἓνα ὑπερβολικὰ ἀνατριχιαστικό, μὰ καὶ γενναῖο τρόπο. "Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καταφέρει νὰ τοῦ ἀνοίξη τὸ μουςοῦδι, νὰ χῶσῃ μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου τὴ γροθιά του, ν' ἐρπάξη τὴ γλώσσα καὶ νὰ τοῦ στρίψῃ τὸ λαρύγγι ἔτσι ποὺ θγάξει ὁ χασάσης ἀπὸ τ' ἀρνὶ τὴ σηκοταρία του....

— Καὶ δὲν πληγώθηκε; Ρώτησαν συνεπαρμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἰματηρὴ ἱστορία οἱ λησταί.

— Μὰ βέβαια πληγώθηκε. Τὰ δόντια τοῦ λύκου τοῦ ξέσχιζαν τὸ μανίκι τοῦ σακακιοῦ του καὶ τὶς σάρκες τοῦ μπράτσου του ἔτσι ποὺ φάνηκε γυμνὸ τὸ κόκκαλο! Μὰ δὲν φαινόταν καθόλου ὅτι ὑπέφερε. "Ἦρθε κοντά μου, σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδὴ τοῦ χεριοῦ του τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του καὶ μοῦ δήλωσε σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε:

— Μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας.

— Μιὰ στιγμή τοῦ φώναξα, γενναῖε μου, νὰ σὲ περιποιηθῶ. Μὲ κάτι λύκους σὰν ἐσένα πρέπει νὰ τὰ ἔχη κανεὶς καλά. "Εσύ, μὰ τὸν "Ιησοῦ Χριστό, ἔχεις τὴν καρδιά ἐνὸς ταύρου. Κι' ἔβρεξα μὲ ρακὶ τὸ μαντίλι μου καὶ τὸ ἔβαλα πάνω στὴν τρομακτικὴ πληγὴ του. "Ενας ἄλλος θὰ πῆδαγε ἀπὸ τοὺς πόνους, μὰ ἐκείνου οὐτε τ' αὐτὶ του δὲν ἰδρωσε. Δίχως νὰ πῇ τίποτε φορτώθηκε τὸ κουφάρι τοῦ λύκου. Τέλος μοῦ δήλωσε μ' ἓνα μελαγχολικὸ χαμόγελο:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι γνωρίζομαστε...

— Τί περίμενες δῶ πέρα; Τὸν ρώτησα ἐγὼ περίεργος.

— Τίποτα, ἔτσι γύριζα ἐντελῶς ἄσκοπα στὸ δάσος μὴ φανταζόμενος ὅτι μποροῦσα νὰ συναντήσω αὐτὸ τ' ἀγρίμι.

Οἱ λησταὶ ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Λύκαινα ταράχθηκαν κι' ἔσπευσαν νὰ τὸν ρωτήσουν:

— "Ἦξερε ποῖος ἦσουν;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μάλιστα. Κι' ἀπὸ τότε γίναμε φίλοι. Συχνὰ μάλιστα βλεπόμαστε καὶ πίνουμε κανένα ποτηράκι. Καὶ τόσο κέρδισα τὴν ἐκτίμησίν του ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅλα αὐτὰ ποὺ θ' ἀκούσετε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ στόμα του, μόλις θάρρη δῶ πέρα. Καὶ τώρα γιὰ νὰ τελειώσω τὴ κουβέντα, δίχως πολλὰ λό-

για, σὰς ὁμολογῶ ὅτι τὸν θεωρῶ ἄξιο γιὰ νὰ γίνῃ σύντροφός μας. — Βέβαια γιὰ τὸ θάρρος του, εἶπε ὁ Στραβολαίμης, κανένας μας δὲν ἔχει ἀντίρρηση. Μὰ γνώρισα πολλοὺς ποὺ ἐνῶ ἦταν γενναῖοι καὶ δὲν φοβόντουσαν καθόλου τὸν κίνδυνο, ἀγωνιοῦσαν καὶ τρέμαν μπρὸς σὲ μιὰ σταγὼνα ἀνθρώπινο αἷμα.

"Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ δάσους ἓνα δευτερο μυστηριώδες καὶ συνθηματικὸ σφύριγμα. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πιὸ μακρὺ καὶ πιὸ παράξενο σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ κάτι ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο:

— "Ἀνησυχεῖ κι' ἔχει δίκη, φώναξε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Καὶ ἀπάντησε στὸν ἄγνωστο μ' ἓνα ἐξ ἰσοῦ μακρὺ καὶ παράδοξο σφύριγμα.

— Μὰ δὲν μὰς εἶπες ἀκόμη πῶς τὸν λένε, παρατήρησε ὁ Μποῦφος.

— Δὲν ξέρω τὸ πραγματικὸ ὄνομά του, δήλωσε ὁ Λύκαινας, μὰ οἱ ἑσκοὶ τὸν λένε Γεράκι.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε στὴν πρώτη μας δουλειά, γρύλλισε ἓνας γεροληστής, μιὰ «ἀρκούδα» τῶν ἀπόκριμων βουνῶν τῆς Καλαβρίας ποὺ μέχρι κείνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε πῇ λέξι.

Οἱ ἄλλοι λησταὶ κύτταζαν πέρα τὴ θαθεῖα νύχτα. Τ' ἄστρα μεσουρανοῦσαν πάντα στὸ σκοῦρο διάστημα. "Ενας παγωμένος ἀγέρας κουνοῦσε τὶς κορυφές τῶν ἐλάτων. "Ἡ λάμψι τῆς φωτιᾶς ἔδινε στὰ πρόσωπα τῶν ληστῶν ἓνα ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα. "Ἐκείνη τὴ στιγμή πετάχτηκε ἀνάμεσά τους ὁ Καλκάνια καὶ δήλωσε:

— "Ὁ νεοφώτιστος περπατάει μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τοῦ δάσους μὲ σταθερὸ καὶ γρήγορο βῆμα. Ξέρει νὰ μαντεύῃ τ' ἀληθινὰ περάσματα καὶ νὰ θρίσκη μέσα στὴ νύχτα τὰ μονοπάτια. Φαίνεται ἄνθρωπος ποὺ ξέρει καλὰ τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους. Δὲν εἶνε ἓνας νεοφώταλος. Μὰ ὅπου νὰ εἶνε φτάνει στὸ λημέρι. Νά τον, καμαρώστε τον!...

Μιὰ μεγάλῃ περιέργειᾳ ἔκανε τὰ κεφάλια ὅλων τῶν ληστῶν νὰ γυρίσουν πρὸς τὴ μεριά τοῦ δάσους ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούγονταν τὸ σπάσιμο τῶν ξερῶν κλαδιῶν. Αὐτὸ πρόδιδε τὸ σταθερὸ βᾶδισμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε δίχως καθόλου νὰ διστάξῃ. "Ἦλος στὸ ξέφωτο τῶν δέντρων εἶδαν νὰ διαγράφεται μιὰ σκιά. "Ἦταν τὸ Γεράκι. "Ὁ ἄγνωστος προχώρησε, στάθηκε στὴ μέση τῶν ληστῶν, κοντὰ στὴν ἀναμμένη φωτιά καὶ φώναξε:

— Τὴν καλησπέρα μου σ' ὅλη τὴ συντροφιά.

— Γειά σου, «Γεράκι», τ' ἀπάντησαν ἐκείνοι μὲ ὕψος ἀνθρώπων ποὺ γνώριζαν κιόλας τὴν ἀξία του.

Μὰ κατὰ βάθος φαίνονταν ὅτι δὲν τοῦ εἶχαν τόση ἐμπιστοσύνη. "Ὅστόσο λίγο ἀργότερα τ' ὄνομα τοῦ Γερακιοῦ ἀρχισε νὰ προφέρεται μὲ σεβασμὸ κι' ἐγίνε θρυλικὸ στὰ χρονικὰ τῶν συμμοριῶν ὁ λόκληρης τῆς "Ιταλίας.

II

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΓΕΡΑΚΙΟΥ»

Ο νεοφερμένος ἦταν εὐσωμος, φαίνονταν ὑπερβολικὰ δυνατὸς καὶ ἄγριος. Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας δὲν ἄφηνε νὰ φανοῦν καλὰ τὰ χαρακτηριστικά του. "Ὅσο δὲν εἶχε γενειάδα, μὰ τὰ μουστάκια του ἦταν πυκνὰ καὶ ἄγρια. Τὰ μάτια του ἐπίσης γυάλιζαν ὅπως τὰ μάτια τοῦ λύκου ἢ τῶν ὀρνέων κι' ἀγρίευαν περισσότερο τὴν φυσιογνωμία του.

— Συνδουλίστε τὴ φωτιά, γκρίνιαξε ὁ Λύκαινας, ἀρχισε νὰ ση-

κάνεται πάλι ο Βορηάς και θα ξυλιάσουμε δώ πέρα. Θα παγώσει ακόμη κι' αυτό το μεδούλι των κοκκάλων μας!

Δυό λησται γλύστησαν προς τα δέντρα, μάζεψαν ένα σωρό ξερά ξύλα και τα ρίξαν πάνω στη θρακιά. Έπειτα πέσαν με την κοιλιά κι' άρχισαν να φυσάνε μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων τους. Πράγματι σε λίγο μιά λεπτή φλόγα ύψώθηκε ανάμεσα από ένα πυκνό σύνεφο λευκού καπνού, ή όποια όσο πήγαινε δυνάμωνα και φούντωνε. Τότε οι ίσκιος διώχθησαν από το λημέρι των ληστών κι' όλα τα μάτια καρφώθηκαν στον νεοφερμένο που παρέμεινε ήσυχος κι' ακίνητος κοντά στη φωτιά.

Κι' αλήθεια το «Γεράκι» ήταν νέος ως είκοσι πέντε περίπου χρόνων, υπερβολικά όμορφος, λεπτός, καλοδεμένος, με φαρδείς και δυνατούς ώμους. Φορούσε τη ζωηρόχρωμη γιορτινή στολή των χωρικών της Καλαβρίας κι' είχε κάνει προσεχτικά την τουαλέτα του για να κερδίση από την πρώτη στιγμή την έμπιστοσύνη των ληστών και να μη τόν νομίσουν για κανένα φουκαρά κι' άδικημένο.

— Είπα στους φίλους μου, δήλωσε ο Λύκαινας πώς έχεις τόν πόθο να γίνης δικός μας. Μά πριν σε παραδεχτούμε για σύντροφο θα θέλαμε να μάθουμε τις αιτίες που σ' ανάγκασαν ν' ακολουθήσης τόν ελεύθερο δρόμο του βουνού που έχει τις όμορφιές του μά και τα θάσανά του.

Οι άλλοι λησται ταχτοποιήθηκαν καλύτερα στις θέσεις τους, κρεμάστηκαν από τα χείλη του «Γερακιού» και πήραν τόν ύψος δικαστών. Μά ούτε ή παγερή έκφραση της φυσιογνωρίας τους, ούτε τόν σκληρό τους βλέμμα τάραξε τόν νεοφερμένο. Αύτος έβαλε τα χέρια μπρός στο στήθος του, τα σταύρωσε και με διάλεκτο των ανθρώπων που ζούν στη μοναξιά, που δέν χάνουν τόν καιρό τους μ' άσκοπα λόγια, τούς όμολόγησε «σταράτα» τις σκέψεις του:

— Ξέρω πολύ καλά, τούς είπε, ότι οι περισσότεροι από σάς με κυττάτε με μισό μάτι, γιατί δέν γνωρίζετε ακόμα την αξία μου και δέν φαντάζεστε τί μπορώ να κάνω. Σας δικαιολογώ απόλυτα. Δέν έτυχε να σκοτώσω ποτέ ως τα τώρα ένα ταξιδιώτη για να τόν ληστέψω ή να «ξεκαθαρίσω» ένα χωροφύλακα. Για ν' ανεβώ στην εκτίμησή σας, τόν ξέρω, ότι θα πρέπει να σκοτώσω έναν άνθρωπο. Εκείνος που δειλιάζει να χύση ανθρώπινο αίμα είναι ανάξιος σας. Έ, λοιπόν, σας δηλώνω ότι αύτος ό κανόνας δέν είναι σωστός. Έγώ είμαι γενναίος δίχως να έχω σκοτώσει άνθρωπο. Κι' όποιος από σάς άμφιβάλλει μπορεί να συναγωνισθή μαζί μου στο μαχαίρι ή στο πιστόλι. Αν είναι πιο δυνατός άς μου ξεριζώσει την καρδιά με τόν έγχειρίδιό του ή άς μου άνοίξη στα δυό τόν κεφάλι με τις σφαίρες του. Μά σας δηλώνω επίσης ότι αύτη ή τύχη περιμένει τόν «γενναίο» σας.

Τό «Γεράκι» τελειώνοντας αύτά τά τολμηρά λόγια έφτυσε κατά γης και κύτταξε διαδοχικά τούς ληστές μ' ένα ήρεμο και ψυχραιμο βλέμμα. Κανείς ωστόσο από αύτούς δέν κουνήθηκε Μόνο ό Μπουφός δέν μπόρεσε να μη φωνάξη με θαυμασμό.

— Είναι άξιος τού όνόματός του, ψιθύρισε ό Γκασπάρ, ένας ληστής, που φημιζόταν για την παλληκαριά του. Αύτό τόν «Γεράκι» πρέπει να έχη άσφαλώς και πολύ γερά νύχια.

— Αύτά είναι παχειά λόγια, φώναξε ό Καλκάνια. Θα πρέπει πρώτα να τόν δοκιμάσουμε σ' έργα κι' έπειτα τού δίνουμε την άνάλογη άπάντησι.

— Εκείνο που με συνέδεσε με σας, συνέχισε τόν «Γεράκι», είναι μόνο ή έπιθυμία της απόλυτης έλευθερίας. Δέν σκότωσα και δέν έκλεψα ποτέ μου και τόν να «ξεκαθαρίσω» ένα χωροφύλακα, αύτό δέν τόν έρίσκω καθόλου τού γούστου μου. Όσο για σας, μά την αλήθεια, κάνετε αύτη τη ζωή, γιατί μεταξύ της βαρείας άλυσσίδας τού

κατέργου και τού παγωμένου δάσους, προτιμάτε τόν τελευταίο. Μά γώ μπορώ να κοιμάμαι τη νύχτα μ' άναπαυμένη τη συνείδησή μου και να ξυπνάω και ν' άντικρύζω τόν ήλιο δίχως τόν φόβο της τιμωρίας. Είμαι όλομόναχος στον κόσμο. Ανατράφηκα ωστόσο με μεγάλη προσοχή, δέν πείνασα ποτέ μου. Δέκα χρόνια σπούδασα στο κολέγιο τού Σάν Ντεμέτριο και θα μπορούσα να γίνω γιατρός ή δικηγόρος, αν αύτό τώ έβρισκα τού γούστου μου. Μά προτιμώ καλύτερα τη συντροφιά σας. Μισώ τώρα όλους τούς ανθρώπους. Διψώ πειά για αίμα και θέλω να περάσω από δώ και πέρα τη ζωή μου βουτώντας τα χέρια μου στο έγκλημα. Θα κάνω τόν Καλκάνια να χλωμιάξη από τήν άγριότητα μου κι' ό Μπουφός θα προτιμά καλύτερα από κάθε τί να διηγείται τις άνατριχιαστικές μου περιπέτειες. Όσο για σένα Λύκαινα, που με θεωρείς πιο δυνατό από ένα ταύρο, θα δής ότι αληθινά δέν ύπάρχει πιο δυνατό μπράτσο από τόν δικό μου. Μά και σύ Γκασπάρ που φημιζέσαι ότι γνωρίζεις τά πιο άπόκρυφα περάσματα τού δάσους, θα σε κάνω να μάθης και θα σ' οδηγήσω από μονοπάτια και χαράδρες που ποτέ σου δέν γνώρισες.

— Μά αύτά είναι όλα; Ρώτησε ειρωνικά ό Στραβολαίμης. Μπας πρόκειται να μάς κατεβάσης και από τόν ούρανό τ' άστέρια;

— Όσο για σένα, Στραβολαίμη, τ' άπάντησε τόν «Γεράκι» θα δής πώς σκοτώνεται ένα πουλί ακόμη και στο πιο γρήγορο πέταγμά του. Γράφτε το καλά λοιπόν μέσα στο μυαλό σας ότι τά ξέρω όλα κι' ότι μπορώ να προφυλάξω τούς συντρόφους μου από τα χέρια των χωροφυλάκων και να στερήσω την εύχαρίστησι από τόν δήμιο να τούς κόψη τόν λαιμό με τόν κοφτερό μαχαίρι της λαιμητόμου.

Όλοι οι λησται άκουγαν κατάπληκτοι τά παράδοξα λόγια τού «νεοφώτιστου». Παραδεχόντουσαν ότι τόν «Γεράκι» είχε δίκιο, ότι σωστά μιλούσε για τόν καθέναν τους και τόν θαύμαζαν για τόν θάρρος της γνώμης του, τά τολμηρά του λόγια και την υπερηφάνειά του. Γι' αύτούς τούς ανθρώπους που μιά μαχαίρια πάρα πάνω στην καρδιά ενός ανθρώπου δέν είχε καμιά σημασία, τά λόγια τού νεοφερμένου είχαν κάνει έντύπωσι. Κανείς ως τα τώρα δέν τούς είχε μιλήσει όπως αύτος και τόν παραδεχόντουσαν, γιατί ήταν δυνατός και γενναίος. Μόνο ό Καλκάνια σήκωσε άδιάφορα τούς ώμους και γκρίνιαξε:

— Όστερ' από όλα αύτά νομίζω ότι τά πάντα κανονίστηκαν. Ό Λύκαινας λοιπόν δέν έχει παρά να παραδώση την άρχηγία σ' αύτό τόν «κουτορνήσι» που μάς ζάλισε με τις καυχησιές του λές κι' είναι ένας τρομερός κατακτητής. Αύτό μάς έλειψε τώρα να μάς κάνουν τόν δυνατό και τά... κουνούπια.

— Ό Λύκαινας θα κρατήσει την άρχηγία, άπάντησε ψυχρά τόν «Γεράκι», γιατί είναι δίκαιος και πιο ήλικιωμένος άπ' όλους μας. Όσο για τόν «κουτορνήσι» που λές, Καλκάνια, μπορείς να δοκιμάσης την αξία του στα όπλα.

Ό νεοφώτιστος δέν είχε προλάβει όμως να τελειώση τη φράσι του. Ό ληστής τραβώντας τόν μαχαίρι τού τινάχθηκε άπάνω του για να τόν κόψη μ' ένα ξεφωνητό λύσσας τόν λαιμό. Μά ό νεοφώτιστος δέν έχασε την ψυχραιμία του. Γρήγορος σαν άστραπή τίνανε μιά φοβερή γροθιά στην κοιλιά τού Καλκάνια και τόν σώριασε δέκα μέτρα μακριά άναίσθητο.

— Καθώς βλέπεις, φώναξε, έξη μήνες άνάπαυσι σε κάνουν φίλε μου να χάσης τη δύναμι και την ελαστικότητά σου. Μά αύτη ή γροθιά άς σου χρησιμέψη για καλό μάθημα.

Ό Καλκάνια έπειτα από λίγο σηκώθηκε τρικλίζοντας. Μά σαν καλός ληστής που ήταν δέν μπόρεσε να κρύψη τόν θαυμασμό του και κρατώντας την κοιλιά του που τόν πονούσε, ψιθύρισε:

— Χριστέ και Παναγία μου! Τί τρομερή γροθιά ήταν αυτή!...

— Λοιπόν, φώναξε χαμογελώντας ο Λύκαινας και κυττάζοντας διαδοχικά όλους τους ληστές, τώρα που τέλειωσαν τά... παιγνίδια παραδέγεστε για σύντροφέ σας το «Γεράκι» και με τα ίδια δικαιώματα που έχει ο καθένας σας;

— Ναι, ναι! Φώναξαν ύλοι από το βάθος της καρδιάς τους.

— Τότε δώστε του το φιλή της αδελφικής ενώσεως και της φιλίας.

Όλοι οι ληστές σηκώθηκαν άμέσως με επίσημο ύφος. Ο νεοφερμένος στέκονταν με τα χέρια σταυρωμένα μ' συνεπαρμένος από τη συγκίνηση αυτής της μεγάλης στιγμής που έκρινε την μελλοντική ζωή του. Ένας-ένας οι ληστές τώρα τον πλησίαζαν, τον φιλούσαν τρεις φορές στα μάγουλα και στο μέτωπο και ψιθύριζαν:

— Ένωμένοι στη ζωή και στο θάνατο!

Το «Γεράκι» δίχως ν' ανταποδίδη το φίλημα, άπαντούσε με το ίδιο ύφος:

— Ένωμένοι στη ζωή και στο θάνατο!

Όταν όλοι ξαναγύρισαν στις θέσεις τους, ο νέος σύντροφός τους άρθωσε υπερήφανα το κορμί του και μέσα στην άπόλυτη σιωπή που ακολούθησε αυτή την παράδοση ιεροτελεστίας, δήλωσε:

— Φίλοι μου, πρέπει τα δάση του Σύλα να γίνουν δικά μας. Δεν θα υπάρχει έλεος για τους ανθρώπους που δεν είναι δικοί μας. Θέλω να γλεντήσω, να χαρώ και να ικανοποιήσω όλες τις επιθυμίες μου. Μπορεί να σκοτώσω έναν άνθρωπο έστω για να του πάρω ένα τσιγάρο... Μπορεί να κάψω ένα δλόκληρο χωριό για ν' άποκτήσω μιά μπετίλλια καλού κρασιού. Τέλος ποιός θα είναι εκείνος που θα μπρέσει να με κάνει να πεθάνω στην άγχόνη ή άπάνω στη φωτιά; Αυτό δεν το ξέρω άκόμη. Μά είμαι βέβαιος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν έχει άκόμη γεννηθή.

— Μωρέ τί διδασκαλία είναι τούτη, φώναξε με θαυμασμό ο Μπούφος! Ούτε ο Δόν Παρμπίλλι, ο παπάς του χωριού μου δεν θα κατάφερνε να τ' άπ' τόσο καλά.

— Δεν άκουσες λοιπόν, άνόντε, φώναξε ο Λύκαινας ότι δέκα χρόνια είχε χωμένη τη μύτη του στα θίβλια;...

Και άμέσως έσπευσε ν' άπάντησε στο «Γεράκι»:

— Κι' εγώ κι' οι σύντροφοί μου ήμαστε μαζί σου. Έχεις δίκιο. Πρέπει να σκοτώνουμε, να κλέβουμε, να λεηλατούμε τις περιουσίες των πλουσίων, να γεμίζουμε το στομάχι μας με περίφημα φαγητά, να εύφραίνουμε τη γλώσσα μας με παλιά κρασιά, ν' άναστατώνουμε το δάσος από τις τουφεκιές και τα γέλια μας και να τραγουδάμε τις παλληκαριές μας... Ήμαστε πρόθυμοι ν' άκολουθήσουμε την τύχη σου... Δεν έχεις παρά να πής τί πρόκειται να κάνουμε.

— Προς το παρόν θα σ' άδηγήσω σ' ένα πιό άσφαλισμένο μέρος. Τούτο το λημέρι είναι γι' ανθρώπους πρωτόπειρους που δεν φοβούνται αν τους έρουν οι χωροφύλακες. Έλ'ατε λοιπόν μαζί μου να σ' άταχοποιήσω σε καλύτερη μεριά.

Οι συμμορίες σηκώθηκαν. Στην άκρη τ' ουρανού άρχισε να ξεφτιίζει ή ύλη απ' τ' λευκό φ'ως της χαρ αυγής. Το δάσος τώρα φαίνονταν ότι έμπνυσε και χίλια κελαϊδίσματα πουλιών δίναν ένα τόνο χαράς στο έυπνημά του.

— Ξέρω συνέχισε το «Γεράκι», μιά θαθεία σπηλιά που έχει δυό μυστικές εξόδους και που χωρίζεται σ' ένα πλήθος αίθουσες. Έκεί θα ήμαστε άσφαλισμένοι σαν να έρισκώμαστε σ' ένα γερό φρούριο. Κανείς δεν θα τολμούσε να μπη εκεί μέσα. Άλλωστε θα ήταν προτιμότερο γι' αυτόν αν έχωνε το κεφάλι του σε μιά λυκοπαγίδα. Έλ'ατε, φίλοι μου, γιατί ο ήλιος δεν θ' άργήσει να μ' άς προδώσει...

Οι ληστές άκολουθήσαν τον «νεοφώτιστο» θυθίζοντας έρευνητικά μέσα στο σκοτάδι της νύχτας το άγριωπό βλέμμα τους, με σπλωμένο τ' αυτί και με το χέρι στην σκανδάλη του τουφεκιού τους.

Ο Καλκάνιας που άκολουθούσε τελευταίος, γύρισε κι' είπε στο Λύκαινα, κλείνοντας το είρωνικά το μάτι:

Ο Λύκαινας του έκανε νόημα να βουλώσει το στόμα του και του

— Μου φαίνεται π'ωσ π'ωμε να διασκεδάσουμε...

Έδειξε πέρα από το δάσος τα λευκά σπίτια του χωριού...

Μά ο Καλκάνιας δεν είχε διάθεσι για φλυαρία κι' έκανε π'ωσ δεν κατάλαβε τί ήθελε να του π'η ο άρχηγός του. Άλλωστε αυτή ή στιγμή δεν ήταν γι' άστείότητες. Έπρεπε πρώτα να έξασφαλίσουν το τομάρι τους.

III

ΤΟ «ΧΡΥΣΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ»

ΜΑ πριν να συνεχίσουμε την ιστορία αυτού του περίφημου ληστού της Καλαθρίας θα έπρεπε πρώτα να σ' άναφέρουμε τους λόγους που τον άνάγκασαν να έγ'η στο κλαρί. Μά γι' αυτό θα πρέπει να γυρίσουμε δεκαπέντε χρόνια πίσω.

Εκείνη την εποχή λοιπόν ο βαρ'ωνος Λουσιέν Αντριάνι είχε έγκ'ατασταθή στο άπέραντο χτήμα του στα πυκνά δάση του Σύλα. Ο άνθρωπος αυτός άφου βαρέθηκε να ταξιδεύ'η σ' όλο τον κόσμο κι' άφου δοκίμασε όλες τις χαρές της ζωής άποτραβήχθηκε στον πύργο του που έμοιαζε μ'άλλον για φρούριο για να ξεκουράσει το γερασμένο κι' έξαντλημένο κορμί του.

Το χειμ'ωνα το χιόνι στιβάζονταν γύρω από εκείνη την τεράστια βίλλα του, έκλεινε την έξωπορτα, έφτανε ως τα παράθυρα του πρώτου πατώματος και θύμιζε στον γέρο βαρ'ωνα που δεν έγκατέλειπε ποτέ αυτό το διαμέρισμά του ότι είχε περάσει το καλοκαίρι κι' ότι ή μοναξιά του θα γίνονταν πιό άνατριχιαστική και πιό πένθιμη. Οι δέκα υπηρέτες του πύργου του μάταια προσπαθούσαν να διασκεδάσουν την πλήξη που πίκραινε την ψυχή του. Του διηγούντο τους παλιούς θρύλους του δάσους, τις παράδοξες ιστορίες των ληστών, ό,τι συνέβαινε στην περιοχή των δασών του Σύλα. Μά ο βαρ'ωνος εύχαρις της ήμέρας τις περνούσε κλεισμένος στο διαμέρισμά του κι' αυτό τον καιρό δεν δεχόταν παρά μιά γρηά υπηρέτρια που ήταν κι' ή παλιά του παραμάννα.

Ο βαρ'ωνος Αντριάνι είχε μερικούς έξαδέλφους στη Κοσέντσα, μά δεν ήθελε ποτέ του να τους δ'η, γιατί τ'ον θεωρούσαν ότι ήταν γεμάτος ιδιοτροπίες. Όταν όμως περνούσε αυτός ο φοβερός χειμ'ωνας που του θύμιζε τον θάνατο κι' άρχισαν στα δέντρα να κελαϊδ'ουνε τα πουλιά κι' έρχόταν ή Άνοιξη, ο Αντριάνι γίνονταν άλλος άνθρωπος. Ξεχνούσε το μίσος του για τους συγγενείς του και π'ήγαινε να τους επισκεφθ'η. Μά δεν άργούσε να φύγ'η από αυτούς περισσότερο άπογοητευμένος.

Μιά μέρα όμως συνέβη ένα μεγάλο γεγονός που του άναστάτωσε τη ζωή του. Ένας μακρινός συγγενής του, πιό πλούσιος άκόμη κι' από αυτόν, πεθαίνοντας ξαφνικά του είχε αφήσει την μικρούλα κόρη του με την παράκλησι να την προστατέψ'η και να την άνατρέψ'η σαν παιδί του. Στην άρχ'η ο βαρ'ωνος σκέφθηκε να γλυτώσει από αυτή τη φροντίδα και να μ'η χαλάσει καθόλου την ήτυχία του. Μά σιγά-σιγά ή ιδέα ότι στα γεράματά του θ' άποχτούσε ένα τρυφερό πλάσματάκι, που θα του χαμογελούσε μ' άθωότητα, που θα τον φώνα-

ζε «μπαμπά» και θα τον αγκάλιαζε με τα τρυφερά χεράκια του άρχισε να συγκινη την καρδιά του.

— Αυτό το κοριτσάκι, σκέφτονταν, θα είνε ένα δροσερό λουλουδι που θα με κάνει να ξεχνά με τ' άρωμά του όλες τις φοβερές αμαρτίες μου. "Επειτα κι' η ζωή μου θα έχη ένα σκοπό.

Κι' ο θαρῶνος 'Αντριάνι δέχθηκε να πάρη στὸν πύργο του τη μικρούλα Μπλάνς που ήταν λευκή και τρυφερή σαν ένας κρινος. Και από εκείνη τη μέρα ο ίδιος φρόντισε για την άνατροφή της κι' είχε μιὰ παθολογική άφοσίωσι γι' αυτό το πλάσματάκι με τα τόσο έκφραστικά μάτια τῶν ἀγγέλων τοῦ Ροῦμπενς και τα ὀλόχρυσα μαλλιά. Και ὁ μόνος του ἔμαθε σ' αὐτὸ τ' ἀγγελοῦδι τὰ πρῶτα γράμματα, τὶς ὀνομασίες τῶν λουλουδιῶν και τὸ διασκεδάζε με ὡμορφα παραμῦθια. Τὴ νύχτα πάλι τὸ ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του και πῆγαινε νὰ τὸ κοιμήσῃ, ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὰ λαμπερὰ ἀστρα και γιὰ τὸ φεγγάρι. Κι' ἡ μικρούλα Μπλάνς με τα χεράκια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του στήριζε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ κεφαλάκι της στὸ στήθος του, ἔκλεινε τὰ ὡμορφα ματάκια της και θυβιζόταν στὸν παιδικὸ της ὕπνο. Πολλὲς φορές μάλιστα ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ἔμενε ὧρες ὀλόκληρες ἀκίνητος και κρατῶντας κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοή του γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ αὐτὸ τὸ πλάσματάκι, ποὺ εἶχε ἀναπαυθῇ πᾶνω στὴν πικραμένη του καρδιά.

Ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἡ Μπλάνς μῆπκε σ' αὐτὸ τὸν πύργο τὰ ἐνοιῶσε ὅλα γύρω του νὰ χαμογελοῦν και νὰ ξαναειῶνουν. Τὸ δάσος τῶν πεύκων γιὰ πρῶτη φορά καταλάβαινε πόσο ἦταν γοητευτικὸ και συχνὰ ἔμενε ξαπλωμένος σ' ἕνα πάγκο τοῦ κήπου του γιὰ ν' ἀκούσῃ μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας τὸ τραγουδι τῶν πουλιῶν. Ἡ Μπλάνς εἶχε γίνεῃ ἡ μοναδικὴ χαρὰ τῆς ζωῆς του. Κι, αὐτὸς ὁ γέρο κολασμένος ποὺ εἶχε σπαταλήσῃ τὴν νεότητά του σ' ἕνα σωρὸ ἀσυνεπειῶν, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβῃ ποτὲ τὸ θέλημα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, εἶχε ἀρχίσει νὰ λατρεύῃ αὐτὸ τὸ πλάσματάκι, αὐτὸ τὸ θετὸ παιδί του και νὰ φτιάχνῃ ἕνα σωρὸ ὡμορφα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον του. "Ἦθελε νὰ δώσῃ στὴ Μπλάνς μιὰ ἐξαιρετικὴ μόρφωσι και νὰ τὴν κάμῃ μιὰ πεντάμορφη πυργοδόποινα και τόσο γοητευτικὴ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος νὰ μιλάῃ γιὰ κείνην.

Και πράγματι ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ἔγραψε τὴν Μπλάνς στὴν πιὸ φημισμένη σχολὴ καλογραιῶν τῆς Ἰταλίας, τὴ συνῶδεψε κατόπιν στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὶς σπουδῆς της και τὴν ἔφερε πάλι στὸν πύργο τῶν προγόνων του πεντάμορφη και γοητευτικὴ κοπέλλα. Γιὰ τὴν Μπλάνς ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ὠνευρεῖτο ἕνα ἐνδοξὸ πριγκηπόπουλο. Και συχνὰ τῆς ἐξωμολογεῖτο αὐτὸν τὸν πόθο του:

— Ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρῃς πρέπει νὰ εἶνε ὡμορφος σαν τὸν ἥλιο, τῆς ἔλεγε, τολμηρὸς σαν ἕνα λιοντάρι και τρυφερὸς σαν τὴν καρδιά σου.

Κι' ἡ Μπλάνς σκέφτονταν πολὺ αὐτὸ τὸ πριγκηπόπουλο και πολὺς φορές τὸ ἔβλεπε στ' ὄνειρό της.

Μὰ στὴν παλιὰ κατοικία τοῦ θαρῶνου ἡ ζωὴ δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Ὁ 'Αντριάνι ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ στὸ διαμέρισμά του. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ὥστόσο ὁ θαρῶνος καθάλλαγε τ' ἄλογό του και πῆγαινε νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πλούσιων χρημάτων του. Κι' οἱ ὑπηρετὲς τοῦ πύργου τὸν καμάρωναν ποὺ ἀκτινοβολοῦσε τώρα ἀπὸ ὑγεία και δύναμι και τὸ βλέμμα του ἀστραφτε ὅπως τὸ βλέμμα τῶν παλληκαριῶν. Ὅσο γιὰ τὴν Μπλάνς αὐτὴ εὗρισκε εὐχαρίστησι νὰ κἀνῃ συντροφιά με τοὺς φρουροὺς τοῦ πύργου και με τοὺς ὑπηρετὲς και διασκεδάζε ἱπεύοντας ἡμέρα ἄλογα ἢ παίζοντας με τὰ ὑπέροχα κινητικὰ σκυλιὰ τοῦ θεῖου της. Στὸν πύργο ὅλοι ἄλτρευσαν σαν εἰδῶλο τὴν Μπλάνς κι' ὠρκίζονταν στ' ὄνομά της.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ τραχεῖς πολεμιστὰι φύλαγαν γι' αὐτὴν τὸ πιὸ ἀγαθὸ χαμόγελό τους και μόλις τολμοῦσαν νὰ τῆς χαϊδέψουν τὰ μαλλιά με τὰ χοντρά κι' ἄγρια χέρια τους. "Επειτα ἐκτελοῦσαν με περισσότερη προσοχὴ τὴν ὑπηρεσία τους και φρουροῦσαν ἄγρυπνα τὸν πύργο τοῦ θαρῶνου, στὸν ὁποῖο ἀναπαυόταν ἡ πιὸ ξανθὴ κι' ἡ πιὸ ὡμορφὴ «πριγκήπισσα».

Μιὰ νύχτα ὥστόσο τῆς 'Ανοίξεως μπροστὰ στὴν μεγάλη πόρτα τοῦ πύργου στάθηκε ἕνας ὅμιλος ἱππέων ὠπλισμένων ὡς τὰ δοντια. Ἦσαν οἱ ὠματοφύλακες κι' ἡ ἀκολουθία τοῦ θαρῶνου Λεονάρντο Παρφέτι τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ θαρῶνου 'Αντριάνι, οἱ ὁποῖοι συνῶδυν τὸν κύριό τους σ' αὐτὴ του τὴν παράδοξη κι' ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι. Ὁ θαρῶνος Παρφέτι ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος με μεγάλη κοιλιά και πονηρὰ μικρὰ μάτια, πασίγνωστος στὴν γύρω περιοχὴ γιὰ τὸν κακὸ του χαρακτήρα και τὴν φιλαργυρία του. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν μισοῦσε: οἱ πλούσιοι γιὰ τὴ φοβερὴ ζήλεια του κι' οἱ φτωχοὶ γιὰ τὴν τρομερὴ του ἀλαζυνεία. Ἐν τούτοις ἦταν εὐγενὴς πρὸς τὸν ἐξαδέλφου του, γιὰτὶ ἔλπιζε μιὰ μέρα ὅτι θὰ τὸν κληρονομήσῃ και φέρνονταν πρὸς αὐτὸν με μεγάλη φιλία. Μὰ ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ποὺ γινώριζε καλὰ τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του, τοῦ φέρνονταν με μιὰ ψυχρότητα ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ τὴν καλύψῃ ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος του.

— Εἶχα μεγάλο πόθο νὰ σὲ ἰδῶ, δήλωσε ὁ Λεονάρντο στὸν 'Αντριάνι, μόλις μῆπκε στὸ σαλόνι. Και μὰ τὴν ἀλήθεια πρέπει νὰ ἐκτιμῇς αὐτὴ τὴν καλωσύνη μου. Στὴν ἡλικία μου δὲν κάνει κανεὶς δέκα ὧρες ἱππασία και δὲν τσακίζεται ἀπὸ τὴν κούρσι γιὰ νὰ ρθῇ νὰ πληροφορηθῇ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀγαπημένου ἐξαδέλφου του. Ὡστόσο τί ἰδέα σοῦ ἦρθε νὰ κλειστῇς σ' αὐτὸ τὸν πύργο, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ, μακριὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σ' ἀγαποῦν και μακριὰ ἀπὸ κάθε βοήθεια. "Αν σοῦ συνέβαινε κάτι ἀπρόοπτο δὲν θὰ εἶχες κανέναν μας κοντὰ σε γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ....

— Σοῦ ἐπανελάθα πολλὲς φορές, τ' ἀπάντησε ὁ 'Αντριάνι, ὅτι οἱ φύλακες τοῦ πύργου μου μποροῦν νὰ με ὑπερασπιστοῦν, ὅτι νοιώθω ἀκόμη τὸν ἐαυτὸ μου ἀρκετὰ δυνατὸ γιὰ νὰ παλαίψω μ' ὁποιοδήποτε ἐχθρό μου κι' ὅτι δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι ν' ἀλλάξω τίς συνήθειές μου.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖς, ἐξαδέλφε. Μὰ με στενοχωρεῖ ἡ σκέψι ὅτι τὰ παιδιὰ μου τὰ ὁποῖα σε λατρεύουν δὲν ἔχουν ποτὲ τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ ἰδοῦν. Πρὸ πάντων ὁ γυιὸς μου ἔχει γίνεῃ ἕνα σωστὸ παλληκαρι ὡμορφο και γενναῖο σαν ἕνας ἀληθινὸς Παρφέτι. Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια τί γίνεται ἡ θετὴ κόρη σου; Ξέρεις ὅτι σὲ λίγα χρόνια θὰ εἶνε περιζήτητη νύφη γιὰ τὴν προίκα της και τὴν ὡμορφιά της; Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω και νὰ τῆς δώσω ἕνα στοργικὸ φιλί. Με βεβαίωσαν ὅτι εἶνε γοητευτικὴ σαν τὸν ἥρωτα...

Ὁ θαρῶνος 'Αντριάνι ζάρωσε τὰ φρύδια του, γιὰτὶ τὰ λόγια τοῦ ἐξαδέλφου του δὲν τοῦ κᾶναν καὶ τόσο καλὴ ἐντύπωσι. Ὡστόσο κράτησε τὴν ψυχραιμία του, ἀναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἀπάντησε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἡρεμα στὸν Λεονάρντο.

— Ἡ Μπλάνς εἶνε λίγο κουρασμένη γι' αὐτὸ θὰ παραμείνῃ στὸ διαμέρισμά της. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι θὰ κοιμάται. Φύλαξε λοιπὸν τὴν ὀρεξί σου νὰ τὴν δῇς μιὰν ἄλλη μέρα.

Ὁ Παρφέτι δάγκωσε τὰ χεῖλη του κι' ἔλλαξε ὀμίλια γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τίς σκέψεις περὶ τὰραξάν τὸ σκοτεινὸ μυαλό του. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τὸ δειπνὸν ὅταν ἕνας ὑπηρετῆς σέρβιρε τὸν καφέ ὁ Λεονάρντο χτύπησε με οἰκειότητα στὸν ὦμο τὸν ἐξαδέλφου του και τοῦ φώναξε:

— Ἐχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὴ σκεφτόμουν κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν δεχτῇς.

— Νά την ακούσω, τ' άπάντησε περίεργος ό 'Αντριάνι.
— "Ενα συνοικέσιο; Για ποιά; Μά θέλει ρώτημα Θεέ μου; Για την Μπλάνς.

Κι' ό Λεονάρντο ακούμπησε τούς άγκώνες του πάνω στο τραπέζι και χαμογέλασε.

— Καί με ποιόν; Απόρησε ό 'Αντριάνι.

— Μά με ποιόν άλλον; Με τόν γυιό μου...

Ό θαρώνος ακούγοντας αυτά τά λόγια του έξαδέλφου του έπεσε στην πολυθρόνα του κι, άρχισε νά γελάει. Ό Λεονάρντο τόν κυττούσε με έλέμμα άλεπούς.

— "Ωστε, φώναξε ό 'Αντριάνι, μιλάς σοβαρά; Μου ζητάς τόν χέρι αυτής της άθώας μικρούλας πού ή δυστυχία της είναι ότι έχει άφθονα λεπτά, γιά τόν γυιό σου, αυτό τόν άνόητο κι' έλεινόν ύποκείμενο. "Αν θές, έξάδελφέ μου, νά συνεχίσουμε τίς σχέσεις μας καλώς θά κάνης νά μη μου ξαναμιλήσης πειά γι' αυτές τίς άνοησίες...

Ό Λεονάρντο προσπάθησε νά συγκρατήσει τόν θυμό του και παίρνοντας στ' άσπεία τά λόγια του 'Αντριάνι, τού είπε:

— Άγαπητέ μου έξάδελφε, δέν πρέπει νά συγχίζεσαι. Αυτά τραβάει κανείς όταν θέλει τόν καλό τών παιδιών του. Σήμερα τόν πρωί ό γυιός μου ό Λουσιέν με πλησίασε και μου δήλωσε: —"Ξέρω ότι πώς νά δής τόν άγαπημένο θείο μου. Σε παρακαλώ νά τού διαβιβάσεις τά σεβάσματά μου..." Κι' ύστερα με μιá φωνή τήν όποία έκανε γλυκειά τόν πάθος του έρωτός του συνέχισε...

Μά ό θαρώνος δέν είχε καμιά διάθεση νά τόν ακούσει. Σηκώθηκε από τήν πολυθρόνα του, έδωσε έντολή στόν ύπνρέτη του νά περιποιηθή τόν Λεονάρντο και πήγε ν' άναπαυθή.

Ό Παρφέτι όλη τήν νύχτα δέν κοιμήθηκε. Τόν μυαλό του εργάζονταν άδιάκοπα καταστρώνοντας τήν εκδίκησί του. Κι' όταν τόν πρωί γύριζε πίσω στό Κοσέντσα μονολογούσε από τή λύσσα του:

— Έλπίζω, άγαπητέ μου έξάδελφε, ότι δέν θ' άργήσης νά έγκαταλείψεις τόν κόσμο. Κάποτε θά ξυλιάση τόν καταραμένο σου κορμί και θά τόν σκεπάσουν τά μάρμαρα τού τάφου τών προγόνων μας. Κι' αυτή τήν εύτυχισμένη μέρα κανείς δέν θά τολμήσει νά έμποδίσει τόν άγαπημένο μου Λουσιέν νά πάρει αυτό τόν χρυσό περιστεράκι. "Α, μάς θεωρείς άθλια ύποκείμενα; "Εννοια σου κι' αυτή τήν προσβολή σου δέν θά τήν ξεχάσω. Θά δής μιá μέρα πόσο θά τήν πληρώσης άκριβά.

Κι' ό Λεονάρντο Παρφέτι έξέσπασε τή λύσσα του μαστιγώνοντας μέχρι αίματος τά πλευρά τού άλόγου του και σκυλοβρίζοντας τούς σωματοφύλακές του. Στην είσοδο τού πύργου του διέταξε νά δώσουν έκαστό βουρδουλές στόν φρουρό πού δέν είχε σπεύσει ν' άναγγείλει τήν άφίξί του κι' έτρεξε νά συναντήσει τόν Λουσιέν και νά τού πη ότι όλα θά κανονίζονταν μιá μέρα.

— Αυτός ό γεροπαρалуμένος, ό θεϊός σου, τού δήλωσε δέν έννοεί ν' ακούσει ούτε λέξι γιά τόν γάμο σου με τήν Μπλάνς. Μά θά τόν κάνω γιό ν' άλλαξει πάρα πολύ γρήγορα αυτή τή γνώμη. "Επειτα δέν είναι καθόλου δύσκολο νά πεθάνει ένας 'Αντριάνι στα έξήντα χρόνια του.

Κι' ό άντάξιός γυιός του συμφώνησε άπόλυτα μ' αυτή τή γνώμη τού πατέρα του...

Η ΖΩΗ ΤΟΥ «ΓΕΡΑΚΙΟΥ» ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΠΛΑΝΣ

ΑΥΤΟ τόν γοητευτικό κι' όλόξανθο κορίτσι είχε σκλαβώσει από τά μικρά χρόνια τήν καρδιά όλων τών χωρικών και τών ανθρώπων πού ζούσαν στόν καθαρό άέρα τών βουνών. "Αλλωστε τούς γνώριζε όλους με τ' όνομά τους. Κι' αυτοί οι άγροίκοι και σκληροί άνθρωποι νιώθον μιá ιδιαίτερη εύχαρίστησι ν' ακούνε τήν άργυρόχη φωνή της. "Η Μπλάνς ήταν γι' αυτούς τόν χαμόγελο της, άνοιξεως, τόν πλάσματάκις εκείνο πού τούς ξεκούραζε από όλους τούς κόπους της μέρας και τίς στερήσεις τους. Μιá φορά ή Μπλάνς συνοδεύονταν από τήν γκουβερνάντα της και τόν Ζάν, ένα γέρο ύπνρέτη τού πύργου είχε πάει περιπατο ώς τήν άκρη τού δάσους κοντά στην όχθη τού ποταμού κι' εκεί πέρα διασκεδάσε ρίχνοντας με ξεφωνητά χαράς ώμορφα λουλούδια, τά όποια κατόπιν παρακολουθούσε πού έξαφανίζονταν στα κύματα. Μιá στιγμή όμως της κίνησαν τήν προσοχή τά τιτιθίσματα τών μικρών πουλιών πού χαιρόντουσαν γιά τήν άφίξι στη φωλιά της μητέρας τους. "Η Μπλάνς άπλωσε πρós τόν δέντρο τά χεράκια της και δήλωσε στους συνοδούς της:

— Θέλω τά πουλιά! Θέλω τά πουλιά!...

— Μά αυτό είναι άδύνατο, παρετήρησε ό Ζάν. Δέν μπορώ ν' άνεβώ ως εκεί πάνω.

— "Ελα, μη γίνεσαι κακή, φώναξε άυστηρά ή γκουβερνάντα της. Θά με κάνης νά τόν πω στόν θείο σου ότι είσαι πεισματάρικο παιδί.

— Τά θέλω! Τά θέλω αυτά τά πουλιά! Δήλωσε ή μικρούλα με κλαψιάρικια φωνή. Μά δέν μπορείτε λοιπόν νά καταλάβετε ότι θέλω νά παίξω μαζί τους;...

Μά εκείνη άκριβώς τή στιγμή από ένα θάμνο ξεπετάχτηκε ένα ζωηρό κι' ήλιοκαμένο παιδί. Είχε ώμορφο πρόσωπο, λαμπερά μάτια και γερό και καλοδεμένο σώμα. Δίχως νά πη τίποτε σκαρφάλωσε σάν γάτος πάνω στό δέντρο, γλύστρησε ως τόν χοντρό κλαδί πού βρίσκονταν ή φωλιά, τήν πήρε προσεχτικά στα χέρια του κι' ύστερα με τήν ίδια εύκολία κατέβηκε πάλι κάτω. "Επειτα με θάρρος πλησίασε τήν Μπλάνς, τής έδωσε τά μικρά πουλιά και τής είπε:

— Μην κλαίτε πειά. Νά ή φωλιά πού ζητούσατε. "Όταν θέλετε πουλιά δέν έχετε παρά νά με φωνάξετε. Ξέρω νά σκαρφάλωνα στα δέντρα και νά τά πιάνω. "Όσο γιά τ' όνομά μου; Με λένε «Γεράκι».

Τόν κοριτσάκι τόν κύτταξε άκτινοβολώντας από χαρά και γιά νά δείξει τήν εύχαρίστησί του, έδωσε στό μικρό τόν μισό του γλύκισμα.

— Πρέπει νά γυρίσουμε στό σπίτι, είπε ή γκουβερνάντα κυττάζοντας με θαυμασμό αυτό τόν τόσο εύγενικό παιδί και τόν τόσο κακοντυμένο. Πώς σε λένε μικρούλη; Τόν ρώτησε με συμπάθεια.

— "Η μητέρα μου με λέει γυιό της. Μά όλοι οι άλλοι με φωνάζουνε «Γεράκι», γιατί ξέρω σάν τόν γεράκι νά κυνηγάω και ν' άρπάζω τά πουλιά.

— Μά δέν έχεις άλλο όνομα;

— Ναι, συχνά ή μητέρα μου με φωνάζει Γκαμπριέλο. Κι' άφου δέν είναι άλλος στό σπίτι θά πη ότι με λένε άκόμη και μ' αυτό τ' όνομα.

— Και τί κάνει ή μητέρα σου; Πού μένει;

— "Η μητέρα μου είναι ύπνρέτρια στό χτήμα τού κ. Τόμσον. "Όσο γιά τόν σπίτι μας; Είναι μιá αλήθεια μιá χαρά. Βλέπεις εκεί κάτω κείνη τήν άποθήκη; "Ε, εκεί πέρα κοιμάμαστε τόν χειμώνα. Μά τόν καλοκαίρι μ' άρέσει έμένα νά ξαπλώνω στα χορτάρια, νά κυττώ τόν

οὐρανὸ καὶ νὰ μετράω τ' ἄστρα. Εἶνε ὅλα τους τόσο λαμπερά καὶ τόσο ὡμορφα. Ἄλλοτε πάλι τὸ σκάω καὶ πάω νὰ κυνηγήσω γρύλλους. Τοὺς βάζω κατόπιν σ' ἓνα κουτί καὶ τοὺς κρεμῶ στὴν ἀποθήκη γιὰ νά... κελαῖδουνε.

— Ἄ, ἄ! ἔκανε ὁ Ζάν, τώρα θυμήθηκα... Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ βλέπω συχνὰ μὲ μιὰ φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη γυναικίκα...

Κι' ὕστερα ρώτησε μὲ καλωσύνη τὸν μικρό:

— Κι' ὁ πατέρας σου ποὺ ἐργάζεται;

— Δὲν ἔχω πατέρα, ψιθύρισε στενοχωρημένος ὁ μικρός. Ἐχει πεθάνει.

Κι' ὁ Γκαμπριέλο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του πλησίασε τὴ Μπλάνς καὶ τὴν βοήθησε νὰ σκεπάσῃ τὰ πουλιά μὲ δροσερὰ φύλλα καὶ μὲ χόρτα γιὰ νὰ μὴ... κρυώσουν ἀφοῦ δὲν εἶχαν ἀκόμα φτερά.

— Μὰ δὲν νοιώθεις φόβο νὰ ἐρχεσαι ὁλομόναχος στὸ δάσος; Τὸν ρώτησε ὁ γέρο ὑπηρέτης ποὺ εἶχε νοιώσει γι' αὐτὸ τὸ ὀρφανὸ μιὰ μεγάλη συμπάθεια.

— Φόβο; Ἀπόρησε ὁ μικρός. Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξι.

— Ὁ Ζάν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ αὐτὸ τὸ παιδάκι καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἓνας τρομερὸς δασοφύλακας ἢ ἓνας φοβερὸς ληστής. Εἶνε οἱ μόνοι ποὺ δὲν καταλαβαίνουν τί θὰ πῇ φόβος.

Μὰ ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Ἔτσι οἱ συνοδοὶ τῆς Μπλάνς τὴν πήρανε ἀπὸ τὸ χεράκι γιὰ νὰ τὴν ὠδηγήσουν στὸ σπίτι. Κι' ἡ Μπλάνς ποὺ εἶχε ἀφοσιωθῇ μὲ τὴν περιποίησι καὶ τὴν μεταφορὰ τῶν μικρῶν πουλιῶν, ἔφυγε δίχως νὰ προσέξῃ καθόλου τὸν Γκαμπριέλο, ὁ ὁποῖος στεκόταν μπροστὰ τῆς καὶ τὴν κυττοῦσε μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη συμπάθεια. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν στάσι ὁ μικρὸς ἐκείνος τοῦ δάσους ἔμεινε ὥρα πολλή, ὥσπου χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα τ' ὀλόξανθο κοριτσάκι.

Ἦστερα τὸ βράδυ ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του ἦταν ἡσυχος καὶ δὲν ἔκανε ὅπως συνήθως τρέλλες.

— Τί ἔχεις; Μήπως εἶσαι ἄρρωστος; Τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

Μὰ ἐκείνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ θάλθηκε νὰ συλλογιέται.

— Δὲν μοῦ λές, μητέρα εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, πὼς λέγαν ἐκείνη τὴ μικροῦλα πριγκίπισσα ποὺ τὴν εἶχε πάρει ὁ λύκος στὸ δάσος...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε παραξενεμένη καὶ δὲν τ' ἀπάντησε. Μὰ τὸ «Γεράκι» πῆγε νὰ ξαπλώσῃ στὰ δροσερὰ χόρτα, νὰ κυττάξῃ τ' ἄστρα καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὡμορφο κοριτσάκι ἔμοιαζε σὰν ἓνα λαμπερὸ ἄστρο ποὺ εἶχε πέσει στὴ γῆ. Καὶ πόθησε νὰ τὸ ξαναδῇ καὶ νὰ τὸ κἀνὴ πάλι νὰ γελάσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα πράγματι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ γκουβερνάντα ἦταν στὸν κήπο καθισμένη σ' ἓνα πάγκο κοντὰ στὴν εἴσοδο καὶ πρόσεχε τὴν Μπλάνς ποὺ ἔπαιζε μπροστὰ τῆς, φάνηκε στὸ δρόμο ὁ μικρὸς ποὺ κρατοῦσε μὲ προσοχὴ τὸ καπέλλο του στὰ χέρια του σὰν κάτι νὰ εἶχε κρυμμένο κεῖ μέσα. Οἱ φύλακες τοῦ πύργου τὸν ὄρπαξαν ὁμῶς ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ τοῦ φώναξαν:

— Βρὲ κατεργάρη, μῆρες δῶ μέσα γιὰ νὰ κλέψῃς καμμιὰ κόττα;

Ὁ μικρὸς ὁμῶς διεμαρτυρήθη μὲ θάρρος κι' ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ Ζάν τὸν γνώρισε:

— Τί θές δῶ πέρα, «Γεράκι»; Τοῦ φώναξε.

— Βρῆκα μιὰ ὡμορφη φωλιὰ καὶ τὴν ἔφερα στὴ δεσποινίδα... Ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Ἡ Μπλάνς ἀκούγοντας τὰ λόγια του ἔτρεξε κοντὰ του μὲ ξεφωνητὰ χαρὰς:

— Ποῦ εἶνε τὰ πουλάκια; Δώσε μου τα!... Φώναξε.

— Σηκώθηκα πολὺ πρῶτ', τῆς εἶπε τὸ «Γεράκι», ἔτρεξα στὸ δάσος, σκαρφάωσα στὸ πιὸ ψηλὸ δέντρο καὶ στὰ ἔφερα. Εἶδες τί ὡμορφα ποὺ εἶνε!...

— Ἄ, εἶσαι πολὺ σπουδαῖος! Φώναξε ἡ μικρούλα κυττάζοντάς τον μὲ θαυμασμὸ. Θέλεις νὰ γίνῃς φίλος μου;

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ βαρῶνος Ἀντριάνι ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸν περίπατό του πλησίασε πρὸς τὸ μέρος τους, εἶδε τὸν Γκαμπριέλο καὶ ρώτησε τὸ Ζάν:

— Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάκι;

— Ὅταν πληροφορήθηκε τίς περιποιήσεις ποὺ τὸ «Γεράκι» εἶχε κάνει στὴ Μπλάνς, τοῦ δήλωσε:

— Ἐλα, θὰ πῶ στὴν κουζίνα νὰ σὲ περιποιηθοῦν. Ὁ δρόμος θὰ σοῦ ἔχῃ ἀνοίξῃ τὴν ὁρξί.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε μ' εὐγένεια ὁ Γκαμπριέλο, ἱερογυμᾶτισα μὲ τὴ μητέρα μου.

— Πάει καλὰ, εἶπε ὁ βαρῶνος, μὰ ὅποτε θέλεις μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ νὰ ζητήσης νὰ σοῦ δώσουν ἀπὸ τὴν ὡμορφη σουπα ποὺ φτιάξαν σήμερα.

— Θὰ φάω τὴ σουπα, δήλωσε σοβαρὰ ὁ Γκαμπριέλο, ἀν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παίξω μὲ τὴν δεσποινίδα.

Ὁ βαρῶνος γέλασε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν εὐγένεια αὐτοῦ τοῦ μικροῦ. Ἄφησε λοιπὸν τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ παίξουν μὲ τὴν ἐπίβλεψι τῆς γκουβερνάντας κι' ἐκεῖνος γύρισε στὸ διαμέρισμά του γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στίς ἀγαπημένες μελέτες του.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἡ Μπλάνς κι' ὁ Γκαμπριέλο γίναν ἀχώριστοι φίλοι, γιὰ τὴν ἡλικία τους δὲν ὑπάρχουν οἱ φραγμοὶ τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ἡ Μπλάνς ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ εἶχε ὅρῃ ἓνα σύντροφο στὰ παιγνίδια της, μάλιστα ἓνα σύντροφο ποὺ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ τῆς κάμῃ ὅλες τίς ἰδιοτροπίες καὶ κάθε τί ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἡ καρδιά της. Καὶ τὸ «Γεράκι» πάλι ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένο ἀπὸ τὴν ἔξωτὴ «πριγκίπισσα» του, ὥστε τῆς ἔχτιζε στὴν ἄμμο τῆς λίμνης ὡμορφους πύργους, καλύβες καὶ φρουρία. Ἐπειτα ἡ Μπλάνς τὰ χαλοῦσε πάλι καὶ κατεδίκονε τὸν μικρὸ σύντροφό της νὰ τὰ ξαναχτίσῃ.

Ὁ βαρῶνος ποὺ ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ ζωηρὸ κι' ἐξυπνὸ παιδί ποὺ διασκέδαζε τόσο τὴ Μπλάνς τὸ εἶχε ντύσει σὰν πλουσιόπαιδο κι' ἤθελε νὰ τὸ σπουδάσῃ καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἓναν χρήσιμο ἄντρα. Ὅσο γιὰ τὴ Μπλάνς μέρα μὲ τὴ μέρα γίνονταν πιὸ ὡμορφη καὶ τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε τὴν ἑκφρασί τοῦ προσώπου μιᾶς ζωγραφιάς τῆς Παναγίας.

Ἔτσι ἡ ζωὴ κυλοῦσε εὐτυχισμένη σ' αὐτὸ τ' ἄγριο δάσος τοῦ ὀρειοῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ Μπλάνς ἦταν ἡ γοητευτικὴ νεράιδα ποὺ παρουσιαζόταν ὅπως ἀναφέρει ὁ θρύλος στοὺς ξυλοκόπους τὰ ἐξημερώματα καὶ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ.

Κι' ὁ Γκαμπριέλο ὅταν δὲν ἔπαιζε μὲ τὴ Μπλάνς ἔτρεξε νὰ κἀνὴ συντροφιά μὲ τοὺς φρουροὺς τοῦ πύργου καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ τὰ ὅπλα τους.

Ὁ Ζάν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστῇ τὸν ἔπαιρνε μαζί του στὸ κυνήγι. Καὶ τὸ Γεράκι θαύμαζε τὸν γέρο ὑπηρέτη ποὺ δὲν ἔχανε καμμιὰ ριζιά καὶ ποὺ μποροῦσε νὰ κτυπήσῃ ἓνα πουλὶ σὲ ὕψος διακοσίων μέτρων. Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ τὸ «Γεράκι» ποὺ διαρκῶς τοῦ ζητοῦσε τὸ ὄπλο του τοῦ δήλωνε:

— Ἄμα θὰ μεγαλώσης καὶ θὰ γίνῃς δυνατὸς θὰ σοῦ δώσω ἓνα τουφέκι... Μὰ τώρα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε ἀκόμη γιὰ τὴν ἡλικία σου.

— Μὰ εἶμαι πολὺ δυνατὸς! Φώναξε τὸ «Γεράκι» καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἔλεγε ἀλήθειαν, ἔρριχνε κατὰ γῆς τὸν γέρο ὑπηρέτη μὲ μιὰ γροθιά.

Τότε εκείνος όμως θύμωνε, τους τίς... έβρεχε και τον έστελνε πίσω στον πύργο.

Όστόσο το «Γεράκι» μιά μέρα εξαφανίστηκε. Από το πρωί μέχρι το βράδυ χάνονταν στο δάσος. Μόνο δέ την νύχτα παρουσιάζονταν στο σαλόνι. Φαινόταν πολύ κουρασμένος. Δεν είχε όρεξη γι' άστειά, καθόταν άμιλητος και παρακολουθούσε διαρκώς τη Μπλάνς που μάθαινε να διαβάξει σ' ένα ώμορφο βιβλίο που της είχε χαρίσει ο θαρώνος.

Μιά μέρα όμως κοντά το μεσημέρι την ώρα που ο θαρώνος κι' η Μπλάνς έρισκότουσαν στο τραπέζι μπήκε στο δωμάτιο το «Γεράκι» άκτινοβολώντας από τη χαρά του και κρατώντας ένα παληό όπλο στα χέρια του.

— Που το βρήκες αυτό το τουφέκι; Απόρησε ο θαρώνος.

— Το βρήκα στην άποθήκη, τ' άπάντησε. Ο Ζάν μου είχε πη ότι δεν είμαι δυνατός. "Ε, λοιπόν έγω όχι μόνο μπορώ να σηκώσω ένα όπλο, μά μπορώ κιόλας να σημαδέψω τώρα περίφημα. Έμαθα σκοποβολή στο δάσος. Σήμερα μάλιστα σκότωσα έναν άγριοχοιρο!...

— Τι παραμύθια είνε αυτά που λές; Φώναξε γελώντας ο θαρώνος.

— Έλατε να τον δήτε, του δήλωσε με ύπερηφάνεια το «Γεράκι». Τον συνάντησα κοντά στο χτήμα των Φουζέ και τον χτύπησα με μιά σφαίρα στο κεφάλι. Έπεσε κάτω σηκώνοντας τὰ πόδια στον ουρανό. Τότε γώ τον άρπαξα από την ούρά κι' άρχισα να τον τραβάω. Ήταν πολύ θαρύς μά κι' έγω είμαι άρεκέτὰ δυνατός. Έτσι τον έφερα ως την έξοδο...

Ο θαρώνος κι' όλοι οι άνθρωποι του πύργου τρέξαν τότε προς την πόρτα και μείναν κατάπληκτοι. Εκείνο που τους είχε κάνει έντύπωσι ήταν πώς είχε σκοτώσει το «Γεράκι» αυτό το φοβερό κι' επικίνδυνο ζώο και πώς το είχε μεταφέρει ως εκεί πέρα. Μά το «Γεράκι» έκανε πώς δεν άκουγε τὰ έπιφωνήματα του θουμασμού. Σε μιά στιγμή μόνο γύρισε κι' είπε στο θαρώνο:

— Τώρα που βλέπετε ότι είμαι τόσο δυνατός έλπίζω ότι θα μου δώσετε και μένα όπως στους φρουρούς του σπιτιού, ένα καλό τουφέκι κι' ένα κοφτερό μαχαίρι. Καταλαβαίνω ότι «το λέει ή καρδιά μου» και μπορώ να τὰ χρησιμοποιήσω σαν κι' εκείνους κι' άκόμη πιο καλύτερα.

Όλοι τότε γέλασαν μ' αυτές τις σοβαρές δηλώσεις του. Μόνο ο γέρο Ζάν ψιθύρισε σκεπτικός:

— Αυτό το παιδί το θεωρώ ικανό για πιο τρομερά άκόμη πράγματα. Έχει τό... διάβολο μέσα του.

Το «Γεράκι» έπειτα έμπόδισε τους υπηρέτες να μεταφέρουν το άγριογούρουνο στην κουζίνα, δηλώνοντάς τους σαν να τους διάταζε:

— Θέλω πρώτα να το δη κι' ή δεσποινίς...

— Μά το είδα Γκαμπριέλο, το είδα! Φώναξε ή Μπλάνς από ένα παράθυρο του σπιτιού. Είνε άκριβώς όπως στις φωτογραφίες του βιβλίου μου. Μπράβο «Γεράκι! Είμαι ύπερήφανη για σένα.

Κι' ή Μπλάνς χτύπησε από τη χαρά τὰ χέρια της και ξεφώνιζε ένθουσιασμένη για το κατόρθωμα του φίλου της.

Ο θαρώνος κι' ο Ζάν είδαν το «Γεράκι» να γίνεται στ' άκουσμα της φωνής της Μπλάνς κατάχλωμο και ν' άνατριχιάζει.

— Αυτό το παιδί, ψιθύρισε κρύβει ύπερφυσικές ικανότητες. "Αν το καθοδηγήση κανείς θα γίνη σπουδαίος άνθρωπος. Έχει μέσα του θάρρος, δύναμι και θέλησι. Έπειτα γυρίζοντας στο «Γεράκι», του είπε:

— Θα έπρεπε να σε τιμώρησω που πήρες αυτό το τουφέκι δίχως την άδειά μου. Όστόσο για πρώτη φορά σε συγχωρώ. Έπειδή όμως

αυτός ο άγριοχοιρος κάνει πάνω από δώδεκα «πιάστρα» τί θέλεις ως αντίλλαγμα;

— Θέλω ένα καλό όπλο κι' ένα άλφαθητάριο!

— Και τί θα το κάνης;

— Έμαθα να μιλάω βέβαια, μά θέλω να διαβάζω κιόλας όπως ή δεσποινίς...

— Τι άλλο θέλεις;

— Θέλω και τους χαυλιόδοντες του άγριογούρουνου για να τους δώσω στη Μπλάνς. Ή μητέρα μου λέει ότι αυτοί είνε καλό φυλαχτό και προφυλάνε τους ανθρώπους από το κακό μάτι.

Ο θαρώνος χάιδεψε συγκινημένος το κεφάλι του «Γερακιού».

— Ήμαστε σύμφωνοι, του είπε. Κι' είμαι βέβαιος ότι μιά μέρα θα ύπερηφανεύουμαι για σένα...

V

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΜΙΑ μέρα όμως όλη αυτή ή εύτυχισμένη ζωή του «Γερακιού» άρχισε να κλονίζεται. Ο θαρώνος είχε αποφασίσει — όπως είπαμε — να στείλη την Μπλάνς στη σχολή των καλογοραίων της Γκράς στην όποία πήγαιναν όλα τὰ κορίτσια των άριστοκρατών. Αυτή ή είδησι φυσικά λύπησε όλους τους ανθρώπους του πύργου, γιατί ή Μπλάνς ήταν ή μοναδική χαρά της σκληρής ζωής τους. Γι' αυτό και δήλωναν:

— Μά ή Μπλάνς δεν ήταν τόσο καλά μαζί μας; Τί της έλεπτε; Πόσο θα είνε δυστυχισμένη τώρα, ή καυμενούλα, που θα την κλείσουν μέσα στους τέσσερες τοίχους του μοναστηριού!... Αυτή που ήταν συνηθισμένη να χαίρεται την ώμορφιά του δάσους και του άνοιχτου ορίζοντος... Μά τί έπαθε λοιπόν ο θαρώνος; Μήπως έχασε τὰ λογικά του;

Μά ο πιο δυστυχισμένος απ' όλους ήταν ο Γκαμπριέλο. Όστόσο δεν είπε τίποτε και δεν διαμαρτυρήθηκε. Μά μιά νύχτα του Σεπτεμβρίου, την ώρα που ο χρυσός δίσκος του φεγγαριού ανέβαινε στον ουρανό ανάμεσα από τις κορυφές των πεύκων πλησίασε τη Μπλάνς που κάθονταν σ' ένα πάγκο της βεράντας μερικά θήματα πιο πέρα από την γκουβερνάντα της. Μόλις εκείνη τον άντελήφθη του φώναξε:

— Φτωχό μου «Γεράκι» δεν ξέρεις λοιπόν ότι θα φύγω μακριά, πολύ μακριά;...
— Το ξέρω, της δήλωσε εκείνος με μιά ραγισμένη φωνή.
— Δεν θα με ξεχάσης, έτσι δεν είνε; "Όταν θα γυρίσω τον έρχομενο χρόνο, κατά τις «διακοπές» θα ξαναρχίσουμε πάλι τὰ παιχνίδια μας και τους περιπάτους μας στο δάσος. Θα μου διαλέγης πάλι ώριμα φρούτα, θα μου φτιάχνης πύργους στην άμμουδιά και θα με κάνης πάλι να διασκεδάζω με τὰ παραμύθια σου...

— Ναι, Μπλάνς, της άπάντησε με σοβαρότητα το «Γεράκι».

— Μά πρέπει να μου ύποσχεθής, συνέχισε εκείνη, ότι θα πάψης πειά να κυνηγάς άγριογούρουνα και δεν θα παλεύης με τους άγριους ταύρους...
— "Ω, έκανε με ζωηρότητα το «Γεράκι», δεν είμαι γυναίκα... Αυτά τὰ πράγματα, είνε παιχνίδια για μάς τους άνδρες...
— Θα ήθελα άκόμα να σε έρω όταν θα γυρίσω λιγώτερο ύπεροπτικό και άγριο. Ο θαρώνος μου ύποσχέθηκε ότι θα σε βοηθήση να έργασθής, γιατί σ' άγαπάει και σ' έκτιμάει.

Ο Γκαμπριέλο που δεν μπορούσε πειά να κρύψη τη συγκίνησή του της είπε με μιά ραγισμένη φωνή από τους λυγμούς:

— Θά πάρης μαζί σου τούς χαυλιόδοντες;
— Δεν ξέρω αν θά μοῦ τὸ ἐπιτρέψουν στὸ μοναστήρι. Ἔπειτα γιὰ ποιοῦ λόγο;
— Πρέπει νὰ τούς πάρης. Θά σέ προστατεύσουν ἀπὸ τὸ μάτιασμα. Καὶ ἔχεις τὴν ἀνάγκη τους, γιατί εἶσαι ὡμορφὴ πιὸ ὡμορφὴ ἀπὸ τούς ἀγγέλους, ποὺ εἶνε σκαλισμένοι πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου.
Ἐκείνη τῇ στιγμῇ τούς πλησίασε ἡ γκουβερνάντα. Ὁ Γκαμπριέλο ἀπομακρύνθηκε προσπαθώντας νὰ περιορίσῃ τὸν πόνο ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά του. Ντρεπόταν νὰ δείξῃ στοὺς ἄλλους αὐτὸ τὸ μαρτύριο τῆς ψυχῆς του καὶ λυπῶταν ποὺ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὰ λόγια ποὺ εἶπε στὴ Μπλάνς.

Κι' ὅλη ἐκείνη τῇ θραδα τὴν πέρασε καθισμένος στὴν ἀγαπημένη του γωνιά κοντὰ στὶς πανοπλίες καὶ μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὴν ὡμορφὴ Μπλάνς. Δυὸ μέρες ἀργότερα ἐτοιμάστηκαν δυὸ ἡμέρα ἄλογα, ἕνα γιὰ τὴ Μπλάνς κι' ἕνα γιὰ τὴν γκουβερνάντα της. Στὸ ταῖδι τους θά τις συνώδευε κι' ὁ βαρῶνος μ' ἕνα σωρὸ ὠπλισμένους ἱππεῖς του γιὰ τὸν φόβο τῶν ληστών. Ἀπὸ τὴ Κοσέντσα καὶ πέρα θά παίρναν ἀμάξι γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἡ Μπλάνς πρὶν ν' ἀνεβῇ στ' ἄλογο κύτταξε γύρω της μὲ θλίψη. Στὴν εἴσοδο τὸ «Γεράκι» καθόταν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ φαίνονταν τσακισμένο ἀπὸ τὴ θλίψη.

— Δεν θά πᾶς ν' ἀποχαιρετήσης τὴ δεσποινίδα; Τοῦ φώναξε ἡ μητέρα του ποὺ διαρκῶς οκοῦπιζε μὲ τὸ μαντήλι της τὰ δάκρυά της. Τὸ παιδί ὑπάκουσε: Ἐκανε μερικά θήματα πρὸς τὴ Μπλάνς κι' ἀνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Μὰ ἡ φωνή του πνίγηκε στὸν ξερό λάρυγγά του καὶ μόνο τὰ μάτια του δείχναν μιὰ φοβερὴ ὀψινύα.

— Ἄντιο «Γεράκι» καὶ μὴ ξεχνᾶς ὅ,τι μοῦ ὑποσχέθηκες, τοῦ φώναξε ἡ Μπλάνς. Καὶ ν' ἀγαπᾶς πάντα τὴ μητέρα σου καὶ πρόσχε τους γκρεμούς... Πρέπει νὰ πάψῃς τὰ τρελλὰ παιγνίδια σου...

Τὸ «Γεράκι» ὅμως δὲν μπορούσε ἀπὸ τὴ φοβερὴ συγκίνησι του νὰ τῆς ἀπαντήσῃ οὔτε μὴ λέξι. Ὁ βαρῶνος ἔδωσε τις τελευταῖες οδηγίες γιὰ τὴν φρούρησι τοῦ πύργου του καὶ στρεφόμενος δήλωσε στὸ «Γεράκι».

— Στὴν ἐπιστροφή μου θά φροντίσω καὶ γιὰ σένα. Μὰ κατὰ τὴν ἀπουσία μου πρέπει νὰ εἶσαι προσεχτικὸς καὶ φρόνιμος.

Κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Τ' ἄλογα τινάχτηκαν μὲ γρήγορο βῆμα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῇ τὸ «Γεράκι» τινάχτηκε κι' αὐτὸ μπροστὰ κι' ἄρχισε νὰ τ' ἀκολουθῇ τρέχοντας πέρα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τοὺς γειτονικοὺς λόφους. Ἐπειτα ἡ Μπλάνς τοῦ εἶδε σιγὰ-σιγὰ νὰ κουράζεται, νὰ μένῃ πιὸ πίσω καὶ τέλος νὰ μεταβάλλεται σ' ἕνα μελανὸ σημάδι καὶ νὰ σβύνη στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου.

Τὸ «Γεράκι» γύρισε στὸν πύργο ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες κουρελιασμένο καὶ κατάκοπο. Πῆγε νὰ κάτῃ κοντὰ στὴ φωτιά καὶ βυθίστηκε στὶς ὀνειροπολήσεις του. Ἡ μητέρα του ποὺ καταλάβαινε τὸν πόνο ποὺ προσπαθῆσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ δοκιμάσῃ λίγο φαί. Μὰ τὸ «Γεράκι» τῆς δήλωσε μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή του ὅτι δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξι. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔπαψε νὰ χαμογελάει καὶ νὰ διασκεδάζῃ κι' ἐγίνε τρομερὰ κακὸς καὶ φοβερὰ ἄγριος. Ὅλη τὴ μέρα τώρα τὴν περνοῦσε στὸ δάσος στὰ μέρη ὅπου διασκεδάζε μὲ τὴ Μπλάνς καὶ τὸ θράδυ πῆγαινε νὰ καθῆσῃ κοντὰ στὶς πανοπλίες καὶ βυθίζε τὰ ὀνειροπόλα μάτια του στὴν καρέκλα στὴν ὁποία ἄλλοτε καθόταν ἡ μικρὴ φίλη του. Δεν στέναζε, δὲν ἔκλαιγε, δὲν ἐξεδήλωνε τὸν πόνο του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς φόβιζε τὴ μητέρα του, ἡ ὁποία διαρκῶς παρεπονεῖτο:

— Αὐτὸ τὸ παιδί θά μὲ κἀνῃ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ στενοχώρια...

Γιατὶ πράγματι, ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ γιὰ ποιοῦ λόγο εἶχε τόσο στενοχωρηθῇ τὸ παιδί της καὶ γιὰ ποιοῦ λόγο εἶχε γίνε δύστροπο καὶ κακὸ. Ἐνα μῆνα ἀργότερα ὁ βαρῶνος ἐπέστρεψε στὸν πύργο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸ «Γεράκι». Ὁ Ἀντριάνι ὅμως τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸ ἄθλιο παρουσιαστικὸ του, τὴ φοβερὴ μελαγχολία ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του καὶ τὴν ἀδυναμία του.

— Πῶς ἐγίνε ἐτσι, Γκαμπριέλο; Τὸν ρώτησε. Ἰατὶ στενοχωρεῖσαι. Ξεχνᾶς λοιπὸν ὅτι εἶσαι παιὰ μεγάλος καὶ δυνατὸς κι' ὅτι πρέπει νὰ κυττάξουμε γιὰ τὸ μέλλον σου; Γιὰ θά ἔλεγες ἀν σου χάριζα ἕνα κοπάδι ὡμορφα πρόβατα;

Τὸ παιδί δὲν τοῦ ἀπάντησε. Στριφογύριζε μόνο μηχανικὰ τὰ κασκέττο του στὰ χέρια του. Μὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς φευσιγνωμίας του ὁ βαρῶνος κατάλαβε ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ γίνῃ βωσκός.

— Ἡ Μπλάνς, μοῦ εἶπε, συνέχισε ὁ βαρῶνος, ὅτι ἔμαθες μόνος σου νὰ διαβάξῃς καὶ νὰ γράφῃς.

Στ' ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς φίλης του τὸ «Γεράκι» ἀνατρίχιασε, τὰ χεῖλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν, κοκκίνισε, μὰ δὲν εἶπε λέξι.

— Γιὰ πᾶρε τὴν πέννα καὶ γράψε κάτι, τοῦ δήλωσε ὁ βαρῶνος. Γιὰ νὰ ἴδωμε τί ξέρεις.

Ὁ Γκαμπριέλο ὑπάκουσε μηχανικὰ καὶ σ' ἕνα κομμάτι χαρτί ἐγράψε μὲ καθαρά κι' ὡμορφα γράμματα ἕνα ὄνομα.

— Μπλάνς! Διέβασε ὁ βαρῶνος κι' ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸν μικρὸ ποὺ εἶχε πάρει πάλι τὸ σοβαρὸ καὶ μελαγχολικὸ ὄψος του. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε τὸ μυστικὸ ποὺ ἔκρυβε στὴν καρδιά του. Κατάλαβε ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ὁ τόσο ζωηρὸς κι' ἐξυπνὸς μικρὸς, αὐτὸ τὸ παιδί τοῦ δάσους ἦταν μιὰ ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ καὶ δὲν ἦταν πλασμένο νὰ φυλάῃ πρόβατα, ἀλλὰ ἦταν πλασμένο γιὰ καλύτερη τύχη.

— Πάει καλά τοῦ δήλωσε ὁ βαρῶνος, σ' ἀνταμοιβὴ τῆς εὐχαριστήσεως ποὺ προξενούσες στὴ Μπλάνς θά σέ στείλω νὰ σπουδάσης στὸ κολλέγιο τοῦ Σάν Ντεμέτριο.

— Καὶ θά διαβάξω τὰ ἴδια βιβλία τῆς δεσποινίδος; Ρώτησε τὸ «Γεράκι».

— Βεβαίως, θά ἔχῃς τὰ ἴδια βιβλία.

— Τότε ἤμαστε σύμφωνοι! Ἀπάντησε ἀκτινοβολώντας ἀπὸ τὴ χαρά του. Ὁ ἀφῆσω ἡσυχὰ τὰ πουλιὰ στὶς φώληές τους, θά πάψω νὰ κυνηγῶ τοὺς λαγούς καὶ τοὺς λύκους, δὲν θά σκοτῶνω πειὰ ἀγριογούρουνα, δὲν θά ζητῶ πειὰ σκάγια ἀπὸ τὸν Ζάν οὔτε μαρροῦτι. Ἡ δεσποινὶς μοῦ εἶπε ὅτι κάθε καλοκαίρι θά ἔρχεται δῶ πέρα. Τότε θά ἐπιστρέφω κι' ἐγὼ ἐδῶ. Κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ξέρω ὅτι θά ὑπάρχουν λουλουδιὰ στὸ δάσος καὶ ἕνα σωρὸ φώληές. Ἐτσι θά μπορούμε πάλι νὰ διασκεδάζουμε. Ἦμαστε σύμφωνοι λοιπὸν.

Καὶ τὸ «Γεράκι» ξαναπῆρε πάλι τὴν πρώτη ζωηρότητά του, ἡ μελαγχολία ἐφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ χαμόγελο ἀνθίσε πάλι στὰ χεῖλη του. Κι' ἕνα πρωὶ ντυμένος μὲ καινούργια ρούχα ποὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μητέρα του καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ζάν τράβηξε γιὰ τὸ κολλέγιο τοῦ Σάν Ντεμέτριο, εὐτυχισμένος σὰν ἕνας βασιληῆς ποὺ τὸν λατρεῖ ὁ λαὸς του. Κι' ὁ πύργος ἀνέκτησε πάλι τὴν πένθιμὴ μελαγχολία του κι' ὁ βαρῶνος κλείστηκε στὸ διαμέρισμά του. Ἡ μόνη διασκεδᾶσι τοῦ Ἀντριάνι ἦταν τὰ γράμματα τῆς Μπλάνς, στὰ ὁποία ἐκείνη τοῦ ἔγραφε ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ τοῦ ἐξωμολογεῖτο ὅλες τις σκέψεις καὶ τὰ ὀνειρά της. Λάμβανε ἀκόμη καὶ γράμματα τοῦ Γκαμπριέλο. Μὰ αὐτὰ ἦσαν σοβαρά καὶ μετρημένα χωρὶς μουντζούρες, χωρὶς ἀνορθογραφίες καὶ χωρὶς λόγια περιττά. Μόνο τὸν καιρὸ ποὺ πλησιάζαν ἡ «διακοπές» τὰ γράμματα τοῦ «Γερακιού» δεί-

πος;...

Κι' η μητέρα του Γκαμπριέλο πήγαινε να σκάση από τη στενοχωρία της και δεν ήξερε πώς να εξηγήση αυτή τη συμπεριφορά της δεσποινίδος.

Τόσο λοιπόν την είχε αλλάξει η παραμονή της στη Γκράς και στη Νεάπολι; Τόσο της είχε δηλητηριάσει την καρδιά αυτή η γρηά «ψηλομούτα» που την ακολουθούσε παντού; Μά ούτε ο κήπος, ούτε το δάσος, ούτε ο πύργος δεν της είχαν ξυπνήσει μέσα της τις ανάμνησεις των παιδικών της χρόνων; Τόσο λοιπόν είχε μεταμορφωθεί η Μπλάνς που να μη θέλη να θυμάται τις άθώες τρέλλες της; Κι' η μητέρα του «Γερακιού» εκείνη τη νύχτα έκλαψε πικρά, σκεπτομένη ότι ο γυιός της όταν θα έπείσσε δεν θ' άργουσε ν' απογοητευθεί από την παληά φίλη του και να υποφέρει αφάνταστα μαρτύρια από την περιφρονησί της.

Κι' η γρηά εκείνη γυναίκα σκεφτόταν, τί τρέλλες έκανε ο γυιός της εξ αιτίας της Μπλάνς. Στο δωμάτιό του στο κολλέγιο του Σάν-Ντεμέτριο είχε κρυμμένη μια φωτογραφία της μπροστά στην οποία κάθε νύχτα έκανε την προσευχή του.

— Παναγία μου, έλεγε, συγχώρησέ με γι' αυτό τ' αμάρτημά μου μ' αγαπώ τόσο πολύ τη Μπλάνς, γιατί σου μοιάζει. Είναι αδύνατον να υπάρχει πιο καλή προσωποποίησι της αγαθότητας και της καλωσύνης σου από αυτήν. Είναι αδύνατον να σε φανταστή διαφορετική ένας ζωγράφος και να σε ζωγραφίση... Η αγαπημένη μου έχει τη μορφή σου όπως την φτιάχνουν στη φαντασία τους όλοι οι άνθρωποι που τους δίνεις θάρρος για να πετύχουν στη ζωή τους. Για χατήρι της έγκατέλειψα τα όμορφα τραγούδια των πουλιών, τ' αλόδορο δάσος, τα γοητευτικά λουλούδια και την εύτυχία που μου χάριζε η απόλυτη ελευθερία μου. Βοήθησέ με να γίνω μια μέρα αξιός της και να μπορώ να της φιλώ τα τρυφερά της χέρια δίχως να κοκκινίζω από ντροπή.

Άλλοτε πάλι όταν απογοητεύονταν από τα δύσκολα μαθήματά του ή κυριεύονταν από την έπιθυμία να δώση ένα γερό ξύλο σ' όλους αυτούς τους γκρινιάρηδες καθηγητάς του και να τ' οσκάση από το σχολειό, έφερνε στο μυαλό του την εικόνα της Μπλάνς, κι' αμέσως του περνούσαν τα νεύρα του κι' αφωσιώνονταν με περισσότερη έπιμονή στις μελέτες του.

Κι' αυτοί ακόμα οι συμμαθηταί του που είχαν καταλάβει αυτή την αδυναμία του άμα θέλαν να του ζητήσουν κάτι, τον παρακαλούσαν και τον εξώρκιζαν στ' όνομα της Μπλάνς. Ο Γκαμπριέλο άγαπούσε τη Μπλάνς μ' έναν μεγάλο και πρωτόγονο έρωτα που δεν έπιδέχονταν φραγμούς και που δεν λογάριζε έμπόδια.

Ωστόσο το «Γεράκι» είχε τρομερή θέλησι και ήξερε να πειθαρχή το αίσθημά του και να μη προδίδη πόσο μεγάλο ήταν το μαρτύριο που του βασάνιζε την καρδιά. Κι' έτσι είχε περάσει ο καιρός κι' ήρθε η μέρα που τέλειωσε και πήρε το δίπλωμά του από το κολλέγιο και έτοιμάστηκε να γυρίση στον πύργο.

Τρεις μέρες αργότερα την ώρα που ο βαρώνος βρίσκονταν στο διαμέρισμά της κόρης του και την άκουγε μ' ευχαρίστησι να του διηγείται διάφορα έπεισόδια της σχολικής ζωής της, ο Ζάν έτρεξε ν' αναγγείλη στον Αντριάνι την άφιξι του Γκαμπριέλο.

— Το «Γεράκι», του είπε, γύρισε άγνωριστο από τον Σάν-Ντεμέτριο.

— Πές του να ρθή να τον δώ, φώναξε χαρούμενος ο βαρώνος κι' ύστερα δήλωσε στην κόρη του: Θέλω να τον θαυμάσουμε γιατί καθώς μου λένε, έγινε ένα όμορφο και σοβαρό παλληκάρι κι' ελπίζω ο-

τι οι κύριοί του θα είνε ευχαριστημένοι και υπερήφανοι γι' αυτόν. Τον θυμάσαι καθόλου, Μπλάνς;

— Βεβαίως, μόνο που νόμιζα ότι θα τον εύρισκα ανάμεσα στους βουσκούς μας. Δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε να είχε μυαλό για καλύτερα πράγματα... Άλλωστε μεγάλωσα πειά και δεν πρόκειται να χάσω άδικα μαζί του τον καιρό μου...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το «Γεράκι» φάνηκε στην πόρτα μάδεν έδειξε καθόλου ότι είχε άκουσει τα λόγια της. Ο Γκαμπριέλο ήδεν γοητευτικός. Το ύψηλόσωμο ανάστημά του γίνονταν ακόμη πιο όμορφο μέσα στο κομψό κοστούμι που φορούσε, το πρόσωπό του ήταν δροσερό και τα μάτια του είχαν μια άπεριγραπτη όμορφιά και γλυκύτητα. Η Μπλάνς τον κύτταζε κάπως παραξενεμένη από αυτή την αλλαγή του. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι θ' αντίκρυζε ένα κομψό νέο, πολύ καλύτερο και πιο όμορφο από αυτούς που είχε θαυμάσει στα σαλόνια της Νεαπόλεως. Όσο για τον βαρώνο αυτός μόλις τον είδε ξεφώνησε:

— Μπράβο, Γκαμπριέλο, τα συγχαρητήριά μου! Έγινες πειά ένας σωστός άντρας!

— Σε σάς χρωστώ αυτή την αλλαγή μου, απάντησε με μια φωνή γεμάτη σεβασμό ο Γκαμπριέλο. Δεν λησιμόνησα ούτε και πρόκειται να λησιμόνησω ότι ήμουν ένα φτωχό και δυστυχισμένο παιδί, έχασμένο απ' όλους, που έτρεμε μέσα στα κουρελιασμένα ρούχα του. Δίσεσάς ασφαλώς δεν θα γινόμουν τίποτε άλλο από ένας βουσκός ή ένας ξυλοκόπος... Θα ήθελα λοιπόν από δω και πέρα να αφιερώσω τη ζωή μου στην εξυπηρέτησι σας και στην εξυπηρέτησι των ανθρώπων που αγαπάτε για να ξεπληρώσω ό,τι κάνετε για μένα και για τη μητέρα μου.

— Τον είδες τί όμορφα που μιλάει, Μπλάνς; Απόρησε ο βαρώνος.

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της, ενώ το «Γεράκι» κοκκίνιζε από την υπερηφάνειά του. Μά με το ίδιο θάρρος και την ίδια ευγενική φωνή συνέχισε τις ευχαριστίες του, την αφήγησι όλων των κόπων που κατέβαλε για να φανή άντάξιός της έκτιμησης του βαρώνου και τέλος δήλωσε στον Αντριάνι:

— Ξέρω να κάνω θαυμάσιους λογαριασμούς. Γράφω πολύ όμορφα. Άγαπώ τα σκιερά δάση, τα ύψηλά βουνά και τον ανοιχτό ορίζοντα. Το κύριο ή η ζέστη δεν με πειράζουν και καμμιά δουλειά δεν μπορεί να με κάνει να κουραστώ. Ξέρω ότι ο έπιστάτης σας γέρασε κι ότι έχει ανάγκη ενός βοηθού. Θέλετε να τοποθετήσετε έμένα σ' αυτή τη θέση; Ξέρω ακόμη να αναγκάσω τους έχθρους σας να μη σάς κλέβουν, να προστατεύω τα ποίμνιά σας από τους ληστές και να ξαναδώσω στα χτήματά σας την πρώτη τους αξία.

— Έσύ; Απόρησε ο βαρώνος. Έσύ μπορείς να κάνης αυτά τα πράγματα;

— Δεν έχετε παρά να με δοκιμάσετε, απάντησε ο Γκαμπριέλο με ήρεμο ύφος το οποίο έδειχνε ότι την αυτοπεποίθησι.

— Είμαι απόλυτα σύμφωνος μαζί σου γιατί καταλαβαίνω ότι τα λόγια σου είνε ειλικρινή. Από αύριο κιόλας προσλαμβάνεσαι στην υπηρεσία μου. Μπορείς φυσικά να διαλέξης μια όμορφη καρμπίνα, ένα πιστόλι κι' ένα καλό αλόγο. Τώρα όμως πήγαινε ν' αγαλιάσσης τη μητέρα σου γιατί θ' ανυπομονή να σε δη και να σε φιλήση.

— Ευχαριστώ, κύριε, απάντησε ο Γκαμπριέλο και σάς παρακαλώ να μη ξεχάσετε ότι η ζωή μου σάς ανήκει κι' ότι είμαι πρόθυμος να τη θυσιάσω για χατήρι σας και για τους ανθρώπους που αγαπάτε.

Και το «Γεράκι» έριξε ένα βλέμμα προς τη Μπλάνς, υποκλίθηκε

καί θυγήκε από τὸ διαμέρισμα μὲ γρήγορο καὶ σταθερὸ βήμα. Ἡ Μπλάνς τώρα εἶχε ἐγκαταλείψει πειὰ ἐκεῖνο τὸ ψυχρὸ κι' ἀδιάφορο ὕφος της. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν νέο πού μιλοῦσε μὲ τόση εὐγένεια στὸ θετὸ πατέρα της εἶχε συγκινηθῇ ὑπερβολικά. Ἀπ' τὸ μυαλό της περνοῦσαν τώρα τὰ παιδικὰ χρόνια της καὶ θυμῶταν πού ἔτρεχε μικροῦλα μ' εὐθυμία ξεφωνητὰ στὸ δάσος μὲ τὴ συντροφιά τοῦ «Γερακιού», πού πολλὰς φορές στηρίζονταν στὸ χέρι του γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα ρυάκι, πού γκρέμιζε ὅλα τὰ παλάτια καὶ τοὺς πύργους πού τοὺς ἔχτιζε μὲ τὴν ἀμμο καὶ τέλος τὴ μανία πού εἶχε νὰ τὸν ξαπλώνῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸν στολίζῃ μὲ λουλούδια.

Κι' ἡ Μπλάνς γιὰ νὰ ξεχάσῃ αὐτὴ τὴ φοβερὴ νοσταλγία πού βασάνιζε τὴν καρδιά της, μόλις ἔφυγε ὁ βαρῶνος, κάθησε στὸ πιάνο της κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ ἕνα σωρὸ παθητικῆς μελωδίας. Μὲ τὴ μουσικὴ αὐτὴ ὁ ξανθὸς ἄγγελος ἐνοιώθη νὰ γαληνεύῃ ἡ τρικυμισμένη καρδιά της καὶ νὰ παύῃ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἕνα αἶσθημα τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ χαρακτηρίσῃ τί ἦταν. Ὅσο γιὰ τὸν Γκαμπριέλο αὐτὸς ἔτρεξε ἀμέσως ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐχάριστο γεγονός στὴ μητέρα του καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη κιόλας μέρα διάλεξε ἀπὸ τὸ σταῦλο τὸ καλύτερο ἄλογο, πῆρε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τὸ πιὸ ὡμορφο κυνηγετικὸ ὄπλο καὶ τὸ καλύτερο πιστόλι κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὰ χτήματα τοῦ βαρῶνου, νὰ κυττάξῃ τὶς ἐλλείψεις τους, νὰ συμβουλευθῇ τοὺς χωρικοὺς, νὰ μαλλῶνῃ τοὺς ἀπρόσεχτους ὑπηρετές καὶ νὰ δίνῃ ὁδηγίες στοὺς βοσκὰς πῶς νὰ περιποιούνται τὰ πρόβατά τους.

Ὁ Ζάν τὸν πού τὸν παρακολουθοῦσε σ' αὐτὲς τὶς ἀσχολίες του τὸν θαύμαζε καὶ συχνὰ δῆλωνε.

— Αὐτὸ τὸ παιδί γεννήθηκε γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας ἢ μεγάλου ἀφέντης. Ἐχει τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ὑπακούουν καὶ νὰ τὸν σέβονται.

Κι' ἀλήθεια τὸ «Γεράκι» ἦταν ἀκούραστο. Δὲν ἀναπαυόταν οὔτε τὴ νύχτα. Γύριζε στὸ δάσος καὶ κυνηγοῦσε τοὺς λαθροθήρες. Ἔτσι τὰ χτήματα τοῦ βαρῶνου σιγά-σιγά ἄρχισαν ν' ἀποδίδουν περισσότερο καὶ νὰ τὸν κάνουν πιὸ πλούσιο.

Μὰ ὁ Γκαμπριέλο εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. Δὲν δέχονταν παρατηρήσεις ἀπὸ κανένα. Οἱ κακοὶ ὑπηρετές τοῦ πύργου τὸν φοβόντουσαν. Οἱ τεμπέληδες χωρικοὶ εἶχαν γίνῃ πιὸ ἐργατικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους κι' οἱ ξυλοκόποι τὸν λάτρευαν. Ὁ Γκαμπριέλο ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τους. Τὴ χαραυγὴ τοὺς ἀκολουθοῦσε στὸ δάσος, μοίραζε μαζί τους τὸ φαγητὸ του κι' ὕστερα ἔκοθε κι' αὐτὸς ἕνα σωρὸ ξύλα γιὰ νὰ κἀνῃ ὅπως ἔλεγε γυμναστικὴ καὶ νὰ δυνάμωνῃ τὰ χέρια του. Ἐπειτα πῆγαινε νὰ παλαίψῃ μὲ τοὺς πιὸ δυνατοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἄγριους ταύρους, ἀπὸ μιὰ παληὰ κι' ἀδιόρθωτη συνήθειά του.

Μὰ ξαφνικά τὶς ὥρες τοῦ δειλινοῦ κυριεύονταν ἀπὸ μιὰ παράξενη μελαγχολία. Τότε ξαπλώνονταν ἀνάσκελα στὸ χορτάρι, ἔχωνε τὰ χέρια τους στὶς τσέπες του καὶ κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ, ἄρχιζε νὰ σφυρίζῃ μελαγχολικά καὶ παράδοξα τραγούδια.

Διάλεγε πάντα ἐρημικά μέρη ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε καταλάβῃ αὐτὴ τὴν περίεργη ἀδυναμία του κι' ὅλοι τὸν θεωροῦσαν εὐθυμὸ κι' εὐτυχισμένο. Ὁ Γκαμπριέλο συναντοῦσε συχνὰ τὴ Μπλάνς καὶ τὴν γρήγαι κι' αὐστηρὴ δασκάλα της στὸν κῆπο, στὸ δάσος, στὰ χτήματα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, στὰ γύρω μέρη. Τὶς χαιρετοῦσε πάντα μὲ μεγάλο σεβασμὸ, ἐνῶ ἐκεῖνες μόλις καταδεχόντουσαν νὰ τοῦ πεινὴν μιὰ λέξι. Ἡ δασκάλα μάλιστα τῆς Μπλάνς ἀποροῦσε πῶς συνέβαινε νὰ συναντᾷ διαρκῶς αὐτὸν τὸν νέο στὸ δρόμο της. Μὰ δὲν ἔδινε σ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις καὶ μεγάλη σημασία, γιατί ἡ Μπλάνς δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνθουσιασμὸ, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἡσυχὴ καὶ φρόνι-

μη κι' ἡ συνομιλίας της μὲ τὸ «Γεράκι» ἦσαν τυπικὲς καὶ μετρημένες.

Ὅσο γιὰ τὸν Γκαμπριέλο πολὺ γρήγορα σ' ὁλόκληρὴ τὴν περιοχὴ τοῦ Σύλα εἶχε δεῖξῃ τὴν ικανότητά του. Οἱ χωρικοί, οἱ ἀγροκτήμονες, οἱ φρουροὶ τῶν πυργῶν, ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἕναν ἀντῶτερο ἄνθρωπο καὶ τὸν σεβόντουσαν. Ἡ δύναμις του, ἡ τρομερὴ ικανότης του στὴ σκοποβολὴ τὸν εἶχαν κάνει πασίγνωστο.

— Τὸ «Γεράκι» δῆλωναν οἱ χωρικοὶ μὲ μιὰ γροθιά μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ταῦρο!

— Μόνο τὸ «Γεράκι» λέγαν οἱ φρουροὶ τῶν πύργων μπορεῖ νὰ σοῦ σβύσῃ μὲ μιὰ σφαῖρα τὸ τσιγάρο σου ἀπὸ τὸ στόμα.

Καὶ τοῦ εἶχαν τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε τὸν ἄφηναν νὰ πραγματοποιοῖ αὐτὸ τὸ περίεργο παίγνιο.

Ὁ Γκαμπριέλο ἦταν ἀκόμη πιὸ σπουδαῖος καβαλλάρης. Αὐτὸς ἡμέρωνε τ' ἄγρια ἄλογα κι' ἐκεῖνα πού δὲν εἶχαν φορέσει σέλλα. Καὶ συχνὰ ἡ Μπλάνς στέκονταν νὰ κυττάξῃ αὐτὸν τὸν περίεργο ἐπιστάτη τους πού ἔτρεχε σὰν λυσσασμένος στὸ δάσος καὶ φιδιούριζε.

— Τὸ «Γεράκι» θὰ βάλλῃ μυαλὸ μόνο σὰν σπᾶσῃ σὲ κανένα χοντρό κλαρί τὸ κεφάλι του.

Μὰ τίποτε δὲν ἔπανε τὸν Γκαμπριέλο. Οὔτε εὐχὴ, οὔτε κατάρρα, ὅπως λέγαν οἱ χωρικοί. Ὁ βαρῶνος πάλι ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί του. Τὸν εἶχε μάλιστα ὀνομάσει ἀρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του καὶ τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἕνα ὡμορφο σπιτάκι κοντὰ στὸν πύργο, στὸ ὁποῖο καθόταν τώρα μὲ τὴ μητέρα του.

Ἡ φραγκίσκη ἦταν φυσικὰ ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιασμένη. Ὡστόσο μὲ τὴν μητρικὴ διαίθεσιν της καταλάβαινε ὅτι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ γιοῦ της ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη θλίψι. Αὐτὸ τὸ ἐνοιώθη κάθε βράδυ τότε πού γύριζε κατὰκοπος ὁ Γκαμπριέλο ἀπὸ τὰ χτήματα. Γὼν ἔβλεπε νὰ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ τζάκι, νὰ στηλώνῃ τὸ βλέμμα του στὶς φλόγες καὶ νὰ μένῃ ὥρες ὁλόκληρες κεῖ πέρα ἀφηρημένος δίχως ν' ἀπαντᾷ στὶς ὁμιλίες τῆς μητέρας του. Συχνὰ πάλι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ξεχνοῦσε νὰ φάῃ. Ἡ μητέρα του ἀναγκαζόταν φυσικὰ νὰ τοῦ τὸ θυμίσῃ κι' ἐκεῖνος τότε καθόταν, ἔτρωγε μηχανικά τοῦ σπτο δάσος. Κι' ἡ δυστυχισμένη ἐξωμολογεῖτο ὅλες αὐτὲς τὶς θλίψεις της στὸν γέρο Ζάν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του.

— Δὲν ξέρω τί μοῦ κρύβει ὁ Γκαμπριέλο, τοῦ δῆλωνε. Μὰ φαίνεται καθαρά ὅτι δὲν εἶνε εὐχарιστημένος. Ὡστόσο τὴν τύχη του θὰ τὴν ζήλευαν πολλοί. Ἐχει ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά του. Ἐν τούτοις εἶνε δυστυχισμένος καὶ σὰν γυρίζῃ στὸ σπιτί λὲς κι' ἐπιστρέφει ἀπὸ κηδεία. Εἶνε ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός. Διαρκῶς σκύβει τὸ κεφάλι του πάνω στὰ βιβλία πού ἔφερε ἀπὸ τὸ σχολεῖό του. Δὲν ξέρω τί θέλει ἀκόμη νὰ μάθῃ, ἀφοῦ ὅλοι τὸν θεωροῦν σοφὸ. Μὰ ἐκεῖνο πού μ' ἀνησυχοῦ περισσότερο εἶνε τ' ὅτι δὲν ξεκουράζεται οὔτε σ' αὐτὸ τὸν ὕπνο του. Διαρκῶς στενάζει, κλαίει καὶ στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι του. Πῶς ἄνθρωπος πού ἔχει ἕνα τρομαχτικὸ βάρος στὴν καρδιά του. Πο-
λύ φοβάμαι μήπως ἔχουν κάνει μάγια στὸ παιδί μου.

— Ἐννοια σου, τῆς ἀπάντησε τέλος μιὰ μέρα ὁ γέρο Ζάν, μέσα σὲ λίγο καιρὸ ὁ γιός σου θὰ συνέλθῃ καὶ θὰ πᾶν νὰ εἶνε μελαγχολικός. Καθὼς με πληροφόρησαν μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα ὁ βαρῶνος κι' ἡ κόρη του θὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Νεάπολι, γιατί ὁ Ἀντριάνι θέλει νὰ θρῇ γιὰ τὴν Μπλάνς ἕνα σύζυγο ἀντάξιο τῆς ὡμορφιάς της καὶ τῆς περιουσίας της. Ἐπειτα θέλει νὰ κἀνῃ κιόλας τὴ διαθήκη του γιὰ νὰ πᾶψουν οἱ συγγενεῖς του νὰ μαλλώνουν. Σ' ὅλη τὴν Καλαβρία, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ γιὰ σύζυγος τῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία ξεχωρίζει ἀνάμεσα σὲ χίλια λουλούδια γιὰ τὴν ὡμορφίαν της. Ἀλλ' ὥστε καθὼς ξέρω ὅλα πειὰ ἔχουν κανονισθῇ. Ἡ Μπλάνς θὰ παντρευ-

τῇ τὸν γυιὸ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐνδοξοὺς αὐλικοὺς ποῦ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ μοῦ κόψουν ἢ νὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι δίχως νὰ δώσουν λόγος σε κανένα.

— Καὶ τί λένε οἱ ἐχθροὶ τοῦ βαρῶνου;

— Αὐτοὶ ἔχουν λυσσάξει ἀπὸ τὸ θυμὸ τους κι' ἰδιαίτερως ὁ Λεονάρντο Παρφέτι ποὺ μοιάζει περισσότερο μὲ ἄγριο ληστὴ παρὰ μὲ βαρῶνο.

— Ὡστόσο, φίλε μου, ξέρεις ὅτι αὐτὸς ὁ Λεονάρντο κι' ὁ γυιὸς του πρόκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν;... Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἔχουμε φασαρίες μ' αὐτοὺς τοὺς ἄγριανθρώπους σὰν μάθουν τοὺς ἀρραβῶνες τῆς Μπλάνς;

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ἐγὼ κεῖνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ δῶ εὐτυχισμένο τὸ «Γεράκι» ποὺ τ' ἀγαπῶ καλύτερα ἀπὸ παιδί μου.

Κι' ὁ Ζὰν στέναξε ρίχνοντας μιὰ ματιά πρὸς τὸν πύργο στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἀκόμη ἓνα φωτισμένο παράθυρο. Ἀπὸ αὐτὸ θυγαίναν ἢ νότες μιᾶς παθητικῆς μουσικῆς. Ὁ γέρο ὑπηρέτης πλησιάζοντας περιέργως πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀντελήφθη τοὺς θάμνους νὰ κινοῦνται καὶ μιὰ σκιά νὰ προσπαθῇ νὰ κρυφθῇ ἀνάμεσά τους. Ὁ Ζὰν δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι αὐτὸς ὁ παράδοξος ρωμαντικὸς ἦταν τὸ «Γεράκι».

— Καλησπέρα, Γκαμπριέλο, τοῦ φώναξε πλησιάζοντας.

Ὁ νέος στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τοῦ Ζὰν ἀνατρίχιασε καὶ ἀπάντησε ὅσο μπορούσε πρὸς ἡρέμα στὸν παλιὸ φίλο του:

— Καλησπέρα Ζάν... Καθὼς βλέπεις ξεκουραζόμουν λιγάκι...

— Πρέπει νὰ γυρίσης στὸ σπίτι γιατί ἡ μητέρα σου ἀνησυχεῖ, τοῦ δήλωσε ἐκεῖνος.

— Ἀνησυχεῖ; Ρώτησε τὸ «Γεράκι». Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Γιατὶ ἀντὶ νὰ δοῦναι τὸ Θεὸ ποῦ σὲ γλύτωσε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία, ἔστ' προτιμᾷς νὰ παρασύρεσαι ἀπὸ τὶς τρελλές ἰδέες ποὺ σοῦ ριζώθηκαν στὸ μυαλό. Ξέχασες ὅτι δῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀκόμη ἦσουν γυμνὸς σὰν τὸ σκουλήκι καὶ τί θὰ γινόσουν ἂν δὲν σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴ δυστυχία ὁ εὐσπλαχνικὸς βαρῶνος; Δίχως αὐτὸν πρέπει νὰ μὴ ξεχνᾷς, ὅτι θὰ ζητιάνευες σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ τὸ ψωμί σου.

— Ἐχεις ἄδικο νὰ μοῦ μιλάς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, φώναξε ἄγρια ὁ Γκαμπριέλο σὰν ἓνας πληγωμένος λύκος. Ἄφησέ με ἥσυγο στὴ δυστυχία μου καὶ μὴ μοῦ ταραχῇ τὴν θλιβερὴ μου μοναξιά. Δῶ καὶ πολὺ καιρὸ εἶμαι κύριος ὅλου αὐτοῦ τοῦ δάσους καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος ἂν κάτι τρομερὸ δὲν θάσάνιζε τὴν καρδιά μου. Ἀντίο Ζὰν καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι πρὸς προσεκτικὸς στὰ λόγια σου...

Καὶ τὸ «Γεράκι» ἀπομακρύνθηκε μὲ βιαστικὸ βῆμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐνῶ μέσα στὴν ἥσυχία τῆς νύχτας ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἤχουν ἢ μελαγχολικὲς νότες τοῦ πιάνου, ποὺ μοιάζαν μὲ τοὺς στεναγμοὺς μιᾶς πληγωμένης καρδιᾶς.

VII

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΠΑΡΦΕΤΙ

Η εἶδησι γιὰ τὸν βαρῶνο Παρφέτι ἦταν ἀληθινή. Ὁ Λεονάρντο κι' ὁ γυιὸς του ἐπρόκειτο νὰ φτάσουν πολὺ γρήγορα στὸν πύργο γι' αὐτὸ εἶχαν εἰδοποιήσῃ νὰ τοὺς ἐτοιμάσουν τὸ διαμέρισμά τους. Καὶ πράγματι, αὐτοὶ οἱ ἀντιπαθητικοὶ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους μισοῦσαν θανάσιμα κι' οἱ ὑπηρέτες φτάσαν στὸν πύργο τὸ ἐπόμενο βράδυ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἓνα πλήθος σωματοφύλακες. Ὁ Λεονάρντο εἶχε γίνει πρὸς χοντρὸς καὶ πρὸς ἀπαίσιο. Ὅσο γιὰ τὸ γυιὸ τοῦ αὐτοῦ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν ἓνα ὡμορφο παλληκάρι, δυνατὸ καὶ ἄγριο, μὲ μακρυὰ μαλλιά καὶ μ' ἓνα πρόσωπο γεμάτο ἀπὸ μιὰ σατα-

νικὴ γλυκύτητα. Φοροῦσε ἓνα ὡμορφο βελούδινο κοστούμι κυνηγιῶ, τὸ ὁποῖο στολίζονταν μ' ἀργυρὰ κουμπιὰ καὶ ἦταν πολὺ γοητευτικὸς. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἀσχημίζε τρομερὰ ἦταν τὰ φοβερά καὶ σκληρὰ λόγια του κι' ἡ βάναιση συμπεριφορὰ του, ποὺ ἦταν χειρότερη κι' ἀπὸ τοῦ πρὸ ἀγροίκου χωρικοῦ.

Ὁ βαρῶνος τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη ψυχρότητα φανερώνοντάς τους ἔτσι πόσο ἀνεπιθύμητοι ἦσαν ἢ ἐπίσκεψί τους. Μὰ αὐτὸ δὲν ἐνοιαξε καθόλου τοὺς Παρφέτι. Προχώρησαν ὁλοῖσιν στὸ σαλόνι, ξαπλώθηκαν στὶς ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες του καὶ περίμεναν τὴν ὥρα ποὺ θὰ καθόντουσαν στὸ τραπέζι γιὰ νὰ χορτάσουν μὲ τὸ πλούσιο γεῦμα τὴν πεῖνα τους. Ὁ Λεονάρντο σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔβρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ Ἀντριάνι εἶχε γίνει πρὸς ζωηρὸς κι' ὅτι ἦταν γεμάτος υγεία. Κι' αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσί του δὲν μπόρεσε νὰ τὴν κρύψῃ καὶ δήλωσε στὸ βαρῶνο:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐξάδελφε, κανεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι εἶσαι μεγαλύτερός μου. Ὅποιος σὲ δὴ νομίζει ὅτι σὲ περνῶ πολλὰ χρόνια κι' ὅτι εἶσαι πολὺ νεώτερός μου.

— Ἀ, θὰ ἦμουν ἀκόμη πρὸ καλὰ δήλωσε ὁ Ἀντριάνι, ἂν δὲν ὑπέφερα ἀπὸ τὸ στομάχι μου...

— Αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ πλούσιοι, παρετήρησε μ' ἓνα στεναγμὸ ὁ γυιὸς τοῦ Λεονάρντο.

Ὁ Παρφέτι γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ φώναξε:

— Αὐτὸς ὁ Λουσιέν ἔχει ἀξιοθαύμαστο πνεῦμα. Φαντάσου τί θὰ γίνονταν ἂν σπούδαζε περισσότερο κι' ἂν ξεχνούσε λίγο τὰ ὡμορφα κορίτσια.

Μὰ ὁ Λουσιέν δὲν ἀπάντησε. Μὲ τὸ ἀνήσυχο βλέμμα του ἐρευνουσε γύρω του καὶ φαινόταν ὅτι κάτι ἀναζητοῦσε, ἐνῶ ὁ Λεονάρντο κύτταζε διαρκῶς πρὸς τὴν πόρτα. Τέλος μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ περισσότερο τὴν περιέργειά του δήλωσε:

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Μπλάνς; Ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ εἶνε τόσο κουρασμένη, ὥστε νὰ προτιμᾷ ν' ἀναπαύεται στὸ διαμέρισμά της. Ἀλλ' ὅσοι θέλω τόσο πολὺ νὰ τὴ δῶ καὶ νὰ τὴν καμαρώσω... Ἐγὼ νὰ τὴν ἀντικρύσω ἐξάδελφε σωστά ὀχτῶ χρόνια. Ἐγὼ ἀκούσει ὅτι ἔγινε περισσότερο γοητευτικὴ κι' ἀξίζει μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς ἐξ αἰτίας της.

— Μὴν ἀνησυχῇς καὶ θὰ τὴν ἀντικρύσῃς, ἀπάντησε ξηρὰ ὁ βαρῶνος.

— Λένε, συνέχισε ὁ Παρφέτι, ὅτι ἔγινε στὴ σχολὴ τῶν καλογραιῶν ἓνα σοφὸ κορίτσι περισσότερο σοφὸ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Αὐγουστῖνο.

— Μὰ γιὰ ποῖο λόγο ἔμαθε ἓνα σωρὸ ἄχρηστα πράγματα καὶ κοῦρασε ἀδίκως τὸ μυαλό της; Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀνοησίες, φώναξε ὁ Λουσιέν, σηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη σημασία στὰ λόγια του ἐξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι, ἀκούμπησε ἀναπαυτικὰ τὸ κεφάλι του σ' ἓνα μαξιλάρι κι' ἐπανέλαβε:

— Ἡ μεγαλύτερη ἀνοησία τῶν γυναικῶν εἶνε νὰ μαθαίνουν γράμματα, ἐνῶ θὰ κάναν καλύτερα ἂν περιποιόντουσαν τὴν ὡμορφιά τους. Ὅλες ἡ μορφωμένες γυναῖκες εἶνε κακές κι' ἀσχημες. Ἀς ἐλπίζουμε ὅτι ἡ Μπλάνς ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρεσι.

Ὁ βαρῶνος Ἀντριάνι θέλησε νὰ δώσῃ ἓνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὸν τὸν κακομαθημένο ἀνεψιὸ μὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ μῆκε στὸ σαλόνι ἡ Μπλάνς συνοδευομένη ἀπὸ τὴν γκουβερνάντα της. Ἦταν τόσο ὡμορφη, τόσο γοητευτικὴ, ὥστε οἱ Παρφέτι δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὴν κατάπληξί τους. Τινάχθηκαν σὰν αὐτόματα ἀπὸ τὸ κάθισμά τους, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ διεσταλμένα μάτια καὶ μὲ μιὰ

έκφρασι ἀπερίγραπτο θαυμασμοῦ στὸ πρόσωπό τους. Ὁ Λουσιέν Παρφέτι μάλιστα κυττάζοντας αὐτὴ τὴν ὥμορφη νέα ἐνοιωσε ξαφνικά νὰ πληγνύεται ἡ καρδιά του:

— Εἶνε χαριτωμένη, ψιθύρισε. Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε πολὺ χαριτωμένη!

Κι' ἔσπευσε νὰ ὑποκλιθῇ καὶ νὰ τὴν χαιρετήσῃ μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ χαμόγελό του.

— Ὁ Λεονάρντο Παρφέτι, δήλωσε ὁ Ἀντριάνι στὴ Μπλάνς, κι' ὁ γυιὸς του εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς καὶ καλοὺς συγγενεῖς μας. Ἐλπίζω Μπλάνς ὅτι μὲ τὸ Λουσιέν θὰ γίνετε πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἀλλωστε εἶνε πρόθυμοι νὰ κάνουν τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρρεστήσουν.

Ἡ Μπλάνς προχώρησε, τοὺς χαιρέτησε μ' εὐγένεια, ἔρριξε ἓνα ἀδιάφορο βλέμμα στὸ Λουσιέν καὶ ψιθύρισε:

— Εἶμαι εὐτυχισμένη!... Πολὺ εὐτυχισμένη πού κάνω τὴ γνωριμία σας!...

Υστερὰ κάθησε κοντὰ στὸν πατέρα της καὶ μ' ἀδιάφορο ὕφος βάλθηκε ν' ἀκούῃ τὴ συζήτησι πού ἀνοίξαν κατόπι οἱ τρεῖς ἄντρες.

— Ἐξάδελφέ μου, δήλωσε ὁ Λεονάρντο στὸν Ἀντριάνι, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν φέρεσαι μὲ τὴν αὐστηρότητα πού πρέπει στοὺς ὑπηρετὲς σου. Τοὺς ἀφήνεις νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν κι' ἀντὶ νὰ τοὺς μαστιγώνῃς καὶ νὰ τοὺς τσακίζῃς τὰ πλευρά, ἐσὺ κάθεις/κι' ἀκούς τὰ παράπονά τους, τοὺς βοηθεῖς στὴ δυστυχία τους καὶ τοὺς ἐξαχρειώνεις. Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι οἱ χωρικοὶ γιὰ νὰ μὴ σὲ κλέβουν, πρέπει νὰ σὲ φοβοῦνται!...

— Δὲν εἶμαι τῆς ἴδιας γνώμης, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀντριάνι. Ἀλλωστε ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Ἡ καλωσύνη μου κι' ἡ φιlanθρωπία μου δὲν τοὺς ἐμποδίζουν καθόλου νὰ εἶνε ἐργατικοὶ καὶ νὰ μοῦ ἔχουν ἓνα ἀπερίγραπτο σεβασμό. Χάρης σ' αὐτοὺς μάλιστα εἶμαι πλουσιος καὶ τὰ χτήματά μου ἀποδίδουν τὸ δεκαπλάσιο ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἀπέδιδαν ἂν ἦσαν δικὰ σου. Μὴ ξεχνᾷς ἐξάδελφέ μου ὅτι κι' οἱ χωρικοὶ κι' οἱ ὑπηρετεῖς εἶνε κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι. Ἀν θέλῃς λοιπὸν νὰ σοῦ εἶνε ἀφωσιωμένοι, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύεσαι, ἀλλὰ νὰ τοὺς βοηθᾷς καὶ νὰ τοὺς θεραπεύῃς τὶς ἀνάγκες τους. Πῶς θὲς νὰ σοῦ ἐργασθοῦν καλὰ ὅταν πεινάει, ὅταν εἶνε θουτηγμένοι στὰ χρέη, ὅταν τὰ παιδιὰ τους εἶνε ἄρρωστα κι' ὅταν ξέρουν ὅτι ὁ κύριός τους δὲν εἶνε ἓνας δεύτερος πατέρας τους, ἀλλὰ ἓνας ἄγριος βασανιστής; Ξεχνᾷς ὅτι μιὰ φορὰ οἱ δικοὶ σου χωρικοὶ θέλησαν νὰ σοῦ κάψουν τὸν πύργο!...

— Μὰ ἐλπίζω, δήλωσε ὁ Παρφέτι, ὅτι δὲν λησμόνησες πῶς τοὺς τιμώρησα. Τοὺς κρέμασα ἀπὸ τὶς μασχάλες στὰ δέντρα, τοὺς πετάλωσα μὲ πυρωμένα σίδερα καὶ τοὺς ἀφήσα κεῖ πέρα νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο... Ἔτσι ὅταν ἀκούῃ σήμερὰ οἱ ὑποτακτικοί μου τ' ὄνομά μου τρέμουν καὶ δὲν τολμοῦν νὰ μ' ἀντικρύσουν στὸ πρόσωπο.

— Μὰ δὲν σ' ἀγαποῦν, παρετήρησε ὁ Ἀντριάνι.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἀγάπη τους. Ἐκεῖνο πού μὲ νοιάζει εἶνε νὰ ἐργάζονται. Διαφορετικὰ ξέρουν ὅτι ἔχω τὸν τρόπο νὰ τοὺς ἐξαναγκάσω νὰ δουλέψουν.

— Ὁ πατέρας, εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως καὶ ὑπερηφάνειας ὁ Λουσιέν, ἔχει φτιάξει μόνος του ἓνα εἶδος θούρδουλα. Μοιάζει σὰν τὸ κνοῦτο μὰ ἔχει περισσότερα μολύβια στὶς ἄκρες του, ὥστε κάθε θουρδουλιὰ νὰ χαράζῃ καὶ νὰ ματώνῃ τὸ τομάρι. Κι' ὁ πιὸ δυνατός ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ σ' εἰκοσι θουρδουλιές..

— Ἔτσι μόνο μπορῶ καὶ τοὺς συμμορφῶνω, παρετήρησε ὁ Λεονάρντο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κι' οἱ σωματοφύλακές μου κι' οἱ χωρικοὶ κι'

οἱ ὑπηρετὲς μὲ ὑπακούουν καὶ τρέμοντας ἐκτελοῦν τὶς διαταγές μου. Ἐνῶ μὲ τοὺς δικούς σου δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο.

— Ἐχεις κανένα παράπονο; Ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Ἀντριάνι.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια ναι, κι' ἴσως θὰ τσάκιζα τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ὄξεστου χωριάτη ἂν δὲν σκεφτόμουν ὅτι εἶμαι εὐγενὴς καὶ σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους τῆς οἰκογενείας μου, ἐσὺ ἔπρεπε νὰ τὸν τιμωρήσῃς. Λοιπὸν τώρα ζητῶ ἀπὸ σένα τὴν ἱκανοποίησι νὰ τὸν μαστιγώσουν οἱ πιὸ δυνατόι σωματοφύλακές μου. Θέλω νὰ ξεπλύνω στὸ αἷμα του τὴν προσβολὴ πού ἔκανε στὸ γυιό μου.

— Μὰ τί συμβαίνει; Ἀπόρησε ὁ βαρὼνος Ἀντριάνι.

— Ἴδου πῶς ἔχει αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἶπε ὁ Λουσιέν ἀφοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα γύρω του γιὰ νὰ δῇ τί ἐντύπωσι θὰ κάναν τὰ λόγια του. Τὸ ἄλογό μου εἶνε καθαρῶτα ἀραβικὸ καὶ τόσο ἄγριο πού πρέπει νὰ ἔχῃ μόνο ἓνα καθάλλάρη σὰν καὶ μένα. Διαφορετικὰ ὅποιος ἄλλος ἂν ἦταν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ κυλιόταν κατὰ γῆς μέσα στὴν σκόνῃ καὶ θὰ τσάκιζε τὰ πλευρά του. Τὴν ὥρᾳ λοιπὸν πού περνοῦσα μὲ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν πύργο, ἓνα ἐξαγριωμένο σκυλί ρίχθηκε στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου μου γαυγίζοντας, τὸ τρόμαξε καὶ τὸ ἔκανε νὰ πηδήσῃ σὰν κατσίκι. Τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ μου τότε ἄρπαξα τὸ πιστόλι, σκόπευσα καὶ πυροβόλησα. Θὰ τὸ σκότωνα δὲ αὐτὸ τὸ παληόσκυλο, γιὰτὶ κανεὶς ἄλλος δὲν σκοπεύει καλύτερα ἀπὸ μένα, ὅταν ἀκριβῶς ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἓνας ἄνθρωπος πῆδηξε σὰν δαίμονας στὸ λαϊμὸ τοῦ ἀλόγου μου, μού τίναξε μιὰ τρομαχτικὴ γροθιά καὶ μὲ κύλησε στὸ χῶμα. Ἐπειτα μὲ τὴν ἴδια λύσσα διασκόρπισε ὅλους τοὺς σωματοφύλακές μου πού θέλησαν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ κατόπιν μὲ πλησίασε καὶ μοῦ δήλωσε ἐξαγριωμένος:

— Νὰ εὐχαριστῇς τὸ Θεὸ πού αὐτὴ τῇ στιγμῇ πατὰς στὴ γῇ τοῦ βαρὼνου. Διαφορετικὰ θὰ σοῦ εἶχα τσακίσῃ τὸ ξεροκέφαλό σου.

— Σὲ μένα τὰ λὲς δυστυχισμένε; Τοῦ φώναξα. Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι εἶμαι ὁ Λουσιέν ὁ ἀνεψιός του;

— Σὲ σένα! Μ' ἀπάντησε μὲ πείσμα δίχως νὰ τοῦ κάνουν καθόλου ἐντύπωσι τὰ λόγια μου. Ἐπειτα σφύριξε στὸ σκύλο του κι' ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ αὐτὸν χάθηκε μ' ἄργὸ βῆμα μέσα στὸ δάσος. Ἐγὼ τὸν σημάδεψα καὶ τὸν πυροβόλησα, μὰ ἡ σφαῖρα μου δὲν τὸν ὅρηκε... Ζητῶ λοιπὸν τώρα ἱκανοποίησι...

— Μὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει στὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου; Ρώτησε ὁ βαρὼνος.

— Τὸν ξέρω καλά, εἶνε ὁ προστατευόμενός σου, ἀπάντησε ὁ Λουσιέν. Σ' ἐξορκίζω στὸ παλὸ ὄνομά μας νὰ μοῦ δώσης τὴν ἱκανοποίησι νὰ τοῦ ὀργώσω τὸ τομάρι μὲ τὸν θουρδουλά. Δὲν μπορεῖ νὰ προσβάλῃ ἔτσι τὸν ἀνεψιό σου...

Ἡ Μπλάνς στὸ ἀκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων ἀνατρίχιασε κι' ἐγίνε κατὰχλωμη. Ὅσο γιὰ τὸν βαρὼνο, τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξι.

— Μοῦ φαίνεται πῶς κάνεις λάθος Λουσιέν, παρετήρησε. Ὁ Γκαμπριέλο ποτὲ δὲν παραφέρεται καὶ σ' ὅλους μιλάει μ' εὐγένεια καὶ καλωσύνη. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔκαμε αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Μπορεῖ νὰ παρεσύρῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη πού ἔχει στὸ σκύλο του, ψιθύρισε ἡ Μπλάνς, χαμηλώνοντας τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ φανερῶσῃ τὴν ταραχὴ της.

— Ἀλλωστε, συνέχισε, γιὰ νὰ κερδίῃ κανεὶς τὴν ἀγάπη τῶν ὑποτακτικῶν του δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς τιμωρῇ μὲ σκληρότητα. Ὁ Γκαμπριέλο μπορεῖ βέβαια νὰ ἔκανε ἓνα σφάλμα, μὰ νόμιζε ὅτι ὑπεράσπιζε τὰ χτήματά τοῦ βαρὼνού ἀπὸ ἀγνώστους ἐπιδρομεῖς.

— Πρέπει νὰ μοῦ δοθῇ ἱκανοποίησι ἐπέμενε ὁ Λουσιέν. Πρέπει νὰ μαστιγώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ἂν εἶνε τόσο γενναῖος ὥς μὴ λιποθυμήσῃ.

— Δέν θά χάση την ψυχαιρία του, είπε ο βαρώνος. Θά τὸ δῆς.

Κι' ἔδωσε διαταγή νὰ καλέσουν ἀμέσως τὸ «Γεράκι».

— Ὅταν αὐτὸς παρυσιάσθηκε μπροστά του, ὁ βαρώνος τοῦ δήλωσε:

— Σήμερα τὸ πρωὶ προσέβαλες τὸν ἀνεμίο μου γι' αὐτὸ θά τιμωρηθῇς ἀπὸ τὸν ἴδιο.

— Δέχομαι, φώναξε ὁ Γκαμπριέλο νὰ μονομαχήσουμε μὲ πιστόλι ἢ μὲ σπαθί. Τοῦ κάνω τὴ χάρι μάλιστα νὰ μονομαχήσω μαζί του μὲ δεμένα τὰ μάτια.

— Ὅχι, διέκοψε ὁ Λεονάρντο. Ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ὑπηρετὴς κι' ὅτι τὸ μόνο ποῦ σοῦ χρειάζεται εἶναι ἓνα καλὸ μαστίγωμα;

— Ὁ Γκαμπριέλο ἐγίνε κατάχλωμος.

— Κανείς δὲν θά τολμήσῃ νὰ μ' ἀγγίξῃ! Οὐρλιαξε.

— Τὸ ξέρω δὲ ὅτι εἶσαι δειλός, ὥστε φοβάσαι καὶ τὸ ξύλο!...

Φώναξε εἰρωνικά ὁ Λουσιέν.

Τὸ «Γεράκι» πνίγονταν τώρα ἀπὸ τὸ θυμὸ του κι' ἴσως θά ἐπνιγε τὸν Λουσιέν ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἡ Μπλάνς.

— Πρέπει νὰ μαστιγωθῇς Γκαμπριέλο, φώναξε γιὰ νὰ τοὺς δείξῃς ὅτι εἶσαι δυνατὸς κι' ὅτι δὲν τοὺς φοβάσαι.

— Σὺμφωνοι, ἔκανε τὸ «Γεράκι», μὰ στὸ τέλος μπορῶ νὰ ζητήσω κι' ἐγὼ μιὰ χάρι;

— Μπορεῖς νὰ κάνεις ὅτι θέλεις, τ' ἀπάντησε ἡ Μπλάνς.

— Σὺμφωνοι κάνουν κι' οἱ Παρφέτι. Ὅσο γιὰ σένα νέε μου θά σε μάθουμε νὰ εἶσαι περισσότερο εὐγενής.

Ὅλοι κατέβηκαν τότε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου καὶ κεῖ μπρὸς στὰ μάτια ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὁ πιὸ δυνατὸς σωματοφύλακας τῶν Παρφέτι ἔδωσε πενήντα βουρδουλίες τοῦ Γκαμπριέλο δίχως αὐτὸς νὰ θγάλλῃ μιὰ κραυγὴ καὶ δίχως νὰ δείξῃ ὅτι πονοῦσε. Τέλος ὁ σωματοφύλακας στάθηκε ἰδρωμένος καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐνῶ ψιθύριζε μὲ σεβασμό:

— Δὲν μπορῶ νὰ δέρνω αὐτὸ τὸ γενναῖο παλληκάρι!...

Ὁ Γκαμπριέλο ὥρθησε τὴν ἴδια στιγμή τὸ καταματωμένο κορμί του καὶ φώναξε στὴ Μπλάνς ποῦ τὸν κυττοῦσε μὲ ἀπερίγραπτο θαυμασμό:

— Μπορῶ νὰ πραγματοποιήσω τὴν χάρι ποῦ σὰς ζήτησα;

Ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της. Τότε ὁ Γκαμπριέλο πρὶν νὰ προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἄρπαξε τὸ μαστίγιο ἀπὸ τὰ χέρια του δημίου, προχώρησε πρὸς τὸ Λουσιέν καὶ τοῦ κατέφερε ἓνα τόσο τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο, ὥστε τοῦ χάραξε βαθειὰ τὰ μάγουλα, τοῦ ἐβγάλε τὸ ἓνα μάτι καὶ τὸν παραμόρφωσε ἀπαίσια.

Ὁ Λουσιέν μὲ μιὰ ἄγρια κραυγὴ πόνου σωριάστηκε καταγῆς λιπόθυμος. Ὅσο γιὰ τὸν Γκαμπριέλο, αὐτὸς προχώρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Παρφέτι καὶ τοὺς ὑπηρετές, δίχως νὰ τολμήσουν νὰ τὸν συλλάβουν, καθάλλησε τ' ἄλογό του καὶ χάθηκε μαζί μὲ τὸ σκύλο του στὸ δάσος.

Ἡ Μπλάνς ὅμως κι' ὁ Ἀντριάνι πνίγονταν ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν χαρὰ τους. Ἦσαν εὐχαριστημένοι ποῦ εἶχε δοθῇ ἓνα καλὸ μάθημα: σ' αὐτὸ τὸν ἐκδικητικὸ καὶ σκληρὸ γυιὸ τοῦ ἐξαδέλφου του, τὸν ὁποῖο κατὰ βάθος μισοῦσε. Ἔτσι δὲν ἀκούγε τὸν Λεονάρντο Παρφέτι ποῦ λύσσαξε διπλά του καὶ ζητοῦσε νὰ συλλάβουν τὸ «Γεράκι», αὐτὸν τὸν φοβερὸ ληστὴ καὶ νὰ τὸν κρεμάσουν.

— Μὴ ξεχνᾷς, τοῦ εἶπε, ὅτι ἔδωσες κι' ἐσὺ τὸ λόγο σου νὰ τοῦ κάνουμε τὴ χάρι ποῦ ἤθελε. Λυποῦμαι πολὺ ἐξαδέλφε μου. Ἄν ἤξερα ὅτι θά μαστίγωνε τὸν «γενναῖο» Λουσιέν δὲν θά τοῦ τὸ ἐπέτρεπα. Κρίμα μόνο, γιὰ τὸν χάλασε γιὰ πάντα τὴ γοητευτικὴ ὡμορφιά τοῦ γυιοῦ σου. Μὰ πάλι καλὰ ποῦ μ' αὐτὸ τὸ κτύπημα δὲν τοῦ ἔκοψε

τὸ κεφάλι! Μὲ συγχωρεῖς ποῦ εἶχα ξεχάσει νὰ σοῦ πῶ πόσο εἶνε δυνατὸς ὁ Γκαμπριέλο.

— Ἐννοία σου καὶ μοῦ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ, οὐρλιαξε ὁ Λεονάρντο κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ γυιὸ του γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ συνέλθῃ.

Ὅσο γιὰ τὴ Μπλάνς καὶ τὸν πατέρα της αὐτοὶ ἐπέστρεψαν στὰ διαμερίσματά τους. Ἐν τούτοις ἡ Μπλάνς ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Κάτι ἀνεξήγητο βασάνιζε τὴν ψυχὴ της καὶ τῆς ἀφαιροῦσε τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ γοητευτικὰ της βλέφαρα.

Μὰ τὸ ἴδιο κείνο βράδυ στὸ σαλόνι τοῦ πύργου συνέβαιναν ἓνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Λεονάρντο ἐπέμενε ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Ἀντριάνι τὴν ὑπόσχεσι νὰ ρίξῃ ἄλυσσοδεμένο στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τὸν Γκαμπριέλο. Μὰ ὁ Ἀντριάνι τοῦ ἔεκοψε μιὰ καὶ καλὴ αὐτὴ τὴν κουβέντα:

— Ἀκουσε, ξαδέλφε μου, τοῦ δήλωσε. Καλὰ θά κἀνης νὰ μὴ ἀσχολῇσαι πειὰ μὲ τὸν προστατευόμενό μου. Ὅπως βλέπεις σοῦ κόστισε αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον σου ἀρκετὰ ἀκριβὰ... Μὴ θέλῃς λοιπὸν νὰ τὸ μετανοιώσῃς χειρότερα. Ὁ Γκαμπριέλο δὲν εἶνε μόνο ἓνα ἀγρίμι μὰ κι' ἓνας ἀφωσιωμένος ἐπιστάτης μου, τὸν ὁποῖο δὲν θά θυσιάσω ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μ' ἐγκαταλείψουν ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου. Ἄς μὴ μιλάμε πειὰ γι' αὐτόν. Ὁ Λουσιέν διέταξε καὶ τοῦ δώσαν πενήντα βουρδουλίες κι' ἐκεῖνος τίς ἔφαγε γιὰ χατῆρι τῆς κόρης μου δίχως νὰ διαμαρτυρηθῇ. Δὲν φταίω γὼ ἂν ὁ Λουσιέν ὁ τόσο γενναῖος μὲ μιὰ βουρδουλιά ποῦ ἔφαγε στὸ πρόσωπο κυλίστηκε καταγῆς ἀναισθητός. Ἄς μὴ μιλάμε πειὰ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Ἔστω, ψιθύρισε ὁ Λεονάρντο πνίγοντας τὸ θυμὸ ποῦ τύφλωνε τὸ λογικὸ του. Ἄς μὴ μιλάμε πειὰ γι' αὐτό. Μὰ ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἄλλη παρατήρησι. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι μένεις πάνω σ' αὐτὰ τὰ ἔρημα βουνὰ, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θρίσκεσαι διαρκῶς σὲ φοβερὸ κίνδυνο. Ἄν θελήσουν οἱ ὑποταχτικοί σου μποροῦν νὰ σε παραδώσουν στοὺς ληστές ἢ νὰ λεηλατήσουν τὰ χτήματά σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλάγῃσαι. Δὲν ξέρεῖ κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ. Κι' ἐγὼ εἶμαι πάρα πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ σε βοηθῶ. Ὅσο γιὰ τὸν προστατευόμενό σου, μὰ τὴν ἀλήθεια ἂν τὸν βρῶ κοντὰ στὰ χτήματά μου θά διατάξω νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν πεταλώσουν σάν ληστή.

Ὁ βαρώνος Ἀντριάνι δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ εἰρωνικά γέλια του.

— Ἐγὼ, τοῦ δήλωσε σὲ συμβουλευθῶ νὰ τὸν συγχωρήσῃς. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴν ἔχῃς μαζί του ἀσχημες ἱστορίες. Ἐμένα ἂν μὲ ὑπακούῃ, αὐτὸ τὸ ὀφείλω περισσότερο σ' ὅτι εἶμαι πατέρας τῆς Μπλάνς, παρὰ σ' ὅτι εἶμαι κύριός του. Τὸ «Γεράκι» πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν ἔχει ἀφέντες κι' οὔτε δέχεται παρατηρήσεις. Εἶνε ἓνα ἀγρίμι ποῦ κατὰ βάθος δὲν μπόρεσε νὰ συμμορφώσῃ οὔτε τὸ σχολεῖο τοῦ Σάν-Ντεμέτριο.

— Ἀλήθεια, ἔκανε εἰρωνικά ὁ Λεονάρντο, αὐτὸ θά τὸ δοῦμε. Θά προσπαθῶ νὰ τοῦ κόψω τὰ φτερά του. Μὰ τώρα μιὰ κι' ἀνέφερες πάλι τὴν κόρη σου, θέλω νὰ ξεκαθαρίσω μιὰ καὶ καλὴ μαζί σου μιὰ ἱστορία.

— Μήπως ἔχῃς καὶ γι' αὐτὴν τίποτε παράπονα;...

— Ὅχι, ὄχι, διεμαρτυρήθῃ ὁ Λεονάρντο. Πρόκειται μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία της.

— Μπὰ, ἀπόρησε ὁ βαρώνος, φροντίζεις λοιπὸν καὶ σὺ γιὰ νὰ τὴν παντρεύῃς;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Παρφέτι. Τῆς ἔρῃκα μάλιστα κι' ἓνα γαμπρὸ ὡμορφο καὶ γενναῖο ποῦ εἶνε ἀντάξιός της.

— Καί ποιός εἶνε αὐτός, ἐξάδελφέ μου; Ρώτησε παραξευμενένος ὁ θαρῶνος.

— Εἶνε ὁ Λουσιέν, ὁ ἀγαπημένος καὶ γοητευτικός γυιός μου.

— Ὁ Ἀντριάνι, τινάχθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ ἐξαγριωμένος:

— Δὲν ξεμωράθηκα, φώναξε, ἐξάδελφέ μου γιὰ νὰ μὲ κοροϊδεύς. Κι' ὅσο ἀκόμη ἔχω τὰ λογικά μου, ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρεψῶ νὰ γίνῃ αὐτός ὁ γάμος.

Ὁ Λουσιέν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἄλλωστε θὰ εἶνε σημαδεμένος καὶ μονόφθαλμος. Εἶνε ἀδύνατο λοιπὸν νὰ δώσω τῇ Μπλάνς σ' ἕνα τέρας. Εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν παντρεύω μ' ἕνα δειλό, ὁ ὁποῖος ἔκανε ὅλους τοὺς χωρικοὺς νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν δειλία του. Ὁ Λουσιέν, ὁ γυιός σου δὲν εἶνε ἄντρας. Εἶνε ἕνας μαμόθρεπτος. Ἕνας χαμένος κι' ἕνας ἐλεεινὸς καυχησιάρης. Οὔτε λέξι λοιπὸν νὰ μὴ μοῦ ξαναπῆς γι' αὐτόν. Διαφορετικὰ θὰ διατάξω τοὺς ὑπηρετές νὰ σὰς πετάξουν ἀπὸ τις ἐπάλξεις τοῦ πύργου. Λὲν ἐννοεῖς νὰ συμμορφωθῇς λοιπὸν ἐξάδελφέ μου; Διαρκῶς ὅπου καὶ νὰ πᾶς σ' ἀρέσει ν' ἀναστατώνῃς τὸν κόσμον, νὰ βάζῃς λόγια καὶ νὰ σκορπίζῃς τὴν καταστροφή. Μὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ κάνῃς τίποτε. Σοῦ ἀπαγορεύω δὲ νὰ πιάνης τ' ὄνομα τῆς Μπλάνς στὸ στόμα σου.

Ὁ Λεονάρντο Παρφέτι αὐτὴ τὴ φορά κατάλαβε ὅτι ὁ Ἀντριάνι δὲν ἀστελεύονταν κι' ὅτι εἶχε χάσει πειὰ τὸ παιγνίδι. Ὁ θαρῶνος μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ δεχόταν νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του. Ἐσπεύσε λοιπὸν στὸ δωμάτιο ποῦ ἔμενε ὁ γυιός του γιὰ νὰ συννενοηθῇ μαζί του καὶ νὰ δοῦν τί ἐπρόκειτο νὰ κάνουν. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀντριάνι αὐτὸς πῆγε ν' ἀναπαυθῇ στὸ διαμέρισμά του σκεφτόμενος ὅτι αὐτὴ ἡ μέρα εἶχε περάσει μ' ἕνα σωρὸ συγκινήσεις. Ἐντύπωσι τοῦ εἶχε κάνει τὸ θάρρος κι' ἡ ἀντοχὴ τοῦ Γκαμπριέλο, ἔπειτα ἡ φοβερὴ ἐκδίκησί του, ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Μπλάνς, ἡ παράδοξη ἐπιμονὴ τοῦ Λεονάρντο καὶ τέλος ἡ πρότασί του νὰ θέλῃ νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν Λουσιέν. Κι' ὁ Ἀντριάνι σκέφτονταν ὅτι ἔκανε θαυμάσια τὸ «Γεράκι» ποῦ παραμόρφωσε τὸν Λουσιέν, ὥστε ὁ θαρῶνος νὰ θρίσκη ἕνα δικαιολογητικὸ γιὰ νὰ ἀρνήται νὰ τὸν κάνῃ γαμπρό του.

VIII

Η ΦΟΒΕΡΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΦΕΤΙ

Ὁ Λουσιέν παρ' ὅλους τοὺς πόνους ποῦ τοῦ προκαλοῦσε ἡ φοβερὴ τληγὴ τοῦ ὥστόσο περίμενε μ' ἀγωνία τὸν πατέρα του. Ἦξερε ὅτι ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς Μπλάνς καὶ νὰ συζητήσῃ γιὰ τίς λεπτομέρειες τοῦ γάμου του. Ὁ Λουσιέν δὲν ἀπέκρυπτε φυσικὰ τὴν εὐχαρίστησί του, γιὰτὶ θεωροῦσε βέβαιον αὐτὸ τὸ συνοικέσιον ποῦ θὰ τὸν ἔκανε κάτοχο μίας τεραστίως περιουσίας καὶ ἀσφαλῆ κληρονόμον τοῦ θαρῶνου Ἀντριάνι. Ἦξερε ἀκόμη ὅτι ἡ Μπλάνς ἦταν πειὰ σὲ ἡλικία γάμου κι' ὅτι ὁ πατέρας τῆς σκεφτόταν νὰ τὴν παντρεύῃ. Αὐτὸ τὸ εἶχε μάθει σ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Νεαπόλεως. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε σπεύσει νὰ πάρῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ ρθῇ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θαρῶνον γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ παντρευθῇ αὐτὸς τὴ γοητευτικὴ Μπλάνς.

Ὁ Λουσιέν, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη νευρικήτητα κι' ἀνησυχία ὅσο ἔβλεπε ὅτι ἀργοῦσε ὁ πατέρας του νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Κυριευόταν ἀκόμη ἀπὸ μιὰ ἀσυγκράτητὴ ἐπιθυμία κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα ποῦ ἡ προκλητικὴ ὠμορφιά του τοῦ μαστίγωνε τίς αἰσθήσεις. Κι' ὁ Λουσιέν ὠνειρευόταν τὴν ἀπέραντη εὐτυχία ποῦ θὰ δοκίμαζε τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τῶν καθῶς καὶ τὴν εὐχαρί-

στησι ὅτι θ' ἀποκοῦσε ἕνα σωρὸ χτήματα, μὲ χιλιάδες ὑποταχτικούς τοὺς ὁποίους θὰ μπορούσε νὰ θασανίσῃ, νὰ κρεμᾷ καὶ νὰ μαστιγώνῃ ὅπως ὁ ἅγιος πατέρας του.

— Θὰ γίνῃ γυναῖκα μου! Θὰ γίνῃ γυναῖκα μου ἡ Μπλάνς!.. Ψιθυρίζε μὲ μιὰ ἡδονικὴ ἀνατριχίλα. Καὶ τότε θὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω κι' ὅπως θέλω. Ἀ, σὲ μένα δὲν ἀρέσουν ἡ γκρινιές κι' ἡ ἰδιοτροπίες. Ἡ Μπλάνς θὰ γίνῃ ἡ σκλάβά μου. Θὰ τὴν κάνω νὰ μὲ ὑπακούῃ τυφλά. Θὰ τὴν κλειδῶσω σ' ἕνα δωμάτιο, θὰ κάψω ὅλα τὰ βιβλία καὶ τὰ μυθιστορήματα ποῦ τῆς ζαλιζοῦν τὸ μυαλό, θὰ κάψω τὸ πιάνο τῆς κι' ὅλα τὰ μαθητικά «σουβενίρ» τῆς καὶ θὰ τὴν κάνω μιὰ γυναῖκα ἀντάξια γιὰ ἕναν Παρφέτι. Θὰ τὴν συνηθίσω ἀκόμη νὰ ὕλεπῃ μ' εὐχαρίστησι τὸ μαστίγωμα τῶν χωρικῶν καὶ θὰ τῆς κόψω τὴν κακὴ συνήθεια ποῦ εἶχε νὰ κάνῃ φιλανθρωπίες. Ἀ, φίλε μου Λουσιέν, θὰ εἶσαι πολὺ ἀνόητος ἀν' ἀφήσῃς νὰ σοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ «χρυσό» περιστέρει. Ὅσο γιὰ τὴν φιλαρέσκειά τῆς καὶ τὴν τρυφερότητά τῆς, αὐτὰ μὰ τὴν ἀλήθεια διορθώνονται. Ἐννοία σου καὶ θὰ τὴν κάνω γὰ μιὰ περιφνημὴ μητέρα, ἱκανὴ νὰ κρατήσῃ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕναν λεοντόκαρδο Παρφέτι. Ἀν τύχῃ ὅμως νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις θὰ τὴν κάνω νὰ κατεβάσῃ τὴν μύτη τῆς μὲ λίγο ξύλο. Ἀλλωστε τὸ ξύλο βγήκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Καὶ φυσικὰ ὁ πατέρας μου δὲν θὰ λησμονήσῃ νὰ μοῦ κάνῃ δῶρο τὴ μέρα τῶν γάμων μου τὸ μαστίγιον μὲ τὸ ὁποῖο ἡσυχάζε τὰ νεῦρα τῆς γυναικὸς του. Ξέρω πολὺ καλά ὅτι ἡ γυναῖκα λατρεύουν τὰ φίλια καὶ τὸ ξύλο. Ἐπειτα πρέπει νὰ παντρευθῶ τὴ Μπλάνς γιὰ νὰ τιμωρήσω κι' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο Γκαμπριέλο. Βασανίζοντάς τὴν θὰ κάνω κι' αὐτὸν νὰ ὑποφέρῃ κι' αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη ἐκδίκησι γιὰ τὴν προσβολὴ ποῦ μοῦ ἔκανε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κιόλας θὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ τὴν πλησιάσῃ. Καὶ τότε μπορῶ νὰ τὸν συλλάβω καὶ νὰ διατάξω τοὺς ὑπηρετές μου νὰ τὸν γδάρουν ζωντανὸ δίχως κανεὶς νὰ μὲ κατηγορήσῃ γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημά μου. Φτάνει νὰ πέσῃ μόνο στὰ χέρια μου ἡ Μπλάνς καὶ θὰ δῇς πῶς κανονίζω καὶ τοὺς δύο τους.

Κι' ὁ Λουσιέν σκεφτόταν μ' εὐχαρίστησι ὅτι ὁ θαρῶνος ἦτο ἀδύνατο νὰ ἀρνήθῃ στὸν Λεονάρντο τὸ χέρι τῆς κόρης του. Ἀλλωστε ὁ Λουσιέν ἦταν τὸ καλύτερο καὶ τὸ πλεονέκτιστο παλληκάρι ἐκείνης τῆς περιοχῆς. Ἐπειτα κι' ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλεονέκτους ἰδιοκτῆτες τῆς Καλαβρίας.

Ὡστόσο ὅπως ἀπεδείχθη ὁ θαρῶνος εἶχε ἄλλες σκέψεις στὸ μυαλό του γι' αὐτὸ ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του καὶ φέρθηκε μὲ τόσο αὐστηρὸ τρόπο στὸν Λεονάρντο. Ὁ Ἀντριάνι καταλάβαινε ὅτι ὁ Λουσιέν ὄχι μόνον δὲν ἀγαποῦσε τὴν Μπλάνς, ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐκτιμοῦσε ὁλλὰ τὴ θεωροῦσε ἕνα πλάσμα στὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θείον του γιὰ ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς ποῦ τὸν εἶχε ὑποβάλει. Ἀπὸ μικρὸς θυμῶταν μὲ λύσσα τὸ φοβερὸ μῖσος τοῦ Ἀντριάνι. Ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς πλούσιους κτηματίες τῶν βουνῶν τοῦ Σύλα ποῦ δὲν εἶχε ἀποκτήσῃ παιδιὰ κι' αὐτὸ ἦταν τὸ φοβερὸ μαράζι τῆς ζωῆς του. Λυπῶταν ποῦ εἶχε σπαταλήσῃ τὴ νεότητά του σ' εὐθυμίες διασκεδάσεις καὶ σὲ μακρινὰ ταξίδια καὶ μετανοοῦσε πικρὰ ποῦ ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῇ σ' ἕνα σωρὸ ἐφήμερες αἰσθηματικὰς περιπέτειες ποῦ δὲν εἶχαν κανένα σκοπὸ, παρὰ νὰ τοῦ τσακίσουν μόνον τὰ νεῦρα του. Ὁ Ἀντριάνι ἦταν ὁ πλεονέκτος κι' ὁ πλεονέκτιστος εὐγενὴς τοῦ Σύλα. Μ' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ χάρισῃ τώρα στὰ γεράματά του καμμιὰ παρηγορία. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑποταχτικοὶ του τὸν θεωροῦσαν «καταραμένον». Ὁ Θεὸς σκεφτόντουσαν δὲν τὸν εἶχε κρίνει ἅγιον νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια καὶ ν' ἀποκτήσῃ ἕνα γυιό. Ἔτσι τ' ὄνομά του θὰ ἔσθυνε κι' ὁ πύργος του θὰ μεταβάλλονταν σὲ ἔρειπια. Κι' ὁ Λουσιέν ἀναλογίζονταν τὸ φοβερὸ μῖσος μὲ τὸ ὁποῖο ὁ

Ἄντριάνι κυττοῦσε τὰ παιδιὰ τῶν συγγενῶν του. Κι' αὐτὴ ἡ φοβερὴ ζήλεια του τὸν εἶχε κάνει τέλος ν' ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ κλεισθῇ σ' αὐτὸν τὸν ἀπέραντον πύργον καὶ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν καλλιέργεια τῶν χτημάτων του. Τὸ ἴδιο τώρα μῖσος του λοιπὸν τὸν ἔκανε σκληρὸ πρὸς τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν ἤθελε τὸ πλάσμα ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν εὐτυχία στὰ γηρατειά του νὰ πέσει στὰ χέρια τους, γιατί θὰ τοῦ ξεπλήρωναν ὅλα τὰ βασανιστήρια κι' ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς στοὺς ὁποίους ἐκεῖνος τοὺς εἶχε ὑποβάλλει. Ἰδιαιτέρως μάλιστα στὸν Παρφέτι τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκογένεια φημίζονταν γιὰ τὴ σκληρότητά της. Μὰ ὁ Λουσιέν ἤλπιζε ὅτι ὁ Λεονάρντο, ὁ πατέρας του θὰ ἐξαντλοῦσε ὅλη τὴν πονηρία του γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ καὶ θὰ τὸν ξεγελοῦσε. Γι' αὐτὸ ἦταν εὐχαριστημένος καὶ περίμενε μ' ἀνυπομονησία τὴν ἀφίξί του.

Θυμῶταν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἄντριάνι μισοῦσε τὸν Λουσιέν ποὺ ἦταν μοιραῖο, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν εὐγενῶν τῆς Καλαθρίας, ἀφοῦ ἦταν γυιὸς τοῦ ἐξαδέλφου του κι' ὁ μοναδικὸς ἀντρας τῆς οἰκογενείας του, νὰ τοῦ πάρῃ μετὰ τὸ θάνατό του τὸν τίτλο του κι' ὅλα τὰ χτήματά του. Μὰ ὁ Λουσιέν εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δοκίμαζε τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν θάρῶνο καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ φριχτὰ μαρτύρια πρὶν ὁ θάνατος νὰ τοῦ κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια.

Ξαφνικὰ ὅμως τὶς σκοτεινὲς αὐτὲς σκέψεις του τὶς διέκοψε ἡ ἀφίξις τοῦ πατέρα του. Ὁ Λεονάρντο μπήκε στὸ δωμάτιο κατακόκκινος καὶ ξεφυσῶντας σὰν ἐξαγριωμένος ταῦρος. Μὲ θάναυσο καὶ σκληρὸ τρόπο ἐδίωξε τοὺς ὑπηρετὲς ποὺ εἶχαν σπεύσει νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γδυθῇ κι' ὕστερα πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα ξέσπασε σ' ἓνα ἄγριο ὕβερολόγιο κατὰ τοῦ θάρῶνου.

— Εἶνε, φώναζε, ἡ πιὸ ἄγρια κι' ἡ πιὸ πεισματάρια ἀρκοῦδα ἀπ' ὅσες ἔτυχε ν' ἀντικρύσω. Εἶνε ἓνας λυσισιασμένος σκύλος. Εἶνε ἓνας πεισματάρης καὶ στενοκέφαλος. Εἶνε ἓνα φεῖδι ποὺ σκορπίζει τὸ δηλητήριό του στὴν οἰκογένειά μας καὶ ποὺ δὲν ἔχει τοὺς συγγενεῖς του σὲ καμμιὰ ἐχτίμησι. Εἶνε ἓνας γέρο γάϊδαρος ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ τοῦ ὀργώσῃ τὸ τομάρι μ' ἓνα γερό βούρδουλα.

— Πατέρα, φώναξε ὁ Λουσιέν μὲ τρυφερότητα, καθὼς βλέπω εἶσαι πολὺ θυμωμένος.

— Ἐχὼ λυσισιάξει κυριολεκτικῶς, παραδέχθηκε ὁ Λεονάρντο. Τὸ εὐγενικό μου αἷμα θράζει μέσα στίς φλέβες μου καὶ μοὺ κόβει τὴν ἀναπνοή. Εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ ἡσυχάσω. Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ. Θέλω νὰ ξεπλύνω στὸ αἷμα τὴν προσβολὴ ποὺ μὰς ἔκαναν.

— Μὴ τί συνέβη, Ἀπόρησε ὁ Λουσιέν. Μήπως μαζὺ μὲ τὴ Μπλάνς δὲν πρόκειται νὰ μὰς δώσῃ καὶ τὴ μεγάλη προίκα της; Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν ὅτι μόνο γι' αὐτὸ θέλω νὰ τὴν παντρευθῶ;...

— Δὲν πρόκειται, φώναξε ὁ Λεονάρντο, νὰ μὰς δώσῃ οὔτε κι' αὐτὴ τὴ Μπλάνς. Ἀρνείται νὰ παντρεύῃ, μοὺ εἶπε τὴν θετὴ κόρη του μ' ἓνα μαμόθρεπτο.

— Τί ἔκανε λέει, γκρίνιαξε ὁ Λουσιέν, μ' εἶπε μαμόθρεπτο κι' ἐσὺ δὲν τοῦ ἔκοψες τὴν ἴδια στιγμὴ τὴ θρωμερή του γλώσσα; Ἔτσι ἀφῆσες νὰ μὲ προσβάλουν; Τί ἀπέγινε λοιπὸν ἡ υπερηφάνειά σου; Πῶς θὰ μπορῇς ν' ἀντικρύζῃς τὸν κόσμον μὲ ψηλὰ τὸ μέτωπο. Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶπε αὐτὴ τὴ λέξι:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν ἔκουσα, ὅπως τώρα σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Μοὺ δήλωσε ἀκόμη ξεκάθαρα ὅτι ἡμαστέ ἀρκετὰ πλούσιοι γιὰ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι κι' ὅτι ὅλη τὴν περιουσία του θὰ τὴ διαθέσῃ στίς χιλιάδες τῶν φτωχῶν ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴ δυστυχία καὶ ποὺ εἶνε ἄξιοι βοήθειας, γιατί δὲν εἶνε οὔτε κατεργάρηδες, οὔτε σκληρόκαρδοι, οὔτε ἐκδικητικοὶ σὰν καὶ μὰς...

— Καὶ σὺ δὲν ἐπαναστάτησες; Δὲν διαμαρτυρήθηκες γι' αὐτὲς

τὶς προσβολές; Δὲν τὸν ἀνάγκασες νὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμη; Ἐχάσες λοιπὸν ὅλο τὸν ἀνδρισμό σου; Ἐγὼ ἂν ἦμουν στὴ θέσι σου τ' ὀλιγώτερο ποὺ θὰ μπορούσα νὰ τοῦ κάνω ἦταν νὰ τοῦ κόψω τὸ λαιμό. Θὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά καὶ τὴ μύτη, ὅπως τιμωροῦν τοὺς αὐθάδεις καὶ κακοὺς ὑπηρετὲς...

— Λαμπρὸ κι' ἄγιο τὰ λόγια σου, παρετήρησε ὁ Λεονάρντο, μὰ μὴ ξεχνᾷς ὅτι βρισκόμαστε στὸ σπίτι του κι' οἱ σωματοφύλακές εἶνε πιὸ περισσότεροι καὶ πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Ἄν τύχαινε νὰ τοῦ ἀγγίξω καὶ μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του, θὰ ἡμαστέ κυριολεκτικῶς χαμένοι. Κανεὶς δὲν μὰς ἀγαπᾷ δὴ πέρα καὶ κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μὰς ὑπερασπισθῇ.

— Ὡστε χάσαμε λοιπὸν τὸ παιγνίδι; Δὲν πρέπει πειὰ τίποτε νὰ ἐλπίζουμε; Στέναξε ἀπογοητευμένος ὁ Λουσιέν.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια μ' αὐτὸ τὸ γέρο δὲν γίνεται τίποτε. Ἐχει ἓνα τέτοιο στραβοκέφαλο ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὶς ιδέες του. Ἐκεῖνο ποὺ λέει αὐτὸ ἐννοεῖ καὶ νὰ γίνεται.

Ὁ Λουσιέν ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στήθος του καὶ θάλθηκε νὰ σκέφεται τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ὁ Λεονάρντο σ' αὐτὸ τὸ διάστημα στέναζε ἀδιάκοπα, γκρίνιαζε, σκούπιζε τὸ ἰδρωμένο πρόσωπό του, περπατοῦσε νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ πνίγονταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν ἄγριο θυμὸ του. Συχνὰ ὅμως διέκοπτε τὸ περτάτημά του καὶ κύτταζε τὸ γυιὸ του σὰν κάτι νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. Μὰ δίσταζε, γιατί τὸν ἔβλεπε πολὺ συλλογισμένο καὶ δὲν ἤξερε ἂν κι' αὐτὸς ἔκανε τὶς ἴδιες φοβερὲς σκέψεις. Τέλος μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι πλησίασε κοντὰ του, ἀφοῦ κύτταξε πρῶτα μήπως κανεὶς κρυφάκουγε ἢ τοὺς κατασκόπευε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἄργα κι' ὁ πύργος εἶχε θυβισθῇ σὲ μιὰ ἀπεραντὴ σιωπὴ καὶ γαλήνῃ. Ὅλοι οἱ ὑπηρετὲς ἀναπαύοντουσαν. Ἐξω μόνο στὴν αὐλὴ τὰ σκυλιὰ οὐρλιαζαν παράξενα μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια νύχτα ποὺ ὁ δυνατὸς ἄνεμος κουνόυσε τὰ αἰωνόβια δέντρα τοῦ δάσους κι' ἐπνίγε τὶς φωνὲς τῶν νυχτοφρουρῶν.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ὁ Λουσιέν σηκώσε τὸ κεφάλι καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρουσε τὸ σκληρὸ καὶ παγωμένο βλέμμα τοῦ πατέρα του. Οἱ δυὸ ἀντρες ἀνατρίχιασαν ἀπὸ τὴν ἴδια σκοτεινὴ σκέψι ποὺ εἶχε ταράξει τὸ μυαλό τους. Ὁ Λεονάρντο τότε ψιθύρισε ἄργα τονίζοντας κάθε συλλαβή:

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο ἓνας τρόπος γιὰ ν' ἀποκτήσουμε τὴ Μπλάνς καὶ τὴν περιουσία της. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡμαστέ οἱ πιὸ πλησιέστεροι συγγενεῖς του καὶ κληρονόμοι του.

— Καὶ ποὶὸς εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος; Ρώτησε ἀόριστα ὁ Λουσιέν ἂν κι' εἶχε καταλάβει τὴ σκέψι τοῦ πατέρα του.

— Μὴ ξεχνᾷς, τοῦ δήλωσε ὁ Λεονάρντο ὅτι ὁ Ἄντριάνι ἂν καὶ εἶχε πάει στὴ Νεάπολι πρὸ καιροῦ γιὰ νὰ κάνῃ τὴν διαθέσιν του, ὥστόσο ἀνέβαλε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, νομίζοντας ὅτι ἔχει καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇ καλύτερα.

— Λοιπὸν; Ἀπόρησε ὁ Λουσιέν.

— Εἶσαι λοιπὸν τόσο ζῶο ἢ τόσο ἀνόητος ποὺ νὰ μὴ μπορῇς νὰ μὲ καταλάβῃς;

— Σὲ κατάλαβα, πατέρα, δήλωσε ὁ Λουσιέν χαμηλώνοντας τὸ βλέμμα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ χαρούμενὴ λάμψι τῶν ματιῶν του.

— Ἀλλωστε, ψιθύρισε ὁ Λεονάρντο, εἶνε ὁ μόνος τρόπος ποὺ μὰς ἀπέμεινε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔχεις δίκην...

— Ἔτσι ἡ μικρὴ, ἡ περιουσία της, ἡ κληρονομία, τὰ πάντα θὰ περιέλθουν στὴν κατοχὴ μας. Πράγματι, αὐτὴ ἡ ἱστορία ὅπως βλέπω

δεν εἶνε καὶ τόσο ασχημῆ.

— Ἐχεις σατανικό μυαλό, ψιθύρισε ὁ Λουσιέν στὸν πατέρα του κί εἶμαι εὐχαριστημένος που καταφέρνω νὰ σέ καταλαβαίνω...

Κί οἱ δύο ἄνδρες θυβίστηκαν σέ μιὰ ἀπέραντη σιωπῇ τὴν ὁποία κανεὶς γιὰ πολὺ ὥρα δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψῃ. Κί οἱ δύο τοὺς εἶχαν ἀφοσιωθῇ στὶς σκοτεινὲς σκέψεις τοὺς. Πρῶτος τέλος ὁ Λεονάρντο δὴλωσε στὸ γυιό του:

— Εἶνε καιρὸς ν' ἀναπαυθῶ, παιδί μου. Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε. Ἔννοια σου καὶ θὰ δώσουμε ἕνα καλὸ μαθημα στὸν Ἀντριάνι γιὰ νὰ πάψῃ νὰ μᾶς κοροϊδεύῃ καὶ νὰ μᾶς ἐξευτελίξῃ.

Καὶ μ' ἕνα σατανικό χαμόγελο ἀποχαίρεται τὸ γυιό του καὶ πῆγε νὰ ἡσυχάσῃ στὸ δωμάτιό του ποὺ ἦταν διπλὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Λουσιέν. Μὰ ὅλη τὴ νύχτα κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Στριφογύριζαν σὰν κολασμένοι στὸ κρεβάτι τοὺς, βασανίζονταν ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς σκεψεις τοὺς κί ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν μανία τῆς φοβερῆς ἐκδικήσεως, ἡ ὁποία πλημμύριζε τὴν καρδιά τοὺς.

IX

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΟ

ΤΗΝ ἄλλη μέρα οἱ δύο Παρφέτι μὲ πολὺ κέφι κί ἐντελῶς ἀγνώριστοι, πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Ἀντριάνι, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν φιλοξενία του καὶ νὰ τοῦ δηλώσουν ὅτι τὴν ἰδίᾳ κιόλας μέρα ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γιὰ τὰ χτήματά τοὺς στὴ Κοσέντσα. Ἡ συμπεριφορὰ τοὺς κί ἡ ομιλία τοὺς δὲν δειχναν καθόλου τὰ φοβερά σχέδια ποὺ εἶχαν μέσα στὸ μυαλό τοὺς. Ὁ Ἀντριάνι τοὺς εὐχέθηκε καλὸ ταξίδι, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μιὰ τιμητικὴ φρουρὰ πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῶν χημάτων του καὶ τέλος ἔμεινε παλὶ μόνος γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὴν περιποίησι τῆς ἀγαπημένης κόρης του.

Ὁ Ἀντριάνι δὲν ἐνοίωθε ὅμως γιὰ τὴ Μπλάνς μιὰ πατρικὴ μόνο στοργὴ καὶ ὑπερηφάνεια. Αἰσθάνονταν καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη γι' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε ξαναδρoοίσει τὴν καρδιά. Ἦθελε λοιπὸν νὰ τὸ ἀποκαταστήσῃ ὅσο μπορούσε πρὸς καλότερα καὶ προτιμοῦσε νὰ θυσιάσῃ κί αὐτὴν ἀκόμη τῇ ζωῇ του γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ εὐτυχισμένο. Γι' αὐτὸ τώρα ποὺ εἶχε ἡσυχάσει ἀπὸ τοὺς ενοχλητικούς ἐξοδέλφους του, τῆς δὴλωσε μιὰ μέρα:

— Σὲ δέκα μέρες θὰ σ' ὀδηγήσω στὴ Νεάπολι στὴν ὁποία θὰ σ' ἐγκαταστήσω ὀριστικά. Εἶνε καιρὸς κί ἐσὺ ν' ἀποκτήσῃς ἕνα πολυτελὲς μέγαρο, νὰ ἔχῃς ἕνα ὡμορφο ἀμάξι, νὰ κάνῃς τὴ μεγαλοπρεπεῖ ἑμφάνισί σου στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Νεαπόλεως καὶ νὰ δέχεσαι στὸ σπίτι σου τὸν καλύτερο κόσμον. Δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται πειὰ νὰ σέ κρατῶ φυλακισμένη δὴ πέρα καὶ νὰ μαραίνεται ἀδίκως ἡ ὡμορφιά σου. Ὅσο γιὰ μένα θὰ γυρίσω πάλι στὸν πύργο τῶν προγόνων μου σ' αὐτὰ τ' ἀπέραντα δάση τοῦ Σύλα γιὰ νὰ τελειώσω ἡρεμὰ τὶς μέρες μου καὶ μὲ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι τὸ μοναδικὸ καλὸ ποὺ ἔκανα στὴ ζωὴ μου ἦταν τ' ὅτι φρόντισα καὶ σ' ἀνάθρεψα μὲ προσοχὴ καὶ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους. Τώρα πειὰ εἶσαι μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα ποὺ ἔχεις τὴν ἡλικία καὶ τὸ μυαλό νὰ ὑπερασπισθῇς μόνη τὸν ἑαυτὸ σου. Δὲν σοὺ χρειάζεται λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας καλὸς κί ἀφωσιωμένος σύντροφος. Κί αὐτὸν τὸν σύντροφό σου θὰ ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε στὴ Νεάπολι ἀνάμεσα στὶς πρὸ ἐνδοξες καὶ τὶς πρὸ καλὰς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς. Ἐπειτα θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς πειὰ νὰ σ' ἀποχαίρῃ καὶ μετὰ τὸ λαμπρὸ γάμο σου νὰ ρθῶ νὰ ξεκουρασθῶ σ' αὐτὰ τὰ ὡμορφα βουνὰ τοῦ Σύλα ποὺ θὰ εἶνε ἡ μοναδικὴ χαρὰ ἀπὸ δὴ καὶ πέρα τῆς ζωῆς μου.

— Θὰ κάνω ὅ,τι θελήσετε, ψιθύρισε ἡ Μπλάνς μὲ μιὰ ἀδιόρατη

μελαγχολία στὸ γοητευτικὸ πρόσωπό της.

Ὁ Ἀντριάνι κατάλαβε τότε ὅτι ἡ Μπλάνς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη ποὺ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν πύργο. Μὰ σκέφθηκε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀνησυχοῦσε ἦταν τὸ ἀγνώστο μέλλον της κί ἐκεῖνος ὁ νέος ποὺ θὰ γινόταν σύζυγός της τὸν ὁποῖο οὔτε γνῶριζε, οὔτε εἶχε καθόλου ὄνειρευθῇ. Ἀλλωστε ὅλα τὰ κορίτσια σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἔχουν τὶς ἀνησυχίες τοὺς καὶ τὶς ἀνεξήγητες μελαγχολίες τοὺς. Καὶ φυσικά πολὺ περισσότερο ἡ Μπλάνς ποὺ εἶχε ἀνατραφῇ μέσα σ' ἕνα μοναστήρι καλογραιῶν κί ὕστερα εἶχε κλεισθῇ πάλι σ' ἐκεῖνο τὸν πύργο.

Ὁ Ἀντριάνι καταλάβαινε λοιπὸν ὅτι ἡ Μπλάνς πολὺ πιθανὸν ἀκόμη, ὅπως ὅλα τὰ πλούσια κορίτσια τῶν κτηματιῶν νὰ εἶχε κί αὐτὴ ἕνα αἰσθηματάκι μ' ἕνα ὡμορφο καὶ δυνατό παλληκάρι. Μὰ ὁ Ἀντριάνι ὅσο κί ἄν σκέφτονταν δὲν μπορούσε νὰ βρῇ κανένα κατάλληλο γιὰ νὰ ἀντὶ συντροφιά στὴ Μπλάνς. Γιὰ τὸ «Γεράκι» φυσικά δὲν γινόταν καμμιά συζητήσι. Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνας ὑπηρέτης. Κί ἡ Μπλάνς μὲ τὴν ἀνατροφή ποὺ εἶχε πάρει ἤξερε νὰ κρατᾷ τὴ θέσι της. Ἐτοί σ' Ἀντριάνι δὲν τὴν ἀνησύχησε καθόλου γι' αὐτόν. Μὰ ἀφοῦ ἐξέτασε προσεχτικὰ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τῆς κόρης του κατάλαβε τέλος ὅτι αὐτὴ ἡ μελαγχολία δὲν προήρχετο ἀπὸ καμμιά ἄλλη αἰτία παρὰ ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ ἀγνώστου ποὺ ἐνοίωθε νὰ τὴν κυριεύῃ κί ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε σὲ λίγο τὰ ὡμορφα κείνα μέρη στὰ ὁποῖα εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ χρόνια της.

Ἐτοί ὁ θαρῶνος Ἀντριάνι ἔπαψε ν' ἀσχολῆται μὲ τὴ Μπλάνς τὴν ὁποία ἄλλωστε οὔτε στιγμὴ δὲν ἄφηνε ἀπὸ κοντά της ἡ γκουβερνάντα ἡ ὁποία τὸν εἶχε πληροφορήσει μὲ κάθε λεπτομέρεια πόσο ἡρεμὴ καὶ μετρημένη ἦταν ἡ ζωὴ τῆς θετῆς κόρης του. Ἡ Μπλάνς — τί περίεργο μὰ τὴν ἀλήθεια — παρὰ τὴν λεπτὴ καὶ γοητευτικὴ ὡμορφιά της, παρὰ τὴν ἐκπληκτικὴ εὐαισθησία της καὶ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς της, ὥστόσο δὲν ἔκανε ὄνειρα. Μόνο ὅταν ἔπαιζε πᾶντο παρεστρετο καμμιά φορὰ ἀπὸ τὶς παθητικὲς μελωδίες καὶ στέναζε δίχως νὰ ξέρῃ κί ἐκείνη γιὰ ποῖο λόγο. Μάταια μάλιστα προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὴν γκουβερνάντα της νὰ τῆς πῇ τί ἦταν αὐτὸ τὸ αἶσθημα ποὺ τὴν βασάνιζε. Ἐκείνη μὲ ἕνα χαμόγελο καλωσύνης τῆς χαιδεύε τὰ μάλλια καὶ τῆς δὴλωνε ὅτι μόλις θὰ παντρευόταν ὅλα θὰ τῆς περνοῦσαν: κί οἱ πονοκέφαλοι κί ἡ ψυχικὲς στενοχώριες κί ἐκεῖνες ἡ ἡλίως παράδοξες κί ἀνεξήγητες νυκτερινὲς τῆς ἀϋπνίες. Κί ἔτσι ἡ Μπλάνς ἄρχισε νὰ περιμένῃ τὸ σύζυγό της ὡς λυτρωτὴ ποὺ θὰ τὴ γλύτωνε ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάσανα τῆς καθημερινῆς ζωῆς της.

Αὐτοὶ οἱ πονοκέφαλοι τῆς χαλοῦσαν τὶς πρὸ ὡμορφες στιγμὲς τῆς μέρας της. Δὲν τὴν ἄφηναν ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὡμορφιά τῆς ἐξοχῆς καὶ τὴν ἀνάγκασαν νὰ γυρίξῃ καὶ νὰ κλείνεται μὲ δάκρυα ἀπελπισίας στὸ διαμέρισμά της.

Τὸ ἴδιο τῆς συνέβη λίγες μέρες ἀργότερα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τὸν περίπατό της ἀκολουθουμένη σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια. Ἐτοί στενοχωρημένη ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιό της, ἐγκαταλείποντας μὲ θλίψι τὸ ὡμορφο ἐκεῖνο τοπίο, τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου γίνονταν ἀκόμη πρὸς γοητευτικὸ. Ὡστόσο συγκρατοῦσε ὅσο μπορούσε τὴ στενοχώρια της κί ἔβλεπε τὶς τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ κοκκίνιζαν τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος καὶ παίζαν μὲ τὶς πανύψηλες κορυφὲς τῶν δέντρων.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ δάση τοῦ Σύλα ποὺ ἀπλώνονταν στὶς ἀτέλειωτες πλαγιὰς τῶν βουνῶν φαινότουσαν ὅτι παίρναν μιὰ καινούργια ζωὴ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐυθιζόντουσαν σ' ἕνα παραμυθένιο κόσμον. Ἡ «χρυσόσκονη» μὲ τὴν ὁποία στόλιζε ὁ ἥλιος τὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν ἔφτιαχνε αὐτὸ τὸ τοπίο ἀκόμη πρὸς ὡμορφο κί ἔδινε ἕνα ξε-

χωριστό θέλητρο σ' αυτή την γοητευτική νέα που θάδιζε ολομόναχη και σκεπτική σ' αυτές τις έρημιές κι' άφωσιώνονταν στα τραγούδια των πουλιών και τους ψίθυρους του δάσους. Άλλοτε πάλι ή Μπλάνς με πιγυμένη την καρδιά από συγκίνηση έβλεπε σαν ώνειροπαρμένη τα κοπάδια των προβάτων να γυρίζουν από τη βοσκή τους και γοητεύονταν από τα βελάσματά τους, από το ρυθμικό κουδούνισμα των κουδουνιών τους και τους ήχους της φλογέρας του βοσκού. Και συχνά τα μάτια της Μπλάνς θούρκωναν από τα δάκρυα που θα έγκατέλειπε όλη αυτή την ώμορφη ζωή για μια άνοητη ζωή έπιδειξέως και διασκεδάσεων στη Νεάπολι. Μά ή έπιθυμίες του θαρώνου ήταν άπαράβατοι νόμοι για την Μπλάνς γι' αυτό δεν τολμούσε ν' άρνηθ ή να του φέρη μια αντίρρηση. Κι' ή Μπλάνς προχωρούσε μελαγχολική αυτή την ώρα του δειλινού που ή φύσι έγερνε στον παιδικό ύπνο της και που ξυπνούσαν όλα τα τρυφερά αίσθήματα της καρδιάς της. Ξαφνικά την στιγμή που διέσχιζε την πεδιάδα από την άκρη του δάσους έφτασε ως εκείνη μια ώμορφη με μελαγχολική φωνή που τραγουδούσε και στέναζε λέγοντας αυτά τα λόγια ενός έρωτικού τραγουδιού:

"Α, είνε ώμορφο κανείς να σκοτώνεται
Μπροστά στην πόρτα κείνης π' αγαπάει.
Ή ψυχή του εύτυχισμένη πετ' στον Παράδεισο
Και πάνω στο ψυχρό κορμί του κλαίει ή αγαπημένη του.

Ή Μπλάνς σταμάτησε κι' ανατρίχιασε από τόν μονότονο και τόσο μελαγχολικό σκοπό που φανέρωνε όλη την άπελπισία ενός έρωτευμένου. "Ενοιωσε δέ μια μεγάλη συμπάθεια γι' αυτόν τόν άγνωστο που υπέφερε τόσο σκληρά από την άνέλπιδη αγάπη του. Κι' ή Μπλάνς ένοιωσε τα μάτια της να θολώνουν από τα δάκρυα, γιατί αυτή ή άγνωστη φωνή έρμήνευε όλες τις θλίψεις και τις στενοχώριες της καρδιάς της, όλο τόν πόνο που της προξενούσε ή άναχώρησής της για τη Νεάπολι, σκέφτονταν την άμετάκλητη απόφασι του θαρώνου, τις συζητήσεις και τις προσβολές των Παρφέτι τους οποίους είχε καταλάβει για ποιο λόγο είχαν έρθει στον πύργο και τέλος κυριεύθηκε από μια φοβερή άπελπισία, σκεπτομένη ότι πιθανόν δεν θα δοκιμαζε ποτέ τόν άληθινό έρωτα, γιατί οι άνδρες θα την πλησίαζαν για την τεράστια προίκα της κι' όχι γιατί την αγαπούσαν. Κι' ή Μπλάνς μ' αυτές τις σκέψεις κυριεύονταν από μια θανάσιμη μελαγχολία που της μαράζωνε την καρδιά.

Τώρα ή σκιές των δέντρων είχαν άρχισει να μακραίνουν, τ' σκοτάδι άρχισε να κατεβαίνει από τις κορυφές των βουνών προς την πεδιάδα και μια θαθεία σιωπή άπλώνονταν στα γύρω. Ή Μπλάνς προχωρούσε σαν μαγεμένη, όταν ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή τρώμου κι' ώπισθοχώρησε. Είχε αντίληφθ ή έναν άνθρωπο να βρίσκεται ξαπλωμένος κατά γης. Μά γρήγορα συνήλθε κι' ανατρίχιάζοντας από τη συγκίνηση, άνεγνώρισε τ' «Γεράκι». Μά κι' ο Γκαμπριέλο δεν τάράχθηκε λιγώτερο από αυτή την εμφάνισή της.

— Πώς; Άπόρησε ή Μπλάνς, τί θες δώ πέρα Γκαμπριέλο;

— Γύρσια από μια έπιθεώρησι των χτημάτων που βρίσκονται στη Μάρτσια κι' έπειδή ήμουν κουρασμένος, ξαπλώθηκα δώ για να ξεκουρασθώ λίγο, της άπάντησε τ' «Γεράκι», ένω ή φωνή του έτρεμε από τη συγκίνηση. "Ετσι μου δόθηκε ή εύκαιρία να διαβάσω κι' ένα ώμορφο βιβλίο...

— Τί διαβάσεις; Ρώτησε περίεργη ή Μπλάνς και παραξενεμένη από τ' όδειό και ντροπαλό ύφος του.

— "Ενα τόμο ποιημάτων του Τζιάκομο Λεοπάρντι, ο οποίος πέθανε δώ και λίγο καιρό στη Νεάπολι. Αυτό τ' όβιβλίο είνε ένα «ένθυμο» του κολλεγίου. "Α, είνε υπέροχοι οι στίχοι του και γι' αυτό κάθε φο-

ρά που μου δίνεται ή εύκαιρία τους διαβάζω. Ο Τζιάκομο Λεοπάρντι είνε ή άδυναμία μου.

— Νάι, νάι, έχω διαβάσει κι' εγώ τους στίχους του, άπάντησε άδιάφορα ή Μπλάνς. Ήταν ώμορφοι, θέβαια, μά δεν με συνεκίνησαν. "Εσύ γιατί τους προτιμάς;

— Γιατί μιλάνε για τόν έρωτα!... Ψιθύρισε πληγωμένο τ' «Γεράκι».

Ή Μπλάνς ένοιωσε τ' αίμα να κοκκινίζει τα μάγουλά της κι' ή στενοχώρια να της πνίγη την καρδιά. Μά ο Γκαμπριέλο όμως, από την ταραχή του δεν τ' όπρόσεξε.

— Πρέπει, της δήλωσε με γλυκύτητα, για να καταλάβης τόν Λεοπάρντι, να έχης βασανισμένη την καρδιά σου από έναν άνέλπιδο έρωτα και να έχης στερηθ ή χαρά. Πρέπει να νοιώθης τη φοβερή αγωνία, να σου άφαιρη τόν ύπνο όλόκληρες νύχτες και να χύνεις δάκρυα άπελπισίας, παρακολουθώντας τ' όραμα της άγαπημένης σου. Πρέπει να έχης παρακαλέσει πολλές φορές τ' Θεό να σε γλυτώση από αυτό τ' μαρτύριο σου. Πρέπει ακόμη να μοιάζης μ' ένα κακό κι' άσχημο έντομο που είνε έρωτευμένο μ' ένα γοητευτικό λουλούδι, πρέπει να είσαι ένας υπηρέτης και να είσαι έρωτευμένος με τη βασίλισσά σου, πρέπει να είσαι ένας άπαίσιος δαίμονας, που έχει έρωτευθ ή τρελλά ήσιν πεντάμορφο άγγελο, για να καταλάβης την αγωνία, την άπελπισία και τόν πόνο που βασανίζουν την καρδιά μου και που έρμηνεύονται στους στίχους αυτού του μεγάλου ποιητού. Ο ποιητής μιλάει για τόν έρωτα και τόν θάνατο σαν τα δυό μοναδικά ώμορφα πράγματα σ' αυτό τόν κόσμο. Και όμολογώ ότι θα έδινα τ' αίμα μου και θα πλήρωνα με τη ζωή μου τόν άνθρωπο που θα μπορούσε να σε κάνει Μπλάνς να μου χαρίσης ένα γοητευτικό χαμόγελο ή να με κυτάξεις μ' ένα τρυφερό βλέμμα. Νάι, Μπλάνς πολύ καιρό τώρα πάσχισα να κρύψω αυτό τ' μεγάλο μυστικό μου, που είχε ριζώσει στην καρδιά μου, από τόν καιρό ακόμη που ήμουν μικρό παιδί. "Εσύ δεν ξέρεις, Μπλάνς, με τί κρυφή χαρά σκαρφάωνα στα δέντρα για να σου φέρω τις πιο ώμορφες φωνές των πουλιών, ούτε ότι τη νύχτα ξαπλωμένος πάνω στα όροσερά χόρτα, κύτταξα τ' άστρα κι' έβλεπα άνάμεσα τους τη μορφή σου. "Ήσουν για μένα ο πιο ξανθός κι' ο πιο καλός άγγελος μου. "Ήσουν τ' πλάσμα που μ' ώδηγούσε στον ίσο όρομό της ζωής μου. "Ήσουν, εσύ τέλος, που μ' έκανες άνθρωπο. "Όταν για πρώτη φορά ο θαρώνας Άντριάνι σε πήρε μακριά από τ' χτήμα, για να σε κλείση στη σχολή καλογραιών, εκείνη τη μέρα, ακολουθήσα τρέχοντας την συνοδεία μέχρι που μου κόπηκε ή άναπνοή κι' ως την ώρα που σωριάστηκε εξαντλημένος μέσα στις σκόνες. Τότε τσακισμένος από την κούρασι, και με πληγωμένα τα πόδια σύρθηκα ως την άκρη του δρόμου από τόν όποιο μπορούσα ακόμη να διακρίνω τη συνοδεία σας και φώναξα μ' όλη μου τη δύναμι:

— Μπλάνς! "Ωμορφη πριγκίπισσά μου θ' ήσουν; Πύργο; Και μου φάνηκε ότι ή ήχώ μου έφερε έπειτα από λίγο, από τις πλαγιές των ύψηλων βουνών, την καταφατική άπάντησί σου.

"Ώστερα έμεινα κεί πέρα σαν χαμένος. Δεν μπορούσα να κάνω ούτε ένα βήμα. Δεν είχα τ' θάρρος ν' άντικρύσω έρημο τόν πύργο. "Όλη τη μέρα κατόπι, γύριζα στ' όάσος και τη νύχτα πήγα και χώθηκα σε μια σπηλιά για να κοιμηθώ. Δεν ήθελα να βλέπω τους ανθρώπους. Δεν ήθελα ν' άκούω τις συζητήσεις των ύπηρετών. Δεν ήθελα να βλέπω ούτε την ίδια τη μητέρα μου. Μέσα μου είχε γίνει μια τρομερή άλλαγή που με φόβιζε. Νόμιζα ότι δεν ήμουν πια άνθρωπος. Κι' έβλεπα πράγματι, τ' άγρίμια να μου δείχνουν μια υπερβολική έμπιστοσύνη. Σ' εκείνη τη σπηλιά κοιμήθηκα με τη λυκαίνα και τα παιδιά της. Κι' αυτά ακόμη τα θηρία καταλάβαιναν πόσο ή-

μουν δυστυχισμένος και δεν με πείραζαν.

Όταν ξημέρωσε ο Θεός τη μέρα, τράβηξα ολόγισια στην κορυφή του βουνού, κι' αντίκρυσα κάτω την απέραντη πεδιάδα κι' είδα το δρόμο, που απλώνονταν μπροστά στα μάτια μου σαν μια λευκή στενή λουρίδα που έφτιαχνε ανάμεσα από τους πράσινους αγρούς παράξενα σχήματα και τέλος εξαφανίζονταν ως που έφθανε το βλέμμα.

«Από δω πέρα έφυγε η πριγκιπισσά μου, ψιθύρισα κλαίγοντας».

Υστερα κυριεύθηκα από ένα φοβερό μίσος, για όλους τους ανθρώπους, για τα ζώα του δάσους και τ' αγρίμια του. Όλη τη μέρα πάλευα μαζί τους, ούρλιαζα σαν δαιμονισμένος κι' έκανα σαν τρελλός. Τέλος το μυαλό μου ήρθε πάλι στη θέσι του. Έτσι γύρισα κουρελιασμένος κι' αγνώριστος στον πύργο και πήγα και κάθησα στη γωνιά από τον όποια κάθε θράδυ σε καμάρωννα να παίξεις με τις κούκλες σου.

Ξέρεις, Μπλάνς, ακόμη γιατί πήγα στο κολλέγιο του Σάν-Ντε-μέτριο; Γιατί ήθελα να μάθω και γώ γράμματα σαν και σένα και να διαβάζω τα ίδια βιβλία. Α, μέσα σ' αυτό το σχολείο, πέρασα τα πιο μαρτυρικά χρόνια της ζωής μου. Οι συμμαθητάι μου που ξέραν αυτό τον μεγάλο έρωτά μου με πείραζαν ή με έκμεταλλευόντουσαν. Ωστόσο εγώ κατάφερα να τους επιβληθώ, πήρα το δίπλωμά του κι' ήρθα πάλι στο κτήμα, σκεπτόμενος ότι θα εύρισκα πάλι την όμορφη και μικρή μου πριγκιπισσα. Πού με τόση καλωσύνη καταδεχόταν να παίξει μαζί μου. Μά το χαμόγελο της ετυχίας και της χαρής κόπηκε στα χείλη μου μόλις σε αντίκρυσα. Βέβαια ήσουν πιο όμορφη, πιο γοητευτική, μά το βλέμμα σου είχε χάσει την αθωότητά του. Δεν ήταν το βλέμμα ενός παιδιού, μά μιας έμπειρης γυναίκας που ήξερε πειά τι ζητούσε από τη ζωή: έναν πλούσιο κι' ένδοξο σύζυγο. Γι' αυτό μόλις καταδέχθηκες να με κυττάξεις. Είχες ξεχάσει τον σύντροφο των παιδικών παιχνιδιών σου. Φανταζόσουν, ότι μπορεί να έχει γίνει ένας από τους βοσκούς του πατέρα σου που κοιμούνται στις στάνες και χαίρονται την όμορφιά του ήλιου, τη δροσιά μιας κρυστάλλινης πηγής και το τραγούδι της φλογέρας τους. Ω, Μπλάνς, αν ήμουν ένας βοσκός, θα ήμουν ευτυχισμένος! Θα σ' είχα ξεχάσει! Μέσα στην καρδιά μου δεν θα υπήρχε θέσι για τον έρωτα των γυναικών. Θ' αγαπούσα τα καταπράσινα δέντρα, τις δροσόλουστες ρεματιές, τον ήλιο, τα λουλούδια, τα θυμάρια των βουνών, τα πρόβατά μου και τη νύχτα θα μιλούσα με τ' άστρα και τ' αργυρό φεγγάρι. Μά το λάθος μου Μπλάνς είναι ότι έσκυψα πάρα πολλά χρόνια στα βιβλία. Έμαθα να γράφω και να σκέφτωμαι. Ξέρω ότι πέρα από την Καλαθρία υπάρχουν εκατομμύρια κόσμος που αγαπά, που σκοτώνεται, που ζη χίλιες ζωές. Και συνήθισα να περνά τις ώρες μου μελετώντας ένα σωρό συγγραφείς που μιλούν για έρωτα, για την ψυχολογία του, για τη νοοτροπία των γυναικών, για τις σχέσεις των δύο φύλων, για τα πάντα και μόνο ένα πράγμα δεν μπόρεσα να καταλάβω: Γιατί μ' αποφεύγεις Μπλάνς; Γιατί μου φέρεσαι με ψυχρότητα; Μήπως επειδή είμαι υποταχτικός του πατέρα σου; Μήπως γιατί δεν έχω κι' εγώ έναν όμορφο πύργο; Ξεχνάς λοιπόν ότι με λένε «Γεράκι» κι' ότι το βασίλειό μου είναι τα καταπράσινα δάση, τα απόκρημνα βουνά, τα δροσερά ποτάμια; Θες καλύτερα στολίδια Μπλάνς από τις όμορφες γιγλάντες των λουλουδιών και πιο εύδιαστο και μαλακό κρεβάτι από την τρυφερή γλόη. Έπειτα ποιά ανάγκη έχει στολισμένο τον ούπανό του με λαμπερά άστρα όπως το δικό μου και ποιά βασιλεία έχει ένα τόσο έρωτευμένο για σένα βασιλιά...

Η Μπλάνς που είχε συνέλθει τώρα από την ξαφνική συγκίνηση που της είχε προξενήσει η απρόοπτη αυτή εξομολόγησι του Γκαμπριέλο, του έκανε με ψυχρότητα νόημα να σταματήσει αυτούς τους άνοη-

τους λυρισμούς του και του δήλωσε:

— Έχω ανάγκη από έναν έμπιστο υπηρέτη, για να τον στείλω να μου κάνη μερικές αγορές στη Κοσέντσα. Σκέφθηκα ότι έσεις ήσαστε ο μόνος κατάλληλος. Ο Ζάν αύριο το πρωί θα σάς διαβιάση τις διαταγές μου...

Ο Γκαμπριέλο δέχθηκε τα λόγια της Μπλάνς, σαν ένα φοβερό μαστίγωμα. Έγινε κατάχλωμος, τα μάτια του πήραν την έκφρασι τρελλού, τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν και με πνιγμένη από την αγωνία φωνή ψιθύρισε:

— Συγχωρήστε με!... Συγχωρήστε με δεσποινίς Μπλάνς, δεν ήθελα να σάς προσβάλω...

Και ξαφνικά ο Γκαμπριέλο γονάτισε μπροστά στη Μπλάνς, ενώ το πρόσωπό του και το βλέμμα του φανέρωναν μια απερίγραπτη αγωνία.

Η Μπλάνς τότε μόνο κατάλαβε ότι το «Γεράκι» μιλούσε σοβαρά κι' ότι δεν της έπαίξε κανένα από τα αιώνια παιχνίδια του.

— Τι έπαθες Γκαμπριέλο, του φώναξε, τρελλάθηκες; Πώς σου ήρθε η ιδέα να μ' έρωτευθής; Έλα στα καλά σου «Γεράκι»! Ο έρωτας δεν χωράει στην καρδιά των αγριμιών...

Μά βλέποντας ότι αυτά τα λόγια της του κάναν χειρότερο κακό και νοιώθοντας ότι αυτός ο άνθρωπος είχε τσακίσει από τον έρωτά της όπως κτυπιέται μια άνοιξη λευκά από τον κεραυνό, η Μπλάνς τον λυπήθηκε. Γι' αυτό του είπε με γλυκύτερη φωνή:

— Έλα «Γεράκι» γίνου λογικός. Σήκω άπάνω και μη μου ζητάς να σε συγχωρήσω. Πώς σου ήρθε η ιδέα ότι έπαψα να είμαι η παλιά φίλη σου; Σε μένα θα έρθης πάντα μια πιστή κι' αφώσιωμένη σύντροφο. Μά Γκαμπριέλο ξεχνάς λοιπόν ότι δεν ήμαστε πειά παιδιά; Ξεχνάς ότι μεγαλώσαμε κι' ότι οι δρόμοι μας χωρίζουν;

— Μη μου μιλάτε έτσι, διαμαρτυρήθη μ' ένα λυγμό στη φωνή ο Γκαμπριέλο. Σας παρακαλώ μένο να συγχωρήσετε το μεγάλο κρίμα μου. Αμόρτησα φοβερά άπεναντί σας. Σας προσέβαλα όμολογώντας το φοβερό μυστικό που πυρπολούσε την καρδιά μου και μου μαράζωνε τη ζωή. Συγχωρήστε με. Δεν σας ζητώ τίποτε άλλο. Σας όρκίζομαι ότι ποτέ πειά δεν θα τάράξω τις σκέψεις σας και δεν θα σας άπευθύνω το λόγο. Θα εξαφανισθώ από το δρόμο σας... Μά συγχωρήστε με...

Η Μπλάνς τον κύτταξε μ' ένα περίεργο βλέμμα και ψιθύρισε:

— Έστω «Γεράκι» σε συγχωρώ και θα λησμονήσω όλες αυτές τις άνοησίες σου. Μά σε παρακαλώ, να μη σε συναντήσω πειά στο δρόμο μου. Βαρέθηκα να σε βλέπω να με παρακολουθής και να με κατασκοπεύης. Αντίο «Γεράκι» και φρόντισε να βάλης μυαλό και να θγάλης αυτές τις τρελλές σκέψεις από το κεφάλι σου...

Ο Γκαμπριέλο έσπευσε τότε να της άπαντήσει με σοβαρότητα:

— Δεν θα με συναντήσετε ποτέ πειά στο δρόμο σας, παρά μόνο την ώρα που θα έχετε ανάγκη της βοηθείας μου. Τότε μόνο θα τρέξω κοντά σας, για να σας υπερασπισθώ και να προστατεύσω την ευτυχία σας που θα κινδυνεύη.

Η Μπλάνς σαν ύπνωτισμένη άπομακρύνθηκε από αυτό τον παράξενο άνθρωπο, ανέβηκε στο διαμέρισμά της και δίχως ν' άνσφη φώς στάθηκε μπροστά στ' άνοιχτό παράθυρό της κι' άρχισε να όνειροπολή κυττάζοντας το τοπίο που άπλώνονταν έμπρός της και τα λαμπερά άστρα που τρέμαν στο βάθος του γαλανού ούρανο. Μέσα στην καρδιά της είχε γίνει μια φοβερή άναστατώσι. Μια παράξενη ζάλη της σκοτείνιαζε το μυαλό κι' ένοιωθε ότι πνίγονταν από μια άνεξηγητη χαρά. Ωστόσο προσπαθούσε ν' αντίσταθι μ' όλες τις δυνάμεις της σ' αυτό το αίσημα και αγωνίζονταν να πείσι τον έαυτό της ότι δεν ή-

ταν σωστό να σκέφτεται ένα νέο που δεν είχε καμμία κοινωνική θέση, που ζούσε ταξιδεύοντας διαρκώς στα σύννεφα και που έκανε ό,τι περνούσε από το κεφάλι του...

— Το «Γεράκι» ψιθύριζε, είχε ο σύντροφος των παιδικών χρόνων μου και τον ξέρω τόσο καλά!... Όχι, δεν είναι σωστό να μπλέξω σ' αυτή την ιστορία. Μπορεί να τον θαυμάζω για τη δύναμή του και για την εξυπνάδα του, μπορώ να διασκεδάσω με τις τρέλλες του, μα δεν τον αγαπώ. Δεν είναι ο άνδρας που μου ταιριάζει. Η κόρη του βαρώνου δεν μπορεί να πάρη έναν υπηρέτη της. Αυτό θα ήταν τρομαχτικό σκάνδαλο και θα μάς έκανε και τους δυο δυστυχισμένους. Ποτέ κανείς δεν θα συγχωρούσε αυτό το σφάλμα μου. Κι' ο ίδιος ο Αντριάνι αν κι' αγαπάει το «Γεράκι», ωστόσο θα προτιμούσε ασφαλώς να με έδεσσε πεθαμένη, παρά να μάθη ότι αγάπησα τον Γκαμπριέλο.

Κι' η Μπλάνς έτρεμε από τη φρίκη της που είχε κάνει την άνοησία ν' ακούση τα αισθηματικά λόγια ενός χωρικού. Κυριευόταν μάλιστα από ένα τρελλό θυμό κι' ένοιωθε την επιθυμία να τ' εξομολογήθη όλα στο βαρώνο και να του ζητήσει να τιμωρήσει αυστηρά το «Γεράκι» γι' αυτή τη φοβερή προσβολή που της είχε κάνει. Μα τόσο λοιπόν είχε τρελλαθεί από τον έρωτά του, ώστε ν' άψηφήση όλους τους κινδύνους και να μη λογαριάσει κι' αυτήν ακόμη τη γρηά υπηρέτρια που συνόδευε τη Μπλάνς; Εύτυχως αυτή δεν είχε ακούσει τίποτε, γιατί είχε συνεχίσει το δρόμο της, θέβαινη ότι αυτή ή συνάντησι του «Γερακιού» δεν είχε τίποτε το ένοχο. Μα αν τύχαινε ν' ακούση τα λόγια τους, πειά θα ήταν ή θέσι της Μπλάνς; Κι' η θετή κόρη του Αντριάνι παρ' όλο το θυμό της και τις αούστηρες σκέψεις της, ωστόσο δεν μπορούσε ν' αποκρούει το θαυμασμό της για το «Γεράκι», το οποίο δεν είχε διστάσει με θάρρος να της ομολογήσει ό,τι βασάνιζε την καρδιά του...

X

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΑΝΙ

ΑΠΟ εκείνο το απόγευμα, που το «Γεράκι» είχε αναστατώσει την καρδιά της Μπλάνς είχαν περάσει αρκετές μέρες. Σ' αυτό το διάστημα ο Γκαμπριέλο με την πρόφασι ότι είχε πολλές δουλειές στα χτήματά δεν είχε πατήσει καθόλου το πόδι του στον πύργο. Κανείς φυσικά, δεν είχε υποπτευθεί την αληθινή αίτια αυτής της εξαφανίσεώς του. Μόνο η Μπλάνς το είχε προσέξει και γίνονταν μέρα με τη μέρα πιο μελαγχολική. Τώρα τις περισσότερες ώρες τις περνούσε καθισμένη μπρός στο πιάνο της παίζοντας παθητικές ρομάντσες, πράγμα που άνησυχούσε εξαιρετικά τον έμπειρο βαρώνο, ο οποίος σκέφτονταν ότι έπρεπε να έπισπευση όσο ήτο δυνατόν την αναχώρησή τους για την Νεάπολι.

— Η Μπλάνς, δήλωνε, είναι αδύνατο πειά να κάνει υπομονή. Θέλει μια ώρα αρχύτερα να διαλέξη τον σύζυγό της. Όλη τη νύχτα ή καμαριέρες της την άκουγαν που στενάζει και κλαίει και κάθε πρωί το πρόσωπό της είναι χλωμό και κουρασμένο από την άπνεια. Πρέπει με κάθε θυσία να της βρω ένα καλό παλληκάρι στη Νεάπολι...

Κι' ο βαρώνος Αντριάνι σκέφτονταν διαρκώς τις γνωστές του οικογένειες των ευγενών της Ιταλίας με την ελπίδα να βρή τον άνθρωπο που θα ήταν άξιος να γίνει σύζυγός της.

Ένα βράδυ, η Μπλάνς, καθισμένη στο πιάνο, διασκεδάζε τον πατέρα της με τις μελωδίες της «Νόρμας», που ήταν ή όπερα ή οποία είχε εξαιρετική επιτυχία στη Σκάλα του Μιλάνου. Το φθινόπωρο είχε έρθει πειά στα βουνά του Σύλα, γιατί ήταν τέλος Σεπτεμβρίου.

Όσο είχε μια άπερίγραπτη γλυκύτητα κι' ωμορφιά. Εκείνο το βράδυ μάλιστα έκανε εξαιρετική ζέση, γι' αυτό τα παράθυρα του σαλονιού ήταν ανοιχτά κι' άφηναν να μπαίνουν ή άχτινες της σεληνης, που διαπερνούσαν τα φυλλώματα των δέντρων σαν χρυσά τόξα.

Ο βαρώνος ευχαριστημένος από τις προόδους της κόρης του στη μουσική, της δήλωσε σε μια στιγμή καπνίζοντας μ' απόλαυση το τσιγάρο του και κυττάζοντας από το παράθυρο το φεγγάρι που του φώτιζε το πρόσωπο:

— Σε μερικές μέρες θ' ακούσουμε την «Κάστα Ντίβα» στο θέατρο του Σάν-Κάρλο. Μου γράψαν ότι όλα εκεί πέρα είναι έτοιμα κι' ότι μάς έτοιμάζουν μια ένθουσιώδη υποδοχή όλοι οι φίλοι μας. Έτσι μου φαίνεται ότι πρέπει να είσαι πολύ εύτυχισμένη.

— Το μόνο που ζητώ, είπε μ' απόλυτητα ή Μπλάνς, είναι να ζήσω πάντοτε κοντά σου.

Και για να εξωτερικεύσει την τρυφερότητα που πλημμύριζε την καρδιά της έσυρε μαλακά πάνω στα πλίκτρα του πιάνου τα λεπτά δάχτυλά της. Εκείνη όμως τη στιγμή, ακούστηκε ο ξηρός κρότος ενός τουφεκιού. Ύστερα μια άγρια κραυγή πόνου και το φως του ωματίου έσβυσε. Η Μπλάνς έντρομη άρχισε να φωνάζει και να καλή βοήθεια, καθώς έτρεχε να περιποιηθή τον βαρώνο Αντριάνι, ο οποίος είχε κυλισθεί κατά γής.

— Πατέρα! Πατέρα! Φώναξε έξαλλη ή Μπλάνς...

Μα ο γέρο βαρώνος μάταια προσπαθούσε να της άπαντήσει. Ο έπιθανάτιος ρόγχος του έπνιγε τη φωνή. Έπειτα άρχισε να σπαράζει σαν το ψάρι και τέλος έμεινε άκίνητος. Η Μπλάνς τρελλή από τον φόβο της, έτρεξε έξω από το σαλόνι, καλώντας σε βοήθεια τους υπηρέτες και τους σωματοφύλακες του πύργου.

— Τι συμβαίνει; Ρωτούσαν αυτοί άνήσυχoi καθώς έσπευδαν προς αυτήν.

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω τί έπαθε ο πατέρας μου, έλεγε κλαίοντας μ' άναφυλλητή ή Μπλάνς. Μια στιγμή τον είδα να σωριάζεται κατά γής φωνάζοντας.

Οι υπηρέτες κατάχλωμοι τρέξαν στο σαλόνι και τότε είδαν τον βαρώνο Αντριάνι να πλέη στο αίμα του. Ο γέρο Ζάν, ο πιο παλιός κι' ο πιο πιστός υπηρέτης του έσκυψε τότε από πάνω του και κύτταξε τη φοβερή πληγή που ο βαρώνος είχε άκριβώς στο μέρος της καρδιάς του:

— Ο βαρώνος Αντριάνι, είπε τρέμοντας από τη φρίκη και την αγανάκτησή του, δολοφονήθηκε! Ένας άπαίσιος έχθρός του, την ώρα που ο κύριός μας άναπαύεταν κοντά στο παράθυρο, βοηθούμενος από το φως της σεληνης, τον σημάδεψε και τον σκότωσε.

— Τί θα κάνουμε τώρα; Τί θα κάνουμε τώρα; Φώναζαν κλαίοντας οι υπηρέτες.

— Γρήγορα, διέταξε ο Ζάν να σελλώσετε τ' άλογα και να τρέξετε να ειδοποιήσετε την άστυνομία της Κοσέντσα.

Μερικοί υπηρέτες κινήθηκαν για να εκτελέσουν την διαταγή του. Ο κρότος όμως του πυροβολισμού κι' ή φωνές των υπηρετών είχαν άναστατώσει κυριολεκτικώς τους χωρικούς, οι όποιοι συγκεντρωνόντουσαν στους διαδρόμους και στην αύλη του πύργου, κλαίγαν σαν μάθαιναν τον θάνατο του Αντριάνι και ξεσπούσαν σε φοβερές κατάρες, έναντίον του άπαισίου δολοφόνου. Η μόνη που δεν μιλούσε και δεν έκλαιγε, ήταν ή Μπλάνς. Με μια άνεξήγητη δραστηριότητα έτρεχε δεξιά κι' άριστερα, έδινε διαταγές και προσπαθούσε να ήσυχάση όλο τον έξαλλο κόσμο. Τέλος όμως ή θλίψη κυρίευσε την καρδιά της κι' εξαντλημένη έπεσε πάνω στο πτώμα του βαρώνου, άρχισε να το φιλάει παράφορα και να κλαίει με σπαραχτικούς λυγμούς, ενώ ψιθύ-

ριζε:

— Καϋμένη πατέρα ήσουν ολομόναχος στὸν κόσμο!... Ποιὸς τὼρα θὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδικο θάνατό σου; Ποιὸς θὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνό σου;

— Ἐγώ, ἀκούστηκε νὰ λήῃ μιὰ φωνή.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας νέος παραμερίζοντας τοὺς χωρικοὺς προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ πτώμα τοῦ θαρώνου. Ἦταν ὁ Γκαμπριέλο! Μὰ ἡ Μπλάνς τρόμαξε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τὸ πρόσωπο τοῦ «Γερακιου» εἶχε παραμορφωθῇ ἀπὸ τὴ θλίψι κι' ἦταν κατάχλωμο ἀπὸ τὴ μανία τῆς ἐκδικήσεως. Τὰ μάτια του ἐπίσης πετοῦσαν φωτιές καὶ ἡ κινήσεις του εἶχαν μιὰ ἡγεμονικὴ μεγαλοπρέπεια. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἀποκαλύφθηκαν μὲ σεβασμὸ ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν σοβαρὴ δὴλωσί του. Ὁ ἥρωας μιὰς «βεντέτας» ἦταν πάντα σεβαστὸς στὰ ἄγρια καὶ παρθένα βουνὰ τοῦ Σύλα. Ὁ Γκαμπριέλο δίχως νὰ δώσῃ σημασία στὸ θαυμασμὸ πὺ εἶχε προκαλέσει αὐτὴ ἡ δὴλωσί του, γονάτισε μπρὸς στὸ πτώμα τοῦ θαρώνου, σήκωσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ τὸ χέρι του καὶ φώναξε μὲ μιὰ ἡχηρὴ καὶ σταθερὴ φωνή:

— Ἐσὺ, κύριε, ήσουν καλὸς πρὸς ὅλους τοὺς ὑποταχτικούς σου, πρὸς ὅλους τοὺς δυστυχισμένους καὶ τοὺς φτωχοὺς. Ἦσουν καλὸς γιὰ ὅλους μας καὶ πολλές φορές μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε τ' ἀγαθὰ αἰσθημάτων σου. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ὁ φτωχὸς χωρικός, πὺ εἰς ἐβγαλές ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ μ' ἔκανες ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ κερδίζω τίμια τὸ ψαμί μου, ὀρκίζομαι νὰ σ' ἐκδικηθῶ, νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα σου, ἔστω κι' ἂν μὲ καταδιώξῃ ὁλος ὁ κόσμος, ἔστω κι' ἂν τρεθάνω στὰ χέρια τοῦ δημίου. Ὀρκίζομαι ὅτι θὰ θρῶ καὶ θὰ σκοτώσω τὸν ἐχθρό σου. Τὰ βουνὰ τοῦ Σύλα ἄς εἶνε μάρτυρες τοῦ ὅρκου μου!...

Καὶ μὲ ἐπισημότητα βούτηξε τὸ χέρι του στὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου καὶ τὸ ἔφερε στὸ μέτωπό του, ἐνῶ ὅλοι οἱ ὑποταχτικοὶ τοῦ Ἀντριάνι γονάτιζαν καὶ προσευχόντουσαν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Μπλάνς, προχώρησε κοντὰ του. βύθισε τὸ γοητευτικὸ βλέμμα τῆς μέσος στὸ δικό του καὶ δὴλωσε μ' ἐπίσημη καὶ σταθερὴ φωνή:

— Καὶ γὰρ, ὀρκίζομαι στὴ μνήμη τῆς μητέρας μου καὶ μπροστὰ στὸ πτώμα τοῦ γέρο εὐγενοῦς, πὺ ὑπῆρξε γιὰ μένα ὁ πιὸ ὑποδειγματικὸς θετὸς πατέρας, ὅτι ὅταν κρατήσῃς τὸν ὄρκο σου καὶ πετύχῃς τὴν ἐκδίκησί σου μπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἀπὸ μένα, τὴν Μπλάνς ντὲ Σάντο Μάουρο, ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἀπὸ τὴν περιουσία μου κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου...

Τὰ βλέμματα τώρα τῆς Μπλάνς καὶ τοῦ «Γερακιου» διεσταυρώθηκαν δίχως νὰ χαμηλώσουν, μὲ μιὰ ἀσύγκριτη υπερηφάνεια. Κι' αὐτὴ τὴν ἐπίσημη στιγμή κατάλαβαν ὅτι ἡ μοῖρα τοὺς εἶχε ἐνώσει γιὰ πάντα κι' ὅτι ἦταν ἀδύνατο πειὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ πεπρωμένο τους.

XI

ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Ε ΤΣΙ ὁ Γκαμπριέλο «βγήκε στὸ κλαρί» ὅπως λένε, γνώρισε τὸν Λύκαινα, γνωρίστηκε μαζί του καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὸν πάρῃ κοντὰ του μὲ τοὺς συντρόφους του. Κι' ὅπως σὰς ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ὁ ληστὴς τὸν ὠδήγησε στὸ λημέρι του, τὸν ἔκανε «σταυραδελφὸ» του καὶ τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀναλάβῃ ἀμέσως τὰ νέα του καθήκοντα.

Καὶ πράγματι, τὸ «Γεράκι» ἦταν πολὺτιμος σύντροφος γι' αὐτοὺς τοὺς ἄγριους ληστές, γιατί ἤξερε πιθαμὴ πρὸς πιθαμὴ τὰ βουνὰ τοῦ Σύλα, τὰ μυστικὰ περάσματά τους καὶ τὶς ἀπόκρυφες σπηλιές τους. Καὶ σὲ μιὰ τέτοια σπηλιά τοὺς εἶχε ὠδηγήσει τὸ «Γεράκι» ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοπιαστικὴ πορεία ἀνάμεσα ἀπὸ ἀπόκρημνα περάσματα καὶ πικνὲς φυλλωσιές. Κι' ἀλήθεια μόλις φτάσαν κοντὰ στὴν τρύπα, πρῶτος πέρασε ὁ Γκαμπριέλο. Ἐπειτα τὸν ἀκολούθησαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ὅλοι οἱ λησταὶ κι' ὁ τελευταῖος ὁ Λύκαινας, ἔκλεισε καλὰ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς μὲ ἕνα θαρὺ κι' ἀσήκωτο βράχο. Ὡστόσο ἐκεῖ μὲσα ὑπῆρχε, ἀνεξήγητο φῶς, ἀρκετὸ φῶς, ὥστε οἱ λησταὶ νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν γύρω τους. Μὰ μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα βγάλαν μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ καὶ μείναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Τὸ νέα κρησφύγετό τους, ἦταν ἕνα τεράστιο σπηλαῖο, γεμάτο ὡμορφους σταλακτίτες πὺ πετοῦσαν ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις καὶ εἶχε ἕνα σωρὸ ἄλλα διαμερίσματα, τὸ ἕνα πιὸ ὡμορφο καὶ πιὸ γοητευτικὸ ἀπὸ τ' ἄλλο. Αὐτὸ τὸ σπηλαῖο ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ τὴν βοήθεια πολλῶν δεκάδων αἰώνων!... Ἐπειτα αὐτὸ τὸ σπηλαῖο προχωροῦσε σὲ μιὰ τεράστια στοὰ, ἡ ὁποία χάνονταν στὴ σκιά κι' ἡ ὁποία ὅπως τοὺς ἐξήγησε ὁ Γκαμπριέλο ἔπειτα ἀπὸ πορεία ἀρκετῆς ὥρας, ἐβγαζε στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ βουνοῦ!

— Ὁ βασιλῆας, φώναζε χαρούμενος ὁ Μπούφος, δὲν ἔχει ἕνα τόσο ὡμορφο καὶ πλούσιο παλάτι πὺ ἀστράφτει λὲς κι' εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ διαμάντια.

— Αὐτὸς ὁ νέος δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ψιθύρισε μὲ θαυμασμὸ ὁ Καλκάνιας, εἶνε ἕνας ἡμίθεος. Ἐνα πλάσμα μὲ υπερφυσικὴ δύναμι.

Καὶ χάιδεψε τὸ στομάχι του σκεπτόμενος τὴν τρομαχτικὴ γροθιά πὺ εἶχε φάει ἀπὸ αὐτόν.

— Σύντροφοι, μποροῦμε νὰ ξεκουρασθοῦμε! Εἶπε τὸ «Γεράκι». Τώρα δὴ πέρα δὲν διατρεχοῦμε κανένα κίνδυνο. Ὅσοι θέλουν εἶνε εὐκολο κιόλας νὰ κοιμηθοῦν. Ἄν τραβήξουν πρὸς τὴ δεξιὰ μεριά τῆς σπηλιάς θὰ νανουρίζωνται μάλιστα ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν νερῶν ἐνὸς ὑπόγειου καταράκτη.

Μὰ κανεῖς δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ ὕπνο. Ὅλοι τοὺς κάθισαν γύρω ἀπὸ τὸ «Γεράκι», ἀναψαν μὲ τὴν ἡσυχία τους τὶς μακρυὲς πίπες τους καὶ μείναν συλλογισμένοι. Ὁ Λύκαινας ὅμως πὺ εἶχε περισσότερη οἰκειότητα μὲ τὸ «Γεράκι» καὶ πὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς συντροφιάς διέταξε τὸν Γκαμπριέλο:

— Διηγῆσού λοιπὸν τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς σου στοὺς φίλους μας. Ἐπειτα τοὺς λὲς τοὺς σκοποὺς σου καὶ τὰ σχέδιά σου.

Ὁ Γκαμπριέλο διηγῆθηκε τότε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία πὺ σὰς ἀφηγηθήκαμε πιὸ πάνω, ἐνῶ οἱ λησταὶ τὸν ἀκούγαν μὲ προσοχὴ δίχως καθόλου νὰ τὸν διακόψουν. Ὅταν τέλος ἐκεῖνος σταμάτησεν τὴν ἀφηγησί του, ὁ Λύκαινας τὸν ρώτησε:

— Ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐγκλήματος, μήπως ἀνακάλυψες τὸν δολοφόν; Ἄν μοῦ ἐπιτρέπῃς τὴν παρατήρησι, ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ Ἀντριάνι σκοτώθηκε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πὺ εἶχε μαζί του χρηματικὲς διαφορές. Μήπως ὁ ἀφέντης σου εἶχε τὴ μανία νὰ δανείζῃ χρήματα στοὺς χωρικοὺς μὲ ὑπέρογκο τόκο; Ἐστὶ κάποιος θὰ τοῦ ἀνάπαυσε μιὰ καὶ καλὴ τὴν ψυχὴ του καὶ θὰ εἰσέφερε τὰ χρεῖ του μὲ μιὰ πιστολιά.

— Ἐγὼ ὑποπτεύομαι, δὴλωσε τὸ «Γεράκι», ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ κυρίου μου δὲν ἀνήκει ὅτε στοὺς σώματοφύλακες, οὔτε στοὺς ὑπηρέτες, οὔτε στοὺς χωρικοὺς. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ σκοτώσουν τὸν θαρῶνο, γιατί ὅλους τοὺς περιποιῶταν καὶ τοὺς προστάτευαν...

— Μὰ τότε ποῖς λοιπὸν τὸν σκότωσε; Μήπως ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος; Φώναξε ὁ Μπούφος, γελώντας γιὰ νὰ διασκεδάσῃ ὅλη τὴ συντροφιά.

— Το μόνο που ανέκαλυψα, δήλωσε ο Γκαμπριέλο, είναι το ότι ένα πρόσωπο ενδιαφερόταν πολύ για το θάνατο του θαρώνου από τον καιρό μάλιστα που είχε πληροφορηθεί ότι ο Αντριάνι δεν είχε διαθήκη. Κι' αυτό το πρόσωπο είναι ο Λεονάρντο Παρφέτι. Ο άνθρωπος αυτός μου έκανε εντύπωση ότι έσπευσε την άλλη κιόλας μέρα να ρθῇ στον πύργο αν και κανείς δεν τον είχε ειδοποιήσει. Όπως δε έβεβαίωσε, είχε δη λέει, ένα άσχημο όνειρο, γι' αυτό πήρε τους σωματοφύλακες του κι' ήρθε να μάθῃ πώς είναι ο εξάδελφός του. Μά το ύφος του όταν τον αντίκρυσε νεκρό φάνερωνε ότι είχε πληροφορηθεί τον θάνατό του. Εκείνο που μου έκανε επίσης εντύπωση ήταν ότι απέφευγε να μὲνῃ μόνος με το πτώμα του εξάδελφου του και συχνά τον είδα να κλείνῃ τὰ μάτια από τῇ φρίκη, σὰν νὰ τοῦ προξενούσε τρόμο ο νεκρὸς τοῦ Αντριάνι. Βιάστηκε μάλιστα νὰ δώσῃ διαταγὲς νὰ θάψουν τὸν θαρῶνα πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν γιὰ τελευταία φορὰ ὅλοι οἱ χωρικοί. Βιάστηκε ἀκόμη νὰ κάμῃ τῇ δήλωσι τοῦ θανάτου τοῦ εξάδελφου του κι' ἔγραψε ὅτι εἶχε πέσει θύμα ἀγνώστων κυνηγῶν στο γειτονικὸ δάσος. Μ' αὐτὸ ἦταν ἓνα παραμῦθι, γιὰτὶ ὁ θαρῶνος εἶχε σκοτωθῇ μὲ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ αὐτὲς πού χρησιμοποιοῦν γιὰ τ' ἀγριογούρουνα κι' ἀπὸ πολὺ κοντὰ, γιὰτὶ τὸ μολύβι τοῦ εἶχε κομματιάσει κυριολεκτικῶς τὰ σπλάγχνα. Ἐγὼ φυσικὰ ἔσπευσα νὰ ἐξαφανισθῶ, γιὰτὶ δὲν εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ μὲ κρεμάσῃ καὶ νὰ μὲ πεταλῶσῃ ὅπως εἶχε ὀρκισθῇ, πρὶν νὰ πραγματοποιήσω ἐγὼ τὴν ἐκδίκησί μου. Μὰ καθὼς ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ὑπῆρέτες, ὁ Λεονάρντο τοὺς δήλωσε ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ἀνῆκαν στὴν ὑπηρεσία του, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος ἐκεῖ μέσα. Ὑστερὰ τοὺς ρώτησε ἂν συμφωνοῦσαν στὴν πιστοποίησι τοῦ θανάτου τοῦ Αντριάνι. Μερικοὶ φυσικὰ διαμαρτυρήθηκαν κι' εἶπαν ὅτι ἦταν φανερὸ πὼς ὁ κύριός τους δολοφονήθηκε κατὰ τὸν πιὸ ἀγριο τρόπο. Μὰ ὁ Λεονάρντο ἀγρίεψε, διέταξε νὰ τοὺς μαστιγώσουν καὶ νὰ τοὺς κόψουν τῇ γλώσσᾳ γιὰ νὰ μὴ φλυαροῦν. Ἐπειτα βέβαια ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ τιμωρία κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτε κι' ἄφησαν τὸν Λεονάρντο νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει καὶ νὰ διευθύνῃ ὅπως θέλει αὐτὸς τὸ χτήμα.

Τὸ πτώμα τοῦ θαρῶνου τὴν ἴδια κιόλας μέρα μεταφέρθηκε στὴ Κοινσέντσα καὶ θάφτηκε στὴ μικρὴ ἐκκλησίᾳ ἐκεῖ πού ἀναπαύοντουσαν κι' οἱ πρόγονοί του.

— Κι' ἡ δεσποινὶς Μπλάνς; Ρώτησε σκεπτικὸς ὁ Λύκαινας, πού εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὶς ὠμορφες καὶ νεαρὲς ἀριστοκρατίσες πού ξέραν νὰ χαμογελοῦν, νὰ μιλᾶνε καὶ νὰ κάνουν ἔρωτα!...

— Ἡ Μπλάνς, εἶπε στενάζοντας τὸ «Γεράκι», ἔμεινε ἓνα μῆνα στὸ κρεβάτι, παλεύοντας μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου! Ἐπειτα σιγά-σιγά, ἔγινε καλὰ. Μὰ δὲν εἶνε πειὰ τὸ εὐθυμο καὶ ξένοιστο κορίτσι... Ὁ Λεονάρντο ἱλαρφέτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστηρίων, κληρονομώντας τὸν Αντριάνι ἔγινε καὶ κηδεμὼν τῆς Μπλάνς. Ἡ πρώτη του δουλειὰ φυσικὰ ἦταν νὰ τῆς δώξῃ τὴν ἀφωσιωμένη γκουβερνάντα τῆς καὶ νὰ ἀναθέσῃ τῇ φροντίδα τῆς ἐπιβλέψεως τῆς σὲ μιὰ κακὴ καὶ φοβερὴ μέγαιρα πού ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μὲχρι τὸ βράδυ ἄγωνίζονταν νὰ τῆς θγάλλῃ ὅ,τι τρυφερὸ αἶσθημα ὑπῆρχε στὴν καρδιά τῆς καὶ τὴν προετοίμασε γιὰ τοὺς γάμους τῆς μὲ τὸν Λουσιέν. Ὅσο γιὰ τὸν Λουσιέν Παρφέτι αὐτὸς τώρα ἔχει γίνῃ πιὸ φοβερὸς καὶ πιὸ ἐκδικητικὸς, γιὰτὶ ἔχει μεταβληθῇ σ' ἓνα ἀπαίσιο τέρας. Ἡ παλὰ του ὠμορφιά, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ κτύπημα πού τοῦ ἔδωσα ἔχει ἐξαφανισθῇ καὶ τὸ πρόσωπό του μοιάζει τώρα σὰν μιὰ ἀπαίσια κι' ἀποκρουστικὴ ἀποκρηάτικη μάσκα. Καὶ μόνο τὸ πρόσωπο τοῦ Λουσιέν εἶνε ἀρκετὸ νὰ κάνῃ δυστυχισμένη τὴν κόρη τοῦ Αντριάνι. Ἡ Μπλάνς μάταια ἀγωνίζεται τώρα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν κακὴ μοίρα

τῆς. Ὁ Λεονάρντο ὥστόσο δὲν ἀρκέσθηκε στὴ δική μου καταδίωξι μὰ συνέλαβε καὶ φυλάκισε στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου τῇ γρῆνι μῆτέρα μου καὶ κάθε μέρα κατέβαινε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὴν μαστιγώσῃ. Κι' αὐτὸ τὸ μαρτύριό τῆς ἦταν τόσο ἀπάνθρωπο, ὥστε τῇ λυπήθηκαν νὰ δραπέτευσῃ. Ἦρθε καὶ μὲ ὤρῃκε στὴν καλύβα ἐνὸς βοσκοῦ, πού κρυβόμουν, μακριὰ ἀπὸ τὰ χτήματα τοῦ Σύλα. Ἡ δυστυχισμένη ἦταν ἄρρωστη καὶ σὲ κακὰ χάλια. Χρειάζονταν νὰ πάῃ σ' ἓνα νοσοκομεῖο, μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα καθόλου χρήματα. Ἐν τούτοις κατὰφερα νὰ προσληθῶ στοὺς σωματοφύλακες τοῦ θαρῶνου Μάρτσια Νέρα, προεξώφλησα τοὺς μισθοὺς ἐνὸς χρόνου κι' ἔτρεξα νὰ συναντήσω τὴ μῆτέρα μου γιὰ νὰ τῇ μεταφέρω στὴ Νεάπολι. Μὰ δὲν τὴν ὤρῃκα ζωντανή! Τὸ θάσανισμένο τῆς κορμὶ εἶχε ἀναπαυθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ αἰωνίου ὕπνου!...

Ὅλοι οἱ λησταὶ τὴν ἴδια στιγμὴ θγάλαν τὰ καπέλλα τοὺς καὶ κάνουν τὸ σταυρὸ τοὺς:

— Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ τῆς, εἶπαν μὲ σεβασμό.

Κι' ἀλήθεια οἱ λησταὶ τῶν θουνῶν τῆς Καλαβρίας, τὸ μόνο πράγμα πού ἀγαποῦσαν στὸν κόσμον ἦταν ἡ μῆτέρα τους. Καὶ συχνὰ πηγαιναν μόνοι τοὺς νὰ παραδοθοῦν στὸ δῆμιο γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὰ μαρτύρια τῆς μαστιγώσεως τὴν ἀγαπημένη τους μῆτέρα.

— Ὡστε σὰν νὰ λέμε, παρετήρησε στὸ «Γεράκι» ὁ Μπούφος, τώρα πού δὲν ἔχεις μῆτέρα εἶσαι ἐλεύθερος σὰν τὸ πουλί. Τίποτε πειὰ δὲν σὲ φοβίζει καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὰ σχέδιά σου.

— Ἐχεις δίκη, σύντροφε, εἶπε ἡρεμα τὸ «Γεράκι».

Ἐπειτα μὲ τὸ ἴδιο ὕφος συνέχισε τὴν ἱστορία του:

— Ὑστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό τῆς μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα τὰ λεφτὰ στὸ θαρῶνο Μάρτσια Νέρα κι' ἦρθα νὰ συναντήσω τὸ φίλο μου τὸ Λύκαινα.

— Ἀλλὰ πὼς εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ θαρῶνου εἶνε ὁ εξάδελφός του Λεονάρντο; Ρώτησε ὁ Στραβολαίμης.

— Γιατὶ ἐξακριβώσα ὅτι ὁ θαρῶνος πυροβολήθηκε ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἦταν κρυμμένος πάνω σὲ μιὰ λεῦκα. Στὸ ὑγρὸ χῶμα τοῦ κήπου καὶ τοῦ χτήματος παρακολούθησα σιγά-σιγά τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του κι' εἶδα πὼς ὠδηγοῦσαν στὴν καλύβα ἐνὸς φίλου μου βοσκοῦ. Ἐσπευσα λοιπὸν σ' ἀναζητήσῃ του καὶ τὸν ρώτησα μήπως τὸ βράδυ τοῦ φόνου τοῦ εἶχε ζητήσῃ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ κανεὶς ἄνθρωπος.

— Ναί, μοῦ ὡμολόγησε, ἀνύποπτος. Στὶς δυὸ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἓνας παλῆς σωματοφύλακας, κτύπησε τὴν πόρτα μου καὶ μὲ παρέκάλεσε νὰ τοῦ δώσω κάτι νὰ φάῃ κι' ἓνα μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Φαίνονταν κατὰκοπος καὶ πολὺ ταραγμένος.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν πληροφορίαν αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε, βέβαια, καμμιά ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Γι' αὐτὸ παρακάλεσα τὸν βοσκὸ νὰ μάθῃ τ' ὄνομά του. Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐκεῖνος τὸν ἀνεγνώρισε μετὰ τῶν σωματοφύλακων τοῦ Λεονάρντο Παρφέτι. Ἦταν μιὰ «κακιὰ ἄλεπου», ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κατεργάρηδες πού γιὰ λεπτὰ δὲν πιστάζουν νὰ κάνουν καὶ τὸ χειρότερο ἐγκλημα.

— Καὶ πὼς τὸν λέγαν; Ρώτησαν περίεργοι οἱ λησταί.

— Λεγόταν Φερότσε...

— Τὸν ξέρω, διέκοψε ὁ Μπούφος. Ἐνα καιρὸ ἤθελε νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς μέλος τῆς συμμορίας μας, μὰ ὁ ἐλεεινὸς χαρακτήρας του δὲν ἄρεσε στὸ Λύκαινα κι' ἔτσι τὸν στείλαμε ἀπὸ κεῖ πού ἦρθε. Εἶνε ἓνας ἐλεεινὸς μεθύστακας Πολωνὸς πού μόνο ἐνέδρες καὶ δολοφονίες μπορεῖ νὰ κάνῃ...

— "Ήξερα συνέχισε, ο Γκαμπριέλο, ότι ο θοσκός θα ήταν αντί-
ξιος του κυρίου του. 'Ο Λεονάρντο Παρφέτι τον είχε πάρει συνεργό
του, γιατί ήξερε καλὸ σημάδι. "Έτσι ήταν βέβαιος ότι με μιὰ πιστο-
λιά θα ξεκαθάριζε τὸ θυμὸ του. Κι' ἔτσι κι' ἔγινε. 'Ο 'Αντριάνι σκο-
τώθηκε ἀπὸ τὸν σωματοφύλακα τοῦ Λεονάρντο. Στὴν ἀρχὴ βέβαια
σκέφθηκε νὰ τὸν πληρώσω με τὸ ἴδιο νόμισμα καὶ νὰ τὸν στείλω καὶ
γὰ με μιὰ σφαίρα στὸν ἄλλο κόσμο. Μὰ συγκρατήθηκε, γιατί επιθυ-
μοῦσα ἡ ἐκδίκησί μου νὰ εἶνε πιὸ ἀγρία καὶ πιὸ φοβερή.

Μιὰ μέρα ὁμῶς καθὼς βιάδιζα στὸ δρόμο τοῦ Καριλιόνε ἐνοιρσα
μιὰ σφαίρα περιστρόφου νὰ σφυρίζη στ' αὐτιά μου. Γύρισα ἀμέσως
τὸ κεφάλι καὶ τότε ἀντελήφθηκα τὸν Φερότσε πὺ προσπαθοῦσε νὰ
διαφύγῃ κάνοντας τὸν ἐδιάφορο. 'Ο Λεονάρντο φαίνεται τοῦ εἶχε δώ-
σει ἐντολὴ ὅπου με βοή νὰ με ξεκαθαρίσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ κι' ἀπὸ
τὶς ἱστορίες μου. Δίχως λοιπὸν νὰ διστάσω ὥρμησα πάνω του, τὸν ἔρ-
ριξα κατὰ γῆς με μιὰ γερὴ γροθιά κι' ἀφοῦ τὸν ἔδεσα καλά, τὸν ἀ-
νάγκασα νὰ μ' ἀκολουθήσῃ σ' ἓνα πυκνὸ κι' ἔρημο μέρος τοῦ δά-
σους. Ἐκεῖ ὀγκάζοντας τὸ εἰχειρίδιό μου τοῦ τὸ στήριξα στὸ λαιμὸ
καὶ τοῦ δῆλωσα:

- Ἐσὺ δολοφόνος τὸν θάρων;
- Ναὶ εἶπε τρέμοντας ὁ Φερότσε.
- Κατὰ διαταγὴ τοῦ Λεονάρντο Παρφέτι;
- Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Πολωνός.
- 'Ο ἴδιος πάλι σ' ἔβαλε νὰ με δολοφονήσῃς;

'Ο Φερότσε κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του μὴ μπορῶντας νὰ
μιλήσῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, πὼς ἤξερα με κάθε λεπτομέρεια ὅ,τι
εἶχε κάνει.

- Καὶ γιατί δέχθηκες νὰ κάνῃς αὐτὸ τὸ ἐγκλημα; Τὸν ρώτησα.
- Μ' ἔσπρωξε ὁ Διάβολος, μ' ἀπάντησε μετανωμένος.

— "Άκουσε, τοῦ εἶπα, θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμὸ μὰ δὲν
θέλω νὰ λερῶσω τὸ μαχαίρι μου στὸ αἷμα σου. Πήγαινε λοιπὸν στὸν
καταραμένο ἀφέντη σου καὶ κράτησε κλειστὸ τὸ στόμα σου, ἂν θέλῃς
τὴ ζωὴ σου. Διαφορετικὰ νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ σὲ γδάρω ζωντανό, σὰν
χοῖρο, ἔτσι πὺ ἡ ψυχὴ σου νὰ μὴ μπορῇ ποτὲ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν
Κόλασι!... Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ὁ Διάβολος πρέπει νὰ ἦταν φίλος σου,
γιατί γλύτωσες ἀπὸ τὸ θυμὸ μου με τόσες λίγες ζημιές.

Καὶ τὸν τίνεξα με μιὰ κλωτσιὰ μακρὰ μου.

— Μὰ τί ἀπέγινε μ' ἐκεῖνο τὸ ἄθωο κι' ὁμορφὸ κορίτσι, ρώτησε
ὁ Λύκαινας πὺ εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὶς ἀτυχίες τῆς Μπλάνς.

— Πρόκειται νὰ τὸ παντρεύουν με τὸν Λουσιέν Παρφέτι. Μὰ πὼς
θὰ ἠθέλες ν' ἀντισταθῇ; Ποιὸς θὰ τὸ υπεράσπιζε ἀπὸ αὐτὰ τὰ θηρία;
Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔμαθα δῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸν Ζάν, ὁ ὁποῖος διακιν-
δύνευσε κι' ἦρθε ὡς ἐμένα. Μὰ τὸ τραγικὸ εἶνε ὅτι ἡ Μπλάνς διακιν-
δύει ὅτι οἱ δῆμοι τῆς εἶνε κι' οἱ φοβεροὶ δολοφόνοι τοῦ πατέρα της.
Ξέρει ἀκόμη ὅτι ἀφορμὴ τῆς δολοφονίας εἶνε αὕτῃ ἡ ἴδια. Κι' ἡ δυ-
στυχισμένη ὑποφέρει ἀπερίγραπτα μαρτύρια καὶ ἀρνεῖται νὰ παν-
τρευθῇ τὸν Λουσιέν θέλοντας ἔτσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τελευταία
θέλησι τοῦ θετοῦ πατέρα της, ἡ ὁποία ἦταν κι' ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀ-
τροπτοῦ θανάτου του. Μὰ ὁ Λεονάρντο θὰ τὴν ἀναγκάσῃ στὸ τέλος
νὰ ὑποταχθῇ στῇ θέλει του. Εἶνε τρομερὸς κι' ἀπαίσιος. Τίποτε δὲν
τὸν κάνει νὰ διατάξῃ καὶ τίποτε δὲν τὸν κάνει νὰ ὑποχωρῇ.

— Τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς; Τὸν ρώτησε ὁ Λύκαινας. Μίλα δίχως
νὰ φοβάσαι. Εἶσαι παιὰ δικός μας κι' ἡ ὑποθέσεις σου εἶνε καὶ δικές
μας ὑποθέσεις. Ἄλλωστε μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ διατάσσω δῶ πέρα κι' ἔ-
τσι μπορῶ νὰ πραγματοποιήσω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς. Εἶσαι γενναῖος
Γκαμπριέλο. Μίλησες με εἰλικρίνεια καὶ θάρρος. Μὰς ἀνοίξες μ' ἐμ-

πιστοσύνη τὴν καρδιά σου. Δὲν μποροῦμε λοιπὸν νὰ σ' ἀφήσουμε μό-
νο στὸν πόνο σου.

— Ἀδελφία, δῆλωσε συγκινημένος ὁ Γκαμπριέλο, οἱ ἄνθρωποι
πὺ ζοῦνε στὰ βουνὰ ἔχουν εὐγενικὰ καρδιά καὶ μεγάλα αἰσθήμα-
τα. Τέτοιοι ἦσαστε κι' ἐσεῖς οἱ «βασιλεῖς» τῶν βουνῶν τοῦ Σύλα. Γι'
αὐτῷ ζητῶ τὴ συνδρομή σας. Δὲν πρόκειται γιὰ μένα. Πρόκειται γιὰ
τ' ὁμορφὸ κι' ἀγνὸ λουλουδί τῆς Μπλάνς πὺ τὰ μάτια τῆς ἀδελφία,
ἔχουν τὴν ὁμορφιά τῆς αὐγῆς, τὸ γέλιο τῆς εἶνε πιὸ δροσερὸ ἀπὸ τὸ
κελάρισμα μιᾶς πηγῆς τοῦ δάσους καὶ ἡ μιλιὰ τῆς μπορεῖ νὰ γιαιτρέ-
ψῃ καὶ τὴν πιὸ λαβωμένη καρδιά. Δὲν σὰς τὸ κρύβω ὅτι τὴν ἀγαπῶ
μ' ἓνα τρελλὸ πάθος. Αὐτὸ τὸ αἶσθημα δὲν εἶνε ἔρωτας, εἶνε μιὰ θεϊ-
κιά ἀγάπη πὺ φουσκώνει τὸ στήθος μου ἀπὸ δύναμι πὺ με κάνει νὰ
πατῶ στὴ γῇ γερά τὰ πόδια μου καὶ νὰ μὴ φοβάμαι τοὺς ἀνθρώπους.
Τὴν ἀγάπη μου μόνο σεῖς κι' ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβετε.

— Ναί, ἔχει δίκη, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Καλκάνια. Μόνο
ἐμεῖς πὺ ἤμαστε ἐλεύθεροι κι' ἀκολουθοῦμε τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μας
καὶ τοῦ πάθους μας μποροῦμε νὰ τὸν νοιώσουμε. Λέγε «Γεράκι». Ἡ
ἐπιθυμία σου θὰ ἐκτελεσθῇ, ἔστω κι' ἂν μὰς περιμένῃ στὸ τέλος
αὐτῆς τῆς περιπέτειας ὁ δῆμιος. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θ' ἀνεβῶ με χα-
μόγελο εὐχαριστήσεως στὴν ἀγχόνῃ ἂν πρόκειται νὰ πεῖσῃ γιὰ μιὰ
γοητευτικὴ γυναίκα σὰν τὴν φίλη σου.

— Ἐγὼ, δῆλωσε ὁ Λύκαινας, εἶμαι πρόθυμος ν' ἀκολουθήσω τὸ
«Γεράκι» ὡς τὴν Κόλασι.

— ἤμαστε σύμφωνοι με τὸν ἀρχηγό, φώναξαν καὶ τ' ἄλλα παλ-
ληκάρια.

Τὸ «Γεράκι» ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἔρριξε ἓνα βλέμ-
μα εὐγνωμοσύνης γύρω του. Ὑστερα κυττάζοντας διαδοχικὰ τὰ πρό-
σωπα τῶν ληστῶν πὺ εἶχαν ἀγριέψῃ ἀπὸ τὴν σκληρὴ ζωὴ τους καὶ
τὶς φοβερὲς θύελλες πὺ τοὺς βασάνιζαν στίς κορφές τῶν βουνῶν,
εἶπε:

— 'Ο Λεονάρντο Παρφέτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐπιδη-
μία τῆς χολέρας πὺ ξέσπασε στὴ Κοσέντσα, ἐγκατέλειψε ὀριστικὰ
τὸν πύργο του κι' ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
του στὰ χτήματα τοῦ θάρων. Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ μέρα ὁμοῦ αὐτὸς ὁ ἐ-
πίγειος Παράδεισος μετεβλήθηκε σὲ μιὰ ἀνατριχίλα Κόλασι. Οἱ
χωρικοὶ τὴ νύχτα ἀμπαρώνουν τὶς πόρτες τους καὶ λαγοκοιμούνται ἐ-
χοντας ἀγκαλιὰ τὸ τουφέκι τους. Ἡ γυναῖκες τους πάλι τρέμουν ἀπὸ
τὸ φόβο τους καὶ δὲν τολμοῦν νὰ κυκλοφορήσουν μόνες, γιατί τὶς κυ-
νηγοῦν οἱ σωματοφύλακες τοῦ Παρφέτι καὶ τὶς ἀναγκάζουν νὰ δια-
σκεδάσουν μαζί τους. Οἱ ὑπῆρέτες πάλι, ἔχουν μεταβληθῇ ἀπὸ τὴν
ἀγωνία τους σὲ φαντάσματα. Περπατοῦν στοὺς διαδρόμους, χωρὶς νὰ
κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ θυμώσουν τὸν Λεονάρντο
καὶ διατάξῃ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τοὺς μαστιγώσουν. "Ὅσο γι' αὐ-
τὸν καὶ γιὰ τὸ γιοῦ του, φαίνεται ὅτι δὲν κάνουν διόλου ἥσυχον ὕπνο.
Γιὰ νὰ καταφέρνουν νὰ κοιμηθοῦν πίνουν ἓνα σωρὸ μποτίλλιες κρασί
κι' ἔτσι μόνο ζαλίζουν τὸ ταραγμένο μυαλό τους. Τότε σέρνονται ὡς τὰ
δωμάτια τους καὶ πέφτουν ἀναίσθητοι στὸ κρεβάτι τους. Τὸν παρα-
μικρὸ ὅμως θόρυβο ν' ἀκούσουν τὴ νύχτα, τὸ πὺ ἔλαφρὸ τριεῖμο μιᾶς
πόρτας, τινάζονται ἀπάνω ἐξαγριωμένοι, ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν σὰν
τσακάλια κι' ἀλλοίμονο στὸν δῆμιον ὑποταχτικὸ πὺ θὰ βρεθῇ ἐκεῖ-
νη τὴ στιγμή μπροστά τους. Τοῦ τσακίζουν κυριολεκτικῶς τὰ πλευρά.
Ἄλλοτε πάλι κυριεύονται ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη θρησκολησία. Οἱ χω-
ρικοὶ τοὺς βλέπουν κατάπληκτοι, νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία, ν' ἀ-
κοῦνε γονατιστοὶ τὴ θεία λειτουργία, νὰ κάνουν ἓνα σωρὸ σταυροὺς

καὶ τέλος νὰ φεύγουν κατάχλωμοι δίχως ν' ἀνακουφίσουν τὴν ψυχὴ τους. "Ολοὶ στὰ χτήματα τοῦ βαρῶνου ἔχουν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι βαρβαίνει αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ἓνα φοβερὸ ἀμάρτημα καὶ αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα πολὺ πιθανὸν εἶνε ὁ θάνατος τοῦ Ἀντριάνι. Ὁμολογῶ ὅτι θὰ τοὺς ἄφηνα πολὺ καιρὸ ἀκόμη νὰ βασανίζονται ἀπὸ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς τους ἀντὶ τὴν ἐκδίκησί μου δὲ μ' ἀναγκάζει νὰ τὴν ἐπισπεύσω ἢ δυστυχία κι' ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ τὴν Μπλάνς. Ἡ ὡμορφὴ ἀρχόντισσά μου, πρόκειται μέσα σὲ λίγο καιρὸ νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Λουσιέν. Πρέπει λοιπὸν νὰ προλάβουμε αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ νὰ τιμωρήσουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸν ἀπαίσιο Λεονάρντο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ παράξενο εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ τέρας, ὁ Λουσιέν, μὲ τὸ νὰ ἐρίσκεται κάθε στιγμὴ κοντὰ στὴ Μπλάνς τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα. Κι' αὐτὸ τὸ αἶσθημά του τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ κακὸ καὶ πιὸ ἐκδικητικὸ ἀπέναντί της. Νοιώθει τώρα μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι νὰ τὴν βασανίζῃ καὶ νὰ τῆς διηγῇται μὲ κάθε λεπτομέρεια τί προκειται νὰ τραθῇ ἀπὸ αὐτὸν μετὰ τὸ γάμο τους. Εἶνε τρελλός; Πολὺ πιθανόν. Μὰ τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ Μπλάνς θρίσκει διαρκῶς σὲ μιὰ φοβερὴ ἀγωνία, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ σωστὴ σκέψι, κλαίει διαρκῶς κι' ἀρχισε μάλιστα νὰ ἐπιθυμῇ τώρα καὶ τὸν θάνατο. Πρέπει λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῶν τῶν φοβερῶν λύκων. Ὅπως ἔμαθα ἔχουν ἀρχίσει κιόλας στὸν πύργο ἡ ἐτοιμασίαι γιὰ τὸ γάμο. Δέκα ἀπὸ τὶς πιὸ ὡμορφες κοπέλλες τῆς Καλαβρίας κεντᾶνε τὸν νυφικὸ πέπλο τῆς Μπλάνς καὶ σὲ κάθε θελονιὰ ποὺ βάζουν λένε καὶ μιὰ εὐχὴ γιὰ τὴν γοητευτικὴ νύφη. Ὡστόσο ἐργάζονται χωρὶς κέφι καὶ χωρὶς χαμόγελο σὰν νὰ τῆς ἐτοιμάζουν τὸ σάβανό της, γιὰτὶ ξέρουν ὅτι ὁ ἀντρας ποὺ ὁ πάρη εἶνε τρομαχτικὰ κακὸς κι' ὅτι προτιμότερο θὰ ἦταν ἀντὶ παντρεύονταν τὸν ἴδιο τὸν Διάβολο. "Οσο γιὰ τὴν Μπλάνς, θρίσκει κλεισμένη στὸ διαμέρισμά της καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα. Μὰ κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου εἶνε μελαγχολικοί. Μόνο οἱ ὑπηρετὲς κι' οἱ σωματοφύλακες τοῦ Λεονάρντο διασκεδάζουν. Σκέφτονται λοιπὸν, ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν Μπλάνς ἀπὸ τὰ χέρια τους, πρέπει νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε τὴν ὥρα ποὺ οἱ ὑπηρετὲς θὰ εἶνε ἀπασχολημένοι στὶς ἐργασίες τους κι' οἱ Παρφέτι θὰ θρίσκονται στὴν τραπέζαρία...

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὅμως τοῦ «Γερακιῦ» κανεὶς ἀπὸ τοὺς ληστὰς δὲν ἀπάντησε. Ὑστερα μόνον ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς ὁ Λύκαινας παρετήρησε στὸ «Γεράκι»:

— Τὸ σχέδιό σου δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο καλὸ. Πῶς θὰ καταφέρουμε δέκα ἄνθρωποι νὰ τρέψουμε σὲ φυγὴ ἑκατὸ ὀπλισμένους καὶ γυμνασμένους σωματοφύλακες;

Ὁ Γκαμπριέλο χαμογέλασε μ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις τοῦ Λύκαινας.

— Ἔχεις δίκιο, τ' ἀπάντησε. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε ἐν σώματι στὸν πύργο νὰ παραταχτοῦμε μπροστὰ στοὺς σωματοφύλακες καὶ νὰ πολεμήσουμε μαζί τους. Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἀσυγχώρητη τρέλλα. Τὸ σχέδιό μου εἶνε τὸ ἀκόλουθο: Θὰ μποῦμε στὸν πύργο ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα ποὺ μένει πάντα ἀφρόουρητη. Τὴν ὑπαρξὶ αὐτῆς τῆς πόρτας μόνον ἐγὼ τὴν ξέρω. Τὴ χρησιμοποιοῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν παιδί γιὰ νὰ παίγῃ κρυφὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου καὶ νὰ βλέπω τὴν Μπλάνς. Ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν θὰ περάσουμε κι' ἀκολουθώντας ἓνα στενὸ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο θὰ φθάσουμε στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς προσέξῃ. Δυὸ ἀπὸ τὴν συντροφιά τότε θὰ φρουρήσουν τὸ διάδρομο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ μποῦνε στὴν αἴθουσα καὶ θὰ συλλάβουν τοὺς Παρφέτι. Ἔτσι δὲν θὰ θελήσουν νὰ μᾶς ἐπιτε-

θοῦν οἱ σωματοφύλακες τοῦ Λεονάρντο, γιὰτὶ θὰ ξέρουν ὅτι θὰ σκοτώσουμε τοὺς κυρίους των. Ὅσο τώρα γιὰ τὰ κέρδη αὐτῆς τῆς δουλειᾶς εἶνε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα φαντάζεσθε. Ὁ πύργος εἶνε γεμάτος χρυσάφι καὶ βαρύτιμα κοσμήματα. Ἔτσι ὅλοι θὰ κάνετε τὴν τύχη σας. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ ν' ἀποφασίσετε.

Οἱ λησταὶ σηκώθηκαν, ἐνῶ τὰ μάτια τους λάμπαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ χρήματος:

— Ἡμαστέ ἐτοιμοί, δήλωσαν στὸ «Γεράκι» κι' ἐνωμένοι μαζί σου στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Τὸ «Γεράκι» ὅμως, φαίνονταν ὅτι εἶχε ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο νὰ τοὺς πῇ, γιὰτὶ δὲν κινήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του:

— Πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῇτε, τοὺς δήλωσε, πῶς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ θὰ σεβασθῇτε ἀπόλυτα τὴν δεσποινίδα Μπλάνς. Αὐτὴ ἡ νέα θὰ εἶνε γιὰ σὰς ἱερὴ κι' ἀνέγγιχτη σὰν τὴν Παναγία.

— Σοῦ τ' ὀρκιζόμαστε! Φώναξαν οἱ λησταί.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ αὐτὸς ὁ ὀρκος τοὺς ἑνας-ἑνας πλησίασε τὸ «Γεράκι», τὸν φίλησε στὰ μάγουλα καὶ στὸ μέτωπο κι' ἐπανελάβε τὸν φοβερὸ ὀρκον τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ληστῶν μετὰ τὸν τάφο. Ὑστερα οἱ λησταί, ὅταν μάθαν ὅτι ἀκόμη ἦταν νωρὶς γιὰ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ χτήμα τοῦ βαρῶνου, ξαπλώθηκαν κατὰ γῆς πάνω στὶς κάπες τους καὶ θυσιάστηκαν στὸν ὕπνο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἡ ἀπέραντη ἐκείνη σπηλιὰ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ ροχαλητά τους, τὸ ὁποῖον παλλαπλασίαζε ἡ ἠχώ. Ἡ συμμορία εἶχε ἀναπαυθῇ στὸν ὕπνο τοῦ δικαίου ἢ μᾶλλον τοῦ κουρασμένου καὶ καταπονημένου πεζοπόρου.

XII

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΠΛΑΝΣ

ΔΥΟ μέρες ἀργότερα, τὴν ὥρα ποὺ πρόβαινε ἡ χαρραγὴ, χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίαι κι' εὐθυμὰ τραγούδια ἀναστάτωσαν τὸ χτήμα τοῦ βαρῶνου. Ὅλοι ἐκεῖ πέρα γιόρταζαν τοὺς προεχεῖς γάμους τῆς γοητευτικῆς Μπλάνς μὲ τὸν Λουσιέν Παρφέτι. Ἡ κόμισσα Μπλάνς ντὲ Σάντο-Μάουρο ἦταν κείνη τὴ μέρα περισσότερο γοητευτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ἐνῶ ὁ Λουσιέν Παρφέτι φαίνονταν τρομερὰ ἐκνευρισμένος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του εἶχε σκεφθῇ τὴ φοβερὴ ἀσχήμια τοῦ καὶ καταλάβαινε ὅτι ὅσο κι' ἂν στολίζονταν, τὸ πρόσωπό του θὰ ἔφερνε πάντα ἀνεξάλειπτα τὰ φοβερά σημάδια τοῦ μαστιγώματος τοῦ «Γερακιῦ». Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ πιὸ ἀγαθὸ γέλιο τοῦ μεταμορφώνονταν σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του σ' ἓνα ἀπαίσιο σαρκασμός. Ἐν τούτοις ὁ Λουσιέν προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀσχήμια του κι' ἔλεγε στοὺς ὑπηρετὲς του νὰ τοὺς φορέσουν τὴν καλύτερὴ φορεσιά του, νὰ τὸν στολίσουν μὲ τὰ πιὸ λαμπερὰ κι' ἀμύθητης ἀξίας κοσμήματα τῶν Παρφέτι, ἔτσι ποὺ νὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμὸ τῆς Μπλάνς.

Μὰ κι' ὅλο τὸ χτήμα τοῦ βαρῶνου εἶχε στολισθῇ. Ὁ κήπος τοῦ πύργου εἶχε ὡμορφες γιρλάντες λουλουδιῶν κι' ἀνθοστόλιστες ἀψίδες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ περνοῦσαν οἱ νεόνυμφοι. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου αὐτοῦ ἦταν καταστόλιστο. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὴν διαταγὴ τῶν Παρφέτι ὅλοι οἱ σωματοφύλακες, οἱ ὑπηρετὲς κι' οἱ χωρικοὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν πύργον κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἱεροτελεστίας. Στὸν πύργον θὰ γίνονταν πρῶτα ἡ ὑπογραγὴ τοῦ προικοσύμφωνου κι' οἱ Παρφέτι δὲν θέλανε νὰ ἔχουν μάρτυρες.

— Κανεὶς δὲν θὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὰ σκαλιὰ τοῦ πύργου, εἶχε δηλώσει ἀπειλητικὰ στοὺς ὑποταχτικούς του ὁ Λεονάρντο, δίχως νὰ

σας φωνάξω. Τραγουδήστε, χορέψτε και άδειάστε μερικές μπουτίλλιες κρασί στην υγεία των μελλονύμφων. Μά μη τολμήση να ρθή κανείς να με δη χωρίς να τον καλέσω, γιατί θα τον μαστιγώσω άγρια.

Μά ή Μπλάνς από ένα προαίσθημα παρακάλεσε να τελεσθῇ πρώτα ο θρησκευτικός γάμος κι' ύστερα με την ήσυχία τους γινόντουσαν ή διάφορες διατυπώσεις. Δίχως να ξέρη κι' εκείνη για ποιο λόγο ήθελε να κερδίση λίγο καιρό. Ήθελε ακόμη να εφαρμόση ένα σχέδιο πού είχε μέσα στο μυαλό της.

— Πρέπει, δήλωσε στον Λουσιέν με μιá προσποιητή τρυφερότητα, να τελειώσουν γρήγορα αυτές ή ιστορίες. Είμαι πολύ κουρασμένη και θέλω ν' αναπαυθώ.

— Όχι, Μπλάνς, της είπε απότομα εκείνος. Σήμερα εἶνε μέρα χαράς και δέν μπορείς να προσποιησai την άρρωστη. Θα διασκεδάσης και θα περιποιηθῇς τους καλεσμένους μας κι' όταν αυτοί φύγουν τότε μπορείς ν' αναπαυθῇς.

Ή Μπλάνς δάγκωσε από τη θλίψη τὰ χείλη της και στέναξε:

— Θα κάνω ό,τι διατάξετε!...

— Τώρα μάλιστα, έτσι σ' άγαπώ, της φώναξε ο Λουσιέν. Πρέπει να με ύπακουες τυφλά αν θες να ζήσης μαζί μου εύτυχισμένη.

Κι' έφυγε από κοντά της για να φροντίση για τις τελευταίες διατυπώσεις του μυστηρίου.

Όταν ή Μπλάνς παρουσιάσθηκε την ώρισμένη ώρα στην είσοδο του παρεκκλησίου συνοδευόμενη από την τροφή της ο Λουσιέν Παρφέτι τὰ έχασε από τον θαυμασμό του. Ή Μπλάνς με το νυφικό φόρεμα ήταν πεντάμορφη σαν άγγελος. Όστόσο αυτό τ' άμορφο πλάσμα ήταν κατάχλωμο, έτρεμε από την άγωνία του και μόλις μπορούσε να σταθῇ στα πόδια του. Ή Μπλάνς φαίνονταν ότι είχε έγκαταλειφθῇ από όλες τις έλπίδες της. Καταλάβαινε ότι μάταια είχε καθυστερήσει όσο ήταν δυνατό αυτό τον γάμο κι' ότι δέν έπρεπε να περιμένη πειά βοήθεια από κανένα. Έτσι άφημένη στην τραγική τύχη της μπήκε στην έκκλησία για να θυσιασθῇ και να γίνῃ γυναίκα αυτού του άπαισιου τέρατος πού έρχόταν τώρα κοντά της και της χαμογελοῦσε. Κι' ή Μπλάνς άνατρίχιαζε, γιατί θυώδων τὰ λόγια πού είχε προφέρει μάταια πάνω από το πτώμα του θετού πατέρα της προς το «Γεράκι». Είχε άρχισει μάλιστα να μισῇ τον Γκαμπριέλο, ο οποίος φαίνεται ότι είχε ξεχάσει τον όρκο του και δέν είχε δώσει σημεία ζωής.

— Άλλωστε, σκέφτονταν ή Μπλάνς, τί μπορούσε να κάνῃ ο γυιός μιās υπηρέτριας μ' έναν βαθύπλουτο και δυνατό άρχοντα όπως είχε γίνῃ ο Παρφέτι; Έπειτα ποιός θα τολμούσε άλλωστε να τον κατηγορήσῃ για δολοφονο του Άντριάν;

Κι' ή Μπλάνς, έβλεπε με θλίψη, ότι όλα τὰ όνειρά της είχαν διαλυθῇ κι' ότι ήταν ύποχρεωμένη τώρα να ύποκύψῃ στο μοιραίο, άφοῦ όλοι την είχαν έγκαταλείψει. Άκόμη κι' αυτός ο Γκαμπριέλο, ο σύντροφος των παιδικών χρόνων της.

Ή Μπλάνς ενώ βάδιζε προς το ιερό όπου θα γίνονταν ή στέψη της σκεφτόταν ότι ίσως το «Γεράκι» έπειδή εκείνη του είχε φερθῇ με μεγάλη ψυχρότητα να είχε μετανοήσει για τον όρκο του και να είχε φύγει από τα βουνά του Σύλα «ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω» σ' αυτά τὰ χτήματα στα όποια είχε δοκιμάσει τόσες πίκρες. Μά αυτή ή σκέψη έκανε τώρα τη Μπλάνς να τρελλαίνεται από τη θλίψη της.

Όσο για το Λουσιέν, αυτός δέν είχε καταλάβῃ καθόλου την

τραγωδία της Μπλάνς. Σύμφωνα με τις συμβουλές του Λεονάρντο είχε κρύψει από τη μέλλουσα γυναίκα του το φοβερό του χαρακτήρα και προσπαθοῦσε να την κατακτήσῃ με την ψεύτικη εύγένειά του. Μά σήμερα του ήταν πειά αδύνατο να ύποκριθῇ. Ένα θριαμβευτικό χαμόγελο άνθιζε στα χείλη του κι' είχε το ύφος ενός κτηνάνθρωπου πού εύχαριστιοταν να βάσανιζῇ το θυμά του. Μόλις λοιπόν ή Μπλάνς πλησίασε προς το μέρος του της δήλωσε:

— Έλπίζω ότι τώρα έχεις αλλάξει πειά ιδέα για μένα και θα δεχθῇς μ' όλη την καρδιά σου να γίνῃς γυναίκα μου. Καταλαβαίνεις θέβαια ότι σώθηκαν πειά τα φέματα κι' ότι ήρθε ή ώρα να πραγματοποιηθῇ κι' αυτή ή έπιθυμία των Παρφέτι.

Ή Μπλάνς έσκυψε το κεφάλι κι' απόφυγε να του άπαντήσῃ. Εκείνη την στιγμή μπήκε στην έκκλησία κι' ο Λεονάρντο συνοδευόμενος από τον έπιστάτη και τον οικόνομο των κτημάτων του πού θα χρησίμευαν για μάρτυρες, ενώ ο άββάς είχε καταλάβῃ την θέση του κι' είχε άρχισῃ την ιεροτελεστία.

Στους γάμους της Μπλάνς όμως δέν παρευρίσκονταν κανένας άλλος καλεσμένος, γιατί ή Κοσέντσα έφρουρείτο από τους αστυνομικούς, οί όποιοι δέν επέτρεπαν να φύγῃ κανείς από εκείνο το μέρος για να μη μεταδώσῃ την φοβερή έπιδημία της χολέρας. Όστόσο ο Λεονάρντο για να δικαιολογηθῇ είπε στη Μπλάνς:

— Όπως βλέπεις οί γάμοι σου θα γίνουν σε στενό οικογενειακό κύκλο...

Μά ή δυστυχισμένη νέα είχε χάσει την συναίσθησι της πραγματικότητας. Καταλάβαινε μόνο ότι την πνίγαν οί λυγμοί τὰ μάτια της ήσαν θολά από τὰ δάκρυα κι' ήταν αδύνατο να προφέρῃ ούτε μιá λέξη. Σαν αυτόματο γονάτισε δίπλα στον Λουσιέν, στήριξε το χέρι της στο χέρι του κι' άκουσε τον άββά πού ρωτοῦσε τον Παρφέτι:

— Δέχεσαι να πάρῃς γυναίκα σου την δεσποινίδα Μπλάνς κόμησσα του Σάντο-Μάουρο;

— Ναί, άπάντησε ο Λουσιέν με μιá κραυγή θριαμβού.

— Κι' εσύ Μπλάνς ντε Σάντο-Μάουρο, δέχεσαι να πάρῃς σύζυγο τον Λουσιέν Παρφέτι;

Ή Μπλάνς χαμήλωσε τα μάτια και δέν μίλησε. Ο άββάς άναγκάσθηκε να επαναλάβῃ την έρώτησί του με άμηχανία.

Μά ο Λεονάρντο πού ήταν αδύνατο να συγκρατησῇ πειά το θυμό του φώναξε:

— Κουφάθηκες, παπά; Πόσες φορές θες να σ' άπαντήσῃ;

— Δέν την άκουσα να μιλήσῃ, ψιθύρισε ταραγμένος ο άββάς.

— Άφοῦ στο λέω, θα πῇ ότι έτσι εἶνε. Έλα, άρκετά φλυαρήσες.

Συνέχισε τώρα για να τελειώνουμε μιá ώρα άρχήτερα από σένα.

Μά την ίδια στιγμή ή Μπλάνς έβγαλε μιá άγρία και σπαραχτική κραυγή και κλαίγοντας γοερά φώναξε:

— Όχι, όχι, όχι! Δέν θέλω να παντρευτώ αυτόν τον άνθρωπο!...

Ή γκουβερνάντα της όμως έτρεξε κοντά της κι' αντί να την περιποιηθῇ της έφραξε το στομα με το μαντήλι της, για να μη συνεχίσῃ τις φωνές της και την άκούσαν οί ύποταχτικοί πού περίμεναν έξω από την έκκλησία για να χαιρετήσουν το ζεγάρι.

Ο Λεονάρντο όμως της έκανε νόημα να την αφήσῃ έλεύθερη, ενώ ψιθύριζε:

— Άφησέ την!... Θα της πέρασαν τὰ νεύρα της. Πολλά κορίτσια

αυτή τη στιγμή κυριεύονται από τέτοιου είδους νευρικές κρίσεις...

— Ύστερα στρεφόμενος προς τον άββά του φώναξε:

— Καί σὺ τί στέκεσαι καὶ κυττᾶς σὰν ἡλίθιος; Τέλειωνε αὐτὴ τὴν λεροτελεστίαν...

Μὰ ὁ άββάς έκλεισε τὸ προσευχητάριό του καὶ δήλωσε:

— Δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω. Εἶνε άδύνατο νὰ παντρεύω αὐτὴ τὴ νέα παρὰ τὴν θέλησί της.

Μὰ ὁ Λεονάρντο δὲν τὸν άκουγε πειά. Τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ άρπαξε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἐνῶ ὁ Λουσιέν ἀνάγκασε τὴν Μπλάνς νὰ μὲν γονατισμένη, ὁ Λεονάρντο άρχισε νὰ διαβάζη:

— Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀνέκουν πειά ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ... διάβολος μπορεῖ νὰ τοὺς χωρίσῃ.

— Μπράβο, κάνεις γιὰ παπᾶς! Ἀκούστηκε νὰ λήῃ μιὰ φωνὴ στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Λεονάρντο καὶ ὁ Λουσιέν, γύρισαν κατάπληκτοι, καὶ ἀντίκρυσαν τὸ «Γεράκι».

— Δυστυχισμένοι, φώναξε ὁ Γκαμπριέλο, τολμᾶτε νὰ κοροϊδεύετε καὶ αὐτὸ τὸν Θεὸ μέσα στὸν ἴδιο τὸ ναὸ του; Ἐλπίζω νὰ μὲ θυμᾶστε; Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ μαστιγώσατε μέχρι αἵματος. Εἶμαι ἀκόμη ἐκεῖνος ποὺ ὠρκίστηκε νὰ πάρῃ πίσω τὸ αἷμα τοῦ σεβαστοῦ άρχοντος, τοῦ βαρῶνου Ἀντριάνι. Εἶνε άνώφελο νὰ προσπαθῆσατε νὰ ξεφύγετε. Θά σᾶς δικάσω δῶ πέρα ὅπως ἔχω ὀρκισθῇ καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Φώναξε τρέμοντας ὁ Λεονάρντο. Βοήθεια! Μᾶς σκοτώνουν.

Μὰ ὁ Λύκαινας τοῦ ἔδωσε ἕνα τόσο δυνατὸ κτύπημα στὸ στόμα μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ μαχαίριου τοῦ ποὺ τοῦ ἔβγαλε ὅλα τὰ δόντια καὶ τοῦ ἔκοψε τὴ γλῶσσα.

— Ἄν φωνάξῃς ἀκόμη, τοῦ δήλωσε, θὰ δοκιμάσῃς τὴν ἄλλη άκρη τοῦ μαχαίριου μου ποὺ κόβει πολὺ καλύτερα.

Ὁ άββάς, οἱ μάρτυρες, ἡ συνοδὸς τῆς Μπλάνς καὶ ἡ γρηὰ μέγαιρα ποὺ τὴν βασάνιζε, εἶχαν ζαρῶσει σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἐκκλησίας.

— Τὸ νοῦ σας μὴ σᾶς ξεφυγῇ ἡ γρηὰ, φώναξε ὁ Λύκαινας στοὺς συντρόφους του. Αὐτὴ τὴν κυρὰ θὰ τὴν πληρώσω γὼ καλὰ γιὰ τὴν διαγωγή της.

Ύστερα ἔδεσαν τὸν Λεονάρντο, τὸ Λουσιέν καὶ τὴ γρηὰ μέγαιρα καὶ τοὺς ἀπήγαγον, ἀφοῦ λεηλάτησαν κυριολεκτικῶς τὸν πύργο. Ἐξω οἱ χωρικοὶ διασκέδαζαν δίχως νὰ πάρουν εἶδησι τί εἶχε συμβῇ.

Μέσα στὴν ἐκκλησίαν δὲν εἶχαν μείνει τώρα παρὰ ἡ Μπλάνς καὶ τὸ «Γεράκι». Ἡ νέα κύτταζε σαστισμένη γύρω της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῇ. Κατάπληκτη εἶχε δὴ τὸν Λεονάρντο καὶ τὸν Λουσιέν νὰ τοὺς μεταφέρουν σὰν τσουβάλια οἱ λησταὶ καὶ νὰ φεύγουν παίρνοντας μαζί τους τὸν παπᾶ, τοὺς μάρτυρες καὶ τὴ γρηὰ στρίγκλα ποὺ τόσο τὴν εἶχε βασανίσει τὸν τελευταῖο καιρό.

— Πές μου τί συνέβη Γκαμπριέλο; φώναξε τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί της ἡ Μπλάνς καὶ μὴ μπορῶντας πειά νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Πῶς βρέθηκες δῶ πέρα;

— Μιὰ στιγμή, εἶπε, νὰ ἀπομακρύνω τοὺς χωρικοὺς καὶ ὅταν πᾶμε στὸν πύργο θὰ στὰ ἐξηγήσω.

Καὶ μὲ θάρρος προχώρησε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας:

— Τὸ «Γεράκι»! Τὸ «Γεράκι»! Φώναξαν οἱ χωρικοὶ χαρούμενοι

μόλις τὸν ἀνεγνώρισαν. Καλῶς τὸν Γκαμπριέλο.

— Ναὶ φίλοι μου, εἶμαι ἐγώ, τὸ «Γεράκι». Μὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κάνετε τόσο φασαρία. Ἦρθα μόνο νὰ σᾶς πληροφορήσω τί ἀκριβῶς συνέβη δῶ καὶ λίγη ὥρα. Ἐ, λοιπόν, ἡ συμμορία τοῦ Λύκαινα κατ' ἐντολὴν μου καὶ ὀδηγούμενη ἀπὸ μὲνα μπήκε στὸν πύργο ἀπὸ μιὰ μουσικὴ πόρτα καὶ ἀπήγαγε τὸν Λεονάρντο καὶ τὸ γυιό του. Ἐγὼ ἔμεινα δῶ πέρα γιὰ νὰ κανονίσω μιὰ προσωπικὴ ὑπόθεσι. Εἶμαι ἐντελῶς μόνος. Μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μ' ἀγγίξῃ. Θέλω ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχα δώσει, ἀνακάλυψα τοὺς δολοφόνους τοῦ βαρῶνου καὶ αὐτοὶ εἶνε ὁ Λεονάρντο καὶ ὁ Λουσιέν Παρφέτι. Τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ γυρίσετε στὰ σπίτια σας δίχως φασαρίες. Ἄν θελήσῃ δὲ κανεὶς νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ, τοῦ δηλώνω ὅτι ἡ σφαῖρες τοῦ πιστολιου μου δὲν ξεστοχίζουν.

Οἱ χωρικοὶ σιγά-σιγά, ἀποτραβήθηκαν, σχολιάζοντας ὅτι εἶχε συμβῇ. Ὅσο γιὰ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Παρφέτι δὲν τὸλμησαν νὰ πειράξουν τὸ «Γεράκι», γιὰτὶ φοβήθηκαν μήπως θέσουν σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀφέντη των.

Ἐπειτὰ ὁ Γκαμπριέλο ὠδήγησε τὴ Μπλάνς στὸ σαλόνι τοῦ πύργου, τὴν βοήθησε νὰ καθῇ σ' ἕνα καναπέ καὶ στάθηκε ἀμίλητος ἀπέναντί της:

— Γκαμπριέλο τὸν ἰκέτευσε ἐκείνη, πές μου τί ἀκριβῶς συνέβη;...

— Συνέβη, ὅτι σοῦ ὑποσχέθηκα, τῆς ἀπάντησε τὸ «Γεράκι». Ὁ Λεονάρντο καὶ ὁ γυιός του συνελήφθησαν τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ πραγματοποιήσουν τελείως τὰ σχέδιά τους.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ βοήθησαν; Ρώτησε πάλι ἡ Μπλάνς.

— Εἶνε κάτι δυστυχισμένοι. Προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν τὴν τιμωρία τῆς δικαιοσύνης καὶ ζοῦνε πάνω στὰ βουνά...

— Κι' εἶσαι σύντροφος αὐτῶν τῶν ἄθλιων «ὑποκειμένων»; Ἀπόρησε ἡ Μπλάνς μὲ φρίκη.

— Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Γκαμπριέλο. Ξέρω βέβαια ὅτι σοῦ προξενῶ τρόμο, μὰ σοῦ ὀρκίζουμαι ὅτι ἦταν άδύνατο νὰ γίνῃ διαφορετικά. Δὲν μποροῦσα πειά νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τὸν ἀνέλπιδο ἔρωτά σου. Μοῦ ἦταν ἀκόμη άδύνατο νὰ βλέπω τὸν δολοφόνου τοῦ εὐεργέτη μου ν' ἀπολαμβάνῃ τ' ἀγαθὰ του καὶ νὰ κρατῇ φυλακισμένη σὰν δυστυχισμένη σκιάδα τὴν μόνη ὑπαρξί ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμον. Ἐπειτὰ τώρα κατὰλαβα τί ὡμορφοπράγμα εἶνε ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία. Κάνεις ὅτι θέλεις, δὲν δίνεις λογαριασμὸ σὲ κανένα γιὰ τίς πράξεις σου καὶ δὲν διατρέχεις τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνῃς ἀπὸ ἀρρώστειες καὶ ἄσχημα γηρατεία. Πεθαίνεις νέος ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν ἀστυνομικῶν ἢ κρεμιέσαι ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης!

— Γκαμπριέλο, φώναξε μὲ φρίκη ἡ Μπλάνς, σώπασε σὲ παρακαλῶ. Τί ἰδέες εἶνε αὐτὲς ποὺ ριζώθηκαν στὸ μυαλό σου;

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ ἀληθινὴ πραγματικότης Μπλάνς, τῆς εἶπε τὸ «Γεράκι». Εἶμαι ἕνας ληστής. Λεηλάτησα μάλιστα μὲ τὴν συμμορία μου τὸν πύργο τοῦ εὐεργέτου μου. Βλέπεις τὸ χρυσάφι εἶνε τώρα ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου.

— Καὶ τί θὰ κάνετε τοὺς φυλακισμένους σας; Τὸν ρώτησε περιέργη ἡ Μπλάνς.

— Θά τοὺς γδάρουμε! Τῆς ἀπάντησε μ' ἀπλότητα τὸ «Γεράκι». Κατόπιν θά ράψουμε τὸ δέρμα τους, θά τὸ φουσκώσουμε καὶ θά τὸ κρεμάσουμε στὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴ Κοσέντσα γιὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι τὸ «Γεράκι» κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

— Θεέ μου, δὲν σ' ἀναγνωρίζω, πειά, παρατήρησε ἡ Μπλάνς. Εἶχε δίκιο ὁ γέρο Ζάν ποὺ ἔλεγε ὅτι ἐσύ θά γινόσουν ἡ ένας καλὸς ἐπιστάτης ἢ ἕνας φοβερὸς ληστής..

— Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονο, ἐγὼ ἔγινα καὶ τὰ δυό.

— Ἐλεος, ψιθύρισε ἡ Μπλάνς, μὴ μὲ βασανίζῃς περισσότερο. Εἶνε ἀδύνατο πειὰ ν' ἀνθέξω. Ἐγὼ ὑποφέρει τόσο πολὺ. Σὲ παρακαλῶ λυπήσου με. Πές μου μόνο τί θές νὰ σοὺ δώσω γιὰ νὰ ξεπληρώσω τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχω σὲ σένα καὶ νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν ὄρκο μου. Καταλαβαίνεις ὅτι εἶνε ἀδύνατο πειὰ ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σκέφτωμαι ἐνα ληστή.

Ὁ Γκαμπριέλο τὴν κυττοῦσε ἀχτινοβολώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Πρώτη φορὰ ἔβλεπε τὴ Μπλάνς τόσο τρυφερὴ καὶ τόσο καλὴ μαζὺ του κι' ἡ καρδιά του πῆγαινε νὰ ξεπεταχθῇ ἀπὸ τὸ στήθος του.

— Καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς; Ρώτησε.

— Θ' ἀποτραβηθῶ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ θά ἡσυχάσω σ' ἕνα μοναστήρι. Ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς Γκαμπριέλο, μὰ καθὼς βλέπεις καὶ τώρα ἀκόμη οἱ δρόμοι μας χωρίζονται. Ἐσύ τραβάς πρὸς τὴν ἀγχόνη κι' ἐγὼ ἀναγκαστικῶς πρὸς τὸ μοναστήρι.

— Ἀναγκαστικῶς; Ἀπόρησε ὁ Γκαμπριέλο.

— Ναί, γιατί σοὺ φαίνεται περίεργο; Ἀφοῦ ἐσύ ἔγινες ληστής, εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ παραβῶ τὸν ὄρκο μου. Γι' αὐτὸ θά ἀφοσιωθῶ στὸ Θεὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά συγχωρήσῃ αὐτὸ τὸ ἀμάρτημά μου.

Ὁ Γκαμπριέλο ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ θλίψι ποὺ καθρεφτίζονταν στὸ βλέμμα του. Ἦταν ἀρκετὰ ὑπερήφανος, ὥστε νὰ μὴν ἐπιμένῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Μπλάνς τὴν ἀμοιβή του καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο της. Ἐνῶ ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Μπλάνς, ὥστόσο ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ στενοχώρια ἐπνίξε τὸν ἔρωτά του.

— Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός, εἶπε. Μὰ ἂν τύχῃ νὰ μὲ χρειασθῇς δὲν ἔχεις παρὰ νὰ στείλῃς τὸν γέρο Ζάν σ' ἀναζητήσί μου. Καλὴ τύχη Μπλάνς.

Καὶ τὸ «Γεράκι» προχώρησε γιὰ νὰ φύγῃ:

— Γκαμπριέλο, φώναξε μὲ μιὰ ἀγωνιώδη φωνὴ ἡ Μπλάνς.

— Θές τίποτε; Ρώτησε κείνος.

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ κρατᾷς κακία, ψιθύρισε ἐκείνη. Εἶνε μοιραῖο καὶ πάλι νὰ χωρίσουμε. Ἐσύ εἶσαι δεμένος μὲ τὸν ὄρκο ποὺ ἔδωσες στοὺς ληστὰς κι' ἐγὼ μὲ τίς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας μου. Σκέφθηκες τί θά ἔλεγε ἂν ζοῦσε ὁ βαρὼνος καὶ μάθαινε τίς σκέψεις μου νὰ γίνω σύζυγός σου; Θά νόμιζε ὅτι ἀσφαλῶς θά ἔχω τρελλαθῇ. Ἀς χωρίσουμε λοιπὸν σὰν δύο καλοὶ φίλοι.

Κι' ἡ Μπλάνς ἔδωσε μὲ καλωσύνη τὸ χέρι της στὸ Γκαμπριέλο. Ἐπειτα στάθηκε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε ποὺ ἔφευγε, ἐνῶ τοῦ ψιθύριζε:

— Ὁ Θεὸς μαζὺ σου Γκαμπριέλο..

Τὸ «Γεράκι» ἔφτασε σὰν ζαλισμένο στὸ λημέρι τῶν ληστῶν. Οἱ σύντροφοί του ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ν' ἀνεβαίνει τὸ βουνὸ μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, κατάλαβαν ὅτι δὲν εἶχε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ διόλου εὐχάριστα νέα. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸν ρώτησε τί

ἔγινε μὲ τὴ Μπλάνς καὶ κανεὶς δὲν τοῦ θυμισε τοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ Γκαμπριέλο ἀφοῦ ἔμεινε ὥρα πολλὴ δίχως νὰ πῇ λέξι καπνίζοντας τὴν πίπα του, τέλος κάλεσε κοντά του τὸν Λύκαινα καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖ ἕνας ληστής νὰ παντρευθῇ μιὰ κόμησσα; Ἐχεις ἀκούσει ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα σὺ ποὺ γέρασες πάνω σταῖς βουνά;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι, ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Ἐνας ληστής μπορεῖ ν' ἀπαγάγῃ μιὰ ὡμορφὴ γυναῖκα γιὰ νὰ ζητήσῃ λύτρα κι' ὄχι γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἀλλωστε δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνῃ δυστυχισμένη. Ἐμεῖς διαρκῶς παίζουμε κυνηγητὸ μὲ τοὺς χωροφύλακες. Σήμερα ἡμάστε δώ κι' αὔριο ἡμάστε κεῖ πέρα. Ἡ γυναῖκα λοιπὸν εἶνε ἕνα θάσανο. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

— Ἐχεις, δίκιο, εἶπε τὸ «Γεράκι» καὶ σῶπασε.

Μὰ σὲ λίγο ξαναρώτησε καὶ πάλι.

— Κι' ἂν τύχῃ ν' ἀγαπάῃ ἕνας ληστής παράφορα μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ διὰ τῆς θίας στὸ λημέρι του;

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ!... Ὁ ληστής ποὺ σέβεται τ' ὄνομά του δὲν ἐκθιάζει τίς γυναῖκες νὰ τὸν ἀγαπήσουν. Αὐτὲς ἔρχονται καὶ τὸν βρίσκουν μόνες τους.

Τὸ «Γεράκι» αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μίλησε. Φαίνονταν πολὺ σκεπτικὸς:

— Ἐσύ, τοῦ δήλωσε ὁ Λύκαινας τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς;

— Τίποτε. Θ' ἀκολουθῶ τὴν τύχη τῆς συμμορίας σας.

— Κι' ἡ γυναῖκα;

— Αὐτὴ θά προσπαθῶ νὰ μὴ τὴν σκέφτωμαι πειά.

— Ὡστε ἀρνεῖται νὰ γίνῃ δική σου, φώναξε μ' ἀγανάκτησι ὁ Λύκαινας.

Τὸ «Γεράκι» ὅμως τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πᾶῃ.

— Ἀρκετὰ εἶμαι ζαλισμένος, τοῦ εἶπε, μὴ μὲ σκοτίζεις καὶ σύ. Καὶ θυθίστηκε στὶς σκέψεις του.

XIII

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ «ΓΕΡΑΚΙΟΥ»

Α ΠΟ ἐκείνη τὴ μέρα εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Λύκαινας κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἀλλάξει πολλές φορές λημέρι, γιατί τοὺς κατεδίωκαν τ' ἀποσπάσματα. Ὁ θάνατος τοῦ Λεονάρντο καὶ τοῦ γιου τοῦ εἶχε κάνει τρομακτικὴ ἐντύπωση σ' ὅλη τὴν Καλαβρία κι' εἶχε ἀναστατώσει τίς ἀρχές. Ὅλοι τῶρα μιλοῦσαν μὲ φρίκη γιὰ τὸ «Γεράκι». Πρώτη φορὰ βλέπαν ληστή νὰ περιφρονῇ τοὺς πρὶν δυνατοὺς ἀρχόντες καὶ νὰ μὴ διστάζῃ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ τὰ ἐγκλήματά τους. Μὰ τὸ «Γεράκι» δὲν ἔδινε σημασία σ' ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια. Εἶχε πολὺ βαθειὰ πληγωμένη τὴν καρδιά του καὶ δὲν εἶχε διαθέσι γιὰ τίποτα. Οἱ σύντροφοί του ποὺ τὸν λάτρευαν δὲν ἔεραν μὲ τί τρόπο νὰ τὸν κάμουν ν' ἀνακτήσῃ πάλι τὴν πρώτη του δραστηριότητα. Τὸ «Γεράκι» δὲν εἶχε πειὰ ὀρεξί γιὰ περιπέτειες, δὲν διψοῦσε γιὰ αἶμα καὶ παρατήρησαν ὅτι... κυνηγοῦσε τὸν θάνατο. Σὲ κάθε συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς βρίσκονταν πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ πολεμοῦσε δίχως νὰ προφυλάγεται. Μὰ ἡ σφαῖρες φαίνε-

— Θά τοὺς γδάρουμε! Τῆς ἀπάντησε μ' ἀπλότητα τὸ «Γεράκι». Κατόπιν θά ράβουμε τὸ δέρμα τους, θά τὸ φουσκώσουμε καὶ θά τὸ κρεμάσουμε στὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴ Κοσέντσα γιὰ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι τὸ «Γεράκι» κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

— Θεέ μου, δὲν σ' ἀναγνωρίζω πειὰ, παρατήρησε ἡ Μπλάνς. Εἶχε δίκιο ὁ γέρο Ζάν ποὺ ἔλεγε ὅτι ἐσύ θά γινόσουν ἢ ενας καλὸς ἐπιστάτης ἢ ἕνας φοβερὸς ληστής...

— Δὲν πρέπει νὰ ἔχης παράπονο, ἐγὼ ἔγινα καὶ τὰ δύο.

— Ἐλεος, ψιθύρισε ἡ Μπλάνς, μὴ μὲ βασανίζης περισσότερο. Εἶνε ἀδύνατο πειὰ ν' ἀνθέξω. Ἐχὼ ὑποφέρει τόσο πολὺ. Σὲ παρακαλῶ λυπήσου με. Πές μου μόνο τί θές νὰ σοὺ δώσω γιὰ νὰ ξεπληρώσω τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχω σὲ σένα καὶ νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν ὄρκο μου. Καταλαβαίνεις ὅτι εἶνε ἀδύνατο πειὰ ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σκέφτωμαι ἐνὰ ληστή.

Ὁ Γκαμπριέλο τὴν κυττοῦσε ἀχτινοβολῶντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Πρῶτη φορὰ ἔβλεπε τὴ Μπλάνς τόσο τρυφερὴ καὶ τόσο καλὴ μαζὺ του κι' ἡ καρδιά του πῆγαινε νὰ ξεπεταχθῇ ἀπὸ τὸ στήθος του.

— Καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς; Ρώτησε.

— Θ' ἀποτραβηθῶ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ θά ἡσυχάσω σ' ἕνα μοναστήρι. Ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς Γκαμπριέλο, μὰ καθὼς βλέπεις καὶ τώρα ἀκόμη οἱ δρόμοι μας χωρίζονται. Ἐσύ τραβάς πρὸς τὴν ἀγχόνη κι' ἐγὼ ἀναγκαστικῶς πρὸς τὸ μοναστήρι.

— Ἀναγκαστικῶς; Ἀπόρησε ὁ Γκαμπριέλο.

— Ναί, γιατί σοὺ φαίνεται περίεργο; Ἀφοῦ ἐσύ ἔγινες ληστής, εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ παραβῶ τὸν ὄρκο μου. Γι' αὐτὸ θά ἀφοσιωθῶ στὸ Θεὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά συγχωρήσῃ αὐτὸ τὸ ἀμάρτημά μου.

Ὁ Γκαμπριέλο ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ θλίψι ποὺ καθρεφτίζονταν στὸ βλέμμα του. Ἦταν ἀρκετὰ ὑπερήφανος, ὥστε νὰ μὴν ἐπιμένῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Μπλάνς τὴν ἀμοιβή του καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο της. Ἐνῶ ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Μπλάνς, ὥστόσο ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ στενοχώρια ἐπνίξε τὸν ἔρωτά του.

— Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός, εἶπε. Μὰ ἂν τύχῃ νὰ μὲ χρειασθῇς δὲν ἔχεις παρὰ νὰ στείλῃς τὸν γέρο Ζάν σ' ἀναζητήσί μου. Καλὴ τύχη Μπλάνς.

Καὶ τὸ «Γεράκι» προχώρησε γιὰ νὰ φύγῃ:

— Γκαμπριέλο, φώναξε μὲ μιὰ ἀγωνιώδη φωνὴ ἡ Μπλάνς.

— Θεὸς τίποτε; Ρώτησε κεῖνος.

— Δὲν θέλω νὰ μευ κρατᾷς κακία, ψιθύρισε ἐκείνη. Εἶνε μοιραῖο καὶ πάλι νὰ χωρίσουμε. Ἐσύ εἶσαι δεμένος μὲ τὸν ὄρκο ποὺ ἔδωσες στοὺς ληστὰς κι' ἐγὼ μὲ τίς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας μου. Σκέφθηκες τί θά ἔλεγε ἂν ζοῦσε ὁ βαρὼνος καὶ μάθαινε τίς σκέψεις μου νὰ γίνω σύζυγός σου; Θά νόμιζε ὅτι ἀσφαλῶς θά ἔχω τρελλαθῇ. Ἀς χωρίσουμε λοιπὸν σὰν δύο καλοὶ φίλοι.

Κι' ἡ Μπλάνς ἔδωσε μὲ καλωσύνη τὸ χέρι της στὸ Γκαμπριέλο. Ἐπειτὰ στάθηκε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε ποὺ ἔφευγε, ἐνῶ τοῦ ψιθύριζε:

— Ὁ Θεὸς μαζὺ σου Γκαμπριέλο..

Τὸ «Γεράκι» ἔφτασε σὰν ζαλισμένο στὸ λημέρι τῶν ληστῶν. Οἱ σύντροφοί του ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ν' ἀνεβάνη τὸ βουνὸ μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, κατάλαβαν ὅτι δὲν εἶχε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ διόλου εὐχάριστα νέα. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸν ρώτησε τί

ἔγινε μὲ τὴ Μπλάνς καὶ κανεὶς δὲν τοῦ θύμιζε τοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ Γκαμπριέλο ἀφοῦ ἔμεινε ὥρα πολλὴ δίχως νὰ πῇ λέξι καπνίζοντας τὴν πίπα του, τέλος κάλεσε κοντά του τὸν Λύκαινα καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖ ἕνας ληστής νὰ παντρευθῇ μιὰ κόμησσα; Ἐχεις ἀκούσει ποτὲ ἕνα τέτοιο πράγμα σὺ ποὺ γέρασες πάνω στὰ βουνά;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι, ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Ἐνας ληστής μπορεῖ ν' ἀπαγάγῃ μιὰ ὡμορφὴ γυναῖκα γιὰ νὰ ζητήσῃ λύτρα κι' ὄχι γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἀλλῶστε δὲν πρέπει νὰ τὴν κάνῃ δυστυχισμένη. Ἐμεῖς διαρκῶς παίζουμε κυνηγητὸ μὲ τοὺς χυροφύλακες. Σήμερα ἡμάστε δώ κι' αὔριο ἡμάστε κεῖ πέρα. Ἡ γυναῖκα λοιπὸν εἶνε ἕνα θάσανο. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

— Ἐχεις, δίκιο, εἶπε τὸ «Γεράκι» καὶ σῶπασε.

Μὰ σὲ λίγο ξαναρώτησε καὶ πάλι.

— Κι' ἂν τύχῃ ν' ἀγαπᾷ ἕνας ληστής παράφορα μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ διὰ τῆς θίας στὸ λημέρι του;

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ!... Ὁ ληστής ποὺ σέβεται τ' ὄνομά του δὲν ἐκθιάζει τίς γυναῖκες νὰ τὸν ἀγαπήσουν. Αὐτὲς ἔρχονται καὶ τὸν βρίσκουν μόνες τους.

Τὸ «Γεράκι» αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μίλησε. Φαίνονταν πολὺ σκεπτικὸς:

— Ἐσύ, τοῦ δήλωσε ὁ Λύκαινας τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς;

— Τίποτε. Θ' ἀκολουθῶ τὴν τύχη τῆς συμμορίας σας.

— Κι' ἡ γυναῖκα;

— Αὐτὴ θά προσπαθῶ νὰ μὴ τὴν σκέφτωμαι πειὰ.

— Ὡστε ἀρνεῖται νὰ γίνῃ δική σου, φώναξε μ' ἀγανάκτησι ὁ Λύκαινας.

Τὸ «Γεράκι» ὅμως τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πᾶῃ.

— Ἀρκετὰ εἶμαι ζαλισμένος, τοῦ εἶπε, μὴ μὲ σκοτίζεις καὶ σὺ. Καὶ θυθίστηκε στὶς σκέψεις του.

XIII

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ «ΓΕΡΑΚΙΟΥ»

Α ΠΟ ἐκείνη τὴ μέρα εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Λύκαινας κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἀλλάξῃ πολλές φορές λημέρι, γιατί τοὺς κατεδίωκαν τ' ἀποσπάσματα. Ὁ θάνατος τοῦ Λεονάρντο καὶ τοῦ γιου τοῦ εἶχε κάνει τρομακτικὴ ἐντύπωση σ' ὅλη τὴν Καλαβρία κι' εἶχε ἀναστατώσει τίς ἀρχές. Ὅλοι τῶρα μιλοῦσαν μὲ φρίκη γιὰ τὸ «Γεράκι». Πρῶτη φορὰ ἔλεπαν ληστὴ νὰ περιφρονῇ τοὺς πρὸς δυνάτους ἀρχόντες καὶ νὰ μὴ διστάξῃ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ τὰ ἐγκλήματά τους. Μὰ τὸ «Γεράκι» δὲν ἔδινε σημασία σ' ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια. Εἶχε πολὺ βαθειὰ πληγωμένη τὴν καρδιά του καὶ δὲν εἶχε διαθέσι γιὰ τίποτα. Οἱ σύντροφοί του ποὺ τὸν λάτρευαν δὲν ἔξεραν μὲ τί τρόπο νὰ τὸν κάμουν ν' ἀνακτήσῃ πάλι τὴν πρώτη του δραστηριότητα. Τὸ «Γεράκι» δὲν εἶχε πειὰ ὀρεγί γιὰ περιπέτειες, δὲν διψοῦσε γιὰ αἶμα καὶ παρατήρησαν ὅτι... κυνηγοῦσε τὸν θάνατο. Σὲ κάθε συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς βρίσκονταν πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ πολεμοῦσε δίχως νὰ προφυλάγεται. Μὰ ἡ σφαῖρες φαίνε-

ται δὲν τὸν θέλαν. "Ετσι αὐτὸς ὁ ἡρώισμός του τὸν εἶχε κάνει ἐνδοξο. Μὰ ὁ Γκαμπριέλο πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Σύλα κύτταζε τὸ χτήμα καὶ τὸν πύργο τοῦ βαρῶνου καὶ πληγώνονταν ἡ καρδιά του.

— "Εκεῖ πέρα σκέφτονταν κάθετα ἡ Μπλάνς. Τί νὰ κάνη ἀράγε αὐτὴ τὴν ὥρα;

Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὸν βασάνιζε περισσότερο ἡ σκέψη ὅτι ἡ Μπλάνς δὲν εἶχε κλεισθῇ ὅπως τοῦ εἶχε πῆ σὲ μοναστήρι κι' ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν παλιὸ πύργο. Τί περίμενε λοιπόν; Μήπως ἓνα καινούργιο σύζυγο; Μὰ βέβαια ἦταν ἐλεύθερη νὰ κάνη ὅ,τι θέλει. Θὰ μπορούσε ἀκόμη νὰ πάη καὶ στὴ Νεάπολι γιὰ νὰ παντρευθῇ. Δὲν ὅτ' ἔδινε φυσικὰ λογαριασμό οὔτε θὰ ρωτοῦσε τὸν Γκαμπριέλο.

— "Αλλοίμονο στὸν ἄνδρα ποὺ θὰ παντρευθῇ ἡ Μπλάνς, ψιθύριζε μὲ λύσσα τὸ «Γεράκι». Θὰ τὸν σφάξω.

Κι' ἦταν πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴν ἀπειλή του.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Λύκαινας ποὺ ἦταν ὄχι μόνον ἀρχηγός του μὰ κι' ὁ ἔμπιστος φίλος του, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὰ «καραούλια» τὸν εἶχαν εἰδοποιήσει ὅτι θὰ εἶχαν... ἐπισκέψει.

— Κανένα καινούργιο ἀπόσπασμα; Ρώτησε ἀδιάφορα ὁ Γκαμπριέλο.

— "Οχι ἓναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα!..

— Μιὰ γυναῖκα; "Απόρησε ὁ Γκαμπριέλο. Καὶ τί θέλει δῶ πάνω;

— "Ερχεται νὰ δῇ ἓνα σύντροφό μας, ὁ ὁποῖος φαίνεται τῇ λησιμότησει κι' οὔτε ἐνδιαφέρθηκε νὰ ζητήσῃ μιὰ πληροφορία γι' αὐτήν.

— Αὐτό, ψιθύρισε τὸ «Γεράκι» μὲ μελαγχολία, αὐτὸ λέγεται ἔρωτας. "Η νέα αὐτὴ γυναῖκα δὲν λογαριάζει οὔτε τοὺς κόπους, οὔτε τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει δῶ πάνω κι' ἔρχεται νὰ δῇ τὸν ἀγαπημένο της. Νὰ ἓνα πράγμα ποὺ ποτὲ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἔκανε ἡ Μπλάνς.

"Επειτα ὅμως σκέφθηκε ὅτι δὲν εἶχε δίκιο νὰ μιλάῃ ἔτσι. "Η Μπλάνς ἦταν μιὰ γοητευτικὴ καὶ βαθύπλουτη νέα ποὺ εἶχε ἀνατραφῇ μὲ τίς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας της. Πῶς μπορούσε νὰ ἀγαπήσῃ ἓναν ὑπηρέτη της;

Κι' ὁ Γκαμπριέλο πικραίνονταν ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ξεχάσῃ.

Μὰ ἡ ἔκπληξι τοῦ «Γερακιού» ἦταν ἀπερίγραπτη ὅταν κατὰ τὴν ἀφιξὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τοὺς ἀνεγνώρισε τὴν Μπλάνς καὶ τὸν γέρο Ζάν. Στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε στὰ μάτια του. "Επειτα κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρελλὴ χαρὰ. Ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς Μπλάνς μὲ μιὰ... φοβερὴ μανία καὶ τὴν φίλησε πολλές φορές σ' ὅλο τὸ πρόσωπο. "Εκείνη οὔτε θυμῶνε, οὔτε διεμαρτύρετο, οὔτε τὸν ἐδιώχνε ἀπὸ κοντὰ της.

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω δίχως νὰ σὲ βλέπω, τοῦ εἶπε. "Η ἰδέα ὅτι μπορούσα νὰ κλεισθῶ σ' ἓνα μοναστήρι καὶ νὰ παύσω νὰ σὲ σκέφτομαι μ' ἔκανε νὰ κλαίω καὶ νὰ στενάζω. Ναί, Γκαμπριέλο, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σοῦ τὸ κρύβω, σ' ἀγαπῶ. "Οσο γιὰ τὸν τίτλο μου, τὴν περιουσία μου καὶ τ' ὄνομά μου, αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. "Εκεῖνο ποὺ μὲ νοιάζει εἶσαι ἐσύ. Γιὰ μένα ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμή τῆς ζωῆς μου εἶνε ὅταν θρίσκουμαι στὴν ἀγκαλιά σου...

"Ο Γκαμπριέλο ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος. Φοβῶτάν μήπως ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν ἓνα ἄσχημο παιγνίδι. Μὰ ἐπενέβη μὲ θάρρος ὁ Λύκαινας, ὁ ὁποῖος τοῦ δήλωσε:

— "Εγώ, μὴ μπρῶντας νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρης, ἐπεσκέφθηκα τὴν Μπλάνς, τῆς διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία σου καὶ τὰ θάσσανά σου καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ ρθῇ νὰ μᾶς δῇ στὸ λημέρι μας. Βέβαια ἐδῶ

δὲν εἶνε σὰν στὸν πύργο της, μὰ ἔχει κι' αὐτὸ τὸ μέρος τὴν ὡμορφιά του. "Αλλῶστε ἔχουμε καὶ μεῖς τὸ παλάτι μας.

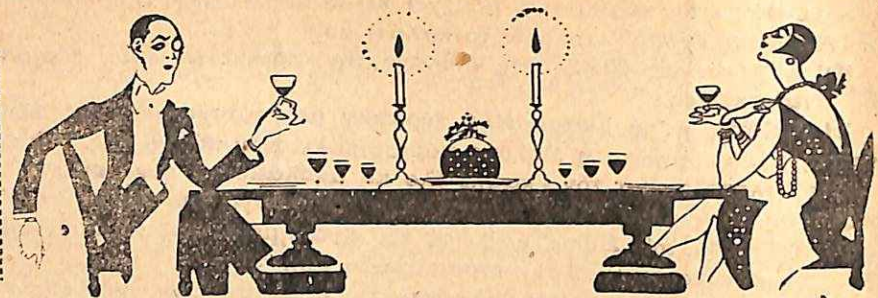
Κι' ὁ Λύκαινας ἔδειξε στὴ Μπλάνς τὴν σπηλιὰ μὲ τοὺς περίφημους σταλακτίτες.

"Η Μπλάνς κι' ὁ Γκαμπριέλο πέρασαν μιὰ εὐτυχισμένη κι' ἀλησμόνητη μέρα. "Επειτα ἡ Μπλάνς γύρισε πάλι στὸν πύργο της. Μὰ ἀπὸ τότε ἔβλεπε συχνὰ τὸν Γκαμπριέλο κι' ἀπολάμβανε τὸν μεγάλο ἔρωτά τους. Μιὰ μέρα τέλος ἐγκατέλειψε τὸν πύργο της καὶ πῆγε νὰ ζήσει στὰ βουνὰ τοῦ Σύλα, μαζὺ μὲ τὸν ἀγαπημένο της, νὰ συμμερίσθῃ τοὺς κόπους του καὶ τὴν περιπετειώδη ζωὴ του.

Κι' ὁ θρύλος λέει ὅτι τὸ «Γεράκι» κι' ἡ πεντάμορφη «πριγκήπισσά» του γίναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδοξοὺς ληστὰς τῆς Καλαβρίας. Προστάτευαν τοὺς δυστυχισμένους, τιμωροῦσαν τοὺς ἐγκληματικούς ἀρχοντες καὶ μοίραζαν στοὺς φτωχοὺς τὰ λεφτά τους. Κι' ὅπως δήλωναν, γι' αὐτοὺς ἦταν ἀρκετὴ ἡ ἀγάπη τους, τὸ κρυστάλλινο νερὸ μιᾶς πηγῆς κι' ἡ σκιά ἑνὸς μυρωμένου πεύκου τῶν παρθένων βουνῶν τοῦ Σύλα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΦΡΙΞΟΣ, ο σύζυγος.

ΚΑΙΤΗ, η σύζυγος.

ΤΟΤΟΣ, γιουός των, πέντε ετών

Τραπεζαρία. Επίπλωσι μετρία. Τό τραπέζι εἶνε στρωμένο. Ψηλή καρέκλα γιά τόν μικρό.

ΤΟΤΟΣ, (μέ φωνή παραπονιάρικη).— Μαμάαα...

ΚΑΙΤΗ.— Τ'εἶνε, παιδί μου.

ΤΟΤΟΣ.— Πότε θάρθῃ ὁ μπαμπάς;

ΚΑΙΤΗ.— Σέ λίγο, παιδί μου.

ΤΟΤΟΣ.— Μαμά, πείνασα θέλω νά φάω.

ΚΑΙΤΗ.— Κάνε λίγη ὑπομονή. Ὅπου νάναι ἐφθασε ὁ μπαμπάς σου.

ΤΟΤΟΣ.— Μαμά! πονεῖ ἡ κοιλίτσα μου!...

ΚΑΙΤΗ.— Καλά, καλά, τώρα.

ΦΡΙΞΟΣ, (καταφθάνει θιαστικός).— Καλημέρα Τοτό, καλημέρα Καίτη. (Τοῦς φιλεῖ). Εἴμαστε φρόνιμοι;

ΚΑΙΤΗ.— Πολύ. (Μέ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό). Καίτη μου, ἔχω νά σοῦ ἀναγγεῖλω ἕνα πολύ εὐχάριστο νέο.

ΚΑΙΤΗ.— Τί; λέγε γρήγορα!

ΦΡΙΞΟΣ.— Σήμερα τὸ πρωὶ στήν τράπεζα, μέ φώναξε ὁ διευθυντής...

ΚΑΙΤΗ.— Ἐ, λοιπόν;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἐ, λοιπόν.

ΚΑΙΤΗ.— Μά λέγε ἐπιτέλους!

ΦΡΙΞΟΣ.— Μοῦ εἶπε νά καθίσω.

ΚΑΙΤΗ.— Ἐ κι' ἐπειτα;

ΦΡΙΞΟΣ.— Μοῦ προσέφερε ἕνα τσιγάρο, ἕνα τσιγάρο μέ χρυσὸ ἐπιτόμιο...

ΚΑΙΤΗ.— Ἐλα δα...

ΦΡΙΞΟΣ.— Μὲ συνεχάρη γιά τὴν ἐργατικότητά μου...

ΚΑΙΤΗ.— Τελειώνει, γιατί μέ σταύρωσε.

ΦΡΙΞΟΣ.— Καὶ ἐπειτα. Κουράγιο γι' αὐτὸ ποῦ θ' ἀκούσης...

Ἐνα δύο, τρία!... καὶ ἐπειτα μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν προβιθασμό μου σὲ τμηματάρχη!

ΚΑΙΤΗ, πέφτοντας στὸν καναπέ,) —Φρίξο!

ΦΡΙΞΟΣ.— Μὴν κάνεις ἔτσι λοιπόν, μὴν κάνεις ἔτσι, μέ τρομάζεις.

ΚΑΙΤΗ.— Τμηματάρχης εἶσαι!

ΦΡΙΞΟΣ.— Ναί ἐγώ!

ΚΑΙΤΗ.— Για νά σέ κυττάξω!

ΦΡΙΞΟΣ.— Βρίσκεις ὅτι ἄλλαξα;

ΚΑΙΤΗ.— Ξανάνειωσες.

ΦΡΙΞΟΣ.— Εἶνε ἀπὸ τὴν χαρά.

ΚΑΙΤΗ.— Δέ μοῦ λές, τὸ εἶπες στήν ὑπηρετρία.

ΦΡΙΞΟΣ.— Ὅχι ἀκόμη. Πάω νά τῆς τὸ πῶ.

ΚΑΙΤΗ.— Κάθισε ἐδῶ. Τῆς τὸ λέμε τώρα ποῦ θάρθῃ γιά τὸ φαγητό. Θά σηκωθῶ ἐγώ καὶ θά τῆς πῶ:

«Ξερβίρισε τὸν κ. Τμηματάρχη;»

Θεέ μου! Τμηματάρχης σὺ; Καὶ πόσους ὑπαλλήλους θάχης ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου;

ΦΡΙΞΟΣ.— Καμμιά δεκαπενταριά. Καὶ τώρα ἄς κάτσουμε νά φάμε (Φιλεῖ τὴν γυναῖκά του). Ἦσαν πάντοτε ἡ χαρά μου καὶ ἡ εὐτυχία

μου. Ἐσὺ μ' ἐνεθάρρυνες ὅταν ἤμουν ἀπογοητευμένος.

ΚΑΙΤΗ.— Εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον σου.

ΦΡΙΞΟΣ (Μὲ ὑπεροπτική αὐτοπεποίθησι).— Καὶ ἔκαμνες πολὺ καλά. Ἀ! ἀλήθεια. Ἀγόρασα κι' ἕνα λαχείο.

ΚΑΙΤΗ.— Εἶνε ἀστεῖο, ἀλλὰ τί νά σοῦ πῶ, αἰσθάνομαι ὅτι θά γίνουμε πολὺ γλήγορα πλούσιοι.

ΦΡΙΞΟΣ.— Καὶ γὰρ τὸ ἴδιο.

ΚΑΙΤΗ.— Καὶ ξέρεις, τὸ πρῶτο ποῦ θά πάρουμε θά εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο.

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἐ, μὰ φυσικά, διάβολε. Τμηματάρχης τραπέζης, χωρὶς αὐτοκίνητο, ἀκούστηκε ποτὲ τέτοιο πράγμα;

ΚΑΙΤΗ.— Βέβαια, βέβαια. Καὶ τί μάσκα θά ἔχη;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ὅσο γιά τὴν μάσκα δὲν ξέρω ἀκόμη. Τὸ χρῶμα ὅμως τὸ θοῖκα κίτλα.

ΚΑΙΤΗ.— Λεμονί. ἔ. ἔ; ξέρω ὅτι εἶνε τὸ ἀγαπημένο σου χρῶμα.

ΦΡΙΞΟΣ.— Στὸ αὐτοκίνητο θά κάνω ἐξαιρέσι. Θά τὸ πάρω μανταρινί.

ΚΑΙΤΗ.— Τρέλλα χρῶμα. Μπράβο! Καὶ δὲν μοῦ λές ποῖς θά τὸ διευθύνῃ;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἐγώ, Ἀμα φάμε θά πάω νά συνεννοηθῶ μ' ἕνα σωφὲρ γιά νάρχισω ἀπὸ αὐριο μαθήματα.

ΚΑΙΤΗ.— Βέβαια, βέβαια. δὲν πρέπει νά τὸ ἀναβάλλῃς καθόλου. Καὶ δέ μοῦ λές, τὸ καλοκαίρι θά κάνουμε ταξεῖδα;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἀκου λέει. Ἀυ θά κάνουμε καὶ τίποτε ἄλλο: Ὅλο θά τρέχουμε μέ τὸν «Κεραυνό».

ΚΑΙΤΗ.— Ποιὸν «Κεραυνό»;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἀχα χούχα. Τὸ αὐτοκίνητό μας, καυμένη. Τὶ διάβολο, ἀθάφτιστο θά τ' ἀφήσουμε;

ΚΑΙΤΗ.— Ἐχεις δίκαιο. Ξέχασα. Θά τρέχουμε σὰν μεθυσμένοι. Θά πετοῦμε...

ΦΡΙΞΟΣ.— Ναί.

ΚΑΙΤΗ.— Χρυσέ μου! Δέ μοῦ λές θά παίρνουμε μαζί μας καὶ τὸν Τοτό;

ΤΟΤΟΣ.— Ἡ κοιλίτσα μου!

ΦΡΙΞΟΣ.— Τρελλάθηκες. Ὅταν ταξιδεύω μέ αὐτοκίνητο δέ μοῦ ἀρέσει ν' ἀκούω φωνές καὶ κλάματα...

ΤΟΤΟΣ.— Ἡ κοιλίτσα μου!

ΚΑΙΤΗ.— Τώρα παιδί μου.— (Στὸν ἄνδρα τῆς). Μὰ ὁ Τοτός εἶνε ἡσυχό παιδί.

ΦΡΙΞΟΣ.— Τὸ αὐτοκίνητο μεταβάλλει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου.

ΚΑΙΤΗ.— Ὡστε λοιπὸν θάχουμε αὐτοκίνητο μέ δύο θέσεις;

ΦΡΙΞΟΣ.— Ναί.

ΚΑΙΤΗ.— Τότε ἀγόρασε μιὰ Ρόλλε.

ΦΡΙΞΟΣ.— Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ Ρόλλε.

ΚΑΙΤΗ.— Ἐχεις ἄδικο.

ΦΡΙΞΟΣ.— Δίκαιο ἢ ἄδικο, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

ΚΑΙΤΗ.— Καὶ ὅμως ἔχω δεῖ κάτι θαυμάσια Ρόλλε.

ΦΡΙΞΟΣ.— (Χτυπώντας μέ τὴ γροθιά τὸ τραπέζι).

—Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ Ρόλλε.

ΚΑΙΤΗ.— Μοῦ μιλεῖς μ' ἕναν τρόπο...

ΦΡΙΞΟΣ.— Ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

ΚΑΙΤΗ.— Βλέπω ὅτι δὲν σέ μέλλει νά μέ δυσαρεστής.

ΦΡΙΞΟΣ.— Ὅταν λέω κάτι, τελειώσε, αὐτὸ θά γίνη!

ΚΑΙΤΗ.— Ἀν σέ στενοχωρῶ καὶ γὰρ στὰ ταξεῖδα σου, μπορεῖς νά ταξιδεύῃς μόνος.

ΦΡΙΞΟΣ.— Ὅλα εἶνε πιθανά.

ΚΑΙΤΗ.— Δὲν θ' ἀποχωρίζομαι ὥς τόσο τὸ παιδί μου γιὰ νά σέ βλέπω ὥρες ὁλόκληρες σκυμμένον στὸ τιμόνι σου.

ΦΡΙΞΟΣ.— Στὸ τιμόνι;.. Στὸ βολάν, ἀνόητη!

ΚΑΙΤΗ.— Στὸ βολάν. Ἐ, τὸ θέλεις.

ΦΡΙΞΟΣ.— Εἶτε τὸ θάβω, ἔτσι, ἔτσι τὸ λένε, βολάν.

ΚΑΙΤΗ.— Τὴν κοιλίτσα σου εἶσαι!

ΚΑΙΤΗ.— Ἀν νομίζῃς ὅτι εἶσαι ἡσυχός...

ΦΡΙΞΟΣ.— Ὅχι. Ἀλλ' ἔγωγε...

κάποια μάρφωσι την όποιαν, στο λέω άφου ή κουθέντα τόφερε, έσου δέν έχεις.

ΚΑΙΤΗ.— Έσου μάρφωσι! "Ας γελάσω.

ΦΡΙΞΟΣ.— "Ω μά θα με τρελάνη αυτή ή γυναίκα σήμερα.

ΚΑΙΤΗ.— Άν ήξερες με τι μοιάζεις..

ΦΡΙΞΟΣ (με γρόνθους σφιγμένους).— Με τι μοιάζω, πέστο..

ΚΑΙΤΗ.— Κύτταξε στον καθρεφτη και θα ιδής με τι μοιάζεις.

ΦΡΙΞΟΣ.— Άκου νά σου πώ, μίλα καλλίτερα, γιατί σου δίνω δύο χαστούκια και βλέπεις με τι μοιάζω.

ΚΑΙΤΗ.— "Ισως νά φαντάζεσαι ότι είσαι άμορφος.

ΦΡΙΞΟΣ.— Δέν κυττάς τά χέρια σου που είνε μακρυά σά στέκες και τά στραβοπόδαρά σου.

ΚΑΙΤΗ.— Έγώ στραβά ποδάρια; Έγώ στραβά ποδάρια;

ΦΡΙΞΟΣ.— Τώρα τό πήρες είδησι; Καλά ξυπνητούρια.

ΚΑΙΤΗ.— "Ο,τι και νάνα τά πόδια μου είνε πα καθαρά άπ' τις χειροϋκλες σου.

ΦΡΙΞΟΣ.— Σώπα γιατί θα σου τις θρέξω.

ΤΟΤΟΣ.— Μαμά, ή κοιλίτα μου!

ΦΡΙΞΟΣ.— Σκάσε και σύ, μάς ζάλισες.

ΚΑΙΤΗ.— Βάρβαρε!

ΦΡΙΞΟΣ.— Γίδα!

ΚΑΙΤΗ.— Κτηνος!

ΦΡΙΞΟΣ.— Σουπιά!

ΚΑΙΤΗ.— Καληνύχτα, (φεύγει θροντώντας την (πόρτα).

ΦΡΙΞΟΣ.— Καληνύχτα! (Φεύγει κι' αυτός άπ' την άλλη μεριά).

ΤΟΤΟΣ.— "Η κοιλίτα μου!..

ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ό Δ.. προς τον φοβερό καπνιστή Α:

—Πόσα τσιγάρα καπνίζεις την ήμέρα;

—Μά θα καπνίζω δυό κουτιά την ήμέρα, δηλαδή 28 δραχμών

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΙΚΑΝΟΥΝ ΤΑΧΡΗΜΑΤΑ

Νά τι κάνουν τά χρήματα !

Σ' ένα μεγάλο έστιατόριο των Παρισίων δειπνούσαν κάποτε ό κύριος και ή κυρία Βάντερμπιλτ, τό βαθύπλουτο ζεύγος, μπρός στο όποιο ό Ρότοσχιλδ έφαινετο... φτωχός !

Ό ξενοδόχος φυσικά έβαλε τά δυνατά του όπως εύχαριστήση τους πελάτες του.

Άφου έδοκίμασε τό πρώτο φαγητό ή κυρία είπε στο σύζυγό της :

—Θέλω νά πάρω μαζί στην Νέα Υόρκη τον μάγειρο, που μαγειρείρε τό φαγητό αυτό.

Ό Άμερικανός Κροΐσος καλεί άμέσως τον ξενοδόχο και ζητεί τον άριστοτέχνη μάγειρο.

Παρουσιάζεται εκείνος με τό λευκό σκούφο του και την έμπροσθέλα του και χαιρετά :

—Πώς ονομάζεστε ; έρωτά ό Βάντερμπιλτ.

—"Ιωσήφ, άπαντά ό μάγειρος.

—Αϊ, λοιπόν, κύριε "Ιωσήφ, άναχωρείτε μαζί μας στην Άμερική εντός πέντε ήμερών.

—Δέν θέλω ν' αφήσω τους Παρισίους, κύριε.

—Τριάντα χιλιάδες φράγκα μισθό τό χρόνο !

—"Οχι, κύριε, όχι.

—Σαράντα χιλιάδες !

—"Οχι, κύριε, όχι.

—Πενήντα χιλιάδες !

—Μά όχι, κύριε, σάς θεβαιώ πως μου είνε αδύνατο.

—Έξήντα χιλιάδες και με συμβόλαιο για πέντε χρόνια !

—Δέχομαι, και πηγαίνω νά έτοιμάσω τά μπαούλα μου !...

Αυτό θα πη νά είνε κανείς Κροΐσος.

τσιγάρα.

—Για δες χαμένοι παράδες. "Αν οικονομούσες αυτά τά χρήματα, θα είχες σήμερα ένα μεγάλο σπίτι στην Άθήνα

—Σύ καπνίζεις;

—"Οχι.

—Πού είνε λοιπόν τό δικό σου !

—...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΜΠΡΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

"Ητανε γλυκειά φθινοπωρινή μέρα. "Η γραφική βίλλα του καθηγητού Στάουερμαν, έξω από την πόλι, χτισμένη πρόβαλλε σαν ντροπαλή παρθένα μέσα άπ' τά θεόρατα δένδρα και τους πυκνούς θάμνους. "Ολα τό σόρ' των παραθύρων ήταν κατεβασμένα. Λές και κοιμώτανε ή άμορφη βίλλα στην άγκαλιά της γλυκειάς και ήμερης φύσης. Μόνο στη δυτική πλευρά πίσω άπ' τό λεπτό κουρτινάκι που πολύ-πολύ σιγά κουνιότανε έμάντευες μιά σκιά, μιά σιλουέττα.

Δείχνοντας με τό δάκτυλό της ή Έλένη την βίλλα, είπε:

—Νά ή βίλλα του κυρίου Στάουερμαν.

—Του καθηγητού σου;

—Ναι, καυμένη Ρόμπερτ. Είνε, ξέρεις, ένας ιππότης, ένας σπάνιος χαρακτήρ. "Οταν ήμουνα μικρή οι γονείς μου κατοικούσαν χειμώνα-καλοκαίρι στην έπαυλή μας, ό κύριος Στάουερμαν ήτανε τόσο καλός για μένα και ό μόνος που φρόντιζε για την άνατροφή μου. "Ολοι τον είχαμε για γέρο και άσχημο γιατί φορούσε γυαλιά και περπατούσε λιγάκι σκυφτός, άλ' έγώ είχα έντελώς άλλη ιδέα.

"Ητανε τότε καμιά σαρανταριά χρονών, είχε πλούσια ξανθά μαλλιά, γλυκά μεγάλα καταγάλανα μάτια και ένα χαμόγελο ουράνιο.

—Έλένη, θα με κάμης ζηλιάρη, της είπε ό Ρόμπερτ.

"Η Έλένη του άπήντησε με μιά ματιά παρατεταμένη, γεμάτη αγάπη και άφοσίωσι που έλεγε περισσότερα από κάθε άλλη άπάντησι.

"Η Έλένη και ό Ρόμπερτ άγαπώντουσαν χρόνια τώρα και μόλις πριν από ένα μήνα κατώρθωσαν νά φθάσουν στο ποθούμενο τέρμα, νά στεφανωθούν.

Θέλησαν λοιπόν νά περάσουν τις πρώτες έβδομάδες στην πόλι όπου ή Έλένη έζησε τά παιδικά της χρόνια.

—Ξέρεις, του είπε ή Έλένη εκεί που προχωρούσαν, θα χαϊρόμουνα πολύ άν μπορούσα νά δω άλλη μιά φορά τον καθηγητή μου. "Ο καυμένος κύριος Στάουερμαν! Θάνα πά-λιν μόνος του, έρμος!

—Μπα και δέν έχει οίκογένεια;

—"Οχι, γιατί δέν παντρεύτηκε. Αυτάς πάντα βτπέφυνε τις γυναίκες.

—Τις γυναίκες ναι— αλλά και τά κορίτσια; τις μαθήτριες λόγου χάριν;...

—Καλέ, για τον κύριον Στάουερμαν θα μου πής; Καυμένη Ρόμπερτ, αυτός ήτανε τόσο καλός, τόσο σπάνια, τόσο ύπέροχη ύπαρξις. Την τελευταία χρονιά που ιδωθήκαμε ήμουνα δεκαέξη χρονών, άμφιβάλλω μάλιστα άν θα με γνωρίση.

Και γέρνοντας τ' άμορφό της κεφαλάκι που άκουμπούσε στον ώμο του, του ξανάπε:

—Έρχεσαι, Ρόμπερτ, μαζί νά τον έπισκεφθούμε;

—Νά σου πώ. Πρώτα-πρώτα δέν τον γνωρίζω, έπειτα δέν μου κάμνει ούτε εύχαρίστησι, ούτε κακό μιά τέποια έπίσκεψι. Πήγαυε σύ και τελείωνε γλήγορα, έγώ σέ περιμένω στη καμπή του δρόμου.

— "Ενωια σου και δέν θ' άργησω. Ώρεβουάρ!

Τούτῳσε ένα γρήγορο φιλή στο στόμα και ξεκίνησε για τη βίλλα.

Μιά λυγρή, κοκκαλιάρα υπηρέτρια την υποδέχτηκε.

— Μπορώ να δώ τον κύριο Στάουερμαν;

— Δεν ξέρω.. πώς σάς λένε;

— Πήτε του έτσι. Η Ελένη, ή μαθητριά του, θέλει να τον δει.

— "Α! σεις είσθε, δεσποινίς Ελένη; συγγνώμη δεν σας γνώρισα. Περάστε δεσποινίς. Ο κύριος Στάουερμαν θα χαρή πολύ να σας δει.

Η Ελένη δέν έπερίμενε πολύ. Σε λίγο ο κύριος Στάουερμαν μπήκε από σαλόνι που ήτανε δίπλα από το γραφείο του.

Τά πλούσια ξανθά μαλλιά του είχαν άσπρίσει. Την λάμψη των γαλανών ματιών είχε αντικαταστήσει ή μελαγχολία, μιά μελαγχολία πολύ λυπητερή. Μόνο το χαμόγελο ήτανε το ίδιο που κέρδιζε καρδιές.

— Ελένη, ή αγαπημένη μου Ελένη!... Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα που σε ξαναβλέπω.

Η Ελένη βαθεία συγκινημένη, χαιδεύοντας με τά απαλά κοντυλένια της δάχτυλα το κρύο χέρι του, του είπε:

— Κι' εγώ, κι' εγώ το ίδιο κι Στάουερμαν. Μά τι λοιπόν, δέν ξέρατε πώς είμαι εδώ τώρα τόσες μέρες;

— Ναί, τό ξέρα.

— Και φανταστήκατε πώς μπορούσα να φύγω χωρίς να σας έπισκεφθώ;

— "Α! δέν άμφέβαλλα πώς θα έρχόσαστε. Τόση ώρα τώρα σάς παρακολουθούσα κρυμμένος πίσω άπ' το κουρτινάκι. Σας συνώδευε κάποιος κύριος.

— Ο σύζυγός μου, κύριε Στάουερμαν.

— Μά τί, παντρεύτηκατε; Παντρεύτηκε λοιπόν ή μικρή μου Ελένη!...

Σώπασαν και οι δύο τους. Πρώτος πάλι μίλησε ο κύριος Στάουερμαν.

— Καθήστε λοιπόν. Δεν πιστεύω να σ' έβρισκες βιαστική;

Καθήσανε κοντά. "Αρχισε να του λέει για την εύτυχία της, για την ζωή της με τον Ρόμπερτ και όσο προχωρούσε στην διήγησι, τό πρόσωπό της άλλαζε, τό όμóρφαινε ή συναίσθησις της χαράς και της εύτυχίας, αντίθετα δέ τό δικό του χλώμιαζε.

— Τώρα, κ. Στάουερμαν, που είμαι πια παντρεμένη μπορούμε να αναφέρουμε τά περασμένα. Θυμάσθε ξ; Πόσο ήμουν έρωτευμένη μαζί σας; Ήτανε τον τελευταίο χρόνο...

Γής απήντησε μ' ένα έλαφρό κούνημα του κεφαλιού του. Εκείνη συνέχισε:

— Θυμάστε;... Μιά μέρα βρήκατε στο θιγλίό σας τό πρώτο μου και τελευταίο γράμμα... Δεν πιστεύω να λησμονήσετε τό γράμμα μου εκείνο: Σας έγραφα τά εξής:

«Κύριε Στάουερμαν, είμαι δεκάξη χρόνων και ως τη στιγμή αυτή δέν αγαπήσα. Τους νέους που γνωρίζω δέν μ' άρέσουν.

«Όλοι τους είναι γελοίοι, μικροί.. Μόνον, σεις κ. Στάουερμαν, είσθε ώραίος και γνωστικός... Τόσον καιρό τώρα δέν κάνω άλλο παρά να σας σκέπτομαι. Σας όρκίζομαι πώς πάλαψα πολύ με τον έαυτό μου για να κρύψω τό αίσθημά μου αυτό. Δεν τό κατώρθωσα. Σας αγαπώ, σάς αγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου».

— Πήτε μου, κ. Στάουερμαν, θυμάσθε τό γράμμα μου;

Ο κ. Στάουερμαν ήταν άκίνητος, βουβός... Πέρασαν έτσι λίγα δευτερόλεπτα "Επειτα σιγά, ατάραχα, με μιά βαρεία φωνή που έβγαίνει βαθεία άπ' την ψυχή του, είπε:

— Ναί, θυμάμαι τό γράμμα σου.

— Και τί είπατε τότε με τό νού σας. Έξακολουθήσατε όμως να σ' αγαπάτε;... Αργότερα μιά μέρα μου είπατε: «Δεσποινίς, μην άφίνετε άλλοτε τέτοιου είδους γράμματα στα θιγλία του γέροντά σας. Είστε παιδί, παιδί...» Δεν είναι έτσι, κ. Στάουερμαν; Αυτή ήταν ή απάντησίς σας. Μπρός μου σχίσσατε τό γράμμα μου σε δύο και τό κρύψατε στο πορτοφόλι σας. Δεν άγριέψατε, δέν θυμώσατε μαζί μου. Είχατε δίκιο. Ένα κορίτσι δεκάξη χρόνων δέν ξέρει ποιά είναι ή αληθινή αγάπη. Αλήθεια κ. Στάουερμαν πώς σάς φάνηκα τότε;

— Μοί φανήκατε ένα αληθινό, ώμορφο, και έξυπνο παιδί με καρδιά και αίσθήματα, που στον καθένα έμπνέει αγάπη και σεβασμό, μαζί. Ναί, Ελένη, σάν διάβασα τό γράμμα σας είπα: Γιατί να ναι αυτή ή διαφορά στην ηλικία μας; Γιατί να ναι αυτή τόσο νέα και γώ γέρος άποκρουστικός;

— Αλήθεια, κ. Στάουερμαν;

Θέλησε να της πη και κάτι άλλο, μά ή ματιά του θόλωσε, όλη ή λύπη του έξωτερικεύτηκε μ' ένα δάκρυ που κατρακύλησε στο μάγουλό του. Έκρυψε στα χέρια του τό πρόσωπό του και κλαίγοντας με ύσα δάκρυα είχε της είπε:

— Σας αγαπούσα τότε ακόμα άλλ' όχι με την παιδική άπραγη αγάπη. Σας αγαπούσα, Ελένη, με όλη την δύναμη της ψυχής. Ήτανε ή πρώτη και τελευταία φορά που αισθανόμουν τό γλυκό της αγάπης, χτυποκάρδι. Και ή αγάπη εκείνη ήταν ή μόνη ήλικιακή άχτίδα που έλαμψε για μιά στιγμή στον όρίζοντα της σκοτεινής και πικραμένης μου ζωής!

Χλωμή ή Ελένη, σάν ναχε πέσει δίπλα της κεραυνός, προσπαθούσε να βρη μιά παρήγορη λέξη για τον συντριμμένο αυτόν άνδρα που έκλαιγε μπροστά της.

Αυτός δέν την άκουγε. Έκλαιγε, γιατί στα δάκρυα εύρισκε κάποια άνακούφισι. Ήταν εύτυχής που του δόθηκε τέλος άφορμή να πη εκείνα που χρόνια τώρα έκρυβε βαθεία στην καρδιά του.

— Ναί, Ελένη, σ' αγαπούσα. Ήσουν ή εύτυχία μου, τό φως μου, ή-

σουν ό πόνός μου. Ο Θεός τό ξέρει πόσο αγωνίστηκα να πνίξω τό αίσθημά μου, να κάνω τον αδιάφορο. Η σκέψις πώς μιά μέρα θα αγαπήσης άλλον, άλλος θα σ' έχη κοντά του, άλλος θα σε φιλή, και μένα θα με λησμονήσης χωρίς να μάθης ποτέ τό μυστικό μου, η σκέψη: αϊτή μου φαρμάκωνε όλο μου τό είναι, τό σωματικό και ήθικό! Γιατί Ελένη, γιατί να αναφέρεις τα περασμένα; Γιατί να άγγίξης μιά πληγή που αιώνια πονεί;

— Και σεις, και σεις, άποκρίθηκε ή Ελένη με τον πιο στοργικό της τόνο. Εά με συγχωρήσατε για τό κακό που σας έκανα; Τό μωραίο εκείνο γράμμα;... Εκείνο φταιει...

— Ίσως... Γιατί πριν διαβάσω τό γράμμα σας εκείνο στη συνείδησί μου δέν είχε άποκρυσταλλωθι τό αίσθημά μου.

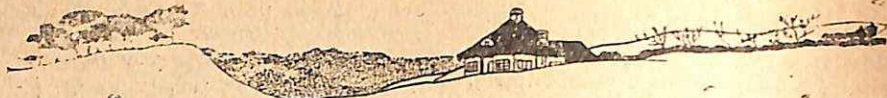
— Θεέ μου! Με τί θα μπορέσω να εξαγοράσω τό σφάλμα μου; ρώτησε ή νέα βαθεία λυπημένη.

— Άκούστε, Ελένη, μη ξαναπερνατε άπ' την βίλλα μου άλλοτε με τον Ρόμπερτ.

— Σας τό ύπόσχομαι, αγαπητέ μου κύριε Στάουερμαν. Υποσχεθήτε μου όμως και σεις πώς θα με λησμονήσετε.

Και χωρίς να περιμένη την απάντησί του έσκυψε και τον φίλησε δυο φορές στο μέτωπό του. Ήταν τόσο πολύ ταρά; μνή άπ' όσα έκουσε που μόλις μόρεσε να άρθρώση δυο λόγια άποχαιρετισμού.

Στό όρόμο την περίμενε ή Ρόμπερτ. Ξεκίνησαν και σ' οι δύο τους. Ο ήλιος όλοόκκινος πήγαινε να κρυφθι πίσω από ένα άκροβούνι. Η Ελένη γύρισε, έρριξε μιά ματιά στην βίλλα και αισθανήκε δυο θερμά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. Ήταν τά δάκρυα που έχανε για τον συντριμμένο άντρα που άφησε στη βίλλα, για τά σβυσμένα παιδικά της χρόνια, που μαζί με την τελευταία άχτίδα του ήλιου της έστελναν τον τελευταίο χαιρετισμό.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΠΑΡΕ

ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

«Όλη την ημέρα ο Ριχάρδος Χέκ, Παρισινός άριστοκράτης που έπερνούσε ένα μήνα του θέρους σε κάποιο προγονικό κτήμα του στην έπαρχία, είχε τριγυρίσει τὰ δάση, με τὸ τουφέκι του καὶ τὸ σκυλί του καὶ εἶχε σκοτώσει τρεῖς λυγούς καὶ ἕναν φασιανό. Όταν τὸ θράδυ ἐγύρισε στὸ σπίτι του, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ ἀναπαυτική πολυθρόνα καὶ ἐθυθίστηκε σὲ ρεμβασμούς. Θυμήθηκε τὴ νεαρή του γυναῖκα καὶ τὸ ἀγοράκι του πὺ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τὸ ἔθλεπε νὰ παίξει μετὰ τὴν Ἀγγλίδα δασκάλα του στὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία τοῦ μεγάρου τῶν τῆς λεωφόρου Κλωμπέρ στὸ Παρίσι..

«Ἐξω ὁ ἀνεμος οὐλοῖαζε. Ὁ Ριχάρδος Χέκ ἔσκυψε καὶ ἔβλεψε ἕνα ζύλο στὴ φωτιά· ὕστερα πήρε ἕνα βιβλίο καὶ θυθίστηκε στὸ διάβασμα.

«Ἐξαφνα μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἔσκισε τὰ σκότη, ἔξω. Ὁ Ριχάρδος ἀνασηκώθηκε στὴν πολυθρόνα καὶ τὸ σκυλί του πὺ ἦταν ξαπλωμένο στὰ πόδια του· ὥρμησε στὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν εὐνῇ μετὰ νύχια του γρυλλίζοντας.

— Μὰ τί νὰ συμβαίνει τάχα; ἐψιθύρισε περιεργος καὶ λίγο ἀνήσυχος ὁ Ριχάρδος καὶ φορῶντας διαστικὰ τὴν μπέρτα του καὶ τὸ καπέλλο του ἐβγήκε ἔξω. Τὸ πάρκο τοῦ πύργου ἦταν θυθισμένο στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ τὰ δέντρα ἐσάλευαν μανιωδῶς μέσα στὴν καταιγίδα. Μέσα στὸ οὐρλιασμα τοῦ ἀνέμου ὁ Ριχάρδος ἐξανέκυψε τὴν τραγικὴ κραυγὴ. Τὸ σκυλί χύθηκε στὸ σκότος καὶ ὁ Χέκ τρέχοντας σχεδὸν τὸ ἀκολούθησε. Λίγο πρὶν περὰ συνάντησε τὴν γρηῃ οἰκονόμου, τὴν χίρα Σέν, ἡ ὅποια τοῦπε τρομαγμένη.

— Ἀκούσατε, κύριε;

— Ναί, γι' αὐτὸ βγήκα.

— Θεέ μου! Πι νὰ συμβαίνει;

Τὸ παιδί μου ἀκόμη δὲν ἔχει γυρίσει!

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ ἀκούστηκε μετὰ στὸν τρομερὸ ἀνεμο πὺ ἔσπαζε τὰ κλαδιά.

— Εἶνε γυναικεῖα φωνή, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— Ὡ, αὐτὸ με καθησυχάζει.. Με καταλαβαίνετε, κύριε.. Εἰμαι μὴτέρα. Προπαντὸς τὸ παιδί μου.

«Ἐξαφνα τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου χτύπησε δυνατὰ.

Ὁ Ριχάρδος ἔτρεξε στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

— Τί πατε νὰ κάνετε, κύριε; φώναζε ἡ γρηῃ.

— Διαβόλε νὰ ἰδῶ ποῖος χτυπάει! Ἄν εἶνε ὁ γυιός σας;

Ἡ γρηῃ οἰκονόμος πρὶν θαρραλέα τώρα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ μέτα τῆς κάποιο κακὸ προαίσθημα γιὰ τὸ γυιό της, τὸ ρωμάλιο καὶ ὁρατὸ παλληκάρι πὺ ἦσαν διασφιγγόμενοι τὸ κτήμα τοῦ Ριχάρδου ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπ' τὸν κύριό της καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ κουδοῦνι ἐξαναχτύπησε καὶ ὕστερα πάλιν ἡ φρικτὴ κραυγὴ ἔσκισε τὸν ἀέρα πὺ οὐρλιαζε. Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα ὁ Ριχάρδος ἐδέχθη στὴν ἀγκαλιά του ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα τὸ ὁποῖον ψιθύρισε λαχνασιασμένα:

— Βοήθειαι! Σῶστε με!..

Ἡ Λουίζα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ κατόπιν βοήθησε τὸν κύριό της νὰ μεταφέρουν τὴν ξένη. Τὴν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως στὸ φῶς πούπεφτε ἀπ' τὴν εἰσοδὸ τοῦ πύργου.

Ἦταν ἡ θαρῶνι ντὲ Γκράνζ, Ἀμερικανὴς, γυναῖκα τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ γειτονικοῦ κτήματος. Μόλις συνῆλθε ἐζήτησε πληροφορίες, γιὰ

τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο καὶ κατόπιν μετὰ παρὰλήρημα τρόμου, ῥώτησε μὴπως τὴν εἶχε ἀκολουθήσει ἑκεῖνος.

— Ποῖος, κυρία; ῥώτησε, ὁ Ριχάρδος.

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὸ Ριχάρδο, ἡ θαρῶνι, ζήτησε ἕνα ποτήρι κρύο νερό. Ἐγέλασε νευρικὰ καὶ ἀφροῦ τὸ ἔπιε, εἶπε:

— Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν φόβο μου! Μ' ἐσώσατε, κύριε.

Με πρόσωπο ὅπου ἦταν χυμένος ὁ τρόμος, ἀνατρίχιασε ὅλη.

Ἐνῶστερα, καταβάλλουσα προσπάθειας, ῥώτησε:

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μποῦνε, κ. Χέκ;

— Ἐκλείσα τὴν πόρτα ἡ κ. θαρῶνι μπορεῖ νὰ εἶνε ἡσυχῇ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Λουίζα Σέν.

Ἡ θαρῶνι μόλις ἐκείνη τὴν στιγμή ἔδειξε ὅτι ἀντελήφθη τὴν γρηῃ.

— Μὰ τί σὰς συνέβη λοιπὸν κυρία θαρῶνι ῥώτησε ἡ μητέρα τοῦ δασοφύλακος.

Τότε ἡ Ἀμερικανὴς ἔγνεψε τοῦ Ριχάρδου καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

— Σὲ σὰς μόνον μπορῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ μόνον σὲ σὰς κύριε:

— Λουίζα, εἶπε στὴν γρηῃ οἰκονόμου τοῦ ὁ Ριχάρδος Χέκ. δὲν θ' ἀνοίξῃς σὲ κανέναν, ὅποιος κι' ἂν εἶνε, ἀκοῦς;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ στὸν γυιό μου;

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γυιό σου, σὲ κανέναν ἄλλον.

— Κύριε.. φοβῶμαι μὴν ἔπαυε τιποτα ὁ Γιάννης μου. Ἐχῶ ἕνα κακὸ προαίσθημα.

«Όταν ἔφθασαν στὸ φατεινὸ τολόνι ἡ θαρῶνι ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα μπρὸς τὸ τζάκι. Ὁ Ριχάρδος τῆς πρόσφερε ἕνα ποτήρι σαμπάνια τὴν ὅποια ἔπιε μονομιᾶς.

— Καὶ τώρα εἰσθε καλλίτερα, κυρία; τὴν ῥώτησε, ἀφροῦ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἐκύτταξε μετὰ θαυμασμὸ τὸ παρᾶξενό πρόσωπό της πὺ εἶχε κατὰ τὸ ἀτίθασσο καὶ τὸ κακὸ, καὶ τὸ τέλειο σῶμα της, ἡ ἀπαλὴς καμπύ-

λὲς τοῦ ὁποῖου διεγράφοντο κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ μεταξωτὸ της, φόρεμα.

— Ναί... λιγάκι, εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε.

Ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν φοβισμένος ὁ Ριχάρδος, αἰσθανόμενος ὅτι κάποιο δράμα εἶχε συμβῇ στὸ γειτονικὸ πύργο τὸ θυελλῶδες ἐκεῖνο θράδυ, ῥώτησε:

— Πῆτε μου, λοιπὸν, τί σὰς συνέβη;

— Κύριε Χέκ, ὁ ἀνδρας μου ἔσκότωσε πρὸ ὀλίγου μετὰ μιὰ πιστολιὰ τὸν γυιό τῆς γρηῃς οἰκονόμου σας.

— Τὸν Γιάννη;

— Ναί...

— Μὰ γιατί;

Ἡ θαρῶνι χαμήλωσε τὸ μέτωπό της. Τὰ χέρια ἐσκέπασαν τὸ πρόσωπό της. Μὰ αἰφνης ὁ τρόμος, ἡ ντροπὴ, ἡ τύφλις ἴσως, ἐξέσπασαν σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς.

— Σὰς ὀρκίζομαι, εἶπε, πὺς γιὰ ὅτι συνέβη ἀποψὲς ὁ μόνος υπεύθυνος εἶνε ὁ ἀντρας μου. Μ' ἔλεγε διαρκῶς γυναικα τῶν μπάρ! Γιατὶ μοῦ πετοῦσε κάθε τόσο κατὰ πρόσωπο τὴν ὑβριστικὴ αὐτὴ φράσι σύζυγός μου; Ναί, ἐσύναξα στὰ μπάρ, εἶνε ἀλήθεια, ἡμουν σχε-

δὸν μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου. Ναί, ἀλλὰ ὅλες ἡ ἄλλες μ' ἐξήλευαν γιὰ τίς ἐπιτυχίες μου. Τῶρισκα διασκεδαστικὸ νὰ καταστρέφω περὶ οὐσίας ὁλόκληρες διαφόρων νεαρῶν ἡλιθίων οἱ ὅποιοι ἐφαντάζοντο ὅτι μποροῦσαν νὰ με κάνουν νὰ τοὺς ἀγαπήσω! «Όταν με γνώρισε ὁ θαρῶνις Γκράνζ μ' ἀγάπησε τρελλὰ καὶ μοῦ πρότεινε νὰ γίνω γυναῖκα του. Τοῦ εἶπα ὅτι προτιμοῦσα νὰ πάρω τὸν πρὶν πτωχὸ νέο τοῦ κόσμου παρὰ ἕναν γέρο πλούσιο. Τὸν συχαινόμουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τοὺς ἐκεῖνες πὺ δὲν με χώνευαν καὶ πὺ δὲν τίς χώνευαν κι' ἐγὼ ἀκόμη περισσότερο, στὸ τέλος τὸν πήρα, ἀφροῦ ὅμως προηγουμένως μοῦ ὑποσχέθηκε γράπτως ὅτι θὰ κατοικοῦσαμε στὸ Πα-

ρίσι και ότι θα μ' άφηνε να ζω όπως ήθελα, με απόλυτη έλευθερία. Αντί να με πιά στο Παρίσι μ' έκλεισε εδώ πέρα και με υποχρέωσε να ζω δικαίως μαζί του, έμένα μιά γυναίκα 24 χρόνων μ' έναν γέρο, ζηλιάρη, κακόν, πρόστυχον. Α, το τέρας, το τέρας!

— Μά δεν μπορούσατε να φύγετε, να γυρίσετε στην Αμερική;

— Κάθε μέρα μου υπέσχετο ότι θ' αλλάζαμε ζωή, θά πηγαίναμε στο Παρίσι. Κι' εγώ ή κουτή επίστευα αυτό τον γέρο σατανά που μ' έκανε και μένα σατανική και ύποπλη... Αν δεν μου μετέδιδε την σατανικότητά του δεν θά μ' έπιανε ή επιθυμία να προπαρασκευάσω και να προκαλέσω, ότι προέκλεσα. Ήθελα με κάθε τρόπο να έκδικηθώ τον γεροκολασμένο σύζυγό μου. Για να επιτύχω το σχέδιό μου μου χρειαζόταν ένας άντρας. Δεν άργησα να τον βρω. Είχα από καιρό αντιληφθί ότι ο δασοφύλακας σας ήταν έρωτευμένος μαζί μου...

— Και το έπρωτεινατε να γίνει βοηθός του δικού σας δασοφύλακος, του γέρο-Μαρκά;

— Όχι, δεν το ή έπρωτεινα εγώ. Υπέβωλα στον άνδρα μου την ιδέα να του το προτείνω... Έπειτα, έδωκα στο άπλοϊκό αυτό παλληκάρι όλα τα φιλά μου και όλα τα χάδια μου, χάδια και φιλά που περιείχαν το μίσος μου προς τον γέρο και τον πόθο μου να είμαι ελεύθερη και ν' αγαπήσω όπως και όποιον ήθελα!... Ω! ύπηρξα αληθινά μιά διαβολική ύπαρξη!

Τόν έκαμνα να περιμένη έξω, ώρα πολλή πριν του άνοιξω το σπίτι, στις χειρότερες κακοκαιρίες, πράγμα που τον έκαμνε να μισή ακόμη περισσότερο τον άνδρα μου.. Κι' εγώ για να τον παρηγορήσω, του έβαλα στο άδυνάτο του μυαλό την ιδέα να γίνει άντρας μου, όταν θάμεινα χήρα...

— Είχε δεχθί να σκοτώση τον άνδρα σας;

— Ναι. Δηλαδή το είχε αποφασίσει μόνος του.

— Κι' άπόψε, άπόψε τι συνέβη;

— Μετά το γεύμα.. για να ειρυνευθώ τον σύζυγό μου του είπα ότι ο Γιάννης θα έρχοταν... Και μ' έπίστεψε... Ήλθε σιγά στο δωμάτιό μου άνοιξε, την πόρτα κι' έπυροβόλησε! Ο Γιάννης έπυροβόλησε επίσης από την κάμαρα. Ήταν ένας διπλός τρομερός πυροβολισμός. Σκοτώθηκαν κι' οί δύο!...

— Και οί ύπηρέται τι έκαμαν, τι είπαν;

— Όλοι οί ύπηρέται έλειπαν. Τους είχε στείλει ο βαρώνος με το καυτοκίνητο στην πόλι, σε κάποιο ίπποδρόμιο...

Μόνη τότε άνάμεσα σε δυο νεκρούς, κατελήφθηκα από τρομερό φόβο... Έφυγα σαν τρελλή, και ήρθα εδώ. Δεν μπορείτε παρά να το πητε αυτό στην άνάκρισι...

— Ένας μάρτυς πρέπει να λέγη όλη την αλήθεια, κυρία...

— Θα πητε λοιπόν όλα όσα σας είπα; Κι' ότι κλείσθηκα μαζί σας σ' αυτό το σαλόνι; Κι' ότι ήπια μαζί σας σαμπάνια, και αυτό άκόμη, και αυτό;

Και με μιά άπότομη κίνησι ή διαβολική γυναίκα θρέθηκε στην άγκυλιά του Ριχάρδου Χέκ..

ΔΑΝΙΗΛ ΠΑΡΕ

ΟΛΙΓΟΛΟΓΑ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Οί Άραβες του Σουδάν πιστεύουν ότι κάθε κεραυνό παρακολουθεί και ή πτώσις ενός άερολίθου σιδηρούχου. Ο κατέχων ένα κομμάτι του άερολίθου αυτού θεωρείται ευτυχής. Τα μαχαίρια και τα ξίφη τα κατασκευάζόμενα εξ αυτού, πιστεύουν ότι τους προστατεύουν στις μάχες και άπομακρύνουν τον κεραυνό.

Όπως δηγοίνται σχετικώς, ο σείχης Νάσορ, ο άρχηγός των Τακκάλα, μπόρεσε ν' άντισταθή κατά των Αιγυπτίων χάρις, σ' ένα τέτοιο ξίφος. Πιστεύουν άκόμα οί Άραβες ότι ή φωτιά ή άναμμένη από κεραυνό δεν σβύνει παρά με γάλα!... Ο κατεργαζόμενος τον σιδηρούχο άερόλιθο σιδηρουργός μεταχειρίζεται επίσης γάλα αντί νερού, γιατί το γάλα έχει, όπως πιστεύουν, την ιδιότητα να μαλακώνη το μέταλλο.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΔΑΟΥΛΑ

(Άληθινή Ιστορία)

Μιά μακρυνά νύχτα χειμωνιάτικη μου διηγήθηκα στη Γουμένισα τη παρακάτω ιστορία:

Ένα πρωί, επί τουρκικακρατίας στη Θεσσαλονίκη, όταν έβραζε ο άγών των έλληνοβουλγαρικών σωμάτων παρουσιάστηκε στο γραφείο του τότε Προξένου της Ελλάδος, εκεί, Κορομηλά, ένας ίσχνος, κιτρινος, άυσυχισμένος, κωκοντυμένος, πεινασμένος και έλεεινός, μόλις στεκόμενος στα πόδια του, άνθρωπος και του είπε:

— Είμαι ο Δαούλας. Έκαμα ένα μεγάλο κακούργημα στην Αθήνα κι' έφυγα! Είμαι φθισικός και θα πεθάνω! Το έγκλημα το έκαμα, γιατί είχα λόγους μεγάλους να το κάμω! Πριν πεθάνω όμως, θέλω για να εξασγίσω το κακούργημα μου, να προσφέρω τις τελευταίες μου ήμέρες στην πατρίδα! Χρησιμοποίηστε με, κύριε Πρόξενε, όπως θέλετε, στείλτε με στο πιο επικίνδυνο σημείο! Αναθέστε μου την πιο άκατόρθωτη άποστολή! Εμπιστευθήτε σε μένα, Πρόξενε!..

Το έγκλημα του Δαούλα, είχε συνταράξει όλην την αθηναϊκή, τότε κοινωνία.

Αγαπούσε παράφορα ένα κορίτσι. Τόν αγαπούσε και αυτή τρελλά. Την έζητησε σε γάμο, του την άρνήθηκαν γιατί ήταν φθισικός και την θίασαν να πάρη έναν άλλο. Τη νύχτα των γάμων ο Δαούλας μανιακός από τον πόνο και την άπελπισία που, σκέφτηκε την μεγάλη έκδίκησι του. Παράγγειλε σ' ένα Αθηναϊκό ζαχαροπλαστείο μιά τούρτα, την παραγγέμισε δηλητήριο,

και με μιά ψεύτικη κάρτα, ενός οικογενειακού της νύφης φίλου, που έλειπε, απ' την Αθήνα την έστειλε γαμήλιό δώρο, των ευτυχισμένων νεονύμων. Έτσι νύφη και γαμβρός, αντί νύχτας γάμου, κοιμήθηκαν την άπέραντη νύχτα του θανάτου. Έπίσης φαρμακωθήκανε και πέθανε και οί γονείς της νύφης και πολλά από τους συμπεθέρους!...

Κάθε άλλος Έλληνας, αν τα άκουγε αυτά, έντός του Προξενείου θα συνελάμβανε τον Δαούλα και θα τον έστειλε δεμένο στην Ελλάδα να ίκανοποιηθούν οί νόμο, και να γεμίσουν μικρόβια ή φυλακές..

Ο Κορομηλάς όμως ήταν εξαιρετικός Έλληνας και σκέφθηκε να τον χρησιμοποιήση. Είπαμε πως έβραζε ο έλληνοβουλγαρικός άγών τότε στη Μακεδονία και ή περιφέρεια της Γουμένισας έφευγε από τα χέρια μας. Μετά το μάρτυριό και τον άγριο σκοτωμό του έπιλοχία Πίτσουλα, που είχε πάει, δήθεν, ως δάσκαλος εκεί, οί Έλληνες έμάζεψαν. Ωργιάζε άκει πέρα ο Βούλγαρος Άποστολόφ. Εφάνηκαν εκεί και σώματα έλληνικά, αλλά περιωρίστηκαν σ' άντεκδικήσεις. Το έκαμε τους προκρίτους Έλληνες της πόλεως να συνηκολογήσουν με τους Βουλγάρους. Ωρισαν ήμέρες κατά τις οποίες οί Βούλγαροι κοιτατζήδες θα ήσαν άνεοχηλώς δεκτοί στη Γουμένισα και ήμέρες που θα έμπαιναν στην πόλι οί Έλληνες άντάρτες!

Βασίλευεν όμως εκεί ο Άποστολόφ.

Έτσι ήταν τα πράγματα όταν

μιά μέρα, πού ο 'Αποστολῶφ ἦ-
ταν με τὰ παλληκάρια του, σ' ἔ-
να καφενεὸ τῆς Γουμένισας καὶ
μεγαληγοροῦσε, ἀνοίξε ἡ πόρτα
καὶ μπήκε ἕνας ἄνθρωπος, σὰν ἱ-
σκιος, ἀρρωστος ἄνθρωπος, πού κα-
νεὶς δὲν τὸν πρόσεξε. Ἐκάθησε σὲ
μιά γωνιά, ἤπια ἕνα τσάι καὶ ἔπει-
τα πήδησε ξαφνικά πρὸς τὸ μέρος
τοῦ 'Αποστολῶφ, τοῦ κατέφερε δυὸ
γεροὺς μπάτσους στὸ πρόσωπο καὶ
ἔπειτα τραβῶντας τὸ πιστόλι του
τ' ἀκούμπησε στὸ μέρος τῆς καρδι-
ᾶς τοῦ ἀρχικομιτατζή.

—Μὴν κουνήθης, τοῦ εἶπε, γιατί
σ' ἔφαγα!

Οἱ Βούλγαροι κοιμιτατζήδες ση-
κωθήκαν καὶ ἔρπαξαν τὰ ὅπλα
τους.

—'Ενας ἂν μ' ἀγγίξη, χάθηκες!
'Ο 'Αποστολῶφ τοὺς εἶπε νάμην
κινηθῶντε.

—Τι θέλεις; ρώτησε ἔ-
πειτα τὸν ἀγνωστοπού
δὲν ἦταν παρὰ ὁ Δα-
ούλας.

—Νὰ μὴν ξαναπατήσε-
τε 'δὼ πέρα! Σοῦ δι-
νω τὸ λόγο μου, πῶς
τώρα δὲν θὰ σὲ χαλά-
σω... Νὰ διατάξης ὁμῶς
τὰ παλληκάρια σου, νὰ
φύγουν ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἐμπρὸς μάρς, ὅσο νὰ πῶ τρία νά-
χουν φύγει. Ἐνα... Δύο..

'Ο 'Αποστολῶφ διάταξε καὶ οἱ
κοιμιτατζήδες ἔφυγαν.

Μόλις τὰ παλληκάρια ἀνεβῆκαν
κατὰ τὸ θουνὸ τῆς Κρίθης, ὁ ἀσθε-
νικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τράβηξε
τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἀρ-
χικομιτατζή.

—Τράβα τώρα καὶ σὺ, τοῦ εἶπε,
καὶ ἂν ξαναπατήσης δῶ, δὲν θὰ
γλυτώσης ἀπὸ μένα!

'Απὸ τότε κοιμιτατζή δὲν φάνηκε
στὴ Γουμένισα καὶ οἱ Βουλγάροι
τρομοκρατήθηκαν.

Σὲ λίγες μέρες ἔβγαλε μιά ἐγ-
κύκλιο πού ἔλεγε στοὺς Βουλγά-
ρους:

—Γιὰ κάθε Γιάννη, πού θὰ σκοτώνετε,
θὰ σκοτώνω τρεῖς Βάνηδες, γιὰ κάθε Δη-
μήτρη, θὰ σκοτώνω πέντε Τούσδες, γιὰ κά-
θε Χρῆστο δυὸ 'Ισκοὶ δὲν μοῦ φθάνουν καὶ
γιὰ κάθε Κωνσταντῖνο ἕξη Τράικοι καὶ οὕτω

καθεξῆς.

'Ο ἀρχηγὸς ὅλων ἐδῶ
ΔΑΟΥΛΑΣ»

"Ἐτσι βασιλέψε ἡ εἰρήνη στὴ Γου-
μένισα καὶ οἱ "Ἕλληνες ἀρχίσανε
νὰ παίρνουν θάρρος.

Μὰ οἱ Βούλγαροι δὲν ἡσυχάζαν.
Κοιμιτατζήδες δὲν τολμοῦσαν
τεῖα νὰ φερουνε, ἀλλὰ ἔκαναν εἰ-
ρηνικὲς ὑπιδείξεις σοβαρὲς. Γληψία-
ζε στὸ μεταῦ ἡ γιορτὴ τοῦ Μεθο-
δίου καὶ Κυρίλλου. Οἱ Βούλγαροι
ἀποφάσισαν νὰ τὴν γιορτάσουν με
πομπή, πηγαίνοντας ἐν σώματι
στὴν ὁσολογία. 'Ο Δαούλας τοὺς
παρήγγειλε, νὰ μὴν λειτουργήσουν
ἐκείνην τὴν ἡμέραν, γιατί θά.. δυσα-
ρεστηθῇ. Ἐκεῖνοι ἀποφασίσαν νὰ
τὸν παρακούσουν. Τότε κι' αὐτό,
συλλαμβάνει ἕνα μεγάλο σχέδιο, πού
δεν τὸ εἶπε σὲ κανένα, παρὰ μόνον
σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς προκριτοὺς τοῦ
χωριοῦ, "Ἕλληνα δοκιμα-
σμένον καὶ καλόν.

Ἐμάζευσε λοιπὸν κάμπο-
σα παλληκάρια του, με
πολλὰς χειροβομβίδες τὸ
καθένα καὶ τὰ ἔκρυψε, νύ-
χτα, στὰ γύρω τῆς ἐκκλη-
σίας σπίτια πού ἦσαν ἑλλη-
νικά. Δὲν τοὺς εἶπε τί θὰ
κάνουν, ἀλλὰ τοὺς συνέ-
στησε νὰ κάμουν ὅ,τι θὰ ἔκανε καὶ
αὐτὸς, ὅταν τοὺς σφύριζε ἕνα σφύ-
ριγμα συνθηματικὸ, πού εἶχαν.

Σκοπὸς τῶν ἦταν νὰ ξεπαστρέψῃ
ὅλους τοὺς Βουλγάρους, ὅταν θὰ
πήγαιναν μαζεμένοι στὸ ναό!.. Ξη-
μέρωσε ἡ ἡμέρα οὕτε καμπάνες
ὁμῶς χτύπησαν στὴν ἐκκλησίαν, οὔτε
ψυχὴ φάνηκε στὸ δρόμο. 'Ο Δαούλας
ἐκατάλαβε. 'Ο πρόκριτος φοβούμενος
τὰ ἐπακόλουθα, τοῦ πρόδωσε τὸ σχέ-
διό του. Διέλυσε τὰ παλληκάρια
του τότε καὶ κατέθηκε στὴν πλατεῖαν.
Νὰ ὁ πρόκριτος ὁ "Ἕλληνας, πού
ἔρχοταν γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσῃ.

'Ο Δαούλας δὲν τοῦ μίλησε, τὸν
πλησίασε μονάχα, τοῦ κατέφερε
δυὸ ἡχηροὺς φούσκους στὸ πρόσω-
πο καὶ σιγά-σιγά, ἐτράβηξεν ὅξω
ἀπὸ τὴν πόλι, θαδίζοντας ἀργὰ καὶ
μεγαλόπρεπα, σὰν πικραμένος θα-
σιλῆας. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτῃ δὲν
φάνηκε πειὰ στὴ Γουμένισα οὔτε

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

"Ἡ θροχή πέφτει παγωμένη, θλι-
βερὴ με μιά μονοτονία πού μοιά-
ζει με ἤχους μακρυνούς τυμπάνων
πού θρηνοῦν. Κάτω ἀπὸ τὶς στέγες
μαζεύονται τὰ χελιδόνια. Φουσκώ-
νουν τὸ μαῦρο πτέρωμά των ἄτονα
καὶ κρυωμένα. Κυττάζουν με τὰ μα-
τάκια τους τὸν οὐρανὸ, πού σύννε-
φα κυλιοῦνται μαῦρα καὶ μεγάλα,
τὸν ὀρίζοντα πού σκοτεινιάζει καὶ
ἀναζητοῦν καμμιά χρυσοῦ ἀκτίνα.

Τὸ τερέτισμά τους ἔχει κάτι τὸ
παραπονεμένο καὶ τὸ θλιβερό.

Μὰ ὅλα τάσθυσε ἡ θροχή!

Πόσο μοῦ θυμίζουν τὴ νεότητά
μου!

Νά, ζωντανεῦει ἔμπροστά μου τὸ
παζάρι τῆς Κυριακῆς, ἐκεῖ κοντὰ
στὴν παλαιὰ τὴν ἐκκλησίαν, μέσα
στὴν πλατεῖαν, πού τὴν σκιάζουν
φλαμουριές καὶ τὰ βαρεῖα σπίτια
γύρω-γύρω...

Στὴν ἄκρην ἕνας πτηνοτρόφος
πουλοῦσε πουλάκια κλεισμένα σὲ
κλουβιά. Τί στόνοι καὶ θλιβεροὶ κε-
λαδισμοί! Λυπημένα ὀξυαυλήματα
κοτούφων, γογγυσμοὶ περιστεριῶν,

κανεὶς τὸν εἶδε πειὰ οὔτε ἄκουσε
γιὰ αὐτὸν κανέναν!

"Ἐνα μυστήριο μένει τὸ τέλος
τοῦ ἀκόμα ἐκεῖ πάνω!..

Καὶ κάθε ἕνας περιμένει ἀκόμα,
τώρα ἀπὸ κῆπου νὰ τὸν δρῇ!

Αὕτῃ τὴν ἡμέραν ἡ μοῦ διηγηθῇ-
καν ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, ἀπάνω
στὴ Γουμένισα, ἐνῶ ἔξω βριγε καὶ
τὸ νερὸ κυλοῦσε με ἕναν ἡχὺ ὑπα-
λῶ, σὰν ψυχὴ πού πονεμένη ἔκλει-
γε, μέσα στὴν ἐρημιά καὶ στὸ σκο-
τάδι...

ἔλαφρά λυλῆματα καρδερινῶν κα-
φιλιόματα ὑπολαΐδων.

Καὶ περκαῖα, κάτω ἀπὸ τῆς
ἐκκλησίας τὴν καμάρα, ἕνας γέρος
ρικνός, καμπούρης, ἀδύνατος, ὠχρός,
ἔπαιζε ἕνα βιολὶ με δάκτυλα πού τρέ-
μαν καὶ εἶχεν ἔμπρὸς του ἕνα κλουβί,
στολισμένο με κορδέλλες καὶ γεμάτο
χελιδόνια μαῦρα, καλοντυμένα καὶ
στιλπνά. Πῶς σπάζουν τὰ φτερά τους,
τὰ καυμένα, μέσα κεῖ!...

Μὲ εἴκοσι πέντε λεπτά πού πλή-
ρωνες, εἶχες δικαίωμα νὰ πάρης
ἕνα, καὶ νὰ τ' ἀπολύσης στὸν ἀέρα,
νὰ τοῦ δώσης τὴν ἐλευθερία του.

Πῶς με πείραζε ἡ φωνὴ τοῦ γέ-
ρου!

—Ὅριστε, παλληκάρια καὶ κοπέ-
λες, ὅποιος θέλει νὰ ἰδῇ εὐτυχία,
ὅποιος καὶ ὅποιον θέλει ν' ἀγαπήθῃ,
ὅποιος θέλει νὰ φορέσῃ ἀρραβῶνα,
ἂς ἔρθῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ πορτάκι στὸ
ὠρικό τὸ φυλακισμένο τὸ πουλί, στὸ
πουλάκι τῆς ἀγάπης.

Καὶ ἡ πεντάρες χτυποῦσαν στὸ
δερματένιο σακκουλάκι, τὰ κορίτσια
με ἐλπίδα στὰ ἑσπερά των μάτια,
με τὴν χαρὰν τὴν σὲ τριανταφυλλέ-
νια μάγουλά τους με συγκίνησι στὴν
ἀφελὴ τους τὴν ψυχὴ, πλησίαζαν
σκυδαλισμένα, παραγμένα γονατι-
ζαν γύρω στὸ κλουβί, ἔχωναν τὸ
χέρι τους, ἔπαιρναν ἕνα χελιδόνι,
τοῦ δίναν ἕνα γοργὸ φιλάκι εἰς τὸ
κεφαλάκι του καὶ τὸ ἀφήναν νὰ πε-
τάξῃ.

Καὶ γέλια καὶ κουδουνίσματα, με
ὅλες τὰν πουλιῶν τὶς τρεμουλιαστές
φωνές, με τὸ κλαψάτικο ἄσμα τοῦ
βιολίου, με τὶς προσκλήσεις τοῦ γέ-
ρου, πρὸς τὴν εὐτυχία, με τὴν μεθυ-
σμένη μοσχοβολία τῶν φυλλερῶν.

Μιά μέρα, ἤμουν τότε δεκαεῖ
χρονῶν, κόντευαν νὰ τελειώσω τὸ

σχολεῖο, καὶ κείνην τὴν ἡμέρα τὸ ἔσκασα ἀπὸ τὸ μάθημα. Τράβηξα στὸ παζάρι καὶ νὰ σ' ἔνα σκαλί τῆς ἐκκλησιᾶς μιά γυφτοπούλα μὲ κίτρινο μαντήλι, ἀπὸ κείνες ποὺ πουλοῦν καλάθια καὶ κάτι χονδροκαρεκλάκια γιὰ τὶς κοῦκλες.

Τὰ μαλλιά της ἦταν σὰν νὰ φλογίζονταν ἀπὸ τὸν ἥλιο, πυρρόξανθη, σὰν δάσος κατὰ τὸ φθινόπωρο, ἄσπρη στὸ δερμα, σὰν πέπλος νυφικός. Δὲν φοροῦσε οὔτε παπούτσι, οὔτε κάλτσες. Ἀπάνω στὸ εὐλύγιστο τὸ σῶμα της εἶχε γιὰ ρούχα κάτι φτωχὰ κουρέλλια, τρύπια καὶ φθορμένα.

Τὸ μισανοιγμένο σῶμα της ἔμοιαζε σὰν λουλοῦδι ἀπὸ ἄγριο θάτο, τὰ ἡδυσπαθῆ τὰ μάτια της ἔπαιζαν, ὅπως πιάζει τὶς ἐξαστερες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ νερὸ μέσα στὶς στέρνες. Ταλαντευότανε μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ γέρικου βιολίου, σὰν ἔτοιμη νὰ πηδήσῃ νὰ χορέψῃ. Κότταζε μὲ στενοχωρία καὶ μὲ ζήλεια ἀδυναμίας τὰ εὐτυχισμένα κορίτσια, ποὺ ἀγόραζαν καὶ ἐλευθέρωναν πουλιά, γιὰ ν' ἀνοίξουν ἔτσι καὶ τὴν καλὴ τους τύχη.

Ἐγὼ δὲν ἤμουνα πλούσιος, ἀλλὰ τὴ λυπήθηκα. Ἀδείασα στὰ χέρια της τὸ φτωχὸ πουγγί μου, καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ μοῦ πῇ, οὐτ' ἓνα εὐχαριστῶ, ρίχτηκε σὰν ἀγριοκόριστο, ἀπάνω στὰ ἄλλα τὰ κορίτσια, τὰ παρμέρισε ἀπότομα, ἔφτασε στὸν χειλιδονοπῶλη καὶ τοῦ ἔδωσε μιά χούφτα, ἀπὸ τὶς πεντάρες.

Ἐμειναν ἀκόμα πέντε χελιδόνια μέσα στὸ κλουβί. Ἐκεῖνη τὰ ἐπῆρε ἄλλα, τοὺς χαμογέλασε, τοὺς μίλησε χαϊδευτικά, σὰν νὰ ἦσαν μικρὲς τῆς ἀδελφές σὲ ἔξορία καὶ ταλαιπωρία καὶ τὶς ἔσαναύρισκε, τοὺς ἔλεγε, τοὺς ἔλεγε, τοὺς ἔλεγε λόγια παράξενα, μυστηριώδη, σὲ μιά γλῶσσα ἄγνωστη μὲ συλλαβὲς παρατεταμένες καὶ ἥγους μεταλλικούς καὶ ἔπειτα τὰ ἔ' ἀπελευθέρωσε ἄλλα διὰ μᾶς.

Καὶ ἔγινε τότε εἰς τὸν μεταξένιον, γαλάζιον οὐρανόν, σὰν ἓνα ἀπότομα ξεδίπλωμα μᾶς κορδέλλας μαύρης.

Ὁ βιολιτζῆς ἐφακολοθοῦσε τὸ μαλαωδικὸ τραγοῦδι του μὲ τὴν βραχνή καὶ ψεύτικη φωνή του.

— Ὅποιος θέλει εὐτυχία, ἀγάπη ὅποιος θέλει, ὅποιος ἀρραβῶνα θέλει νὰ φορέσῃ, ἄς ἔρθῃ νὰ ἀνοίξῃ

τὸ πορτάκι, στὸ ὠραῖο τὸ πουλί, εἰς τὸ πουλί τῆς ἀγάπης, στὸ πουλί τὸ τυχερό... Πέντε πεντάρες τὸ ἓνα, πέντε πεντάρες μονάχα!...

Ἀναμμένη, τολμημὴ, μὲ λάμψεις ποὺ φωσφόριζαν μέσα στὶς μαῦρες τῆς τῆς θλεφαρίδες, ἡ γυφτοπούλα γύρισε σ' ἐμὲ καὶ μοῦ ἔκαμε νόημα κρυφὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Μὲ παρέσυρε μέσα στὴ Μητρόπολι, τὴν ἔρημη καὶ ἀχανή.

Καὶ ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ μιά κολῶνα, στὸ ἡδὺ θάθος τοῦ σκοταδιοῦ, ποὺ ἡ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἔσθυναν στὰ χρωματιστὰ τὰ τζάμια, μοῦ ἔδωκε φλογερὰ, ζεστὰ, ρουφηχτά, σιωπηλὰ τὰ χεῖλιά της, καὶ μοῦ ἔσταξε, γιὰ πρώτη φορά, τοῦ φιλοῦ τὴν ἡδονὴ εἰς τὴν ψυχὴ μου...

Ἐπειτα ἀλαφρὴ καὶ λυγερή, σὰν τὸ ἐλάφι, ποὺ ἀκούει γαυγίσματα σκυλιῶν, ἔφυγε καὶ ξαφανίστηκε στὴν πόλιν...

Ἡ θροχὴ πέφτει σκυθρωπά καὶ πένθιμη, σὰν νὰ τρυπῶν τὸν ὀρίζοντα μὲ μεγάλες θελονιές... ἡ ὠραῖες ἡμέρες ἐτελείωσαν, τὰ ρόδα ξεφυλλίζονται, τὰ χελιδόνια φεύγουν...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο ΜΟΓΚΟΛΦΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ ΤΟΥ

Ὅταν ὁ Μογκολφιέρους ἐπρόκειτο γιὰ πρώτη φορά, ν' ἀνεβᾶσιν τὸ ἀερόστατό του, ἔδειλινε ν' ἀνεβῇ ὁ ἱδιος.

Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα στοὺς κήπους τῆς Μουέτ, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1783. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τότε, Λουδοβίκος ὁ Ἰδὸς ἐπρότεινε στὸν Μογκολφιέρους νὰ βάλουν ἀπάνω, δύο καταδίκους γιὰ δοκιμὴ.

Μόλις τὸ ἀκούσε αὐτὸ ὁ εὐπατρίδης Πιλιὰτρ-ντὲ-Ροζιέ, ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν δολιχία αὐτὴ καὶ φώναξε στὸν βασιλέα.

— Ὅχι, δὲν εἶνε σωστό, ἐγκληματῆς καὶ κακοῦργοι νὰ λάβουν τὴν τιμὴ νὰ ἀνεβῶν πρώτοι στοὺς αἰθέρες.

Κ' ἀνέβηκεν αὐτὸς μὲ τὸν μαρκήσιο Δαρλάν.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΨΑΡΙΑ

(Ὁ Χαϊτόδους)

Ἡ φύσις μιά ἡμέρα πῆρε ὅλες τὶς πολυτίμες πέτρες καὶ μ' αὐτὲς ἐστόλισε τὸν χαϊτόδου, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ στολίδι τῶν ἀνιτολικῶν θαλάσσιων. Τὸ περιβλήμα του ἀποτελεῖ θώρακα ποὺ λάμπει ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ διαμάντια. Στους τροπικούς δὲν ὑπάρχει μήτε πουλί, μήτε λουλοῦδι, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ παρὰβληθῇ στὴν ὠμορφιά μὲ τὸν μικρὸ αὐτὸ Ἀπόλλωνα τῶν ὠκεανῶν.

Ἀπάνω στὰ κύματα εἶνε φλόγα, κάτω ἀπ' τὸ νερὸ λουλοῦδι. Τὸ ρούχο του εἶνε λευκὸ σὰν τὸν ἄργυρο καὶ γεμάτο μὲ λεπτότατα καὶ πλουσιώτατα χρώματα ποὺ τοῦ δίνει ὁ ἔξοχος αὐτὸς καλλιτέχνης: ὁ ἥλιος ἔχει παραμυθένια λάμψη ποὺ θαμπώνει τὸ βλέμμα, ποὺ καταπλήσσει τὴν φαντασία καὶ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναπαραστήσῃ αὐτὴν ἢ πέννα. Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ρούχο ταιριάζει τέλεια στὸν χαϊτόδου, γιὰτὶ πράγματι δὲν ὑπάρχει σῶμα πιὸ λιγερὸ, πιὸ χαριτωμένο ἀπὸ τὸ δικό του. Νοιώθοντας κι' αὐτὸς τὴν καλλονὴν του, δὲν τὴν κρύβει καὶ γι' αὐτὸ κολυμπᾷ σὰ φωτεινὴ βολίδα ἀπάνω στὰ κύματα ἢ στὶς ἀκρογιαλιές ποὺ τὶς χτυποῦν ἡ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου.

Σὲ κάθε κίνησιν ποὺ τὴν κάνει μ' ἐξαιρετικὴ εὐκολία καὶ χάρι παίρνει καὶ καινούργιο χρῶμα, ἓνα χρῶμα ὀνειρώδες καὶ πότε φαίνεται σὰν σάπφειρος καὶ πότε σὰν ἀμέθυστος, πότε σὰν τοπάζι, πότε σὰν σμαράγδι, πότε σὰν μαργαριτάρι, καὶ πότε σὰν διαμάντι. Καμμιά φορά οἱ χαϊτόδους συγκεντρώνονται στὸ κοίλωμα κυνενὸς θράχου. Τότε ἀποτελοῦν συλλογὴ πολυτίμων λίθων, σὰν νὰ εἶχε κρυμμένα ἡ θάλασσα μέσ' στὴν κρυφὴ αὐτὴ κουφάλια τῆς ὄλα τὰ δια-

μάντια τοῦ στέμματος τῆς. Ὁ ὠραῖος χαϊτόδους εὐχαριστεῖται στὶς ἀκρογιαλιές κι' ἀπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ὅταν εἶνε ἀκόμα ἡμέρα καὶ λάμπει ὁ ἥλιος περιδιαβάει, παίζει, χαριεντίζεται. Τὴν ὥρα αὐτὴ πρέπει νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς καὶ νὰ θαυμάσῃ!

Ἄν ὁ χαϊτόδους ἦταν μόνο ὠραῖος, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτόν. Τὰ προτερήματα ὁ μὲν αὐτοῦ εἶνε ἀνώτερα τῆς ὠμορφίας του, περιεργότερα ἀπὸ τὸ ποικιλόστικτο περιβλήμα του. Ἄν τὸ περιβλήμα του θαμπῶνῃ ἢ εὐφύια τοῦ μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ μᾶς ἐκπλήττει.

Τὸ στόμα τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ψαριοῦ μακραίνει σὰν σωλήνα ἐκτάκτου λεπτότητος καὶ θαυμασίου κατασκευῆς. Τὸ στόμα αὐτοῦ εἶνε μαζὶ ἀντλία καὶ πυροβόλο. Ὅταν ὁ χαϊτόδους ἰδῇ τὴν λεία του, μιά κίτρινὴ ἢ γαλάζια μυῖνα τῶν τροπικῶν νὰ κάβεται ἀπάνω στὰ θαλάσσια φυτὰ, πλησιάζει κολυμπώντας μὲ βραδύτητα. Ἄμα φθάσῃ σὲ ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ ποδῶν ἀπὸ τὴν λεία τοῦ στέκεται, διευθύνει τὸν αὐλόν του, καὶ ρίπτει μιά σταγόνα νεροῦ ἀπὸ τὸ σωληνώδες στόμα του. Ἡ ὕδατις αὕτη σφαῖρα δὲν ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ τῆς καὶ ἡ μυῖνα πέφτει παρὰζαλισμένη στὸ κύμα. Σὲ λίγο φθάνει ὁ χαϊτόδους παίρνει τὸ ἀσφυκτικὸν θῦμά του καὶ τὸ καταπίνει μὲ τὴν ἴδια λεπτότητα, μὲ τὴν ὁποία οἱ τροχίλοι ἀπομυζοῦν ἐν ἄνθος ἢ πίνουσι μιά σταγόνα δρόσου.

Κάποτε ἡ λάμψις τοῦ περιβλήματος τοῦ προδίδει τὴν παρουσίαν του καὶ ἡ μυῖνα πετάει. Ὁ χαϊτόδους

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΕΡΛΕΚ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Το βράδυ έπεφτε στο δάσος του Αϊτόν. Ορθιος μπρός στην πόρτα του πανδοχείου του, ο Πέτρος Ροστέρι εξέταζε το δρόμο. Αυτή την εποχή οι ταξιδιώτες ήταν σπάνιοι. Ο Πέτρος Ροστέρι μίπηκε πάλι στο σπίτι.

Από κοίτη τώρα ο Πέτρος Ροστέρι ώνειρευότανε να έκπατριστη στην Αμερική, κι' έφερνε παράδειγμα τον αδερφό του τον Αντώνη, που είχε φύγει πού δεκάξη χρονών κι' είχε κάνει, καθώς έλεγαν, μια άρκετα καλή περιουσία στο Μεξικό. Η γυναίκα του πάλι ή Σέππα δε μπορούσε ούτε να το συλλογιστή καν αυτό.

Επί τέλους, αν είχε αλήθεια ότι ο Αντώνης έκανε εκατομμύρια, τότε γιατί δε σου στέλνει και σένα, τούλεγε.

Η νύχτα είχε άπλωθη έξω άπτόμα. Μιά άστραπή ξέσκισε τον ουρανό. Η Σέππα στυροκοπήθηκε με

την παρακολουθεί κολυμβώντας διατηρών μόνον την άκρη του ρύγχους του εκτός του νερού. Αίφνης σταματά προσεκτικός, ακίνητος. Τα ώραια του χρώματα αλλάζουν, ή λάμψη του σβύνει. Βλέπει τη μυίγα που έχει καθήσει άπάνω σε άλλο φυτό. Ρίχνει το ύγρο έναντίον της. Η μυίγα πέφτει, πέθανε.

Το καταπληκτικό αυτό κυνήγι προκαλεί την κατάπληξη των φυσιοδιδών οι όποιοι ποτέ δεν είδαν τον χαιτόδοντα ν' άστοχη στο στόχο του.

Η γυναίκες της Κίνας και της Ιάβας άρέσκονται ν' ανατρέφουν χαιτόδοντας μέσα σε άγγελια από πορσελάνη, όχι για την όμορφη του ψαριού αλλά κυρίως για το έκτακτο θέαμα της σκοποβολής. Μέσ στο άγγελιο στο όποιο τοποθετείται γίνεται άληθινός άγών. Ρίχνουν μια

φόβο.

— Η μπόρα είχε σίγουρη, παρατήρησε ο ξενοδόχος.

Για να δώση κουράγιο στον έαυτά της ή Σέππα άναψε τη λάμπα κι' έριξε ξύλα στη φωτιά. Ο κρότος ένός κεραυνού την κόλλησε ολότρεμη στον τοίχο.

Η μπόρα είχε άρχισει, μα ήταν ακόμη μακρινή.

Εκείνη τη στιγμή ένα ξερό χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

— Ποιος είναι; ρώτησε ή Σέππα.

— Ένας ταξιδιώτης άποπλανημένος που ζητάει φιλοξενία.

Ο Πέτρος Ροστέρι, τράβηξε το σύρτη και είπε στον ξένο.

— Έμπα.

Ο άγνωστος πέρασε το κατώφλι. Είδε τη φωτιά και πλησίασε άμέσως θγάζοντας την κουκούλα του μανδύα του. Ήταν ένας άντρας ώριμος με τετράγωνο πρόσωπο. Μιά καλοθρεμμένη γενειάδα κατέβαινε ως το στή-

μιζα δεμένη στην άκρη μιας κλωστής κι' ο σκοπευτής πάντοτε έτοιμος ρίχνεται άπάνω της, και πάντοτε έπακολουθεί ο θάνατος του θύματος. Κάποτε όμως πέντε ξε χαιτόδοντες ρίχνονται συγχρόνως στο ίδιο θύμα. Το έντομο πέφτει και έπακολουθεί άγών, ποιος να γίνη κύριος αυτού. Τέτοιο είναι το ψάρι αυτό της Απω Ανατολής, ο ωραιότερος ίππότης και ο έπιδειώτερος σκοπευτής της θαλάσσης.

Υπάρχουν αίμοχαρη ζωα που παίζουν με τη λεία τους κι' άλλα που καταξοσχίζουν ζωντανά τα θύματά τους. Ο χαιτόδους πλένει το θύμά του, σαν να φοβάται μήπως κανένας κόκκος σκόνης θρωμίση το ύραίο του ρούχο, που ύπερτερεί στην λάμψη τα μαργαριτάρια και τα διαμάντια.

θος του.

— Είστε ξένος; τον ρώτησε ή Σέππα δινοντάς του μια καρέκλα.

— Ξένος.. χωρίς να είμαι.

— Πρέπει χωρίς άλλο κάποια άνάγκη να σας κάνη να ριψοκινδυνεύετε με τέτοιον καιρό στα μονοπάτια του βουνού;

— Βέβαια..

Ήταν φανερό πως ο ξένος δεν ήταν διατεθειμένος να ίκανοποιήση την περιέργεια των ξενοδόχων. Είχε τραβηχτή σχεδόν ως μέσα στο τζάκι και με τα μάτια μισόκλειστα φαινόταν ν' απολαμβάνη τη γλυκύτητα αυτής της άσσεως μέσα στη μπόρα.

Ο Πέτρος τον κυττούσε μ' ένα βλέμμα άνήμικτο άπο έκπληξι, και συσπίασα. Η Σέππα το'χε ψιθυρίσει στ' αυτή:

— Σιγουρέψου τουλάχιστον αν έχη να πληρώση.

Όσο σιγά κι' αν μίλησε ή μέγαιρα, ο ξένος άρπαξε τα λόγια της. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια κι' είπε:

— Φαντάζομαι ότι μ' αυτά μπορεί να πληρώση κανείς καλύτερα από βασιλιά το φαί του.

Ο Πέτρος Ροστέρι ύποκλήθηκε ως το πάτωμα:

— Τι θέλετε να σας έτοιμάσουμε ; ρώτησε.

— Ό,τι δήποτε, είπε ο ξένος. Πρό πάντων θέλω να κοιμηθώ.

— Άκους, είπε ο Ροστέρι στη γυναίκα του, ο κύριος ταξιδιώτης θα κοιμηθί έδω.

Εκείνη άναψε ένα κερί κι' άνέθηκε μια ξεχαρβαλωμένη σκάλα. Ο Πέτρος καθήσε όχι μακριά από τον ξένο και δικαιολογιότανε:

— Ξέρετε, έλεγε, δεν είναι πολύ άνετα έδω... το σπίτι είναι παλιό... κι' έπειτα λίγος κόσμος μας έρχεται. Ό-στόσο, το κρεβάτι είναι καλό...

Αυτό μονάχα μ' ενδιαφέρει, άπήντησε ο ξένος.

Ούτε μια λέξη παραπάνω δε μόρε σε ν' άποσπάση άπ' αυτό το διαβο-

λάθρωπο.

Κάθε τόσο του έρριχνε κι' ένα βλέμμα έρευνητικό και άπληστο ξεροντας πως ή τσέπες του έκλειναν ένα σημαντικό ποσό. Σιγά σιγά ή ιδέα να πάρη αύτ' το πια από τον νόμιμο κύριο του, άρχισε να ετευλίγεται στο μυαλό του Ροστέρι.

Α! τόσα χρόνια τώρα ζούσε τρισαθλια άπάνω... αυτά τα βουνά.

Κύριε.. σας περιμένουν πουθενά ρώτησε τον ξένο.

— Έμένα;.. όχι..

— Έχετε βέβαια οικογένεια;..

— Ε.. δεν ξέρω καλά.. θα δούμε, είπε.

Κι' ένα παράδοξο χαμόγελο άφησε να φανή στα χείλη του.

Στο τραπέζι έδειξε περισσότερη διάθεσι διηγήθηκε μάλιστα μερικά άνέκδοτα, άκουσε τις φλυαρίες του Ροστέρι και της γυναίκας του κι' έπειτα ζήτησε ένα κερί.

Η Σέππα προηγήθηκε στη σκάλα, του άνοιξε την πόρτα και του έδειξε το δωμάτιό του.

— Καλή νύχτα κυρία, είπε ξερά ο ξένος.

Όταν ή Σέππα ξαναγύρισε στη σάλα είδε τον Πέτρο που με τα μάτια τεράστια άνοιγμένα την έκύτταζε. Ο ένας είχε καταλάβει τον άλλο. Δεν είπαν ούτε μια λέξη. Ο Πέτρος είχε καθήσει στη θέση που καθόταν πρό όλίγου ο ταξιδιώτης. Η Σέππα, στον πάγκο, κοντά στη σκάλα, άφογκραζόταν.

Εμειναν έτσι κάμποσο χωρίς να μιλούν, έπειτα πρώτη ή Σέππα διέκοψε τη σιωπή.

— Κοιμάται, είπε.

— Είσαι βεβαία;

— Άκου πως ροχαλίζει.

Ο Πέτρος άνοιξε τότε το συρτάρι του τραπέζιου, έβγαλε ένα μαχαίρι και δακίμασε την κόψη του στο δάκτυλό του.

— Μια μαχαίριά στην καρδιά.. εί-πε, θ' αφήσω έπειτα το μαχαίρι στη πληγή και θα του χώσω μια πετσέτα

στο λαμό για να εμποδίσω την αί-
μορραγία... έπειτα θα μεταφέρουμε
τον άνθρωπό μας ως το ξεροπήγαδο.
Θα τον σκεπάσουμε με χώμα και με
πέτρες κι' έτσι ούτε ο διάβολος δε
θα μπορέσει να τον βρή.

Η Σέππα άναψε μιά μικρή λάμπα
του πετρελαίου, κατέβασε το φυτίλι
και τράθηξε για τη σκάλα.

Το πρόσωπο της Σέππας είχε πά-
ρει μιά έκφραση διαβολική. Ο Πέ-
τρος, γλωμός με τὰ μάτια πεταγμέ-
να, κρατούσε ως τόσο τὸ μαχαίρι
του με σταθερό χέρι.

Δὲν είχαν παρὰ νὰ σπρώξουν τὴν
πόρτα. Ο ἄντρας μπήκε πρῶτος, περ
πατώντας στὰ τέσσερα, μετὸ μαχαί-
ρι στὰ δόντια. Ἡ γυναίκα τὸν ἀκο-
λουθοῦσε, προσπαθώντας νὰ σκεπά-
σῃ τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς λάμπας μετὸ
τὸ χέρι τῆς.

Τὸ πάτωμα— συνένοχος τους—
δὲν ἔτριξε οὔτε μιά φορά. Ο Πέ-
τρος ἀνωρθώθηκε καὶ σήκωσε τὸ
χέρι...

Ἐκείνη τῇ στιγμή ὁ ξένος πέταξε
με ὀρμή τὰ σκεπάσματά του καὶ τέν-
τωσε τὸ πιστόλι του μπρὸς στὴ μυ-
τη τοῦ Πέτρου ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ
τὸν χτυπήσῃ.

— Ψηλά τὰ χέρια! οὐρλιαξε.
Παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο ὁ Ρο-
στέρι ὑπάκουσε.

— Καὶ σύ, παληογυναίκα, σήκωσε
τὸ φυτίλι τῆς λάμπας γιὰ νὰ μπο-
ρέσουμε νὰ δοῦμε.

Ἡ Σέππα, πελιδνή, ὑπάκουσε κι'
αὐτή. Ὁ ἄγνωστος γέλασε περιφρο-
νητικά:

— "Ε, λοιπόν, θέλατε νὰ με δολο-
φονήσετε;... Ἡ ἐρωτήσείς σας, οἱ τρό-
ποι σας μοῦ τὸ εἶπαν ἀπὸ πρὶν αὐτό.
Βλέπω ὅτι δὲν εἴσθε ξεσκολισμένοι α
αὐτὴ τὴν τέχνη... Ἐμπρὸς, μπορεῖ νὰ
κατεβάσῃς τὰ χέρια σου τώρα, κύ-
ριε ξενοδόχε· στάσου μόνο λίγο μα-
κριὰ μου... ἐκεῖ... στὸν τοῖχο... κα-
λά.

Σώπασε μιά στιγμή, ἀνάπνευσε
δυνατὰ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ποῖος εἶμαι, τώρα θὰ σὰς τὸ
πῶ... Πέτρο, κύττα με καλά! Δὲ μ' ἀ-
ναγνωρίζεις;... Εἶν' τὰ γένειά μου...
κι' ἔπειτα... εἶνε τόσοσ καὶρός ποὺ
δὲν ἔχουμε δωθῇ... Δὲν ἤσουν αὐτὸν
ἀντρας ὅταν με συνώδεψες ἕνα θρά-
δυ ὡς τὸ λιμάνι γιὰ νὰ πάρω τὸ θα-

πόρι... Θυμάσαι, τώρα,

— Ἀντώνη!

— Ναί, ἐγώ εἶμαι. Δὲ φανταζέμου-
να ποτὲ νὰ βρῶ στὴ θέσι αὐτοῦ τοῦ
ἀδελφοῦ ἕνα δολοφόνο... ἕνα ληστή...

— Ἀκου, Ἀντώνη... νὰ σοῦ ἐξη-
γηθῶ...

— Τίποτε... "Ε, τί θὰ γινόταν ἐδῶ,
ἀν ἔχοντας ἐμπιστοσύνη, ἀποκοιμιώ-
μουν;

Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβάτιοῦ
καὶ στέναξε:

— Νάρχεται κανεὶς ἀπὸ τόσο μα-
κριὰ γιὰ νὰ θλέπῃ αὐτά...

— Ἀντώνη... μιά στιγμή τρέλ-
λας... Ἀν ἤξερες...

— Στὴν ἡλικία σου, μετὴν τι-
μιότητα, μετὴν θέλησι καὶ μετὸ θάρ-
ρος δὲν πρέπει κανεὶς νὰ θρίσκειται
στὰ χάλια τὰ δικά σου. Εἶχα ἄσκη-
μες πληροφορίες γιὰ λόγου σου.

Δὲν ἔχεις φήμη τίμιου ἀνθρώπου, ἀ-
ληθινοῦ Κορσικανοῦ... Ὡστόσο, θέ-
λησα νὰ θεβαιωθῶ, μόνος μου. Βε-
βαιώθηκα. "Ο, τι κι' ἂν κάνης τώρα

δὲ θὰ μπορέσης νὰ με μαλακώσης.
"Αθλίε! οὔτε τὸ κατῆκον τῆς φιλο-
ξενίας δὲν σεβάστηκες! Τίποτα δὲν
εἶνε ἱερὸ γιὰ σένα! Ξαναγύρισα στὴν
πατρίδα γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα
μέρος τῆς περιουσίας μου· τώρα ὁ-
μως δὲ θὰ πάρῃς οὔτε τσεντέζιμο.

Οἱ Ροστέρι συντριμμένοι, εἶχαν γυ-
νατίσει κι' ἔτειναν τὰ χέρια τους, μὰ
ὁ Ἀντώνης Ροστέρι τοὺς ἔσπρωξε.

— Τώρα, εἶπε, δὲ μένει παρὰ νὰ
πληρώσῃ ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης
τὸ φαί του.

Πέταξε τὸ πορτοφόλι του στὸ τρα-
πέζι.

— Ὅριστε! Ἀντίο!

Καὶ παρ' ὅλες τὶς ἱκεσίες τοῦ ξε-
νοδόχου, παρ' ὅλα τὰ δάκρυα τῆς
γυναίκας του, ξαναπῆρε, μετὴν μπό-
ρα, τὸν κατήφορο ποὺ ἔφερνε στὴ
πολιτεία...

ZAN NTE KERAE

ΛΟΓΙΚΗ ΑΓΓΡΙΩΝ

— Ἀπάνθρωπε, εἶπε κάποτε ἕνας
πολιτισμένος ἄνθρωπος σ' ἕναν ἄ-
γριο, τρῶς τὸν πατέρα σου ὅταν
γεράσῃ!

— Ἀχάριστε, ἀπάντησε ὁ ἄγριος,
ἀφήνεις τὸν ἰδικό σου καὶ τὸν τρῶνε
τὰ σκουλήκια!

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΦΩΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ζέστες, κουνούπια, θόρυβος, τὸν
ἔκαμαν τὸν Λουδοβίκο νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὴν κάμαρά του, καὶ νὰ τρέξῃ ἔξω,
ζητώντας, δρασιά, ἡσυχία, ἔμπνευσι.
Ἐμπρὸς στοῦ τραπέζι του, τὰ χεῖρά
γραφα του, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὰ
τελειώσῃ. Ἡ πέννα του, δὲν ἔτρεχε
πειὰ, ἀπάνω στοῦ χαρτί. Ἐσθυσε καὶ
αὐτὸς τὸ φῶς καὶ στενοχωρημένος
κοτέθηκε ἱκαὶ τὰ τέσσαρα πατώμα-
τα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε καὶ θρέ-
θηκε στὸ δρόμο.

Ἐρημος ὁ δρόμος. Κίνησι καμμία.
Ἐνα ζυθοπωλεῖο ἀπέναντι, ἀδειανό,
ἔμενε σὰν νυσταγμένο, με θαμπά,
κατεβασμένα φῶτα. Κάθησε σ' ἕνα
τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

— Τί ἀηδὴς βρῆκαί!

Τὸ ποτήρι μετὴν μύρρα, ποὺ τοῦ
ἔφερε ἕνα γκαρσόνι, με ἀνασκουμπω-
μένα τὰ μανίκια, βρωμοῦσε ξυνίλες,
ἐμύριζε αὐγὸ.

Ζέστη καὶ ἐκεῖ καὶ ὅταν σηκωνό-
τανε καμμία τνοή ἀέρος, ἦτανε καὶ
αὐτὴ ζέστη, σὰν πνοὴ ἀρρώστου.

Τώρα μετανοοῦσε γιατί δὲν κάθη-
σε στὸ σπῖτι του. Καὶ σιγὰ σιγὰ τοῦ
ἦρθε ἡ συναισθησι τῆς καταστάσεως
του καὶ ἕνα βάρος λυπηρὸ, τοῦ πῆρε
τὸ στήθος. Καὶ εἶδε τὸν ἑαυτό του
χωρὶς χαρὰ, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς
μέλλον, με ἕνα σκληρὸ καὶ ἀχάριτο
ἐπάγγελμα.

Καὶ τί ἐπάγγελμα! Νὰ πουλᾷς ρί-
ματα καὶ ἐπίθετα.

Καὶ ἦτανε τριάντα ὀχτῶ ἐτῶν σω-
στά.

Τὸ πρῶτ ποὺ ἐυριζότανε, εἶδε μετὴν
ρίγος, ποὺ τὸν ἀγγίξε ὡς τὴν καρ-
διά, νὰ φυτρῶνουν στοὺς κροτά-
φους του, τὰ πρῶτα ἀσπρολούλουδα

τῶν γερατειῶν. Χαμέ·α νειάτα! Καὶ
περίλυπος, μετὰ μάτια γεμάτα ἀπὸ
δάκρυα θυμήθηκε μιά ἀπὸ τὶς πιὸ
ἀπαισίες, τὶς τελευταῖες τοῦ τὶς νύ-
χτες τὴν παραμονὴ μίας μονομαχίας,
ἱκοντὰ σὲ μιὰν ἐρωμένη του τυχαία,
τὴν ὁποία δὲν θέλησε, νὰ ξυπνήσῃ
πρὸ πρῶτ καὶ νὰ φιλήσῃ σὰν ἔφευγε
γιὰ νὰ χτυπηθῇ.

Τόσο αἰσθανότανε ὅτι ἡ γυναίκα
αὐτὴ, τοῦ ἦταν ξένη.

Πουθενά, τίποτε, δὲν τοῦ θέρμαι-
νε, τὴν κρύα καὶ μοναχικὴ ζωὴ ἢ
ζέστη τῆς ἀγάπης, τοῦ φίλτρου, τῆς
στοργῆς ἢ θαλπωρῆς.

Βυθισμένος στὶς πένθιμες αὐτὲς
σκέψεις, ὁ Λουδοβίκος, σήκωσε τὸ
ποτήρι του νὰ πῇ τὴ μύρρα, ὅταν εἶ-
δε μπρὸς του καὶ ἀπὸ πάνω του, ἕνα
παράθυρο με φῶς. Ἦτο τὸ μόνο πα-
ράθυρο ποὺ ἦταν φωτισμένο ἀπὸ ὁ-
λα τὰ ἐκεῖ τριγύρω σπῖτια.

— Ποῖος νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα;
σκέφτηκε.

Καὶ αἰσθάνθηκε τὴν στιγμή ἐκείνη
τὴ λύπη, τὴν ἀπομόνωση, τὴν ἐγκα-
τάλειψι ἐκείνη, ποὺ αἰσθάνονται ὅλοι,
ὅσους ἡ ἀηδία ἢ ἡ θλίψις, ἐδιώξαν
πολλὰς φορές ἀπὸ τὸ σπῖτι τους, ὅ-
ταν βλέπουν ἢ αἰσθάνονται ἄλλους
εὐτυχέστερους νὰ κατοικοῦν εὐδαί-
μονες σὲ τέτοια φωτισμένα δωμά-
τια...

— Ποῖος νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα!
Ποῖος ἀγρυπνεῖ τόσο ἀργά; Κάποιος
βιοπαλαιστής ὅπως αὐτός, κάποιος
συγγραφέας, ἴσως, ἢ κάποιος ποιη-
τής. Θυμήθηκε ὅτι συχνὰ βλέπει νὰ
θαλῇ ἀπὸ τὸ σπῖτι αὐτό, ἕνας νέος
ἄχρὸς κακοντυμένος, ποὺ βαστάει πᾶν
τὰ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλῃ του, ἕνα

βιβλίο. Αυτός θά εἶνε! Αυτό τὸ παιδί πού θά κερδίξη τὸ ψωμί του, δίνοντας μαθήματα τὴν ἡμέρα καὶ ἀφιερώνει τίς ὥρες τῆς νύχτας του στὴν τέχνη καὶ τὴν ποίησι. Εἶνε φτωχός, φτωχότατος, ἀλλὰ ἀγνός σάν ἱκρίνος. Διατηρεῖ ἀμόλυντο τὸ θησαυρὸ τῆς νεότητος καὶ τῶν ὀνείρων, καὶ ὅταν παρὰ τὰ φτωχὰ του ρούχα, τὸν κυττάξῃ προπετῶς καμμιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, αὐτὸς κατεβάζει ντροπαλὰ τὰ μάτια του, σάν καμμιὰ παρθένος τὰ βυθία τῶν ματίων, μὲ τὰ βελουδὲ για βλέφαρα, σκεπτόμενος καμμιὰ Βεατρίκη ἢ !ουλιέττα!...

Χωρὶς ἄλλο θὰ διψῇ γιὰ δόξα, ἀλλὰ ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀποχτήσῃ μὲ κάποιο ἀριστοῦργημα, μέσα στοῦ ὁποῖο νὰ χύσῃ ὅλη τὴν εὐκρίνεια τῆς ζωῆς του.

Σέβεται τὴν πείνα του, ὅπως ὁ ἱππότης τὸ σπαθί του.

Θὰ προτιμῇ νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, παρὰ νὰ γείνῃ βαστάζος τῶν γραμμῶν καὶ νὰ σκορπίξῃ ἀποταίγαρα, μέσα στὰ δημόσια γραφεῖα, γενόμενος δημόσιος υπάλληλος. Δὲν θὰ πρόφτασε βέβαια νὰ γνωρίσῃ τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ σὲ τί χρησιμεύει ἡ ζωὴ στοὺς ποιητάς, παρὰ γιὰ νὰ τοὺς μαραινῇ καὶ νὰ τοὺς ἀπογοητεύῃ καὶ νὰ σκοτώνῃ τίς χεῖμαίρες τους;

Ἴσως νὰ γράφῃ τώρα τοὺς πρώτους στίχους του, τὸ θεῖο ἄρωμα τῆς νεότητός του, ἐκεῖνο πὺ μόνον μιὰ φορὰ κάνει κανεὶς στὴ ζωὴ του!

Δημιουργεῖ τὸ μαγικὸ παρόδειο, ἔστιν Παρόδειος ὑπέρροχο, ὅπου τὰ πουλιά ἔχουν ἄρωμα καὶ τὰ ἀνθὶ ἔχουν φτερά, ὅπου ἡ γυναῖκα εἶνε ἀγνὴ καὶ γλυκιεὴ ὅπως τὰ ἄστρα, ὅπου μόνον αἰσθήματα καὶ ὄνειρα ὑπάρχουν.

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα;

Ἐρασταί; Ναι, Ἐρασταί, γιὰ τοὺς ὁποίους τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ἀμοιβαῖον καὶ ἀνεξάντλητό τους πόθον, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν κυττάζουν μακρότερα ἀπὸ τίς ἀγκαλιασμένες τίς σκιές τους, πὺ περπατοῦν μπρὸς τους, κάτω ἀπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης...

Ἀλλὰ ἂν εἶνε ἔραστοί, γιὰ νὰ ἀγρυπνοῦν; Γιὰ νὰ τὸ φῶς, αὐτὴ τὴν ὥρα!

Συνήθως οἱ ἔραστοί, κοιμοῦνται νωρίς καὶ ξυπνοῦν ἄργα.

Ἴσως ἐκεῖνος, νὰ λείπῃ καὶ αὐτὴ τὸν περιμένει. Ποῦ νὰ εἶνε; Μήπως πῆγε στοὺς φτωχοὺς του γονεῖς πὺ ἴσως ν' ἀσθενοῦν;

Μόνον τῆς, τώρα τὸν συλλογίζεται πὺ πολὺ καὶ πὺ θαθεῖα.

Θὰ γράφῃ τ' ὄνομά του στὸ τραπεζομάντηλο, μὲ τοῦ μαχαίριου τὴν ἄκρη, πολλὰς φορές, τόσες πολλὰς φορές.

Θ' ἀναλογίζεται πόσο χαριτωμένα περπατεῖ, πόσο μιλεῖ γλυκά, πόσο φιλεῖ ζεστὰ, μὲ πόση δύναμι ἀγκυλιάζει... Καὶ κάτ' ἐκεῖνος τὸ εὐφρόσυνον θὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς...

Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ πέσῃ, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, κουρασμένη ἀπὸ συλλογισμοὺς πανευτυχίας καὶ θὰ κοιμηθῇ γλυκά.

Ἴσως καὶ νὰ κοιμηθῇ καὶ λησμονήσῃ νὰ σβύσῃ καὶ τὸ φῶς. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ, σιγὰ-σιγὰ, ἀθόρυβα, μὲ τὴν χάρα, θὰ τὴν πιάσῃ ἀπ' ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς, τὸν γλυκὸ, τὸν ἀλαφρὸ, ἔστι ὕπνος ἀνθους... Θὰ καύσῃ κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς θὰ τὴν κυττάξῃ, θὰ τὴν κυττάξῃ πολλὴν ὥρα. Τὸ

αὐτὴ, ἐνστικτῶς, θὰ μαντέψῃ τὴν παρουσίαν του ἐκεῖ καὶ θὰ ἀνοίξῃ τότε γεμάτος ἀπὸ ἔρωτα, τὴν ἀγκαλιά του θὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, θὰ τὴν σφίξῃ, θὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό του, στὸν μοσχοβολημένο κόρφο τῆς...

— Ποιὸς νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα;

Ἴσως ἓνα καλὸ νοικοκυριό, μετὰ μικρὰ παιδιά του; Ἐνα φθινόπωρον μὲ καλοὺς καρπούς; Τὶ καλλίτερον ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὴν ἡσυχίαν, τὴν εἰρηνική, τὴν καρτερική, τὴν συζύγων, πὺ ὁ Λουδοβίκος συναντᾷ κάθε Κυριακὴ, νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησίαν; Ἡ μαμὰ ξανθὴ, σάν ταλαιπωρημένη, μ' ἓνα τσιτάκι φθινό, νὰ κρατᾷ τὸ μικρότερον παιδάκι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἓνα ψαρό-κεφάλι ὑπαλλήλου—περήφανος γιὰ τὸ κρατᾷ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ μεγαλύτερον παιδί, μὲ τὴν στολὴ τοῦ μα-

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

Ἦτανε τρεῖς ναῦτες σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα, κοντὰ στὸ Μαρανχάο τῆς Βραζιλιανῆς ἀκτῆς. Τρεῖς ἄνθρωποι χαμένοι μέσ' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους χαμένοι ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια τοῦ κόσμου. Λεγόντουσαν γιὰ εὐκολία «Μπίλ», «Τζίμ» καὶ «Σάμ». Μὰ αὐτὰ ἦταν ὀνόματα πὺ τὰ εἶχαν ἔρῃ μόνον τους, πὺ τὰ εἶχαν κατασκευάσει. Ποιὸ ἦταν τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῶν δυὸ ἄλλων κανέναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ἔξερε. Δὲν ἔξερε ἀπολύτως τίποτε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο κι' οὐτε καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ μάθῃ.

Ἐν' ἀνέλπιστο εὐρημα ἐκείνη τὴν ἡμέρα τοὺς ἐβγαλε ἡ τύχη μπροστὰ τους: ἓνα θαρὲλ μὲ ρυθμὶ πὺ τὸ ξέρασε ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά. Πανηγύρισαν τὸ γεγονὸς ὅπως ἔπρεπε. Ὁ Μπίλ ἦταν χοντρός μὲ πλατειοὺς ὤμους, μ' ἓνα πρόσωπο γελαστὸ καὶ κτηνώδες συγχρόνως, πὺ σοῦ θυμίζε τὰ κινέζικα εἰδῶλα.

θητοῦ τοῦ Γυμνασίου.

Ἴσως αὐτοὶ νὰ κάθωνται ἐκεῖ ἀπάνω! Ὁ μισθὸς δὲν φτάνει νὰ ζήσουν καλά. Θὰ τρῶνε ὅ,τι περισσεύει ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐνῶ ὁ μαθητὴς διαβάξῃ καὶ τὸ μικρὸ κοιμηθῇ στὸν καναπέ.

Καὶ ὥς, παρ' ὅλες τίς στενοχώριες τοὺς καὶ τίς ἀθλιότητες, εἶνε ἡσυχία καὶ εὐτυχία. Τρῶνε τὸ φτωχὸ κρασὶ τους, μὲ τὴν ἀγάπη τους, τὴν εἰρήνη τους καὶ τὴν ἀρετὴ, τριγύρω.

Ἀ, πόσο ἀξίζει ἡ σπιτίσια αὐτὴ ἀγάπη καὶ γαλήνη!...

Ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Χοντρές στάλες βροχῆς, σκάζαν εἰς τὸ πεζοδρόμιο. Κι' ἔρχεται πὺ μεγάλῃ μπόρᾳ... Πρέπει ὁ Λουδοβίκος νὰ γυρίσῃ σπῖτι του. Ἄν καὶ ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, ἡ θυρωρὸς κάθεται ἀκόμα ἀγρυπνῇ καὶ μπαλῶνει μιὰ κάλτσα. Ἐπὶ τέλους θὰ μάθῃ, ποιὸς ἀγρυπνεῖ ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ φωτεινὸ πα-

Ἦταν ἓνας μεγάλος διάβολος, μὲ μύτη γερακιοῦ, μισὸ πειρατῆς, μισὸ ἄγριος. Ὁ Σιάμ πάλι, μελεγχολικός καὶ σκεπτικός, διακρινόταν, γιὰ τὸ ἀπίστευτο μακρὸς τῆς μύτης του.

Ἀξάφνα μὲς' ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τῆς καλύβας φάνηκαν πέρα, πολὺ μακριὰ, ἀπάνω στὰ γαλάζια νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ λευκὰ πανιά ἐνὸς πλοίου.

— Θάλεγε κανεὶς πὺς εἶνε ἡ «Μάμπλ Ζόν», εἶπε ὁ Μπίλ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ πλοῖο. Τὶ λὲς καὶ σὺ, Σάμ;

— Ναι καὶ ὅχι, ἀπήντησε ὁ Σάμ ζυγίζοντας τὰ λόγια του.

— Θάλεγε κανεὶς πὺς εἶν' αὐτὴ, εἶπε κι' ὁ Τζίμ, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε. Δὲν ξέρεῖ κανεὶς.

Ἐπικολοῦθησε σιωπὴ. Ἦσαν ἔπειτα μιὰ γουλιὰ ρούμι.

— Ὑπάρχουν πολλὰ μυστήρια στὴ

ράθυρο, τόσο ἄργα τὴ νύχτα! — Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Παγώνα, ποιὸς κάθεται ἐκεῖ ἀπάνω καὶ ἔχει ἀκόμα φῶς στὴν κάμαρα; ἔρωτά τὴ θυρωρὸ.

— Ἀχ, κύρ Λουδοβίκε, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη, τώρα κανέναν πειὰ δὲν κάθεται. Ἐκαθόταν ἓνας γέρος ἱκανομοῖρης, πὺ χρωστοῦσε δύο ἐνοίκια. Ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν τοῦ τὰ ζητοῦσε γιὰ τὸν λυπώτανε... Σὲ λίγες μέρες θάμταινε εἰς τὸ πτωχοκομεῖο. Ἀξάφνα ἀπόψε πέθανε...

Τότε ἡ κυρία πὺ κάθεται στὸ ἐπάνω, ἔδωσε ἓνα σάβανο νὰ τὸν τυλίξουν, καὶ ἐπειδὴ ὁ κακομοῖρης δὲν εἶχε κανέναν στὸν κόσμον, νὰ τοῦ ἀνάψῃ ἓνα κερί, τοῦβαλα ἐγὼ ἓνα, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τώρα πὺ ὅλοι οἱ νοικιάτορες γύρισαν, θὰ κλείσω τὴν πόρτα καὶ θ' ἀνεβῶ νὰ κάμω μιὰ παρακλήσι γιὰ τὴν ψυχὴ του....

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

θάλασσα... είπε ξεαφνα ο Μπίλ.

— Δέν είμαστε και μείς μυστήρια της θαλάσσης; άρθρωσε ο Σάμ.

— Ναι, ζαναπε ο Μπίλ με περισσότερη έμφαση: Ίδεν έχω ακούσει όμως ποτέ μου τίποτε πού να ζυγώνει έστω κι' από μακριά εκείνο πού είδα με τ' μάτια μου όταν ήμουν με τη «Μάμπλ Ζόν».

Οι δυο άλλοι πού κυτταζόντουσαν μισόκλεισαν τ' μάτι.

— «Α! διαμαρτυρήθηκε ο Μπίλ, αυτό πού σ'ας λέω είν' αληθινό και μ'ην κοροϊδεύετε.

— Καλά, θέβια, έκανε ο Τζίμ. Τό πιστεύουμε. Πές μας τι είδες.

Και ο Μπίλ, αφήνοντας να έκδηλωθ' η ευχαρίστησι πού του έδινε αυτή η ένιςχυσι άρχισε:

— Λοιπόν, είπε, συνέθηκε πρώτα τούτο: δέν είμαστε ακόμα τότε κάτω από τόν όρίζοντα του Λά Γκάιρα, όταν ανακαλύφθηκε ότι ένας άπ' τ' πλήρωμα είχε χαθ'η. Βρέθηκε η μλούζα του, ή φανέλλα του, τ' σακκιδίό του, μ'α ή ναύτης πουθενά. Καπνός! Πώς είχε χαθ'η; Μυστήριο. Μου φαίνεται πώς λεγόταν... Ξέχασα πώς λεγόταν.

Τραβούσαμε για τ'ό Ρίο. Τήν πρώτη νύχτα καταμεσις στο πέλγος, γίνηκε ένα πράγμα αλλόκοτο. Ο μάγερς του πλοίου είχε ένα γουρούνι. Αυτό τ'ό γουρούνι ήταν δεμένο από τ'ό πισινό του πόδι σ' ένα χαλκά της γέφυρας. Μόλις είχε σημάνει δυόμισι ή ώρα μετά τ'α μεσάνυχτα όταν ένα ούρλιασμα άντήχησε. Έγώ, μόλις τ'ό άκουσα, είπα:

«Αυτό είνε κραυγή γουρουινού.» Και, σ' αλήθεια, όταν τ'ό πλήρωμα ανέθηκε στο κυτάστρωμα, τ'ό γουρούνι είχε εξαφανιστ'η. Απόδειξι ότι είχα δίκηρ.

Τι είχε γίνε; Έψαξαν παντού. Άπάνω, κάτω, στην κουζίνα, στο άμπάρι.

— Αναποδργύρισαν όλο τ'ό φορτίο. Πουθενά γουρούνι.

— Κάποιος θ'α τ'ό έφαγε! είπε ο Σάμ ειρωνικά.

— Θ'α τ'ό έφαγε ωμό; άντέτεινε

ο Μπίλ δυσारेστημένος.

«Ως εκείνη τη στιγμή ο Τζίμ ήθελε τόσο να γελάση ώστε μετά βίας έπνιγε τ'α γέλια του. Μόλις μπορούσε κι' άνάπνεε. Ο Σάμ κοινούσε τ'ό κεφάλι του.

— Τέλος, συνέχισε ο Μπίλ, ήρθε κ' ή άλλη νύχτα. Δέν έβλεπε κανείς άπ' τ'ό σκοτάδι τήν άκρη της μύτης του. «Ημουν στο τιμόνι, όταν ξεαφνα συνέθηκε ένα πράγμα άνήκουστο. Αναρωτιώμουν μήπως όνειρεύομαι. Εμεινα καρφωμένος στα πόδια μου, ασάλευτος από τόν τρόπο πού με είχε πιάσει.

— Τι είδες; ρώτησε ο Τζίμ.

— Δυό μάτια, είπε ο Μπίλ. Δυό μάτια πράσινα! Με κυττούσαν καρφωμένα άπάνω μου. Δέν έσάλευα βιόλου. Κ' εκείνα τ'ό ίδιο, έμεναν ασάλευτα μέσ' στο σκοτάδι. «Εμεινα έτσι ίσαμε μιάμιση ώρα. Στο τέλος, τι έκανα; Άρπαξα ένα παλούκι και τ'ό πέταξα κατ' ευθείαν πρ'ος τ'ό μέρος πού ήταν τ'α πράσινα μάτια. Μ'α άκριβ'ως τη στιγμή πού σήκωνα τ'ό χέρι τ'α μάτια έσβυσαν, χάθηκαν μονομιάς και τ'ό παλούκι μου πήγε και βρήκε τόν πρώτο πλοίαρχο πού έβγαине εκείνη τη στιγμή από τήν καμπίνα του.

— Ποιός τ'ό πέταξε αυτό; ρώτησε μόλις με είδε.

» Στην άρχή του είπα πώς δέν είξερα τίποτε. Με έπειτα πού μίλησα για τ'α δυό πράσινα μάτια πού είδα μέσα στο σκοτάδι. Τότε αυτός άρχισε να θλαστημάη, κ' έβαλε και μ' έδεσαν με τ'α σίδερα, αφήνοντάς με με ψωμί και με νερό δυό μέρες, μέσα σ'ε μιά άκάθαρτη και σκοτεινή τρύπα κατ' άπ' τη γέφυρα.

»Τη δεύτερη νύχτα άκουσα θήματα μέσα στη φυλακή μου. Κάποιος περπατούσε μέσα, άθόρυβα, προσπαθώντας επίτηδες να μ'ην κ'άνη κρότο. Μ'α δέν ήμουν θέβαιος, μπορεί να γελιόμουν κ' έτσι άποκοιμήθηκα.

«Όταν εξύπνησα κάποιος καθόταν άπάνω στο στήθος μου...

— Τι λέει αυτός; ρώτησε ο Τζίμ,

ένδιαφερόμενος άξαφνα.

— Τι λέω; Έγώ; Λέω ότι κάποιος ήταν καθισμένος στο στήθος μου. Ναι, δ'ε γελιόμουν. Σκέφτηκα και είπα μέσα μου: Ν' άνοιξω τ'α μάτια μου.

»Τ' αυτιά μου άκούνε πολύ καλά. Δέν άκουγα έντούτοις τίποτε, έκτός από τήν άναπνοή αυτού πού ήταν καθισμένος στο στήθος μου. Στο τέλος δέν κρατήθηκα πειά. Έπρεπε να μάθω. Μισάνοιξα τ'ό μάτι μου και κύτταξα.

»Γύρω μου ήταν πιό σκοτεινά από φούρνο. Δέν είδα παρ'α δυό μάτια, τ'α δυό πράσινα μάτια πού είχα δει στο τιμόνι. «Ελαμ'αν μέσ' στο σκοτάδι σ'α φανάρια πράσινα και με κυττούσαν από κοντά, καταπρόσωπο.

— Κ' έπειτα; είπε ο Τζίμ. Κ' έπειτα;

— Κ' έπειτα, άπάντησε ο Μπίλ, μούγκρισα σ'α θώϊδι. Στοιχηματίζω ότι τ'α καράβια πού ήταν σαράντα μίλια μακριά από μ'ας άκουσαν τ'ό μούγκρισμά μου.

»Μόλις έβγαλα τήν πρώτη κραυγή εκείνος πού καθόταν στο στήθος μου έφυγε τ'α πράσινα μάτια έσβυσαν σαν τη φωτιά. Σημειώστε τούτο έδω: εκείνος πού καθόταν στο στήθος μου έφυγε χωρίς να σηκωθ'η, χωρίς να πηδ'ηξη, χωρίς να γλυστρήσ'η πάνω από τ'ό σώμα μου. Έξαφανίστηκε. Κ' όλα αυτά, σημειώστε τ'ό καλά, ύστερ' από τήν ιστορία τ'ου χαμένου γουρουινού, τ'ό εξαφανισμένου ναύτη, τ'ων πράσινων ματιών τ'ου τιμονιού. Τ'α ξανασκέφτηκα όλ' αυτά κ' εξακολουθ'ησα να μούγκρίζω όσο μπορούσα πιό δυνατά. Τ'ό πλήρωμα δέν άργησε να φτάση ως τη φυλακή μου. Μ'α, φυσικά, με τήν πρώτη κραυγή μου, είχε εξαφανιστ'η ό άγνωνστος. Γι' αυτό δέν εύρηκαν κανένα. Με πήγαν στόν πλοίαρχο στόν όποιο διηγήθηκα όλη τήν ιστορία από τήν άρχή. Μ'α τ'ους έβρετε αυτούς τ'ους κοραβακούρηδες με τ'ό τετράγωνο κεφάλι. Δέν μπορείς να τ'ους κάνης να παραδεχτούν ένα πράγμα... «Όσοόσο διάταξε και μ' έβγαλαν έξω από τη φυλακή. Μ'α βγαίνοντας στο κατάστρωμα είδα τ'ό πλήρωμα συγκεντρωμένο και τόν πλοίαρχο να ρωτάη: «Ποιός τ'ό έκανε αυτό; Πές τε μου άμέσως τήν αλήθεια; Τήν αλήθεια!»

»Νόμισα πώς ήθελε να μάθ'η ποιός ήταν καθισμένος άπάνω μου τήν ώρα πού ικοιμώμουν, μ'α, δέν άργησα να καταλάβω ότι επρόκειτο γι' άλλο ζήτημα. Όλο τ'ό πλήρωμα ήταν εκεί, με τ'ό στόμα άνοιχτό. Ξημέρωνε δέν είχε φωτίσει ακόμα μ'α μπορούσε κανείς να ξεχωρίζη τ'ους άνδρες πού κύτταζαν ό ένας τόν άλλο, μ'η καταλαβαίνοντας τίποτε. Στο τέλος, ένας είπε: «Τι εγινε;» Ο πλοίαρχος στράφηκε και από τη σκάλα τ'ου ύποστέγου φώναξε: «Κύριε Μάκ Φέρσον, θέλετε ν' άνέβετε;» Ήταν τ'ό βνομα ενός δευτέρου πλοίαρχου. Άνέβηκε. «Όταν τόν είδα λίγο έλειψε να γελάσω. Στεκόταν όρθιος, ασάλευτος, με ύφος αδιάφορο, σ'α να μ'ην ήξερε ότι από τ'ό πανταλόνι του έλειπε ένα πόδι, όλοτελα ξεσκισμένο.

— Ποιός τ'ό έκανε αυτό; είπε ό πλοίαρχος δείχνοντας με τ'ό δάχτυλό του τ'ό πόδι τ'ου δευτέρου. Σιγά σιγά μαθεύτηκε όλ' ή ύπόθεσι: ό δεύτερος περπατούσε στη γέφυρα, όταν έσκούντα'ε σ' ένα σώμα ξαπλωμένο κάτω. Άμέσως τ'ό ένα πόδι τ'ου πανταλονιού του ξεσκίστηκε, κ' ό ένοχος εξαφανίστηκε άν και τόν άναζήτησαν παντού, χωρίς να τόν βρούν πουθενά.

Ούτε και κανένας ήξερε τίποτε. «Ετσι πέρασε κι' αυτό τ'ό έπεισόδιο. Εκείνη τήν ήμέρα πλύνανε και τ' άσπρόρρουχα τ'ό εξαφανισμένου ναύτη για να τ'α μοιράσουμε μετεξύ μας και τ'α θάλαμε να στεγνώσουν στην πρύμνη.

»Κατά τις δυόμισι τη νύχτα καθ'ώς περπατούσα τυχαία στο κατάστρωμα είδα κάτι πού με κάρφωσε στη θέσι μου. Τ'ό πουκάμισο τ'ου χαμένου ναύτη περπατούσε άπάνω σ' τις σανίδες. Και προχωρούσε έτσι μόνο του, χωρίς να τ'ό σπρώχνη κανείς. Προχωρούσε κατ' ευθείαν πρ'ος έμένα με μικρά θήματα, έν'ω εγώ γεμάτος τρόμο έκανα πίσω, κυττάζοντας το. «Άξαφνα ό Μάκ Φέρσον, εκείνος πού είχε χάσει τ'ό πόδι τ'ου πανταλονιού του, παρουσιάστηκε. Είδε τ'ό πουκάμισο πού περπατούσε. Τόν είδα να κτρινίζ'η σαν πεθαμένος, μ'α και να προχωρή πρ'ος τ'ό πουκάμισο με προφύλαξι. «Όταν τ'ό έφτασε κι' άκριβ'ως τη στιγμή πού έσκυβε από πάνω του, είδα τ'ό πουκάμισο να μαζεύεται και όταν έβαλε τ'α

χέρια του για να το αγγίξει, εκεί νο θρέθηκε σωριασμένο • καταγής, χωρίς να έχη τίποτε μέσα.

«Τό πήραμε και τό πετάξαμε στη θάλασσα, μαζί με τ' άλλα ασπρόρουχα του χαμένου ναύτη.

«Από τότε χίλιες δυό ιστορίες άρχισαν να κυκλοφορούν στο πλήρωμα που δέν είχε πειά καμιά διάθεση να μείνη σ' αυτό τό καράβι. Ήρθε τέλος ή νύχτα που την άλλη μέρα θά πιάναμε στη Μπάχια. Ή εκείνο που έγινε αυτή τη νύχτα ήταν τό σπουδαιότερο απ' όλα.

«Τό καράβι μας προχωρούσε με μιά θραδύτητα άνεξήγητη. Ο άνεμος ήταν πρίμος, μά τό καράβι δέν προχωρούσε. Θά ήταν δυόμιση ώρα, ίσως τρεις, δέν ξέρω. Νύχτα μαύρη. Ο ούρανός γεμάτος σύννεφα. Θάλασσα ήσυχη. Ήξαφνα ένας τρομερός ήχος από την πρύμνη ξύπνησε όλο τό πλήρωμα, ένας ήχος που ποτέ δέν είχε άκούσει άνθρωπος ως την ήμέρα εκείνη στη γή. Πήδησαν όλοι κάτω απ' τις κοκέτες.

«Αυτός ό ήχος δέν ήταν ούτε ούρλιασμα, ούτε επίκλησι, ούτε θρήνος. Ήταν ένα είδος κραυγής πόνου, μιά κραυγή σπαραχτική, μά όχι σαν κ' εκείνη που μπορεί ν' άκούση κανείς να βγαίνει από τό λαρυγγί ενός ανθρώπου. Μιά κραυγή φριχτή, υπεράνθρωπη.

«Η κραυγή άκούστηκε δυό φορές, διαπεραστική, πυρατεταμένη. Τη δεύτερη φορά άκούστηκε και ή φωνή ενός ανθρώπου που ούρλιαζε. Σχεδόν άμέσως τά πανιά μαζέφτηκαν, τό καράβι έκανε μιά βόλτα κι άρχισε να χορεύη σά να είχε χάσει τό μπουσουλά του.

«Νομίσανε ότι τό τέλος της «Μάμπλ Ζόν» είχε φτάσει. Τό πλήρωμα ώρμησε προς την πρύμνη κι έκει, κοντά στο έγκαταλειμμένο τιμόνι, είδαμε τό σώμα του Σάντυ Σμιθ που ήταν την ώρα εκείνη τιμονιέρης. Ήταν άγνωριστός, λευκός και πράσινος. Έζούσε όμως άκόμα, του έρριξαν νερό και συήλθε. Άρχισε να χτυπιέται και να φωνάζη. Ήταν τόσο τρομαγμένος ώστε δέ μπόρεσε να έξηγήση στον καπετάνιο τι είχε συμβή. Τό περισσότερο κακό που είχε πάθει ήταν από τό φόβο του.

«Τέλος κατωρθώσαμε να μάθουμε

ότι ενώ ό Σάντυ Σμιθ, ήταν στη σκοπιά του στο τιμόνι, έχοντας τό νούτου να συγκρατή τη «Μάμπλ Ζόν» στον ίσο βρόμο, έξαφνα έκανε ένα βήμα πίσω γιατί είχε άκουμπήσει τό πόδι του σ' ένα πράγμα μαλακό, σ' ένα πράγμα, σαν τό χέρι ενός ανθρώπου. Και πριν άντιληφθώ τι συμβαίνει ή φρικιαστική εκείνη κραυγή έέσκισε πόν άέρα. Σχεδόν συγχρόνως κάτι γαντζώθηκε άπάνω του σά να ήθελε να τόν τουμπάρη. Ήπειτα δέ θυμάται να τίποτε πειά. Τό περίεργο όμως είναι ότι ένα μέρος του πανταλονιού του ήταν ξεσκισμένο, όπως τό πόδι του πανταλονιού του ύποπλοιάρχου.

Έδώ ό Μπίλ στάθηκε, ήπιε μπόλι κο ρακί και με τό στόμα γεμάτο κύτταξε τούς συντρόφους του.

— Και πώς τελείωσε αυτό; ρώτησε ό Τζίμ.

— «Όσο γι' αυτό δέν ξέρω, καλοί μου φίλοι. Την άλλη μέρα, σαν φτάσαμε στη Μπάχια και έβγήκα έξω, κάτι μ' έμπόδισε να ξαναγυρίσω στη «Μάμπλ Ζόν». Μπορείτε να με πιστέψετε άν σας πω ότι στενοχωρήθηκα πολύ γι' αυτό. Τίποτε στον κόσμο δέ θά μπορούσε να με κρατήσει για να γυρίσω στο πλοίο και να δώ τί άπέγινε. Μά κάτι γίνηκε και δέ μπόρεσα να φύγω. Όστόσο τό μυστήριο της «Μάμπλ Ζόν» είναι ή πιο περίεργη ναυτική ιστορία.

Μιά μακρυνή σιωπή έπακολούθησε. Τέλος ό Σάμ άρχισε να μιλά.

— Μπορεί, είπε, να γίνονται θαύματα στη θάλασσα, μ' αυτό δέν είναι θαύμα. Ξέρω τό μυστικό του μυστηρίου αυτού. Στη στιγμή άκριβώς που τελειώνει ή ιστορία σου, μπαρκαρίζα έγώ στη «Μάμπλ Ζόν» στη Μπάχια!... Καθώς είχαμε άνοιξει μα κρυά από τη Μπάχια βρήκαμε άπάνω στο κατάστρωμα ένα μικρό άγριόγατο. Ήταν αυτός που είχε κλέψει τό γουρουνί και που έδειχνε πά μεγάλα πράσινα μάτια του στο σκοτάδι, αυτός είχε κοιμηθώ άπάνω σου, αυτός είχε φορέσει τό πουκάμισο του χαμένου ναύτη κι' αυτός έέσκισε τα παντελόνια. Και την κραυγή που σάς έκανε να φοβήθητε τόσο, την άκουσα έγώ ό ίδιος την ήμέρα που τόν πλήγωσα από άπροσεξία μ' ένα μυτερό ξύλο... Λυσσασμένος που έβλεπε τό μυ-

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

(Ή Άρθρο του φίλου του Μωρέας, Γάλλου διανοουμένου, Μαρσέλ Κουλόν, ό οποίος παρέμεινε κοντά στην κλίνη του ποιητού μέχρι του θανάτου του).

12 Μαρτίου 1910

Γύρω απ' τό κρεβάτι του Μωρέας στο νοσοκομείο είναι μαζεμένοι όλοι οί φίλοι του.

Ο Μωρέας, παρ' όλη την εξάντλησί του μιλεί μαζί τους, με διαύγεια πνεύματος:

— Μόνον ή νεότης πρέπει να ζή, τούς έλεγε. Όταν περνάη κανείς τά είκοσιπέντε πρέπει να πεθαινη...

Τότε τόν ρώτησε κάποιος:

— Πρέπει να πεθαινη κανείς σαν τελειώσει ή νεότης κι' όταν άκόμη πρόκειται να γραφή ένα έργο σαν τις «Στροφές»;

— Αυτό είναι ένας λόγος. Ο κάθε άνθρωπος έχει τό λόγο του. Έτσι ζή ό κόσμος.

— Μά σεβαστέ μου μαίτρ, ό λόγος της ζωής σας δέν έτελείωσε άκόμα. Η τραγωδία σας «Ο Φιλοκτήτης»;

— Ού, έγκατελείφθη δέν είναι πρώ-

στήριο του να διαφωτίζεται, ό Μπίλ έρώτησε:

— «Ολ' αυτά καλά, μά πώς εξηγείς την εξαφάνισι του ναύτη;

Πώς χάθηκε; Και πώς ένας άγριόγατος μπορεί να γυρίξη μοναχός του σ' ένα πλοίο;

— Αυτό δέν τό ξέρω, είπε ό Σάμ. Τότε ήρθε ή σειρά του Τζίμ.

— Ο χαμένος ναύτης; είπε με μιά φριχτή γκριμάτσα. Ήμουν έγώ!

— Έσύ;

— Ναί. Βγαίνοντας από λιμάνι του Λά Πκάιρα, έπεσα στη θάλασσα, ά-

τη φορά που συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα.

— Όστόσο δέ μπορεί πειά να γραψετε:

«Πρέπει να μοιάζω

Με τόν πιο έγκαταλειμμένο!»

Οί φίλοι σας, βλέπετε, ιδέ σας έγκατέλειψαν. Μονάχα οί γιατροί καθώς φαίνεται νομίζουν ότι δέχετε πολλές επισκέψεις; φοβούνται πως σας κουράζουν.

— Αυτοί να σωπαίνουν, άφου δέν μπορούν να κάνουν τίποτε. Αν ήξεραν τόσο καλά τό έπάγγελμά τους, όσο έγώ ξέρω τό έπάγγελμα των στίχων, θά είχα γίνει καλά. Πάντως αυτές ή επισκέψεις με κάνουν ν' αναβάλλω τό ταξίδι μου. Δέ με κουράζουν διόλου, μακραίνουν μόνο τό τέλος. Ο θάνατος χρειάζεται μεγάλη ύπομονή.

16 Μαρτίου

Ο ποιητής πέρασε νύχτα άσχημη. Τό πρωί ή κατάστασί του ήταν ή ίδια. Μά ή χαρά που μπόρεσε να κάνει τη διαθήκη του τόν εγαλθάνιζε. Μετά την αναχώρησι του συμβολαιογράφου,

φήνοντας τό σάκκο μου στο καράβι. Κι' ό άγριόγατος που βρήκατε ήταν δικός μου. Ήταν ήμερος κι' είμαστε πολύ φίλοι έγώ και κείνος. Όταν εμπάρκαρα στο πλοίο, τόν εκρυσά σέ μιά βάρκα. Μά μόλις σηκώθηκε ή άγκυρα, θυμήθηκα ότι είχα σπουδαίους λόγους να βγώ έξω και θύτηξα από τό κατάστρωμα...

Ήπειτα από την αποκάλυψι αυτή, οί τρεις ναύτες έμειναν βουβόι κυτίζοντας τό πέλαγος.

ΑΛΑΝ ΛΕ ΜΑΥ

φου και των μαρτύρων, μās είπε:

— Τώρα είνε πολύ καλά. Είνε ή καλλίτερη στιγμή για να πεθάνω. Είνε ή καλλίτερη ευκαιρία. Θα μου γίνει ή όμορφη κηδεία. Θα πουνε ωραίους λόγους. Θα δήτε. Θα δήτε... Θα χουμε λουλούδια, μά να είνε άνθο-δέσμες, όχι στεφάνους, συχαίνονται τους στεφάνους. Δεν μιλω, έννοείται, για τους μετάλλινους στεφάνους. Μετά την καύσι μου, στη δύσι του ήλιου, θα πάτε με θάρκα στο Σηκουάνα καί θα ρίξετε καθενας σας μια χούφτα της τέφρας μου στο νερό.

17 Μαρτίου, μεσημέρι

Θέλετε να μου πείτε τίποτε; με ρώτησε.

— Δε μπορώ να σας μιλήσω, γιατί δεν κάνει να μιλάτε.

— "Ω, φίλε μου, μιλάτε. Το ξέρω αυτό. Μόνο οι γιατροί της πεντάρας απαγορεύουν στους ανθρώπους να μιλούν. — Δε μπορώ να σας μιλήσω παρά για το έργο σας και σεις δε θέλετε να σας μιλω για αυτό.

— "Ω! το έργο μου, το ξέρω, θα μιλήσετε γι' αυτό στους άλλους...

... Η άρρώστεια μου, εξακολούθησε είνε μια μανία του "Απόλλωνος" κ' οι γιατροί την κυτάζουν σά να μπορούσαν να την βρουν μέσα στους κώδικες των.

Είνε μι' άρρώστεια ιερή: όπως έχω γράψει στον «Αίαντα»:

Κακό που ήρθε απ' τους θεούς σύντριψε την ψυχή του.

... "Αχ, αν μπορούσα; ... Είνε τρομερό, δε μπορώ...

Θάρρη ίσως στην πού θα μπόρσω να σηκωθώ κ' θα πέσω από το παράθυρο:

18 Μαρτίου

Μιά ή ώρα. Αποκοιμήθηκε. Έχει γείρει έλαφρά στο δεξι πλευρό, ή άναπνοή του είνε κανονική, το στόμα του μισάνοιχτο, οι κρόταφοί του και το μέτωπο έχουν μια μελανόδα.

"Αεφνη άφύπνισι:

— Τι ώρα είνε:

— Μιάμιση.

— "Ω! λά! λά! ένόμιζα πώς ήταν το πρωί. Μιάμιση!

Τι κακό! γρήγορα φωνάχτε τους νοσοκόμους...

Ξαναποκοιμάται μετά πέντε λεπτά, άκούγοντας ή ήματι έξω, ρωτάει:

— Ποιος είνε;

— Κανείς;

— Κύττα! λέει έπιταχτικά.

— Είνε μια νοσοκόμα.

— "Ισως θα την έστειλαν ν' άντικαταστήση τους ανθρώπους που με περιποιούνται.

Πρέπει να κοιμηθούν κι αυτοί.

Νομίζοντας πως άποκοιμήθηκε πήγα και στάθηκα στο παράθυρο:

— Τα καινούργια βλαστάρια σκάσανε στις καστανιές; με ρωτάει...

Τέσσερες ή ώρα γύρω του είνε ο

Βαλέτ, ο ντε Ριέ, ο Ρουβεϋρ, κ' εγώ. Λέει στον ντε Ριέ που του φέρνει ρόδα:

Τα ρόδα τούτα ως ρίζουμε μέσ' στο κρασί (αυτό,

Μέσ' στο καλό αυτό κρασί ως ρίζουμε όλο (ρόδα...

... Σεις που είστε από την Προηγία, εξακολουθεί, και θα πάτε σε λίγο εκεί, να πιήτε εις ύγειαν μου ένα ποτήρι κρασί του Σατανέφ. (Είρω νικά). Εις ύγειαν μου!

Στην δική σας. Στην ύγεια το

Ζάν Μορεάς

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΣΤΡΑΤΙ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΛΤΟΥΣ

Η ζωή του μπάρμπα Ντίμι και των δικών δεν ήταν παρά σαν μια αιχλαδιά μεταμορφωμένη σ' έλευθερία. "Ο,τι θγαζανε από τη δουλειά τους το κατάντιν τα αιώνια χρέη στον κτηματία και στο δημόσιο: σ' εκείνους πήγαινε το διαλεχτό σιτάρι, το καλλίτερο άραποσίτι, το γάλα της αγελάδας, τ' αυγά κ' ή κόττες. Για το μπάρμπα Ντίμι και τους δικούς του άπόμεινε ή νερόσουπα, τα φασόλια, και μια μαμαλίγκα (1) έλεειν ή.

Αυτή ή ζωή έκανε τους ανθρώπους κακούς. Ο μπάρμπα Ντίμι χτυπούσε τη γυναίκα του που, απ' το φόβο της, πήγαινε και κρυβότανε στους γειτόνους. Η παραμικρή άφορμή του έφτανε γι' αυτό. Είχε άργήσει ή γυναίκα του ν' άνάψη τη

φωτιά. Την άρχιζε στις κλωτσιές με τις μπότες του και με το πρόσωπο μπροστά, την έριχνε στις στάχτες του τζακιού. Τότε ή γρηά μάνα του θύμωνε, έπαιρνε την κοβιλίτζα κ' έδινε στον γυιό της μ' αυτή κάμποσες που αυτός τις έτρωγε γελώντας!

— Μπεκρή!... "Όσο ήσουν έρωτευμένος μαζί της είχες μια γλώσσα έναν πηχί για να την κάνης γυναίκα σου και τώρα που την πήρες την έχεις σά σκύλλα.

"Επειτα έστειλε το μικρό "Αντριά νά φωνάξη από του γείτονα την δαρμένη που σήκωνε τη φούστα της κλαίγοντας κ' έδειχνε στην πεθερά της τα μελανιασμένα απ' το ξύλο μεριά της.

— Δε φανταζόμουν ποτέ ότι ο Ντίμι μου θα με χτυπούσε έτσι! Έλεγε με λυγμούς.

(*) Είδος ψαμιού του Ρουμάνου χωριάτη.

μαίτρ σας του Μιστράλ!

30 Μαρτίου

Πηγαινέω ως το κρεβάτι του.

Τα μάγουλά του είνε φουσκωμένα όπως κ' ή μύτη του. Το μέτωπό του μελανιασμένο σαν το στόμα του που είνε άνοιχτό, που έσώπασε ύστερ' από ένα λούζγκα. "Α νατινάζεται ολόκληρος δυό ή τρείς φορές.

Σάν την τροχυλία του πηγαδιού που άντηχεί σ' ένα ύπόγειο πολύ βαθύ, έφτασε ως τα αυτιά μου ή παληά χάλκινη φωνή του.

Ο Σουλβαίν (1) ορκίζεται ότι είνε για τελευταία φορά τις λέξεις: «Σουλβαίν, Σουλβαίν». Η γυναίκα του Σουλβαίν κλαίει, κ' έμένα τα δάκρυα είνε έτοιμα να τρέξουν.

(1) Σουλβαίν, διάσημος ήθοποιός που είχε έρθει μαζί με το Μωρεάς στην Ελλάδα.

Ο ρόγχος άρχίζει.

10 1)2. Ο νοσοκόμος έφυγε καθώς κ' ή γιατρός.

Ο ρόγχος εξακολουθεί.

Το φως της λάμπας πέφτει άπάνω στην όψη του τη νικημένη, που άπλώνεται ο θάνατος.

Ο νοσοκόμος μās λέει:

— Χτές κατά τις έντεκα — ο κύριος μου είπε: «"Αν ζήσω και γεράσω, δε θα σ' αφήσω να δουλεύης πειά».

— "Επειτα είπε, έπρόσθεσε κάποιος άλλος: Θέλω να πάω στην πατρίδα μου, σ' αυτή την κοιλάδα... ποιά είνε αυτή ή κοιλάδα; "Επειτα δεν είπε τίποτε πειά, άρχισε να φωνάζη ίσαμε μια ώρα κ' ήρθε έτσι ο λήθαργος...

Φτωχέ Ζάν!

ΜΑΡΣΕΛ ΚΟΥΛΟΝ

— Τί θέλεις, κόρη μου;... "Ήξερες καλά πώς είμαστε φτωχοί άνθρωποι. Δεν έπρεπε να τὸν πάρης. Η φτώχεια κι' ὁ ἔρωτας δὲν κάνουν ποτε καλὸ νοικοκυριό...

"Αν κι' ἔδωδηντα χρόνων ἡ καλὴ γρηά ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ ν' ἀνακουφίξη τὴ φτώχεια πού εἶχε ἀφήσει γιὰ κληρονομιά στὰ παιδιά της. Κ' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ κατανίεται πειὰ στὶς θωρειές δουλειές τῶν ἀγρῶν, εἶχε ἀναλάβει ὅλες τὶς φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ: κουζίνα, ἔνοια γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ τὰ μωρά, μπουγάδες. Μὰ ἤθελε ἀκόμα νὰ μαζεύη πεντάρες γιὰ τὰ «ψυχικά» της γι' αὐτὸ ὅλες τὶς ἐλεύτερες στιγμές της, ὅλη της τὴν ἀνάπαυσι, τὶς χρησιμοποιοῦσε συνάζοντας τὰ σταχὰ ποῦ πεφταν ἀπὸ τοὺς θεριστὲς, μαζεύοντας τὶς τοῦφες τῶν μαλλιῶν πού τὰ πρόβατα ἀφῆναν μὲς στὰ γαϊδουράγκαθα καὶ ξεριζώνοντας τὶς ἀσφάκες πού φυτρῶνουν κοντὰ στὶς γοῦδες. Τὴ φώναζαν ἀκόμα γιὰ νὰ τριβῇ τ' ἀρρωστὰ παιδιά καὶ νὰ τὰ ἑορκίξη. Τὸ θράδι, καθὼς καθόντουσαν νὰ φάν ὅλοι μαζί, θεωρῶντας τὸν ἑαυτὸ της γιὰ στόμα ἄχρηστο, δὲν ἀγγίξε οὔτε τὸ γάλα, οὔτε τ' αὐγά, ὅταν θρискόντουσαν ἀπ' αὐτὰ τὸ τραπέζι, καὶ περιωριζότανε σὲ λίγη σοῦπα καὶ σ' αὐτὸ τὸν πράσινο ζοχὸ μὲ τὸ ξεῖδι— πού τὰ βιβλία τῶν πολιτισμένων λένε πὼς εἶνε «μιά ἔξοχη τροφή γιὰ τοὺς χοίρους καὶ τοὺς λαγούς».

Δυὸ φορές τὴ βδομάδα, γερμένη ἀπὸ τὸ θάρος τῆς κοιλίτζας της, ἡ γρηά διέτρεχε τὰ πέντε χιλιόμετρα πού χώριζαν τὴν καλύβα τοῦ γυιοῦ της ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τῆς Μπραϊλας γύριζε μὲ τριάντα πεντάρες κομποδεμένες σὲ μαντῆλι της. Μὰ μ' αὐτὲς τὶς πεντάρες ἔκανε θαύματα, γιὰτὶ κάθε τρία τέσσερα χρόνια τὴν ἔβλεπαν ν' ἀνοίγη ἕνα πηγάδι στὰ μέρη πού περνοῦσαν τὰ κάρρα, ἡ ν' ἀγοράζη ἕνα κρεβάτι ὁλάκαιρο γιὰ μιὰ κοπέλλα φτωχὴ πού θὰ παντρευόταν ἡ κι' ἀκόμα μι' ἀγγελάδα μὲ τὸ νεογνὸ της πού τὴν πρόσφερε γιὰ ἐλεημοσύνη—κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς της.

Ἐτύχαινε ὅμως, μὰ πολὺ σπάνια, νὰ πέση ὁ μπάριμπα Ντίμι στὸν κρυφῶνα πού ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἔκρυβε τὰ λεφτά της καὶ τότε πάει καὶ τὸ πηγάδι καὶ τὸ κρεβάτι κι' ἡ ἀγγελάδα. Τότε ἡ ψυχὴ τῆς θεοφοβούμενης γρηᾶς ἦταν ἀρρωστη γιὰ ἕξη μῆνες. Καὶ γιὰ νὰ θαστηχτῇ καὶ νὰ μὴν πῇ τὸν «ἀσυχῶρετο λόγῳ» ἔφερνε, χλωμὴ καὶ θλιμμένη, τὸ χέρι της στὸ στόμα.

Ὁ Ἀντριανὸς ὁ μικρὸς ἀνεψιὸς—πού εἶχε ἀνατραφῇ στὴν καλύβα τοῦ μπάριμπα Ντίμι καὶ πού πήγαινε ἀργότερα νὰ περνᾷ ἔκει τὶς σχολικὲς διακοπὲς—ἦταν ὁ μαρτυρὰς τῶν ἔργων αὐτῶν τοῦ θείου του, μ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ...

Ἐξ ἄλλου, μόνον πού δὲ θὰ τὸ πίστευε κανεὶς, ὅλος ὁ κόσμος ἀγαποῦσε τὸ Ντίμι, ἀπὸ τὴ γυναῖκα του πού τὴν ἔδερνε κι' ἀπὸ τὴ μάνα του πού τὴν ἔκλεβε ὡς τοὺς χωριάτες πού τὸν προσκάλαγαν σ' ὅλους τοὺς γάμους καὶ σ' ὅλα τὰ πανηγύρια γιὰτὶ ἦταν ἕνας δουλευτὴς ἀσύγκριτος καὶ καὶ παίχτης στὸ φλάουτο ἀπ' αὐτοὺς πού δὲ θρискονται δυὸ σ' ἕνα τόπο. Τὸ δρεπάνι τοῦ ἦταν πρῶτο σ' ὅλους τοὺς θεριστὲς καὶ τὸ φλάουτό του ἀνάγκαζε καὶ τοὺς πιὸ γέρους καὶ τοὺς πιὸ δύστροπους νὰ μπαίνουν στὸ χορὸ.

Ἐξω ἀπ' αὐτὰ, ἦταν συμπαθητικός, μὲ τὸ κατσούφικο ὕφος του, τὴν τσιγγάνικη ὄψη του, μὲ τὰ πυκνὰ καὶ μαζεμένα πάντοτε φρύδια του, καὶ τὸ ἔχχωρο τοῦ χαραχτήρα του.

Ὁ Ἀντριανὸς τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ κι' ὁ θεὸς ἀγαποῦσε τὸν ἀνηψιὸ του. Ἦταν συντρόφια. Κάποτε, ὁ μικρὸς μάλλονε τὸ μεγάλο γιὰ τίς χτηνωδίες του στὴ γυναικὰ τοῦ, μὰ ὁ μέγας τοῦ ἀπαντοῦσε.

— Περίμενε νὰ παντρεφτῇς γιὰ νὰ μιλήσης. Ἡ γυναῖκα εἶνε μιὰ θρωμοδουλειά....

— Ἐσὺ γιὰτὶ παντρεύτηκες, τότε;

— Γιὰτὶ ἔτσι γίνεται. Πρέπει νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ κεῖ. Ἀργότερα, μονάχα, βλέπει ὅτι πρέπει νὰ δουλεύῃ γιὰ δυὸ, γιὰ πέσσερες, γιὰ δέκα. Τότε ἀρχίζει νὰ πίνῃ γιὰ νὰ

ἑχνᾷ καὶ δέρνει γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ

Ὁ Ἀντριανὸς δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις. Ἐμπαινε στὴ μέση κάθε φορὰ πού ὁ θεὸς χτυποῦσε τὴ θεία, ἔξερνοντας καλὰ ὅτι Ντίμι ἦταν ἀνίκανος νὰ τὸν χτυπήσῃ αὐτὸν. Γιὰτὶ ὁ χωριάτης ἀγαποῦσε τὸ γυιὸ τῆς μεγάλης του ἀδερφῆς πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ὅλα τοῦ τὰ παιδιά, καὶ τοῦ ἔκανε ὅλα τὰ καπρίτσια. Ὅλο τὸ πάθος τοῦ μικροῦ ἦταν νὰ θρискεται πάντοτε καὶ παντοῦ μὲ τὸ θεῖο του, μὰ προπάντων ὅταν ὁ τελευταῖος ἔπαιρνε τὸ δίκανο γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὶς τσίχλες πού ἀφάνιζαν τὰ σταφύλια ἢ ὅταν ἔξευγνε γιὰ νὰ πάῃ νὰ κόψῃ καλάμια στοὺς θάλτους.

Ἀχ, αὐτὲς τὶς νύχτες μεσ' τοὺς ἀπέραντους θάλτους τοῦ στόμιου τοῦ Σαρπέ, πὼς νὰ τὶς ξεχᾷ;

Ὁ μπάριμπα Ντίμι δὲν ἔχει ἀδεια νὰ κόβῃ καλάμια. Αὐτὴ ἡ ἀδεια στοίχιζε εἴκοσι φράγκα τὸ χρόνο καὶ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ. Ἐτσι ἔκινουσε μόλις ἔπεφτε ἡ νύχτα κι' ἔτσι πρόφτανε νὰ θρискεται καὶ στὴν ἀγορὰ τῆς γειτονικῆς πολιτείας πρὶν ξημερῶσῃ.

Ὁ Ἀντριανὸς μυριζόταν τὴν ἀναχώρησι ἀπὸ τὶς προετοιμασίες πού γινόντουσαν ἀπ' τὸ ἀπογεμα: ἔδιναν σ' ἄλογα παραπανίσια τροφὴ καὶ τ' ἀφῆναν νὰ ξεκουραστοῦν ἔπειτα γέμιζαν τὸ σακκὶ τοῦ μπάριμπα μὲ μιὰ μεγάλη μαμαλίγκα, μερικὰ κρεμμύδια ἰκι' ἀλάτι. Γιὰ ποτὸ, μιὰ πλόσκα μὲ νερό.

Μὰ τὸ καλλίτερο σημάδι πού τοῦ σιγούρευε τὸ ἐκίνημα γιὰ κόψιμο καλαμιῶν, ὁ Ἀντριανὸς τὸ θρискε στὴ φορεσιὰ τοῦ ζητιάνου πού φοροῦσε ὁ θεὸς, ὅπως καὶ στὸ ρυτιδωμένο μέτωπο του καὶ στὸ πρόσθιο τοῦ τραπεζοῦ ἀνήσυχο, γιὰτὶ δὲν ἔξερε ποτὲ πὼς μπορούσε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ. Ἦταν μιὰ κλοπὴ, ἔκλεβε ἐκεῖνο πού ὁ ἴδιος χτήτης τοῦ χτήματος ποτὲ δὲν ἔσπειρε, οὔτε θέριασε καὶ κάποτε, ἀντὶ νὰ θρискωνται τὸ πρῶτὶ στὴν ἀγορὰ, θρискόντουσαν στὴν αὐλὴ τοῦ βογυάρου, μὲ τὸ ἀμάξι καὶ τ' ἄλογα καὶ ταχυμαμένα. Μερικοὶ χρεμετισμοὶ τῶν ἀλόγων ἔφταναν γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τοῦ Τούρκου πού φύλαγε τοὺς θάλτους.

Ἐνα θράδι, ὁ μπάριμπα Ντίμι κι' ὁ Ἀντριανὸς εἶχαν ξεκινήσει ἀργὰ γιὰ νὰ μὴ τοὺς δοῦν οἱ γειτόνοι. Εἶχαν νὰ κάνουν ἑφτα χιλιόμετρα ὡς τοὺς θάλτους. Νύχτα τοῦ ἰουνίου, ἀτμόσφαιρα θερμὴ, οὐρανὸς ἑάστερος. Ὁ θεὸς ὡδηγοῦσε κἀπνίζε καὶ σῶπαινε ἐνῶ ὁ Ἀντριανὸς, πίσω τοῦ ἄκουγε τὸν ἦχο τοῦ ἀνέμου στ' αὐτιά του καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

Ὅταν τέλος ἔφτασαν, ἔξεψαν πάλους καὶ τὰ ἔδεσαν στ' ἀμάξι, καὶ τὸ σακκοῦλι τῆς θρώμης κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τους. Ἐπειτὰ Ντίμι χάθηκε μὲς στὸ θάλτο, μὲ τὸ κλαδευτήρι στὰ χέρια. Ἐπρεπε νὰ πάῃ μακριὰ, νὰ θουτήξῃ στὸ νερὸ ὡς τὸ γόνα, ἀκόμα κι' ὡς τὴν κοιλιά, γιὰτὶ ἡ κλεψιά ἦταν πολὺ φανερὴ κοντὰ στὸν ὄχτο.

Φεύγοντας, παράγγειλε στὸν Ἀντριανὸ μὲ σιγαλὴ φωνή:

— Τὸ νοῦ σου στ' ἄλογα... Ἀνβιάζονται ρίχ' τοὺς ἀκόμα μιὰ χούφτα θρώμη, προπάντων ἐκεῖνο τὸ δεξιὸ πού εἶν' ἕνα βρωμάλογο. Καὶ φρόντισε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇς γιὰτὶ θὰ κρυώσῃς.

Νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἀντριανὸς; Μὰ θὰ ἦταν τρελλὸς γιὰ νὰ τὸ σκεφτῇ μόνο! Περίμενε μονάχα νὰ τοῦ στρίψῃ ὁ θεὸς τὶς πλάτες καὶ νὰ χαθῇ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸν ἑαυτὸ τοῦ κύριο τῶν πάντων ἐκεῖ: τῶν ἀλόγων, τοῦ ἀμαξιοῦ, τῆς ἀπέραντης ἑκτασης τῶν θάλτων κι' ἀκόμα τοῦ ἀνέμου καὶ τ' οὐρανοῦ μὲ τ' ἀστρα τοῦ τ' ἀναρίθμητα καθὼς τὸν ἐβεβαίωνε ἡ γιγιά.

Ἐκεῖνο τὸ θράδι, σὰν ἡ καρδιά του νὰ τὸν προειδοποιῶσε γιὰ τὸ δράμα πού ἔμελλε νὰ γίνη, δὲν εἶχε ὀρεξί γιὰ τίποτε. Ὁρθίος ἀπάνω στ' ἀμάξι παρακολουθοῦσε μὲ τὴ ματιὰ τὸ δρόμο τοῦ θείου του, ἀπὸ τὸ σάλεμα τῶν ψηλῶν καλαμιῶν, πού ὁ χωρικός τὰ πακαμέριζε κι' ἀγριόπατιες, ξεφωλησμένες καὶ τρομαγμένες στὸν ὕπνο τους ἀπ' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψι, πετοῦσαν στὸν ἀέρα μέδινατὰ πτεροκοπήματα. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ἀντριανὸς τὶς κύτταζε μὲ συγκίνησι. Μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία τοῦ ἐρχότανε νὰ τοὺς φωνάξῃ: «Πάρτε με κ' ἐμένα

μαζύ σας!»

«Η ἀλαφριά αἶρα καὶ τὸ μουρμούρισμα τῶν καλαμιῶν τοῦ γαργαλίζαν τὴν αἰσθήσεις μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν κάνουν νὰ χάσει κά'ε συνείδησι τοῦ τόπου καὶ τῆς ὥρας. Θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ ἔτσι ὥρες ἀλόκληρες, χωρίς νὰ σαλεύῃ οὔτε ἓνα δάχτυλο, γιατί αὐτὲς τὶς στιγμὲς δὲν τὴν εὗρισκε μέσ' στὴν καθημερινή ζωὴ τῇ γεμάτῃ ἀπὸ φωνῆς καὶ θλαστήριμης. Ὅταν καμμιὰ κουκουβάγια ξέσκιζε τὴν σιωπὴν μετὰ τὴν δυνάμειν κραυγῆς της, ὁ Ἀντριανὸς ἀναπηδούσε σὰ νὰχε ἀποκοιμηθῇ.

Ἦταν πολλὴ ὥρα πού ὁ μπάμπας Ντίμι εἶχε ξεκινήσει. Ὁ Ἀντριανὸς κρατοῦσε τώρα καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὴν κορυφὴ τῶν καλαμιῶν πού ἔπρεπε νὰ γείρουν πολὺ ἐνῶς στὴν ἐπιστροφή ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων δεματιῶν πού ὁ θεὸς ἔσερνε πίσω του. Τὸ σάλεμα αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ φαίνεται πολὺ μακρὰ, ἔπειτα ὁλόενα καὶ φαινόταν πιὸ καθαρά, καὶ, στὸ τέλος, φορτωμένος καλάμια, ὁ θεὸς φάνηκε. Μὰ ἦταν κιόλας ἐξασθενημένος ἀπὸ τὸν πρῶτο ὁρμό του, θρεμένος ὡς τὸ στήθος καὶ μούσκεμα στὸν ἰδρῶτα.

— «Α, εἰν' πολὺ δύσκολο αὐτὴ τὴν φορά. Εἶπε ἀφήνοντας νὰ πέσουν τὰ δεματία καὶ τὸ κλυδευτήρι. Τὰ νερά ἔχουν ἀνέβει ψηλά κ' ἔχουν ἐρθεῖ ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μᾶς καὶ πήραν ὅ,τι ἤταν ἐύκολασύναχτο. Γιὰ νὰ βρῶ καλάμια πρέπει νὰ πάω στὴν ἄκρη τοῦ διαβάλου!

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὸν Ἀντριανό :

— «Ε, δὲν πεινᾷς ἐσύ; Ἔλα, ἄς τσιμπήσουμε ἑκάτι...

Ἔσπασε ἓνα κρεμμύδι στὴ χούφτα του, τὸ ἀλάτισε καὶ προσέφερε τὸ μισὸ στὸν ἀνεψιὸ του. Μετὰ τὴν μαμαλίγκα, αὐτὸ τοὺς φάνηκε πολὺ καλὸ, ἔπειτα ἦσαν νερὸ ἀπ' τὴν πλόσκα.

— Εἶνε ἥσυχά τ' ἄλογα; ρώτησε.
— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀντριανός, μὰ αὐτὸ τὸ δαξί, δὲν τρώει καθόλου καὶ τεντώνει ὅλη τὴν ὥρα τ' αὐτιά του στὸν ἄερα.

Τὸ παλιόλογο!
Πῆρε τὸ κλυδευτήρι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δεύτερο δρόμο.

Εἶχε κάνει τὸν ἕκτο δρόμο ὁ Ντί-

μι καὶ μόλις εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸν ἕβδομο ὅταν ἓνα διαπεραστικὸ χρεμέτισμα ἐξέσκισε τὴν σιωπὴ καὶ τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του. Ὁ Ἀντριανὸς πάγωσε ὡς τὸ μυαλό: Ἦξερε τὸ θυμὸ τοῦ θεοῦ του. Αὐτὸς παρὸς σιάστηκε μετὰ τὰ χέρια ἀδειανὰ, ἀκοτεινισμένους. Μετὰ φωνὴν καλοῦ πατέρα μίλησε στὸ διεξὶ ἄλογο πού εἶχε χρεμετίσει.

— Γιατί, καλὲ Θεέ! Δὲ θάχεις καμμιὰ κακὴ διάθεσι νὰ μοῦ κάνης ἱστορίες... Τὶ σοῦ λείπει;

Τὸ περιποιήθηκε, τὸ χάιδεψε καὶ εἶπε στὸν Ἀντριανὸ φεύγοντας:

— Μείνε κοντὰ πρὸς... Στεναχωριέται... Μὴ τ' ἀφήνῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου... Ἀκόμα μερικά δεματία, ὅσα φτάνουν νὰ μὴ γίνουμε τὸ περιγέλιο τῆς ἀγορᾶς — καὶ φεύγουμε.

Μὰ μόλις εἶχε ἐξαφανιστῇ μέσα στὰ καλάμια, ξαναγύρισε τρέχοντας. Τὸ ἄλογο εἶχε χρεμετίσει δεύτερη φορά!

— Παναγία Παρθένα, θὰ σοῦ φάω τ' αὐτιά! Στάσου ἀφοῦ θέλεις ἔτσι.

Ρίχτηκε στὸ ἄλογο, τοῦ ἔσκασε μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά πού ἀντήχησε ὑπόκοφα. Τὸ φτωχὸ ζῶο σκίρτησε ὀλόκληρο ἀπὸ τὸ χτύπημα κ' ἔστριψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δῇ μετὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ μάτιος ἐκεῖνον πού τὸ χτύπουσε. Ὁ Ἀντριανὸς ἔτρεμε σὰ νὰ ἦταν αὐτὸς πού εἶχε φάει τὴν κλωτσιὰ. Παρακάλεσε τὸ θεῖο του νὰ μὴ χτυπήσῃ πειὰ τὸ ἄλογο.

— Ἀς ζέψουμε! εἶπε ὁ χωρικός, δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ κάνουμε; θὰ μᾶς προδώσῃ αὐτὸ.... Γιὰ ὄνομα ὁλων τῶν ἁγίων, νὰ μιὰ νύμφα χαμένη...

Καὶ ξεκίνησαν. Ἐκανε ἀκόμα σκοτάδι. Πρὶν ὅμως θγαῖν ἀπὸ τοὺς θάλαμους τὸ δύστροπο ἄλογο ἀνήθηκε πειὰ νὰ τραβήξῃ καὶ στάθηκε, χτύπησε τὰ ποδάρια του κατὰ γῆς, ρογχαζώντας καὶ τεντώνοντας τ' αὐτιά του στὸν ἄερα. Ὁ Ντίμι ἔγινε σκεπτικός.

— Γιατί κάνει ἔτσι, μπάμπας; τὸν ρώτησε ὁ Ἀντριανός.

— Εἶνε βαρβάτο, παιδί μου; πρέπει νὰ μυρίστηκε καμμιὰ φοράδα ἐδώ κοντὰ κάποιος χωρικός; πρέπει νὰ βρίσκεται κατὰ βῶ, μετὰ φοράδα του. Ἀχ, αὐτὸ θὰ τελειώσῃ ἄσκημα

ἀπόψε.

Ὁ θεὸς Ντίμι σταυροκοπήθηκε πρὶς φορὲς θγαζοντας τὸ κυπέλλο του :

— Ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακὸ!

Κ' ἔφτυσε στὴ μπάντα:

— Φτοῦ, διάβολε, αἰ στὴν ἔρημο!

Κατέβηκε ἀπ' τ' ἀμάξι, πήρε τὸ ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινάρι καὶ προχώρησε ἔτσι ἓνα διάστημα τοῦ δρόμου. Ἄξφανα τὸ δυστυχισμένο ἄλογο χρεμέτισε δυὸ φορὲς στὴ σειρὰ μέσ' τὸ χέρι τοῦ ἀφέντη του. Ὁ Ντίμι ἔνοιωσε τὰ μαλλιά του νὰ σηκώνονται κατ' ἀπ' τὸ σκοῦφο του. Τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ στὰ τυφλά, στὴν ἀρχὴ μετὰ γροθιές, ὕστερα μετὰ κλωτσιές, ἔπειτα μετὰ σάνδια πρὸς τὴν ἐβγαλε ἀπ' τ' ἀμάξι, ἡ ὁποία ἔσπασε στὰ δυὸ ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν χτυπημάτων.

Τὸ ἄλογο ξετρελλάστηκε, καὶ τὰ ἄλλα ἄλογο φοβήθηκε κ' αὐτὸ, καὶ τὰ δυὸ μαζί ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἀσυγκράτητα. Βγήκαν ἀπὸ τὸ δρόμο, μπῆκαν σ' ἓνα χέρσο χωράφι, ὅπου ὁ θεὸς στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὰ συγκρατήσῃ. Τὸ βαρβάτο χρεμέτιζε ἀδιάκοπα καὶ παράσυνε τὸ ἀμάξι πρὸς τοὺς θάλαμους, ἐνῶ ὁ Ντίμι, προσπαθώντας νὰ τὸ ἐξαφῇ στὸ δρόμο, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ του παρὰ λυμένο, συντριμμένο ἔτοιμο νὰ πέσῃ μετὰ τὰ ροῦχα του, κουρέλλια καὶ τὸ μισὸ παντελόνι ἐσκιτισμένο ὀλόκληρο.

Τότε συνέβηκε τὸ φριχτό! τρέχοντας ὁ Ντίμι φύτρεψε τὸ κλυδευτήρι στὴν κοιλίαν τοῦ ἀλόγου, πού στάθηκε στὸν τόπο του. Ἡ ἰκὸψι ἐξέσκισε ὅλο τὸ μακρὸς τῆς κοιλίας του πού ἀδειασε κάτω. Τὸ φτωχὸ ζῶο ἔπεσε κεραυνωμένο.

Ὁ Ἀντριανὸς ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ λιποθύμησε πέφτοντας μέσ' στὰ καλάμια.

Ξύπνησε ἀπὸ θόρυβο φωνῶν.

Αἰδύνατα φωτισμένοι ἀπὸ τὴν πρῶτη ἀνταύγειαν τῆς αὐγῆς, ὁ θεὸς Ντίμι κ' ὁ θαλποφύλακας κουβέντιαζαν, ὁρθοὶ μπρὸς τὸ πτώμα τοῦ ἀλόγου πού κοίτονταν σὲ μιὰ λίμνη αἱμάτων, μετὰ σπλάχνα του σκορπισμένα γύρω του.

— Φανὸ καλὸς, Ὁσμάν—ἔλεγε ὁ θεὸς— μὴ μετὰ κατὰγγεῖλῃς στὸ βο-

γυάρο. Ἐχω ἀρκετὲς δυστυχίες, καὶ ὡς βλέπεις. Ἔλα, φανὸ καλὸς, Ὁσμάν!

Ὁ Τοῦρκος, πελώριος, μετὰ τοῦ φέκι στὸν ὦμο, τὶς σασκούλες μετὰ τὴν προμήθειαν στὸν ἄλλο, μοῦτρο ψημένο καὶ μαλλιάρ, ἱσταύρωνε τὰ χέρια του μπρὸς τὴν δυστυχία καὶ εἶπε σὲ μιὰ ρουμάνικη πού μόλις καταλαβαίνονταν:

— Φανεῖ καλὸς... Ντὲ μπορεῖ νὰ μαι καλὸ, μπρὲ Ντίμι... Μπογυάρο πλερώνει.. μπογυάρο θέλει ντουλεῖα..

— Ὁ βογυάρος δὲ θὰ φτωχήνῃ μετὰ τὰ καλάμια πού ἔκοψα.

Ἐπειτα ὁ Τοῦρκος μετὰ τὰ μάτια θλοσυρὰ καρφωμένα στὸ ξεκοιλιασμένο ζῶο, ἀπάγγειλε τὴν ἀπόφασιν πού ἐξαλάφρωσε τὴν κακούργικη καρδιά τοῦ χωριάτη:

— Ἀεὶ, πῆγαινε... ἄντε, κουβέντα μὴν κάνης.

Καὶ στρέφοντας τὴν πλάτη πρὸς τὸ δράμα ἀπομακρύνθηκε μετὰ βαρεῖα βήματα.

Ὁ Ντίμι ἐγκατάλειψε τὸ σύντροφο πού τόσες ὑπηρεσίες τοῦ εἶχε προσφέρει, ζεύχτηκε στὴ θέσιν του καὶ πήρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ, ἀφοῦ πρῶτα ξεφόρτωσε τὰ δεματία.

Ὁ αὐγερινὸς ἔλαμπε μετὰ ὅλο τὸ ὀπάλινο φῶς τοῦ μεσ' στὸν πορφυρὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνατολῆς, ὅταν ὁ Ἀντριανός, χωρίζοντας μετὰ ὀδὴν ἀπὸ τὸν πιὸ καλὸ παιδικὸ του φίλο, — τ' ὠραῖο πυρότριχὸ ἄλογο μετὰ τὴν περήφανον ἀνάστημα, τὰ ἐκφραστοὶ καὶ μάτια, μετὰ τὸ αἷμα πού ἐβράζετο σὰ τοῦ καὶ τὸν ἔκανε νὰ σέρνῃ μετὰ δυσσάρεσκια τὴν μπαράγκα του μετὰ τοὺς τέσσαρους τροχοὺς— ἀρχισε ν' ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω τὸ ἀμάξι τοῦ θεοῦ τοῦ Ντίμι, ὅπως ἀκολουθοῦν μιὰ νεκροφόρα. Μὰ στὴν ἀπελπισία του, καθὼς εἶχε προχωρήσει εἰκοσι βήματα, ξαναγύρισε σὸ ζῶο τὸ ἐκπλωμένο στὴ χλόη, ρίχτηκε ἀπάνω στὰ κλειστά γιὰ πάντα μάτια του, τὰ φίλησε μετὰ πάθος καὶ μούσκεψε μετὰ τὰ δάκρυά του αὐτὸ τὸ ρύγχος πού τόσες φορὲς εἶχε χαϊδεύσει.

Ἐπειτα, κάνοντας πίσω μετὰ τὸ πρὸσωπο πρὸς τὸ ζῶο ἀφῆσε τὸ διάστημα ν' ἀπλωθῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς «πιὸ εὐγενικῆς κατακτῆσεως» τοῦ

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Παράδοξα ήθη και έθιμα των αγρίων της Αμερικής)

Κάθε κόσμος και κάθε τόπος έχει τις περίεργες συνήθειες του. Και τις πιο περίεργες, οι πριεργότεροι των ανθρώπων, οι Αμερικανοί. Οι κάτοικοι της Νοτίου Αμερικής θάβουν τους νεκρούς των, θάζοντας αυτούς καθισμένους στον τάφο ή... σταυροπόδι!

Οι Μεξικανοί τους εκαίγαν.

Ένῳ της Βορείου, ούτε τους έθαβαν, ούτε τους εκαίγαν, αλλά τους εξέθεταν «έπί νεκροδόχων έξεδρών» και έπειτα από καιρό μαζεύαν τα όστα των.

Οι Παταγῶνες, οι Άρακανοί, οι Παμπάς, οι Πουέλχοι, οι Σαρουάι θάβουν τους νεκρούς των καθισμένους σταυροπόδι, και τους θάζουν μαζί τους στους τάφους των τροφές ενδύματα, όπλα, κοσμήματα, βέλη, που πάντοτε, για την περίπτωση αυτή τὰ θάβουν κόκκινα.

Πολλές φορές άπάνω στον τάφο τους, καινε διάφορα πράγματα, που τους ανήκουν και σφάζουν εκεί όλα τὰ ζωά του σπιτιού που μεταχειρίζονταν όταν ζούσαν.

Αυτοί δέν πιστεύουν ότι ο θάνατος

αγροίκου ανθρώπου. Ο τόπος της φρίκης χάθηκε σε λίγο.

Η πένθιμη ακολουθία διάσχιζε τώρα ένα μικρό δάσος από βάτα, θάμνους και ιδεντράκια. Τὰ βατράχια, τ' αηδόνια, τὰ κοτσούφια, τὰ τζίτζικια έπαιαν κοιμισμένα τους ύμνους τους μέσα στην πρωινή νύστα. Μά δέν είχαν ακόμα ολότελα σιωπάσει και ο μελισσοφάγος, το όρντύκι κι' ο κορυδαλός, ξανάρχισαν το κοντσέρτο τους που είχε σταματήσει και

προέρχεται από φυσικά αίτια τον άποδίδουν σε μαγγανειες και για τουτο, τον θάνατο του άρχηγού όρκουθούν άτελείωτοι πόλεμοι και ακληρές άντεκδικήσεις.

Οι Χαροῦαι και ή φυλές του Μεγάλου Χακού, δέν άρκοῦνται μόνον στη θυσία των κατοικιδίων, αλλά και οι συγγενείς του νεκρού αυτότραυματίζονται για να τρέξη το αίμα τους άπάνω στον τάφο, ή δέ γυναίκες κόβουν πάντοτε, εκεί επάνω ένα δάχτυλό τους.

Οι Γουαρινοί θάβουν και αυτοί τον νεκρό τους καθισμένο, αλλά άφου τον θάλουν προηγουμένως σ' ένα μεγάλο άγγείο πήλινο. Τόν νεκρό τόν θάβουν στίτι του και κάθε πρωί τόν κλαίει γοερά και με κοπετούς ή οικογένειά του.

Τὰ ίδια γίνονται στην παλαιά Περουβία και ιδίως στο διαμέρισμα του Κουτίκο, όπου και ιδιαίτερα ύπόγεια υπάρχουν για τους νεκρούς στα στίτια. Για να μη άπουσινεθι όμως το πτώμα το άποξηραίνουν προηγουμένως και του κάνουν ένα

θευτώντας μέσ' στο δροσερό και καθαρό άέρα της αυγής τόν έγέμισαν με το πολυποίκιλο και χαρούμενο τερέτισμα τους, με τους ύμνους των προς τόν Πλάστη.

Στόν οὐρανό και στη γή, ή ζωή ξανάρχιζε το δράμα της, ύψωνε τους ειλικρινείς της ύμνους, προσκαλούσε στην ευτυχία — ένῳ ό άνθρωπος έσπερνε το θάνατο και κατέβαινε πιο χαμηλά κι' από το κήνος.

ΠΑΝΑΪΤΙΣΤΡΑΤΙ

είδος ταριχέυματος, με ρητινώδεις ύλες.

Στην κηδεία των έπισήμων άλλότε στην Περουβία, συνειθίζοντο και άνωρωποθυσίες.

Ο Βαλθοέν άναφέρει ότι κατά το θάνατο του Ίγκκα Γιουπαγκού, έθυσιάσθη πλήθος αυλικών και όταν πέθανε ο Χουαγιού—Καπάκ, αυτοκτόνησαν παραπάνω από χιλίους, άπάνω στο μνήμά του.

Στο παλιό Μεξικό εκαίαν τους έπισήμους που πέθαιναν. Κάθε ένας είχε και ένα Θεό προστάτη, και όταν πέθαινε τόν έντυναν άνάλογα με το φόρεμα και το χρώμα το άγαπητό, του Θεού προστάτου. Τόν έσκεπαζαν μ' ένα χαρτί, άπάνω στο όποιο έγραφαν διάφορες ευχές, και αυτά ξσαν φυλαχτά για τόν κάτω κόσμο. Μετά έθεταν τη σκόνη τους σε ύδρια και την έπαιρναν στο σπίτι, ή την έθαβαν έξω, σε μέρη ιερά. Τὰ λείψανα των βασιλέων και έπιφανών, τὰ θάζαν στους πυργούς των ναών.

Όσοι δέ νεκροί δέν εκαίοντο, τους έθαβαν σε θαμειούς λάκκους, καθισμένους άπάνω σε ξύλινα σκαμνιά, που τὰ λέγαν «ισαλλί», και δίπλα τους έθαζαν τὰ έργαλεία του έπαγγέλματός τους, για να συνεχίσουν τη δουλειά τους στον άλλο κόσμο, και άν ό άποθανών ήταν πολεμιστής, άσπίδα και σπαθί, άδράχτι και άνέμη άν ήταν γυναικα και ούτω καθ' έξης.

Όταν δέ ο νεκρός ήταν ευνενής, δέν τόν άφηναν μόνον, να κάνει την όδοιπορία στον κάτω κόσμο, αλλά θυσιάζαν και πολλούς δούλους, άπάνω στον τάφο του, για να τόν συντροφέψουν.

Στο Ζαποτικανό πίστευαν ότι οι νεκροί, ώρισμένη ήμέρα του έτους, ξαναγυρίζουν για να έπισκεφθουν τις οικογένειές των. Για τουτο την ήμέρα εκείνη στρώναν πλούσιο τραπέζι στο σπίτι, βλοι δέ οι σπιτικοί ατέκονταν γύρω-γύρω σιωπηλοί. Κάτω βλέποντες, για να μην ταράξουν το βρείπιο των άοράτων συμποσιαστών.

Στην Κολομβία υπάρχει κάποια και πολλές άλλες φυλές, θάζουν

διαφορά, στις «νεκρικά νόμιμα».

Μερικοί λαοί όπως οι Τροσκαίοι θάβουν τους νεκρούς των με πομπή, με τὰ όπλα τους κλπ. σκεπάζοντες αυτούς, στον τάφο, με πυκνά στρώματα από φύλλα θανανέας, για να μη τους έγγίξη ή γή.

Άλλες όμως φυλές, παρόχθιες του Όρενόκου, προετοιμάζαν άλλη ταφή στους άγαπητούς των. Γι' αυτό τους έδεναν καλά μ' ένα σχοινί και τους έθαζαν μέσα στο ποτάμι. Τὰ ψάρια τρώγαν τις σάρκες και ο σκελετός σε 2—3 ήμέρες ήταν έτοιμος. Τότε οι συγγενείς άνέσταν το λείψανο, και κατόπιν το κρεμούσαν στο ταβάνι.

Οι Καραίβαι, εκθέτουν το πτώμα και έπειτα μαζεύουν τὰ κόκκαλα και τὰ θάζουν στο καλάθι. Όσον καιρό, θα είνε το πτώμα εκτεθειμένο, θα το έπιμελούνται ή γυναίκες του χωριού, εκτός μ' ας... θυσιάζομένης στον έπίγειο τάφο του, άν αυτός ήταν άρχηγός.

Και οι Γιουκουγένοι της Γουάνης, καινε τους νεκρούς των άφου προηγουμένως τους θάβουν και τους στολίζουν.

Και τώρα άκόμη οι Σααώνιοι και οι έρυθρόδερμοι του όρμου του άγίου Φραγκίσκου, καινε άκόμη και σήμερα τους πεθαμένους των.

Επίσης οι Τακαλές, καινε με γάλη πομπή τους νεκρούς των. Στην τελετή αυτή παρίσταται και ο «γῆς ιατρός», ό όποιος με χειρονομίες και μορφασμούς και μαγικά λόγια μεταδίδει την ψυχή και τη σκιά του άποθανόντος στο σώμα ενός από τους παριστάμενους, ό όποιος κληρονομεί έτσι το αξίωμα και το όνομα του νεκρού.

Στην Σίτνα καιουν τόν νεκρό, αλλά τη σκόνη του την θάζουν σε κουτάκια και την τοποθετούν σε νεκροδόχα κτίρια, όπως έμεις τὰ όστα στα όστεοφυλάκεια των νεκροταφείων.

Οι έρυθρόδερμοι Άσινιβόινιοι

τούς νεκρούς των σέ κλάδους δέντρων, άπάνω σέ μιά σκαλωσιά ξύλινη ψηλή, γιά νά μή τούς φθάσουν τά σαρκοβόρα τετράποδα. Άφου περάση χρόνος άρκετός μαζεύουν τά όστά καί τά θάζουν σέ μεγάλες όστεοθήκες. Άν μεταναστεύση ή φυλή, παίρνει μαζί της τά όστά των προγόνων. Άν δέν είνε δυνατόν νά τά συμπεριλάβη, τότε τά κρύβει μέσα σέ σπήλαια ή τά θάβει μέσα στήν γή.

Στήν Νέα Άλβιόνα της Βορείου Αμερικής, τά πτώματα τά θάζουν μαζί μέ τά τόξα καί τά θέλη των, σπασμένα όμως, μέσα σέ «πιρόγες» (θάκες) καί τις κρεμούν άπό τά δέντρα, σέ ύψος δέκα ή δεκαπέντε ποδών, άπό τό έδαφος καί τά σκεπάζουν μέ πλατειές σανίδες.

Τά πτώματα των μικρών παιδιών, τά θάζουν σέ καλάθια καί τά κρεμούν επίσης άπάνω στά δέντρα, θάζοντας μέσα καί τετράγωνα κουτάκια μέ τροφή.

Γιατί καί αυτοί, όπως καί όλοι οί άγριοι λαοί, πιστεύουν ότι ή σκιά του νεκρού, έχει τις αυτές, όπως καί οί ζωοί, ανάγκες. Οί έρυθρόδερμοι άλλως τε, πιστεύουν ότι τό μετά θάνατον «ένδιαίτημα», είνε τό ίδιο μέ την επίγειο κατοικία των ανθρώπων. Μέ τη διαφορά ότι ό κάτω κόσμος είνε μία γή τή έπαγγελίας, γεμάτη βοιβάλα, ζαρκάδια, κτλ. ή χώρα έρημη καί πανερή, πού ή σκιά μασιζόνται άπό πείνα δίψα κλπ.

Καί γιά τοίτο τά όνειρα, καί αυτοί, είνε ινδάλματα έξωραισμένα ή ζοφερά της μελλούσης ζωής.

Στή Βόρειο Αμερική όπου δέν υπάρχουν δέντρα, όπως στή χώρα των Οινόλασκα, θάβουν τούς νεκρούς των άπάνω σέ λόφους, καί στήνουν ένα σημάδι στον τάφο.

Οί Έσκιμώοι βορειότερα σκεπάζουν τά πτώματα μέ λιθάρια ή μέ χιόνι. Τά δε κρανία έπειτα, τά θάζουν σέ πασσάλους καί τά στήνουν γύρω άπό τις καλύβες των, μαζί μέ κεφάλια άρκτων καί φώκων, χωρίς διάκρισι.

Οί Καλούσιοι, όταν πεθάνη ή άφέντης, σφάζουνε καί δυό δούλους μαζί του.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Ένας καλός γιατρός δέν έπιμελείται μόνον τό σώμα του άρρώστου. Πρέπει νά ένισχύη καί τό ήθικο του άσθενούς. Τό ήθικό, πολλές φορές γιατρεύει τον πάσχοντα, περισσότερο άπό τό γιατρικό.

Πρέπει επίσης νά ένισχύη όλες τις δυνάμεις του οργανισμού ό όποιος δέν ζητάει τίποτε άλλο, παρά τά μέσα ν' άντισταθί στον πόλεμο, πού κάνει τό σώμα, κατά της άρρώστειας.

Προσέχετε πολύ στήν έκλογή του γιατρού σας.

Άν τον βλέπετε σοβαρό, ξηρό καί έπίσημο, άποφεύγετέ τον, γιά όνομα Θεού!...

Έάν τον καταλαβαίνετε έξυπνο, κρατήστε τον.

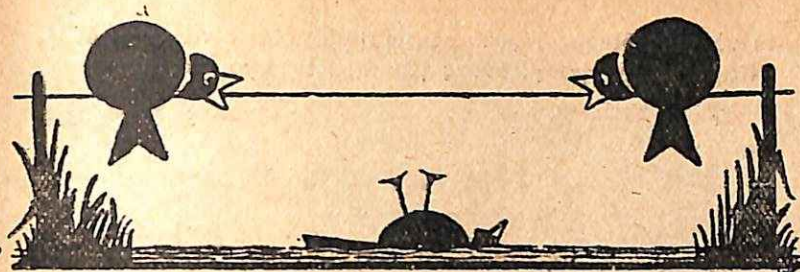
Μήν παρασύρεστε άπό τούς τίτλους καί τις ρεκλάμες του κάθε γιατρού. Τίποτε δέν ύπάρχει πού έπικίνδυνο γιά έναν άρρωστο, άπό ένα σοφό γιατρό, αλλά σχολαστικό καί στενοκέφαλο.

Μήν παίρνετε ποτέ καθαριστικό, έάν αίσουνεσθε ένα πόνο στό δεξιό μέρος της κοιλίας σας. Καθόλου παράξενο νά είνε σκωληκοειδίτις καί τό καθαριστικό, στήν περίστασι αυτή, είνε μέγας κίνδυνος. Προσέξτε πολύ.

— Ό φόβος φέρνει τον γιατρό, λέει μία γαλλική παροιμία. Δέν ύπάρχει γιά τόν άσθενη, χειρότερο άπό τόν φόβο.

— Τό θάρρος έξουσιετερώνει τον γιατρό, λέει ή πρακτική. Στήν άρρώστεια λοιπόν χρειάζεται τόλμη.

Μήν έχετε καί τόση έμπιστοσύνη στίς γαργάρες. Είνε μάταιες. Δέν πλένουν παρά μόνον τό στόμα. Η θεραπευτική τους ένέργεια στον λάρυγγα, είνε μηδαμινή, γιά τό λόγο ότι δέν φτάνει στό λάρυγγα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΦΥΛΛΑ

Φύλλα άπ' τ' άγέρι του θουνού ξελλογιασμένα πάλι,
Κανένα δέν άγάπησα στον κόσμο εγώ λουλουδι
Όσάν έσάς πού σμίγετε καί τραγουδάτε άγάλι
Τ' άξένοιαστό σας, τό τρελλό μέσα στό φώς τραγουδι.

— Όλ' ή ζωή σας είν' αυτό. Τό λέτε νύχτα μέρα,
Τά λέτε άπάνω στήν πλαγιά καί στή θλιμμένη χώρα,
Τό λέτε δίπλα στό γαλό, στον κάμπο πέρα ως πέρα,
Καί τέλος σάν ξανάρχεται του φθινοπώρου ή μπόρα.

Σάν έρχεται καί σας μαδά καί σας κυλάει στό χώμα,
Έσείς εκεί πού πέφτετε καί φεύγετε, καί πάτε.
— Ό ! πώς νά μη σας άγαπώ;— πού έσείς καί τότε άκόμα,
Ένώ σκορπάτε, άξένοιστα σάν πριν τό τραγουδάτε.

Λάμπρος Πορφύρας

ΠΑΓΑ ΛΑΛΕΟΥΣΑ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Στου λιθανιού σου κάποτε τό σύννεφο ή ψυχή μου
Την προσευχή της άφησε, παληό μου έρημοκλήσι.
Στους ούρανοους δέν έφτασε—τό ξερώ—ή δέησί μου,
Μά φτάνει μου στήν θύρα σου πούγινε κυπαρίσαι.

ΥΜΗΤΤΟΣ

Μελίσσι οί πόθοι μου, Υμηττέ, μέσ' στό άττικό τό δειλί,
Τών μενεξέδων σου τρυγούν τό μέλι, του ήλιου ίχώρα.
Υβλαία κερήθρα ό στίχος μου, καί τό άπιθόνω τώρα
Γιά σένα, Μύρινα γλυκειά, καί τό πικρό σου χέλι.

ΦΡΥΝΗ

(Στό θάνατο της σκυλίτσας μου)—

Σφαλήσαν τά ματάκια σου, μικρούλα χαϊδεμένη...
—Τί τάχα ζω, τί άνθρωπος!—Στό άσφοδελό λειβάδι

Πού τούς δικούς των καρτερούν με πόθο οί αγαπημένοι,
Καρτέρω με, γαυγίζοντας γλυκά, μέσ' στο σκοτάδι !

Παῦλος Νιρβάνας

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Νάξερες πώς λαχτάριζα τὸν ἐρχομό σου, Ἀγάπη.
ἐσένα πού ὡς τὰ σήμερα δὲν σ' ἔχω νοιώσει ἀκόμα
μὰ πού ἐνστικτα τὸ εἶνε μου σ' ἀναζητοῦσεν, ὅπως
τὴ γόνιμη ἀξαφνὴ βροχὴ τὸ στεγνωμένο χῶμα.

Πόσες φορές—ἀλλοίμονο—δὲν γιῶρτασα θαρρῶντας
πὼς ἐπὶ τέλους ἔφτασες Ἐσύ πού εἶχες ἀργήσει
—σὰ μυγδαλιὰ πού ἠλιόλουστες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα
τὴν ξεγελάσαν, θιάζονταν κι' ἐμὲ ἡ ψυχὴ ν' ἀνθίσῃ...

Ὅμως δὲν ἐρχοῦν ποτέ. Μέρα με τὴν ἡμέρα
τ' ἀνθὲ σωριάζονταν στὴ γῆς ἀπὸ τὸν κρύο ἀγέρα
κι' εἶνε ἡ ψυχὴ μου πιὸ γυμνὴ παρὰ προτοῦ ν' ἀνθίσῃ.

Καί, σήμερα, πού ἡ νεότης μου γέρνει σιγὰ στὴ δύσι
τοῦ ἐρχομοῦ σου σβύνεται ὡς κ' ἡ στερνὴ ἐλπίδα:
—Φοῦμαι μὴν ἐπέρασες, Ἀγάπη, καὶ δὲ σ' εἶδα!...

Κώστας Οὐράνης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΚ ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ....

Κάποιοι θαυμαστής τοῦ Βάγνερ, πῆγε μιὰ φορά στὴν πόλι Βεϋρουτ πού ἔμενε, καὶ τὸν ζητοῦσε

Γράφει λοιπόν, ὅτι θρῆκε πολλοὺς καὶ διαφῆρους Βάγνερ, ἀλλὰ τὸν με γάλο Βάγνερ, κανέναν δὲν τὸν ἤξερε.

Βρῆκε Βάγνερ φαρμακοποιό, Βάγνερ μπαλωματοῦ, Βάγνερ ἀρτοποιό, κλπ.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπονοητέθηκε, ἀλλὰ ἐπέμενε γὰρ νὰ τὸν βρῇ.

Τέλος κάποιος τοῦ εἶπε ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιότιμων Βάγνερ, ὁ

Μιὰ φορά πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ Παρίσι τὸν Χάινε ὁ ἀδερφός του Γουσταῦος, νεόπαντρος, μαζί με τὴ γυναίκα του, πού ἦταν μικρόσωμη καὶ ἄσχημη.

Ὁ ποιητὴς εἶδε τὴ νύφη του, πού τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη του φορά, ἔπειτα κύτταξε καὶ τὴ δική του τὴν Ματθίλδη, εὐσωμὴ, ψηλὴ καὶ ὠραία καὶ εἶπε στὸν ἀδελφό του:

— Ἐκ δύο κακῶν, σὺ διάλεξες τὸ μικρότερο!

παρχει καὶ ἕνας πού:

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον:

«Κ' ἕνας Βάγνερ ποιητής.. λέ-
ξεων καὶ ἡχων!...»

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕΛΠΙ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μιλούσανε γιὰ ἕνα πού ἔκλεφε
στὰ χαρτιά, καὶ πού σκοτώθηκε μέ-
σα στὴ λέσχη τοῦ τζόγου στὸ Πα-
ρίσι. Ὁ καθέννας διηγόταν μιὰ ἱστο-
ρία. Μόνον ὁ λοχαγὸς σιωποῦσε.

— Λοιπὸν μονάχα σεῖς δὲν θὰ διη-
γηθῇτε τίποτα; τὸν ρώτησαν.

— Ἀν ἐπιμένετε...

— Βεβαιότατα.

— Πολὺ καλὰ... Σὰς εἰδοποιῶ ὅ-
μως πὼς ἡ δική μου ἱστορία δὲν
μοιάζει καθόλου με τὶς δικές σας,
γιατί ὁ κλέφτης μου ἦταν πολὺ συμ-
παθητικός.

— Τόσο— τὸ καλλίτερο, σὰς ἀκοῦ-
με... Λέγετε.

Ὁ λοχαγὸς ἀναψε τὸ τσιγάρο
του καὶ ἀκούμπησε ὀρθίος στὸ τζά-
κι τοῦ σαλονιοῦ. Τὸν πλησίασαμε
ὅλοι με μιὰ παιδικὴ περιέργεια.

— Εἶνε ἕξι χρόνια τώρα, ἄρχισε
νὰ διηγῆται ὁ λοχαγός. Τὸ σύνταγ-
μά μου ἐστάθμευε στὴν Μ., μιὰ πλη-
κτικὴ κωμόπολι πού δὲν ὑπῆρχε
καμιὰ διασκέδασις. Ἀγαποῦσα τὸ
θέατρο, μὰ μόλις ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα
καφέ-κονσέρ τρίτης τάξεως. Ἀμὰ
τελείωνε ἡ ἐργασία μου, μὴ γνωρί-
ζοντας τί νὰ κάνω, συνείθισα νὰ πη-
γαίνω κάθε θράδι στὴ λέσχη τῆς
πολίχνης, τὴν μόνη πού ὑπῆρχε ἐ-
κεῖ. Σ' αὐτὴν δὲν χαρτοπαίζανε πο-
λὺ, παρὰ στὰ τρία μεγάλα πανηγύ-
ρια πού διαρκοῦσαν ὀχτὼ μέρες τὸ
κάθενα.

Ἐνα ἀπόγευμα τὸ φθινόπωρο,
στὴν ἀρχὴ ἑνὸς πανηγυριοῦ, πῆγα ἐ-
νωρίς στὴ λέσχη. Πολὺς κόσμος ἦ-
ταν μέσα, πλούσιοι χρηματῖα πού
σπανίως ἐρχόντανε στὴν πόλι, καὶ
μερικοὶ ἐντόπιοι ἀριστοκράτες πού

σπάνια βγαίνανε ἀπ' τὰ μεγάρά
τους.

— Σήμερα θάχουμε γερὸ παιχνίδι,
μοῦ εἶπε ἕνας γνωστός μου· θὰ δια-
σκεδάσουμε καλὰ.

Κύτταξα τὴν μπάγκα καὶ ἀπόρη-
σα. Τὴν κρατοῦσε ἕνας νέος εἰκοσι-
δυὸ χρόνων πού τὸν γνώριζα ἐξ ὀ-
ψεως. Μ' ἐνδιέφερε γιατί ὁ πατέρας
του εἶχε σκοτωθῇ ἡρωϊκώτατα στὴ
Μαγεντία. Τοῦ ἄφησε μικρὴ περιου-
σία μὰ δοξασμένο ὄνομα. Ἦρχετο
σπανίως στὴ λέσχη καὶ ποτὲ δὲν ἐ-
παίξε. Ἀπόρησα λοιπὸν σὰν τὸν εἶ-
δα νὰ κρατῇ μπάγκα καὶ γερὴ μά-
λιστα, γιατί τὰ ναπολεόνια καὶ τὰ
χαρτονομίσματα μαζεῦόντανε ἀφθο-
να μπροστά του!

— Πόσο εἶνε ἡ μάρκα; ρώτησε κά-
ποιος.

— "Ὡ! εἶπε ἕνας χοντρός κτημα-
τίας, ὁ κύριος Ντὲ Μαρτέν εἶνε τυχε-
ρός, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ μπάγ-
κα στ' ἀνοιχτά.

Ὁ Ντὲ Μαρτέν ἦταν πολὺ χλω-
μός καὶ τὰ μάτια του μοιάζανε σὰν
τοῦ τρέλλου.

— Μπάγκα στ' ἀνοιχτά! μουρμού-
ρισε.

Αὐτὴ ἡ φράσις τοῦ ἔφερε γρου-
σουζιά κι' ἀτυχία! Δέκα φορές ἔ-
χασε στὴ σειρά· καὶ μετὰ ἕνα τέταρ-
το ἡ μπάγκα σαρώθηκε!...

Ἐνας ἄλλος παίχτης πῆρε τὴ
μπάγκα καὶ τὸ παιχνίδι ἐξακολού-
θησε με τὴν ζωνρότητα καὶ πά-
θος, πού ἄρχισε κι' ἐγὼ νὰ παίζω
σὰν τοὺς ἄλλους.

Δὲν εἶχε πειὰ θέσι γύρω στὸ τρα-
πέζι καὶ ἐπαίξα ὀρθίος, κρατώντας

μισή ώρα.

— Ήρθα, λοχαγέ μου.. άκουσα ξεφασμένα πίσω μου.

“Ανατινάχτηκα” ήταν ο Μινιάρ που έχε γυρίσει χωρίς θόρυβο.

— Νά πώς έχει κατάστασις μου είπε. Τέσσαρες σκοποί είνε θαλμένοι σε τέσσαρα μέρη εκεί μπροστά. Συνάντησα τους τρεις και τους συγύρισα...

— Τους έσκότωσες !

— Με την ξιφολόγη στο λαιμό Είμαι όμως της γνώμης να φύγουμε γρήγορα πίσω.

— Χωρίς άλλο, απήντησα.

“Αρχίσαμε αμέσως να γυρίζουμε πίσω. Ο Μινιάρ πήγαινε μπρός. Μόλις φθάσαμε πάλι στο χωριό Μπρί, ο Μινιάρ φάνηκε.

— Λοχαγέ μου, οί Πρώσοι έρχονται απ’ το άλλο μέρος και είνε πολλοί.

“Ο κίνδυνος ήταν αναπόφευκτος” αν γυρίζαμε πίσω θα πεφταμε μέσα σε δυο φωτιές. “Ηλπιζα πως ο έχθρος θα περνούσε απ’ το Μπρί και θα τραβούσε μπρός να συναντήσει το κύριο σώμα. Μπροστά μας ήταν μια έκκλησις, έσπρωξα την πόρτα και χωθήκαμε όλοι μέσα. Διάταξα τους στρατιώτες ν’ ανεβούν στο καμπαναριό και κρυφτήκαμε όλοι εκεί.

Σε λιγάκι άκουστηκαν θυρειά θήματα. Ήταν οί Πρώσοι, ένα δλόκληρο τάγμα! “Άκουγα τον ταγματάρχη που δινε διαταγές μα δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Ο Μινιάρ που έχε μείνει κάτω απ’ το καμπαναριό μου ψιθύρισε στ’ αυτί.

— “Ενοίωσα το σχέδιό τους. “Ενας λόχος σταθεμέει σε τέσσαρα μέρη του χωριού και φαίνεται πως είνε προωρισμένοι για μας.

— “Ας περιμένουμε, είπα αναστενάζοντας και έλπιζοντας πως το πρωί θα φύγουν.

Περάσαμε μια νύχτα μ’ αγωνία. Τα χαράματα μια κίνησης ξύπνησε το χωριό. “Ο έχθρος έφευγε.

— Δεν πρέπει να πέσουμε σε καμια παγίδα, είπεν ο Μινιάρ. Πάω ν’ ανακαλύψω το σχέδιό τους.

Και έφυγε αμέσως. Σε λιγάκι γύρισε.

— Οί Πρώσοι θέλανε από ένα σκοπό σε κάθε δρόμο. Είν αδύνατο να περάσουμε.

— “Ας περιμένουμε ακόμα, απήντησα.

“Όλη η μέρα τερασε με αγωνία. Οί άνδρες πούσανε και μουρμουρίζανε. “Εγώ έκανα πως δεν άκουω. Προσποιήθηκα πως κοιμάμαι γιατί δεν είχα ψίχουλο ψωμί.

— Φτάνει πειά, φώναξε έξαφνα ένας ψηλός, πώς να παραδοθώ και να φάγω σούπα μαζί με τους Πρώσους!

Σηκώθηκα αμέσως και τουσφραξα τον δρόμο.

“Ο στρατιώτης διάτασε, ύστερα μου είπε λυσσασμένος:

— “Θά μ’ αφήσετε να περάσω :

— “Όχι, του απάντησα και τράβηξα το σπαθί μου.

“Εκείνος όπισθοχώρησε μ’ ένα πήδημα και έκανε να τραβήξει την ξιφολόγη. Μα κλονίστηκε γιατί κάποιος του τράβηξε από πίσω τα πόδια του και τον άφώτισε στο λεφτό. Ήταν ο Μινιάρ !

— “Όχι τέτοια, φιλαράκο μου, είπεν ο Μινιάρ. “Αν πεινάς κάνε υπομονή σαν κι’ εμάς γιατί σου τσακίζω τις πλευρές!

“Ενας Γάλλος δεν τρώγει απ’ το φαγητό του έχθρου!

“Ο στρατιώτης κιτρίνισε και τρέμοντας τραβήχτηκε πίσω.

“Εν τούτοις στο μικρό λόχο μου έβραζε η στάσις απ’ την πείνα. “Αν ένας φώναζε, οί Πρώσοι θα μας πιάνανε μέσα στην παγίδα. Το σουρούπωμα δεν άργησε να φτάση. Τότε τους μίλησα:

— Παιδιά μου, στις δέκα την νύχτα θα θυούμε με κάθε τρόπο και θυσία, θα περάσουμε απ’ τους σκοπούς και θα πάμε να φάμε την σούπα μας στις δικές μας καραβάνες. Λοιπόν σύμφωνοι..

Τέλος στις δέκα μαζεuthήκαμε όλοι στην πόρτα της έκκλησις και τραβήξαμε ο ένας πίσω απ’ τον άλλο. “Η όμιχλη μας βοήθησε πολύ.

“Αξαφνα σε καμια πενηνταριά μέτρα, έξω απ’ ένα φωτισμένο παράθυρο της φρουράς διακρίναμε ένα σκοπό που γυρισμένος κύτταζε πρός

το μέρος πουταν στρατοπεδευμένος ο στρατός μας.

— Περιμένετε, είπεν ο Μινιάρ, αυτον τον διορθώνω εγώ!

Ρίχτηκε μέσα στην τάφοο και προχωρούσε με τα γόνατα. Σαν σίμωσε σηκώθηκε σιγά, έφτασε πίσω απ’ τον σκοπό, και τον άρπαξε απ’ το λαιμό με τα δυο του χέρια!

“Ο Πρώσος θέλησε να παλαίση μα τα δάχτυλα του Μινιάρ τον πνίγανε. Κλονίστηκε τέλος χωρίς να θγάλη τσιμουδιά κι’ έπεσε κάτω.

Έκαμα τότε σημείο με το χέρι μου και ο στρατός άρχισε να ξαναβαδίζει γρήγορα μπροστα στο φωτισμένο παράθυρο, απ’ το οποίο είδαμε τους Πρώσους μέσα στο φυλάκιο να κοιμούνται ήσυχα. “Ενας απ’ τους στρατιώτες μου βλέποντες τον έχθρο λυσσάσε και σήκωσε το ντουφέκι του. Κατατρόμαξα γιατί αν τραβούσε είμαστε χαμένοι... “Ηθελα να φωνάξω μα η φωνή μου θα τους ξυπνούσε. “Επί τέλους μια ντουφεκιά άκουστηκε και σε λιγάκι άρχισανε και μερικοί άλλοι.

Οί Πρώσοι ξυπνήσανε τρομαγμένοι, ανοίξανε το παράθυρο και ριχνοντας τα όπλα τους παραδοθήκανε χωρίς όρους! “Αλλά σαν κυττάξαμε πόσο λίγοι είμαστε λυσσάσαν απ’ την ντροπή τους!

Τους σπρώχναμε να περπατούν γρήγορα γιατί άκούσαμε πίσω μας τον θόρυβο που κάνανε η άλλες φρουρές που ήρχοντο να μας χτυπήσουν. Εύτυχως δεν γνωρίζανε ποσοι είμαστε και σταματήσανε.

Τέλος φτάσαμε στην εμπροσθοφυλακή του στρατού μας μα εκεί μας περιμενε άλλο θάσανο. Δεν γνώριζα το σύνθημα της ημέρας αυτής. “Ο σκοπός με διάταξε να σταματήσω, εγώ ζήτησα να γνωριστώ και να εξηγηθώ μα αυτός έπυροβόλησε !

Δεν με πήρε η σφαίρα μα άλλοι μονο χτύπησε τον Μινιάρ στο στήθος!

Ψυχομαχούσε, ο κακομοίρης, σαν ήρθε ένας ύπασιπστης να μας αναγνωρίση. “Εσφισα το χέρι του γενναίου Μινιάρ και αυτός με κύτταξε λέγοντας:

— Μη τιμωρήσετε τον σκοπό που κόντεψε να σας σκοτώση, κάνετε

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΙ ΣΥΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

“Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έλεγε για τις γυναίκες :

— “Η γυναίκες παίζουν με την ωμορφιά τους, όπως τα μικρά παιδιά με το μαχαίρι.

Δηλαδή, πληγώνονται μ’ αυτή.

“Η Σάνδη λέει κάπου :

— “Η καρδιά της έρωτιάρας γυναίκος είνε ρόδο από το οποίο κάθε έραστής παίρνει κι’ ένα φύλλο, έως ότου στο τέλος μένουν, αγκάθια μοναχά.

Και η κ. Μπωμόν :

“Όταν η γυναίκα έχη την έμπιστοσύνη του άντρός της και είνε αξία αυτής, τότε είνε αρκετά δυνατή και σοφή και άκουστε τις συμβουλές της.

“Ο Ζολά είπε :

— Μεταξύ έραστών, όταν δεν υπάρχει ένας απατόμενος, υπάρχουν δύο τοιοῦτοι.

“Ο Φλωμπέρ :

— “Η γυναίκα δεν μετράει ποτέ τις θυσίες. Ούτε τις ιδιές της, ούτε των άλλων.

“Ενας Ουκρανός φιλόσοφος λέει:

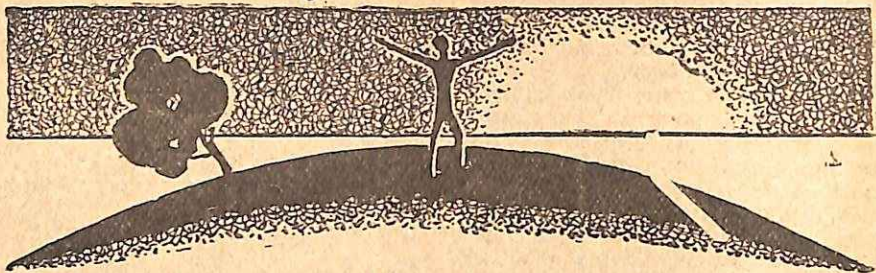
— Διασταυρώνετε κάποτε με μια γυναίκα. άγνωστη της οποίας η ωμορφιά σας καταπλήσσει. Γυρίζετε να την κυττάξετε, αλλά τώρα είνεν έφρατη και δεν θα την ξαναείδητε πλέον. Για ένα λεπτό πνεύμα, η φευγαλέα αυτή συνάντησι άποτελεί την πιο ήδονική έντυπωση, αλλά για μια φλογερή καρδιά, το πιο βασανιστικό και πιο άγονο μαρτύριο.

μου αυτή τη χάρη, λοχαγέ μου!...

Σεβάστηκε την έπιθυμία του. Κι’ ο σκοπός αυτός που συγχώρησα, σκοτώθηκε αργότερα στο Βινζενβάλ, για να με υπερασπιστή.

Κι’ αυτή δηλαδή την φορά μούσωζε τη ζωή ο Μινιάρ...

ΣΩΡΖ ΝΤΕ ΛΟΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΝΟΜ

Ο ΕΓΓΛΕΖΟΣ

Πάνε δυο χρόνια τώρα, μās είπεν ο φίλος μας Ζ.. 'Εγύριζα απ' το 'Αθηνιόν στο Παρίσι. Γιά να περάσω ήσυχα την νύχτα στο θαγόνι της πρώτης θέσεως μεταχειρίστηκα το άθωο τέχνασμα ναβάλω το μπαστούμι μου στην κλειδαριά της πόρτας από μέσα γιά να έμποδίσω να μπουν κι' άλλοι επιβάτες! Πριν ξεκινήση το τραίνο άκουσα θόρυβο στο σταθμό. Σε λιγάκι ένα γερό χέρι γύρισε το πόμολο της πόρτας απ' έξω, έσπασε το μπαστούμι μου και μπήκε μέσα ένας 'Εγγλέζος λόρδος με τις θαλίτσες του. Τρείς άλλοι επιβάτες μπήκανε συγχρόνως και γίναμε πέντε.

Έκαμα ύπομονη και συνάζοντας τα πακέτα μου ζάρωσα σε μία γωνία. Ο 'Εγγλέζος κάθησε στην άλλη άκρη τοί θαγονιού και οι άλλοι τρείς κοντά μας.

Στις όχτώ το θράδυ το τραίνο έιτρεχε με ταχύτητα. Ο 'Εγγλέζος πήρε μία κουθέρτα κι' ένα κασκέτο, τό φόρεσε, έβαλε ένα ζεστό έπανωφόρι και πλάγιασε. Και οι άλλοι τρείς ικάνανε το ίδιο. 'Αρχισε να με παίρνει ο ύπνος. Όταν είδα τον 'Εγγλέζο να σηκώνεται άξαφνα, να τινάξη την κουθέρτα και να ανακάθεται στον μπάγκο. 'Εβγαλε τα δυο χονδρά παπούτσια του, τάρριξε κάτω και ξαναπλάγιασε.

— 'Αν ο καθένας μας έκανε το ίδιο, είπα μέσα μου, ο αέρας του θα γονιού θα ήτο πολύ μυρωδάτος!..

Μά ο 'Εγγλέζος ξανακοιμήθηκε

με ήσυχη συνείδηση ενώ έγώ έρέμβαζα. Φαίνεται όμως πως και ο γείτονας μου είχε ξυπνήσει και άμα είδε τον 'Εγγλέζο να ροχαλίζει, άπλωσε το χέρι του χωρίς να σκωθή, πήρε το ένα παπούτσι του και το πέταξε έξω απ' την πόρτα με μία άταραξία σαν να πετούσε την στάχτη του τσιγάρου του! 'Υστερα ξανακοιμήθηκε.

'Εγω παρακολουθώντας αυτή την σκηνή, κατάκρινα την διαγωγή αυτού του επιβάτου που δεν έδινε πεντάρα για την ιδιοκτησία των άλλων. Συλλογιζόμουν τι θα συμβή όταν ξυπνήση ο 'Εγγλέζος. Φυσικά θα ζητήση το παπούτσι που του έλειπε. Θά διασκεδάσουμε λιγάκι, σκέφτηκα.

Περιμένοντας τα γεγονότα γελούσα με τον 'Εγγλέζο που ροχαλίζει χωρίς να ξέρη τι παιγνίδι τούπαιζε ο γείτονας του.

Στις δεκάμισι φτάσαμε στην Βαλεντία, κανένας όμως δεν κουνήθηκε. Τα μεσάνυχτα το τραίνο σταμάτησε στη Λυών, και δύο απ' τους επιβάτες κατεβήκανε για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους. Ο 'Εγγλέζος έσπλωσε τα μπράτσα του, έβηξε κι' άλλαξε πλευρό.

'Αμα το τραίνο σφύριξε, οι δυο επιβάτες γυρίσανε στο θαγόνι και ξάπλωσαν! έγώ έμεινα ξυπνητός μάχι' το κούνημα του τραίνου μετρήρε τέλος ο ύπνος. 'Υστερα από δυο ώρες ξύπνησα απ' τον κρότο της πόρτας και είδα με άπορία πως έ-

κείνος που είχε πετάξει το παπούτσι του 'Εγγλέζου είχε φύγει! Στη Ντιζον κατεβήκανε και οι άλλοι δυο και μείναμε έγώ με τον 'Εγγλέζο.

Χωρίς αμφιβολία η ευθύνη έαπεφτε άπάνω μου για το χάσιμο τοί παπουτσιού. Τι να κάνω; Δεν μπορούσα να κατεβώ προτού φθάσουμε στο Παρίσι. Είχα ανάγκη να πάω εκεί' εκείνο που μπορούσα να κάνω ήταν ν' αλλάξω θαγόνι. Κύτταξα τον οδηγό και μ' έκοψε ικρύος ιδρώτας. Το τραίνο ήταν έξωπρες και δεν σταματούσε πουθενά. Νά πηδήξω απ' την πόρτα θάσπαζα το κεφάλι μου!

Μόλις έκλεισα τον οδηγό ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο έπιθεωρητής για να εξέλέγη τα μπιλιέτα. 'Επρεπε να ξυπνήση τον 'Εγγλέζο γιατί είχε βγή ο ήλιος.

Ο 'Εγγλέζος άρχισε να νύνεται, φήρεσε το ένα παπούτσι του που του άφησε ο γείτονας του και άρχισε να ζητά το άλλο. 'Εγώ έκανα τον κοιμισμένο και μ' ένα μάτι έβλεπε τι θα συμβή, προσπαθώντας να μη γελάσω.

Ο 'Εγγλέζος άνασήκωσε το σκέπασμα του καναπέ και έψαχνε με το πόδι του. Μά δεν βρήκε τίποτε. Κάθησε τότε κατάχαμα, κύτταζε δεξιά, αριστερά... Τίποτα! Τίποτα!

Εύτυχεις οι άνθρωποι εκείνοι που μπορούν να κρατήσουν σοβαρότητα, σε τέτοιες περιστάσεις. 'Εγώ δυστυχώς δεν το κατώρθωσα. Βλέποντάς τον να ψάχνει για να βρή το παπούτσι του και σκεπτόμενος πως θα βγή στον σταθμό μ' ένα παπούτσι άρχισα να γελάω.

Συμφορά μου! Ο 'Εγγλέζος βλέποντας με να γελάω πήδηξε σαν να τον δάγκωσε κανένας.

— Παρντόν! είπε με άγγλική προφορά, ξέρετε που βάλανε το παπούτσι μου;

— Πώς είπατε; είπα σηκωνόμενος και κάμνοντας πως δεν νοιώθω.

— Πού είναι το παπούτσι μου; φώ-

ναζε.

'Εγώ σήκωσα τους ώμους μου σαν άνθρωπος που δεν ξέρει τίποτα.

— Το παπούτσι μου θέλω! ξαναφώναξε αυτός.

— Τι θέλετε να σας κάνω; Ψάξετε να το βρήτε, του είπα.

— Το ζήτησα μά δεν το βρήκα. Σείς το κρύψατε για να γελάσετε... και θά σας πάρη ο διάβολος! ούρλιαξε ο 'Εγγλέζος!

— Δεν άγγιζα το παπούτσι σας του είπα αν σας τόκρυψαν θά τώκαμε ένας απ' αυτούς που φύγανε.

— 'Οχι... όχι... αυτοί κοιμώντουσαν.

— Πολύ καλά, και γώ το ίδιο έκανα.

'Οχι! φώναξε, σεις γελάσατε γι' αυτό το κακό που μούρθε. Λοιπόν σεις είσθε ο ένοχος. 'Εμπρός, μιλάτε..

— Δεν μπορώ γιατί δεν έβρω τίποτα.

— Πολύ καλά! είπε με άπόφασι ο 'Εγγλέζος. 'Επειτα συμμαζέψε τα πακέτα του, είδε με ύψη το ξυπόλητο πόδι του και σώπασε έως ότου φθάσαμε στο Παρίσι.

'Εξω έβρεχε ραγδαία όταν μπήκαμε στο σταθμό έκλεισα την βαλίτσα μου και τα πακέτα μου, σκεπτόμενος ν' αφήσω τον 'Εγγλέζο να φωνά-

ξη και να βγώ έξω. Μά εκείνος μπήκε μπρός, μούφρασε το πέρασμα με το μπράτσο του, και φώναξε απ' την πόρτα ένα υπάλληλο του σιδηροδρόμου. Πήγα να βγώ απ' την άλλη πόρτα, μά με κράτησε απ' το έπανωφόρι μου και θά το ξέσχιζε αν έφευγα.

— 'Α! μήπως άστειεύετε φώναξα.

— 'Οχι... όχι... είπε σοβαρά. 'Εμείς στην 'Αγγλία δεν άστειεύομε μεθα για σοβαρά πράγματα.

Τέλος κατέφθασε ο έπιθεωρητής.

— Παρντόν, του είπεν ο 'Εγγλέζος δείχνοντας το ξυπόλητο πόδι του που το σήκωνε ψηλά. Ο κύριος αυτός— και με έδειξε, —πήρε το παπού-

τσι μου και δέν θέλει νά μου τὸ δώσῃ. Θέλω νά τὸν καταγγείλω στὴν ἀστυνομία μὰ ἐπειδὴ δέν μπορῶ νά πάω ἐκεῖ χωρὶς παποῦτσι μέσα στὴ λάσπη, διατάζετε ἕναν ἐργάτη νά με σηκώσῃ στὸν ὄμο του γιὰ νά περάσω τὸν σταθμό. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ μᾶς συνοδέψῃ στὴν ἀστυνομία!..

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀπόρησε ἀκούοντας τέτοια καταγγελία!

Δὲν ἤξερε ἂν ὁ Ἑγγλέζος μιλοῦσε σοβαρά ἢ ἀστειεύονταν. Ἐγὼ ἄρχισα νά γελῶ πρὸς μεγάλο θυμὸ τοῦ Ἑγγλέζου. Ἐπρεπε νά τελειώσῃ ὁμως αὐτὴ ἡ κωμωδία. Ἀν διηγούμην τὴν ἀλήθεια ὁ Ἑγγλέζος δὲν θὰ πίστευε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς φαινότανε πολὺ στενοχωρημένος.

Ἀξαφνὰ μοῦρθε μιά ἰδέα λίγο πρόστυχη μὰ πρακτικὴ. Βέβαιος γιὰ τὰ γέλια τοῦ κόσμου σὰν ἔβλεπε τὸν Ἑγγλέζο καθάλλα στους ὤμους τοῦ ἐργάτου, σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νά γλυτώσω ἦταν νά τὸν περάσω γιὰ τρελλό! Ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ τὸ πίστευε βλέποντας τὸν ἔρεθισμὸ τοῦ καὶ τὸ ξυπόλητο πόδι τοῦ κινουῦσε στὴν πόρτα! Μὲ μιά χειρονομία τοῦ εἶπα τὴν σκέψι μου. Ἀμέσως τὸ πίστεψε. Ἐσκυψὰ στὸ αὐτὶ τοῦ καὶ συνέχισα ἐμπιστευτικῶς:

— Ἀλλοῖμονο, κύριε, δὲν ἔχετε ἰδέα σὲ ποιά κατάστασι θρίσκειται αὐτὸς ὁ κακομοῖρης! Πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ νομίζει πὼς τοῦ ἔκλεψα τὸ παποῦτσι του. Δὲν ξέρω τί τὸκανε γιὰτὶ σὰν ἀνέβηκα στὸ θανατὸν αὐτὸς κοιμώτανε. Βέβαια θὰ σας πῇ πὼς τὸκανε γιὰ νά ἀστειεῖται... Εἶσθε προειδοποιημένος καὶ ξέρετε τί νά τοῦ ἀπαντήσετε... Ἐπειτα δὲν βλέπετε τὸν ἐρεθισμό του; Τὸ ἀπλούστερο κατὰ τὴν γνώμη μου εἶνε νά τὸν στελεῖτε σ' ἕνα ἄσυλο καὶ νά τὸν θεβαιώσετε πὼς ἐκεῖ μέσα θὰ βρῇ τὸ παποῦτσι του!...

— Μὴ χειρότερα! Ψιθύρισε ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Ὁ Ἑγγλέζος καθάλλικεψε ἐν τῷ μεταξύ στὸν ὄμο ἑνὸς ἐργάτη τραβώντας γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ φωνάζοντας.

— Ἐλάτε! ἐλάτε... κύριε κλέφτη!

— Ἦσυχάστε, τοῦ εἶπα, σὰς ἀκολουθῶ!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τελευταία λέξις: Ἡ φθίσις δὲν εἶνε πλέον ἐπικίνδυνη ὡς ἀσθένεια κληρονομικὴ. Πάντοτε ὁμως εἶνε νόσος μεταδοτικὴ.

Μὴν ὑποδέχεστε τίς μικρὰς ἀδιαθεσίας ἢ τὰ μικρὰ σπειριά, μὲ περιφρόνησι. Ἀρχίζουν μὲ γαργάλισμα καὶ τελειώνουν μὲ δαγκώματα.

Παράδειγμα ἢ παρωνυχίς. Πρωτοφαινεται ἕνα πρωτὶ, σὰν κόκκινη τελεία, στὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου.

Τὴν ἐπομένη αἰσθάνεται κανένας μιά φαγούρα.

Ὡχ ἄφερφέ, δὲν εἶνε τίποτε!..

Μὰ ἕνα καλὸ πρωτὶ, καταλήγει στὸ χειρουργο!

Ὅλες ἡ νευραλγίες πού διαρκοῦν, εἶνε πάντα ἕνας κώδων τοῦ κινδύνου.

Δὲν τρέφεται κανεὶς μ' ἐκεῖνο πού τρώει, ἀλλὰ μ' ἐκεῖνο πού χωνεύει. Μασάτε λοιπὸν καλὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ. Τὸ φάρμακο καλλίτερα νά τὸ παίρνετε νηστικός.

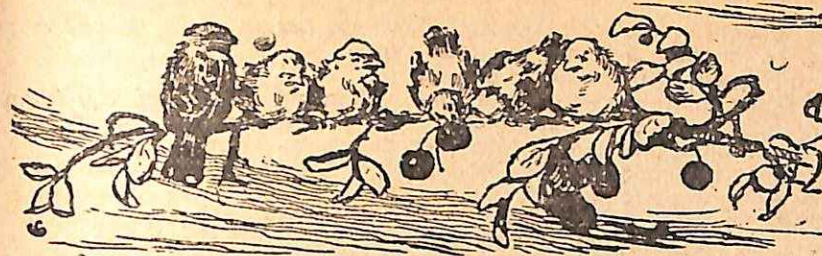
Τὸ ἀδειανὸ στομάχι ἀπορροφᾷ ἀμέσως καὶ ταχέως.

Γι' αὐτὸ πρέπει νά παίρνετε τὸ γαστρικὸ σας πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Νὰ κοιμᾶστε πολὺ. Περισσότερο κ' ἀπὸ πολὺ. Ὁ ὕπνος ἐπανορθώνει τὴν τριβὴ τῆς ἡμέρας καὶ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς μακρᾶς ζωῆς καὶ τῆς ἀγνηράστης νεότητος.

Δὲν πρόφτασε ὁμως ὁ δυστυχὴς νά θυγῇ ἀπ' τὸ σταθμό. Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐγκαίρως εἰδοποιηθέντες ἀπ' τὸν ἐπιθεωρητὴ, τὸν ἔρπασαν τὸν ἐφόρτωσαν σ' ἕνα ἀμάξι καὶ τὸν τράβηξαν γιὰ τὸ φρενοκομεῖο. Τὴν ἀπέγινε αὐτὸς ὁ κακορίζικος ἄνθρωπος; Δὲν ξέρω. Ὅπως νά θρίσκειται ἀκόμα στὸ φρενοκομεῖο, θύμα μιᾶς ἀστειότητος. Πάντως ἐγὼ τὴν γλύτωσα φτηνά.

ΠΩΛ ΜΠΟΝΟΜ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁ Φραγκίσκος Τεσιέ ἔπαιρνε κάθε πρωτὶ τὸ λεωφορεῖο γιὰ νά πάῃ στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, ὅπου δούλευε. Καὶ κάθε πρωτὶ καθόταν ἀπέναντί του ἕνα κοριτσάκι πού σιγὰ-σιγὰ τὸ ἀγάπησε. Ἦταν μιά μελαχροινούλα πού πήγαινε στὸ κατάστημα, ὅπου ἦταν ὑπάλληλος. Τὴν ἐκύτταζε ἐπίμονα στὰ μάτια, χωρὶς κ' αὐτὸς νά τὸ θέλῃ. Ἐκεῖνη πάλι κοκκινίζει. Ἐκεῖνος τὸ καταλάβαινε καὶ τραβοῦσε τὰ μάτια ἀπ' αὐτὴ, μὰ σὲ λίγο πάλι τὰ ξανασητῆλωνε ἐπάνω της!

Σὲ λίγες μέρες εἶχαν γνωρισθῇ, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν οὔτε μιά λέξη. Τῆς παραχωροῦσε μάλιστα τὴν θέσι τοῦ ὁσάκις τύχαινε νᾶνε γεμάτο τὸ λεωφορεῖο κ' αὐτὴ τὸν χαιρετοῦσε μ' ἕνα σιωπηλὸ χαμόγελο.

Στὸ τέλος ἄρχισαν νά μιλοῦν. Κάποια οἰκειότης γεννήθηκε γρήγορα μεταξύ τους, μιά οἰκειότης πού βαστοῦσε μισὴ ὥρα τὴν ἡμέρα. Ἐτοί ἢ ἀγάπη τοῦ εἶχε φτάσει στὸ ζενίθ. Μὰ καὶ κείνη θὰ τὸν εἶχεν ἀγαπήσει δίχως ἄλλο γιὰτὶ δεχτηκε ἕνα ἀνοιξιὰτικο Σάββατο νά πᾶνε τὴν ἄλλη μέρα καὶ νά φάνε μαζί σ' ἕνα προάστειο.

Ἐκεῖνη τὸν ἐπερίμενε πρώτη στὸ σταθμὸ καὶ τοῦ εἶπε πρὶν ἀκόμα τὸν χαιρετήσῃ:

— Θέλω νά σᾶς μιλήσω πρὶν φύγουμε. Ἐχομε στὴν διάθεσί μας γι' αὐτὸ ἀρκετὴ ὥρα.

Καὶ καθὼς ἀκούμπησε τὸ μπράτσο του, ἄρχισε νά τρέμῃ, χλωμασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της.

— Δὲν πρέπει νά ἐλπίζετε πολλὰ πράγματα ἀπὸ μένα, τοῦ εἶπε. Εἴμ' ἕνα τίμιο κορίτσι καὶ δὲν θὰ πάω περίπατο μαζί σας, ἂν δὲν μοῦ ὑποσχεθῇτε, ἂν δὲν μοῦ ὀρκισθῇτε πρῶτα ὅτι δὲν θὰ κάνετε τίποτα πού νᾶνε ἀταίριαστο!..

Ἐγίνε τώρα κατακόκκινη σὰν παπαρούνα καὶ σάπασε. Ἐκεῖνος δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τὰ εἶχε χαμένα. Ἦταν εὐτυχὴς συγχρόνως κ' ἀπογοητευμένος. Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲ μιλοῦσε, ἐκεῖνη πῆρε πάλι τὸ λόγιο.

— Ἀν δὲ μοῦ ὑποσχεθῇτε, εἶπε ὅτι θὰ μὲ σεβάσθῃτε γυρίζω ἀμέσως στὸ σπίτι μου.

Ὁ Φραγκίσκος τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ τρυφερότητα καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Σας τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ κάνω ὅ,τι θελήσετε σεις.

— Ἀλήθεια λέτε; ρώτησε αὐτὴ χαμογελώντας μ' ἀνακούφισι.

— Σας τὸ ὀρκίζομαι.

— Τότε ἂς θυλάουμε εἰσιτήρια.

Στὸ τραῖνο μέσα δὲ μπόρεσαν νά μιλήσουν γιὰτὶ ἦταν γεμάτο. Ἀμὰ φτάσανε στὸ Μαζὸν-Λαφιτ, τράβηξαν πρὸς τὸ Σηκουάνα.

Πηγαίνανε κρατώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ χέρι στὸ μακρὸς τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ κυττάζοντας τὰ ψαράκια πού γλυστοῦσαν μέσα στὸ νερό. Ἦταν πλημμυρισμένοι κ' οἱ δυὸ ἀπὸ εὐτυχία μέσα στὴν ἀνοιξιὰτικὴ αὐτὴ μακαριότητα.

Ἐφαγαν στὴν ἐξοχὴ σ' ἕνα μικρὸ μαγαζὶ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ πού

τὸ σκεπάζουν τέσσερες πελώριες λευκές. Τὸ ὑπαιθρο, ἡ ζέστη, τὸ κρυσί κι' ἡ ταραχὴ ποὺ ἐνοιώθη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κοντά του τοὺς ἔκανε κόκκινους, σιωπηλοὺς καὶ σκεπτικούς.

Ὅταν ὅμως ἦπιαν τὸν καφέ μιὰ ἀξαφνὴ χαρὰ τοὺς ἐκυρίεψε κι' ἀφοῦ πέρασαν τὸ Σηκουάνα ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὴν ἄλλη ὁχθῇ.

— Πῶς λέγεστε; τὴν ἐρώτησε ἁξαφνὰ ἐκεῖνος.

— Λουίζα.

Ἐκεῖνος ξανάπε τὸνομα Λουίζα καὶ σώπασε. Ἐξαφνὰ, καθὼς περπατοῦσαν, μέσ' στ' ἀμπέλια, ὁ Φραγκίσκος στάθηκε καὶ τῆς εἶπε:

— Κυττάχτε!

Τῆς ἔδειξε μιὰ πλαγιά ποὺ ἦταν σκεπασμένη ὁλόκληρη ἀπὸ ἀνθισμένες πασχалиές.

— Τί ὠραία ποὺ εἶνε! ἐψιθύρισε ἐκεῖνη.

Καί, ἀφοῦ πέρασαν ἕναν κάμπο, βρέθηκαν στὴν πλαγιά μὲ τίς πασχалиές. Ἐνα ἴσιο μικρὸ μονοπάτι χανόταν κεῖ ἀπὸ δέντρακια. Τὸ πέρασαν καὶ βγήκαν σ' ἕνα ἄδεντρο μέρος ὅπου καὶ κάθισαν. Ἀπειρες μυῖγες βομβοῦσαν ἀπὸ πάνω τους καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ γλυκὸ καὶ ἐξακολουθητικὸ σκοπὸ τους. Κ' ὁ μεγάλος ἥλιος τῆς θερμῆς ἀκείνης ἡμέρας πέφτοντας ἀπάνω στὴν πλαγιά ἔκανε τὰ λουλούδια ν' ἀναδίνουν ἕνα δυνατὸ ἄρωμα.

Μιὰ καμπάνα, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μακριὰ σὲ κάποιον χωριό. Κι' αὐτοί, μέσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸ μεθυστικό, φιληθήκανε χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ ξεχάστηκαν μέσα στὰ φιλιὰ τους. Ἡ Λουίζα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς μεθυσμένη, χωρὶς νὰ ξέρη τί κάνει. Ὅταν τ' ἀνοίξε πάλι σὲ κάμποσην ὥρα ἄρχισε νὰ κλαίη κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσ' στὰ χέρια τῆς. Ὁ Φραγκίσκος ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἐκεῖνη ἤθελε νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς, στὴ μητέρα τῆς.

Ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι, ἐκεῖ-

νὴ τὸν ἄφησε, χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ.

Σὰν τὴν συνάντησε τὴν ἄλλη μέρα στὸ λεωφορεῖο, τοῦ φάνηκε διαφορετικὴ, ἀδυνατισμένη.

— Θέλω νὰ σὰς μιλήσω, τοῦ εἶπε. Νὰ κατεβούμε στὴ λεωφόρο.

Κι' ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὸ πεζοδρόμιο, τοῦ εἶπε πάλι:

— Πρέπει ν' ἀποχαιρετιστοῦμε. Δὲ μπορῶ πειὰ νὰ σὰς δῶ ὕστερα ἀπ' ὅσα ἔγιναν.

— Μὰ γιατί; ψιθύρισε ἐκεῖνος.

— Γιατί δὲν μπορῶ. Ἐγὼ ἐνοχη. Δὲ θὰ ξαναγίνω καὶ δευτέρη φορὰ.

Τότε ἐκεῖνος τὴν παρακάλεσε μὲ λαχτάρα νὰ μὴ φύγῃ. Μὰ ἐκεῖνη ἦταν ἀνένδοτος:

— Ὁχι, δὲν μπορῶ!

Δέ θέλω, τοῦ ἔλεγε.

Τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του, μὰ ἡ Λουίζα ἦταν ἀμετάπειστη.

— Ὁχι!...

Καὶ τὸν ἄφησε.

Ἐκεῖνος ἔκανε νὰ τὴ βῇ ὁχτὼ μέρες. Δὲν μπόρεσε νὰ τὴ συναντήσῃ πούθενά κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς, φαντάστηκε ὅτι τὴν εἶχε χαμένη γιὰ πάντα.

Μὰ τὴν ἐνάτη μέρα τὸ θράδυ πῆγε ἐκεῖνη καὶ τὸν βρῆκε στὸ σπίτι του. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ἦταν δική του. Ὅταν ὅμως ἔμαθε πῶς θὰ γινόταν μητέρα ἄρχισε νὰ τὴ βασανεύει καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο νὰ κόψῃ τίς σχέσεις.

Μὰ ἐπειδὴ δὲν εὗρισκε τίποτε, μιὰ νύχτα πῆρε τὰ πράγματα τοῦ κι' ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ καθόταν.

Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο βαρὺ γιὰ τὴ Λουίζα, ὥστε δὲν ἔψαξε διόλου νὰ βρῇ τὸ Φραγκίσκο ποὺ τὴν ἄφησε ἔτσι. Ἐπείσε στὰ πόδια τῆς μητέρας τῆς, τῆς ἐξωμολογήθηκε τὴ δυστυχία τῆς κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες γέννησε ἕνα ἀγοράκι.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Ὁ Φραγκίσκος Τεσιέ εἶχε ἀρχίσει νὰ

γερνᾷ, ἀπὸ τὴ μοναξιά του, ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ του. Οὔτε φίλους, οὔτε συγγενεῖς εἶχε. Ἦταν ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Τὶς καθημερινὲς πῆγαινε στὸ γραφεῖο του καὶ τίς Κυριακὲς ἔκανε ἕναν περίπαιτο στὰ Ἡλύσια Πεδία.

Μιὰ Κυριακὴ, λοιπόν, ἀνοιξιὰτικὴ εἶχε προχωρήσει ὥς τὸ πάρκο Μονσώ. Ἡ μητέρα κι' ἡ παραμάνες καθισμένες στοὺς πάγκους κυττάζανε τὰ παιδάκια τους ποὺ ἔπαιζαν.

Ἀξαφνὰ ἀνατρίχασε μιὰ γυναῖκα περνοῦσε κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι δυὸ παιδιὰ, ἕνα ἀγοράκι δέκα χρόνων περίπου κι' ἕνα κοριτάκι τεσσάρων. Ἦταν ἐκεῖνη, ἡ Λουίζα.

Ἐκανε λίγα θήματα ἀκόμη κι' ὕστερα ἔπεσε σ' ἕνα πάγκο ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐκεῖνη δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Ξανασηκώθηκε καὶ θέλησε νὰ τὴ δῇ καὶ πάλι. Ἐκεῖνη εἶχε καθίσει. Εἶχε τὸ σοβαρὸ ὕφος κυρίας, φοροῦσε μιὰν ἀπλὴν τουαλέττα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ τῆς ἦταν πολὺ σοβαρὸ. Τὴν κύτταξε ἀπὸ μακριὰ χωρὶς νὰ τολμα νὰ τὴ ζυγώσῃ. Τὸ ἀγοράκι εἶχε στρίψει τὸ κεφαλάκι του πρὸς αὐτόν. Ὁ Φραγκίσκος ἔτρεμε. Ἦταν τὸ παιδί του, χωρὶς ἄλλο! Τὸ κύτταξε προσεκτικὰ καὶ νόμιζε πῶς ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του σὲ μιὰ φωτογραφία ποὺ εἶχε θγάλει ὅταν ἦταν πολὺ μικρός.

Καί ἱκρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, περιμένοντας νὰ φύγῃ ἡ Λουίζα γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Τὴν νύχτα δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Τὸν ἐβασάνιζε ἡ ἰδέα τοῦ παιδιοῦ. Ὡ, νὰ μποροῦσε νὰ μάθῃ, νὰ βεβαιωθῇ! Μὰ καὶ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ.

Ἐμαθε τὸ σπίτι τῆς Λουίζας. Εἶχε παντρεφτῇ ἕναν τίμιον καὶ σεβαστὸ ἄνθρωπο ποὺ εἴερε τὴ δυστυχία τῆς κι' εἶχε συγκινήθῃ. Εἶχε ἀναγνωρίσει μάλιστα γιὰ παιδί του τὸ παιδί τοῦ Φραγκίσκου Τεσιέ.

Κάθε Κυριακὴ ὁ Φραγκίσκος πῆγαινε στὸ πάρκο Μονσώ καὶ τὴν ἔβλεπε. Μιὰ τρέλλα τοῦ ἔρχόταν νὰ σφίξῃ τὸ παιδί του στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸ γεμίσῃ ἀπὸ φιλιὰ, νὰ τὸ πάσῃ μαζί του, νὰ τὸ κλέψῃ!

Τέλος, ἀποφάσισε στὴν ἀπελπισία του νὰ κάνῃ μιὰ τρελλὴ ἀπόπειρα. Μιὰ μέρα τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνη ἔμπαινε μέσ' στὸ πάρκο, πῆγε καὶ στά-

θηκε μπροστά τῆς καὶ τῆς εἶπε τρέμοντας:

— Δὲν με γνωρίζετε;

Ἐκεῖνη ὕψωσε τὸ βλέμμα τῆς, τὸν παρετήρησε, ξεφώνησε μὲ τρόμο καὶ μὲ φρίκη κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς ἐφυγε σούρνοντάς τα πίσω τῆς.

Ἐκεῖνος γύρισε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ κλάψῃ!

Πολλοὶ μῆνες πέρασαν. Δὲν τὴν εἶχε ξαναδεῖ πειὰ. Μὰ ἡ ζωὴ του εἶχε καταντήσῃ μαρτύριο. Ἐλυωνε ἀπὸ τὸν πόνο γιὰ τὸ παιδί του. Γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ μόνο μποροῦσε νὰ πεθάνῃ, νὰ σκοτώσῃ, νὰ διατρέξῃ κάθε κίνδυνο.

Τῆς ἔγραψε, μὰ ἐκεῖνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Εἰκοσι ἀλλὰ γράμματα του εἶχαν τὴν ἰδίαν τύχη. Τότε ἔλυσε μι' ἀπεγνωσμένη ἀπόφασιν κι' ἔτοιμος ν' αὐτοκτονήσῃ ἀν ἀποτύχαινε, ἔστειλε στὸν ἄντρα τῆς αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Κύριε, τὸνομά μου πρέπει νὰ σὰς προκαλῇ φρίκη. Μὰ εἶμαι τόσο δυστυχῆς, υποφέρω τόσο ὥστε μόνο σὲ σὰς βασίζω τίς τελευταῖες μου ἐλπίδες. Ἐχω τὴν τιμὴ κτλ...»

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε ἀπάντησι:

«Κύριε, σὰς περιμένω σπίτι μου τὴν Τρίτη στίς 5 μ. μ.

Ι. ΦΛΑΜΕΛ».

Τὴν Τρίτη τὴν ὁρισμένη ὥρα ὁ Φραγκίσκος ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Φλαμέλ. Μπήκε σ' ἕνα ἀπλὸ σαλόνάκι καὶ περίμενε θολωμένος, ἔτοιμος νὰ πέσῃ. Μιὰ πόρτα ἀνοίξε σὲ λίγο καὶ φάνηκε ἕνας ἄντρας ψηλός, σοβαρός, λίγο πυχὺς μὲ μαύη ρεδιγκότα. Ὁ Τεσιέ ἀσθμαίνοντας εἶπε:

— Κύριε... κύριε... δὲν ξέρω ἀν γνωρίζετε τὸνομά μου... ἀν' ἀκόμα ἀναγνωρίζετε...

— Ἀναφελές, κύριε, τὸν διέκοψε ὁ Φλαμέλ. Ἡ γυναῖκα μου μοῦ μίλησε γιὰ σὰς...

Μιλοῦσε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ τιμωτήτα. Ὁ Φραγκίσκος ξανάπε:

— Κύριε, πεθαίνω ἀπὸ θλίψιν, ἀπὸ τύψεις, ἀπὸ ντροπὴ... Καὶ θάθελα, πρὶν πεθάνω, νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου.

Ὁ Φλαμέλ χτύπησε τὸ κουδούνι. Μιὰ παραμάνα παρουσιάστηκε καὶ τῆς εἶπε:

— Πῆγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ Λουδοβίκο.

Ἐκείνη ἔφυγε. Τότε οἱ δύο ἄντρες μείνανε ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ λένε τίποτε περιμένοντας τὸ μικρό. Καὶ ἐξαφνὰ ἐν ἄγοράκι δέκα χρόνων, μπήκε θιαστικά στὸ σαλόνι κ' ἔτρεξε πρὸς ἐκείνον ποῦ τὸν νόμιζε πατέρα του. Ἀλλὰ στάθηκε με ντροπὴ ἅμα εἶδε τὸν ξένο.

— Τώρα, φίλησε τὸν κύριο, τοῦ εἶπε ὁ Φραγκίσκο ἀφοῦ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο.

Τὸ παιδί πλησίασε με χάρι τὸ Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καὶ κυττοῦσε τὸ γυιό του, ἔτοιμος νὰ πέση κάτω. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ τοῦ ἔπεσε τὸ καπέλλο του.

Τὸ παιδί περιμένε ξαφνιασμένο. Πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Φραγκίσκο. Τότε ἐκείνος ἀρπάζοντας τὴν ἀγκαλιά του, ἄρχισε νὰ το φιλά με τρέλλα, στὸ στήμα, στὰ μάγουλα, στὰ μαλλιά.

Ὁ μικρὸς τρομαγμένος ἀπὸ τὴ θροχὴ αὐτὴ τῶν φιλιῶν, γύρευε νὰ ξεφύγῃ, ἔστρεφε τὸ κεφάλι του καὶ παραμέριζε με τὰ χεράκια του τὰ χεῖλῃ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τότε, ὁ Φραγκίσκος τὸ ἄφησε ἀπότομα, φωνάζοντας:

— Ἀντίο! Ἀντίο!

Καὶ χάθηκε σὰν κλέφτης.
ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ

Ὁ παππᾶς ἐνὸς χωριοῦ τῆς Ἱρλανδίας, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ πολὺ λακοφιλῆς, ἀρρώστησε ἄξαφνα θαναίᾳ. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεχαν κάθε στιγμή νὰ ρωτήσουν γιὰ τὴν κατάστασιν του. Ὅταν τέλος ἔφθασε στὰ ἔσχατα οἱ χωρικοὶ ἀποφασισαν νὰ κρεμοῦν κάθε ὥρα ἱατρικὸ δελτίο στὴν πόρτα του. Τὰ ἱατρικὰ αὐτὰ δελτία εἶχαν ὡς ἐξῆς:

Ὡρα 9 μ. μ. Ὁ αἰδεσιμώτατος εἶνε ἐπιμοθάνατος!

Ὡρα 10 μ. μ. Ἐχασε τὶς αἰσθήσεις του!

Ὡρα 11 μ. μ. Ἀρχισε ἡ ἀγωνία!

Μεσάνυχτα. Ὁ αἰδεσιμώτατος πέθανε!

Κατὰ τὸ πρωὶ ἓνα χαμῖνι, πέρασε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ παππᾶ, διάβασε τὸ τελευταῖο δελτίο καὶ πρόσθεσε

ΣΠΑΝΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων

Δὲν ξεύρω νάχη ἄλλα τῆς Ἐδέμ θα-
(σίλεια,
παρὰ ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἡ ἀγάπη δίχως ζή-
(λεια.

Ὅταν ἡ ἀγάπη δίχως ὑποψία μένη,
θάνατι ἢ ζωὴ τῶν ἐραστῶν ὅλο εὐθυ-
(μία,
γλύκα ἢ καρδιά γεμάτη κι' εὐφρο-
(σύνη.

Μὰ τῶσων παραπόνων μου, ἄχ! αἰτία
εἶνε ἡ καταραμένη ἡ ζήλεια!

Θάταν πολὺ ἡ καρδιά φαιδρῇ, εὐχα-
(ριστημένη,

ἀφοῦ ἡ ἀγάπη κάθε μου θουλή τε-
(λειώνει.

Μὰ πάντα με τηράει θαρρῶ ἡ ψυχὴ
(θλιμμένη,

ποῦ μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά, καὶ πά-
σχει μόνῃ.

Αὐτὸ μ' ἀποκαρδιώνει, με γυμνώνει
ἀπὸ τὴν κάθε γλύκα, ὦ μαῦρη ζή-
(λεια!

Μὰ ἐγὼ, καλέ μου ἔχω τόση ἐμπι-
(στοσύνη

εἰς τὴν χαριτωμένη τῆς καρδιάς σου
(ὁμόνοια,

ποῦ κάθε ἀχρεία ὑποψία ἀπομακρύ-
(νει,

καὶ ξεύρω πὺς ἡ ἀγάπη μας θὰ εἶν'
(αἰώνια.

Καλέ μου, ἄς ζήσουμε χωρὶς διχά-
(νοια,

κι' ἐγὼ δὲν ὑποπτεύομαι τὴ ζήλεια.
Δὲν μ' ἐρωτεύθης θάνατο γιὰ νὰ με
(δώσης.

Ἐχεις καρδιά τόσο εὐγενῇ, γι' αὐ-
(τὸ δὲν μέλλεις

ποτέ τὴν σκλάβα τὴν πιστὴ σου νὰ
(προδώσης.

καὶ νὰ τὴν ἀπελπίσης, ξεύρω, δὲν
(τὸ θέλεις.

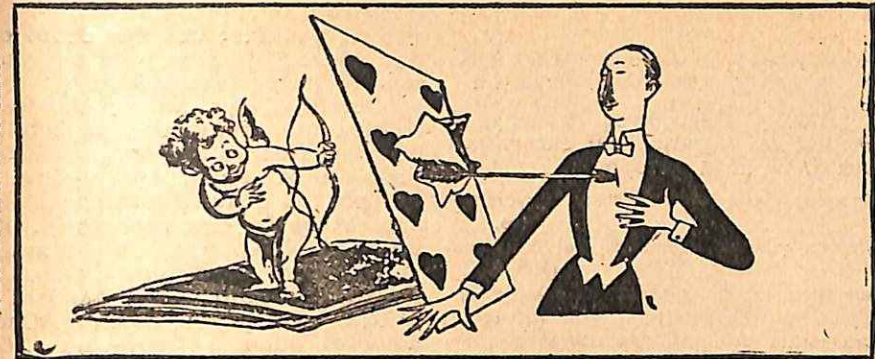
Θαρρῶ με τὴ γλυκεῖα μορφὴ σου μ'
(ἀναγγέλλεις,

πὺς εὐθυμὴ θὰ ζήσω δίχως ζήλεια—
Δὲν ξεύρω ἄλλα τίς Ἐδέμ θασίλεια.

ΜΕΤ. Γ. ΒΥΖΙΗΝΟΥ

ἀπὸ κάτω με κιμωλία!

ἘὩρ 5 π. μ. Μεγάλῃ ἀνησυχία στὸν Παράδεισο. Ὁ αἰδεσιμώτατος δὲν ἔφτασε ἀκόμα!...

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ

Ὁ Νικόλαος Κουτούζης γεννήθη-
κε στὴ Ζάκυνθο εἰς τὸ 1746. Ἡ οἰ-
κογένειά του ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ
ἀριστοκρατικές καὶ εὐπορες τῆς
νήσου.

Χάριν περιεργείας, ἀντιγράφουμε
ἐδῶ, με ὅλες του τίς ἀνορθογραφί-
ες, ἀντιγραμμένο ἀπὸ τὰ ἐπίσημα
βιβλία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ὑπερα-
γίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας τὸ
πρακτικὸ τῆς βαπτίσσεώς του.

«1746 μαῖου 6 ἐβῆπτισα παιδεῖων ἀρ-
σενικῶν τοῦ μισερ Γιακουμὴν κουτούζι
ἀπὸ τὴν νομημὴν του γυνὴν ἀναστασία
ζαρκάρη ἦτον τὸ πιδίον ὁμερῶν πενήντα
καὶ ἀνάδοχος ἦτων ὁ μισερ νηκολὸς πε-
ράτης καὶ ὠνομάσαντο ΝΗΚΩΛΑ».

Ἀπὸ μικρὸ παιδί φάνηκε ὅτι θὰ
γίνῃ ἓνα ἐξαιρετικὸ πνεῦμα, καὶ ἔ-
δειχνε μιὰ μεγάλη ὀρεξί γιὰ μάθησι
καὶ κλίσι στὴ ζωγραφικὴ.

Στὴ Ζάκυνθο ἔμαθε καλὰ τὰ ἐλ-
ληνικά καὶ ἰταλικά καὶ κατόπιιν πῆ-
γε στὴν Ἑνετία καὶ σπουδᾶσε ζω-
γραφικῇ.

Ἐπέστρεψε στὴ Ζάκυνθο καὶ ἐ-
πεδόθη στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγρά-
φου. Ἐπειδὴ ὁμως ἦταν οὐλύθυμος,
φιλολοιδωρος, αἰσχρολόγος, ἐγωί-
στης, ἀπότομος, ἀριστοκρατικὸς
καὶ ἰδιότροπος, ἀπόκτησε ἀσπόν-
δους ἐχθροὺς καὶ θανασίμους. Αὐ-

τοὶ τὸν ἔβριζαν καὶ τὸν προσέβαλ-
λαν, ἀλλὰ αὐτὸς τοὺς περιφρονούσε
λέγοντας:

Ὅλοι δοῖζον τὸν Κουτούζη
ποῦ ἀλήθεια πάντα σκοῦζει.

Μιὰ φορὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς
του, τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο μ' ἓ-
να φιαλίδιο, ποῦ εἶχε κάποιο μαῦ-
ρο ὑγρὸ καὶ ἔτσι τοῦ ἔμεινεν ἓνα
μεγάλο μαῦρο σημάδι στὸ πρόσω-
πο, πρᾶγμα ποῦ τὸν λύπησε πολὺ,
γιατὶ ἦταν πολὺ φιλάρεσκος καὶ φι-
λόκοσμος πολὺ. Τότε οἱ νέοι τῆς ἐ-
ποχῆς καὶ ἡ καλὴ τάξις, ἐβρίζαν τὰ
γένεια καὶ τὰ μουστάκια τους. Ὁ
Κουτούζης γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ σημάδι
ὅπου τοῦ ἔμεινε, πῆγε στὴ Λευκάδα
καὶ ἔγινε... παππᾶς καὶ γύρισε στὴ
Ζάκυνθο με γένεια καὶ με ράσα.

Ἀλλὰ τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν πα-
πᾶ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Ζακυνθῖνοι τὸν
πῆραν στὸ μεξέ, μόλις τὸν εἶδαν
παπᾶ φτιασμένο ἓνας δὲ Ζακύνθιος
τοῦ ἔκαμε τὴν κατωτέρω σάτυρα,
τὴν ὁποία ἐκυκλοφόρησε εὐρύτατα
ἐκεῖ πέρα:

Κουτούζης τοῦ Κουτούζιου, κουτός, κουτὰ
(στοχάσθη
σατυρικῶς νὰ σατυρῇ — σὰν Σάτυρος ἐπά-
(σθη!

Παίζοντας με τον Σάτυρον, ο Σάτυρος δαγ-
(γκάνει,
στο άγγελικό του πρόσωπο, μαύρο σημάδι
(κάνει !

"Άλλος Ζακυνθινός ποιητής, ο
Θωμάς Λανελάκης, τοῦ ἔκαμε καί
μιά ἄλλη, τότε σάτυρα.

Πρόσωπο δίχως ἔντροπή, κορμί μαγαρισμέ-
(νο,

γλῶσσα γιομάτη ἀπὸ πομπή καί στόμα μο-
(λυσμένο,

πού, ὅ,τι κι' ἂν ἀπέρασε τὸ δολερὸ κορ-
(μί σου

στά νειάτα σου, καί στὴν αἰσχρὴ ζωὴ τὴν
(ιδιὴ σου,

τάφερες ὅλα μαζωχτά στοὺς ἄλλους καί λο-
(γιάζεις

πού τις δικές σου τις
(πομπές με τοῦτο τις
(σκεπάζεις

"Ὅλα σέ μάς εἶνε
γνωστά — ἐσύ 'σαι

(ὁ Κουτούζης!

Ἰσκά πλανᾷσαι ὅταν
λές, πὼς τὴν ἀλήθεια

(σκούζεις

Καί ἂν ἐσύ τὴν ἔσκου-
ζες, θ' ἄρχιζες ἀπὸ

(σένα,

καί εἰς σέ θά τέλειω-
νες, θρίζοντας ἕνα-

(ἕνα.

"Ὁ Κουτούζης
ἦταν ἐχθρὸς τῷ

ἐλαττωμάτων τῆς
κοινωνικῆς τάξε-

ως, πὺ ζοῦσε τότε. Τοὺς χρόνους
ἐκείνους θασίλευαν ἡ φατρίες, ἡ μι-

κροπρέπειες, ἡ παντὸς εἶδους κα-
κίες, ἡ δολοφονίες, ἡ ἀντεκδικήσεις,

ἡ ἀδικίες, ἡ διαφθορά. Καλὴ ἀνα-
τροφὴ δὲν εἶχανε οὔτε αἱ εὐπατρί-

δαι. Ἀπεναντίας μάλιστα αὐτοὶ ἐξ-
εμεταλλεύοντο τὸν ὄχλο. Ὁ λαὸς

ὅπερ ἀπὸ αὐτοῦς, δοκιμάσας καί
τὸ ρωσσικὸ ἄκόμα κνοῦτο, ὅταν ἡ

νῆσος κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσ-
σους.

"Ὁ Κουτούζης τὰ καταμάστιζε ἀ-
μελείκτα, αἱματηρὰ ὅλα αὐτά. Ἀ

ριστοκράτες, ἀστούς, ὄχλο, κληρι-
κούς καί λαϊκοὺς, ἄνδρες καί γυ-

ναῖκες, γέροντες καί νέους, ἀπλοὺς
πολίτες καί ἀρχές. Ἐθγάζε στα

φόρα τοὺς ὑποκριτὰς, τοὺς ἀπατῶν-
τας τις γυναῖκες πὺ δὲν σεβόντου-
σαν τὴν οἰκογενειακὴν τοὺς τιμὴν,
τοὺς ἀνάξιους ἱερωμένους.

"Ὅσάκις ἔλεγε κανεὶς τίποτε ἐ-
ναντίον του, ἀπαντοῦσε με ἕνα ἰο-
δόλο καί ἄσεμνο ἐπιγράμμα. Ἡ σά-
τυρά του δὲν εἶχεν ὑπαινιγμούς. Ἡ

σάτυρά του ἦταν ἀτιμωτικὸς λιθέλ-
λος. Ἀτίμαζε δὲν περιέπαυζε. Κι-

νοῦσε τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καί ὁ-
χι τὸ γέλιο. Ἡ σάτυρα πρέπει νὰ

δαγκάνη — αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια —
ἀλλὰ ὅχι καί μέχρις αἵματος. Ὅπου

δάγκανε ὅμως ὁ Κουτούζης, ὅχι
μόνον αἷμα ἔτρεχε, ἀλλὰ καί γινό-

τανε τὸ δάγκαμα ἀγιάτρευτη πλη-
γὴ.

Σὲ τοῦτο ἔ-
μοιαζε με τὸν

Ἰουβενάλη.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ
σάτυρά του ἦ-

τα ν πάντοτε
προσωπική, γιὰ

τοῦτο καί τὰ με-
γάλα πάθη καί

ἐναντίον του καί
οἱ μεγάλοι ἐξα-

γριωμοί.

Στὰ χεῖλῃ του
εἶχε πάντα τὸ

γέλιο. Ἀλλὰ ἔ-
να γέλιο πικρὸ,

σάν τοῦ Δὸν
Ζουάν.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ
γέλιο, γιὰ τὸ ὁ-

ποῖο εἶχε εἰπῇ ὁ Σολωμός.

— Γέλιο πὺ σκάζει ἐχθρὸ καί
φίλο.

Δὲν ἐσέβετο οὔτε τὰ οἰκογενει-
ακὰ καί τὰ ἀπόρρητα τῶν σπι-

τιῶν. Πάντοτε εἶχε σὲ κάθε λίγο, ἕναν
ἀντίλογο πονηρὸ, δόλιο καί δη-

κτικὸ.

Ἡ πολυμάθειά του ἦταν ἀξιοθαύ-
μαστη.

Ἀλλὰ καί ἡ δραστηριότης του
πρωτοφανής. Νύχτα καί μέρα γύ-

ριζε γιὰ νὰ μαθαῖν τὰ τρωτὰ τῶν
ἄλλων. «Ὅποιο λιθάρι νὰ σήκωνες,

θὰ τὸν εὑρίσκες ἀπὸ κάτω», πὺ
λέει καί ἡ παροιμία. Ἐπινε φιλί-

ες με νεροκουβαλητές, παραμάνες,
ὑπηρέτες, δουλικά, γιὰ νὰ μαθαῖν
τὰ μυστικά τῶν οἰκογενειῶν.

Τὸ ὄλο του ἦταν ἀνάρμοστο γιὰ
ιερέα. Τὰ μαλλιά του τὰ ἔκοβε κα-

τὰ τὴν μόδα. Τὰ ράσα του ἦσαν με-
ταξωτὰ καί κοντὰ, γιὰ νὰ φαίνων-

ται ἡ κόκκινες μεταξωτὲς κάλτσες
του καί ἡ χρυσὲς πόρπες τῶν πα-

πουτσιῶν του. Τὸ γένι του τὸ ἔκο-
βε με κομψότητα μεγάλη. Τὸ κα-

πέλλο του τὸ φοροῦσε στραβά, ἡ τὸ
κρατοῦσε πάντα κάτω ἀπὸ τὴ μα-

σχάλη. Ἐβάδιζεν ἀγέρωχα καί
πολλὲς φορές ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ

μιά ἀγαπημένη του... γάτα.

Τὰ μάτια του ἀστράφταν.

Δυστυχῶς, δὲν μποροῦμε νὰ δη-
μοσιεύσουμε ἐδῶ κανένα ἀπὸ τὰ

καλλίτερα σατυρικά του ἐπιγράμ-
ματα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπεριγράφτου

αἰσχροτήτος τους. Τὸ ὠραιότερο ὁ-
λων, τὸ ἀριστούργημά του, ἦταν

τοῦ Παπα-Γκλαβᾶ.

* * *

Ξεχωριστὰ ὅμως ἀπὸ τὴν αἰσχρὴ
σάτυρα, ἔγραψε καί ἄλλα ποιήμα-

τα καί πολλὰ εἰδυλλιακὰ.

Νὰ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα τέ-
τοιο ποίημά του πὺ μιὰ κόρη:

"Ἐλα θεράπευσέ μου, τοὺς πόνους σπλαχνί-
(κά,

ὅπου γιὰ σέ, νεράϊδα, γροικῶ στὰ σωθι-
(κά.

Βλέπω καί τὰ πουλάκια στὰ δάση πὺ πε-
(τοῦν,

ταῖρι κι' αὐτὰ ζητᾶνε, νὰ γλυκανταμώθουν.

Κ' οἱ ὄμορφοι οἱ κύκνοι, ἀπὸ τις ἐρημιές,

σμίγουνε καί ταιριάζουν, στὶς ἀκροποταμιές.

Κι' ὅλα τ' ἄγρια ζῶα, ἐκεῖ πὺ κατοικοῦν,

στὶς λαγκαδιές με ταῖρι κι' αὐτὰ συνομι-
(λοῦν.

Καί ἡ ζωγραφιὲς τοῦ Κουτούζη

εἶχαν μιὰ κανονικότητα στὰ σχέδᾶ,

ζωηρότητα καί ἁρμονία στὸν χρω-

ματισμὸ καί κάποια ἔκφρασι. Ἄν

καί ἦταν ὅμως καλὸς καλλιτέχνης

γράφει καί τή... γάτα του.

Ὡς ἱερεὺς ὁ Κουτούζης, ἦταν ὑπο-

δειγματικός. Ἀμα ἔμπαινε στὴν ἐκ-

κλησιά, ἔμπαινε σάν λειτουργὸς τοῦ

Θεοῦ. Ὅταν λειτουργοῦσε ἤθελε

πάντα τὸ τέμπλο καί τὴν Ἁγία

Τράπεζα στολισμένα με λουλούδια.

Ἄν δὲν ὑπῆρχαν πραγματικά, ἔβα-

ζε τεχνητά. Ὅλες ἡ ἱεροτελεστίες

ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς καί θεοπρε-

πεῖς. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια

του, ὅταν προσέφερε «τὴν ἀνάιμα-

κτον θυσίαν» καί γονατισμένος ἀνα-

φωνοῦσε τὸ:

«Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σοὶ προσφέ-

ρομεν !...»

Εἶχε ὠραία φωνὴ καί ἡ ψαλμωδία

του ἦταν εὐρυθμὴ καί εὐχάριστη.

Ὁ περίεργος, ὁ εὐφυέστατος, ὁ

ἀθυρόστομος καί ἄξιος σπουδῆς ἄν-

θρωπος αὐτὸς πέθανε εἰς τὰ 1819.

"Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποιήματά

του εἶνε καί τὸ ἐξῆς:

Καλοστιχίζω ἐκεῖνη, τὴν κόρη πὺ θρεθῇ

τὴν ἀνοίει στὰ δάση, με νεῖο ν' ἀνταμώ-

(θῇ.

Καί σ' ὄμορφο λειβάδι, στὸ χάραμα τὸ

(αὐγῆς,

σὲ λουλουδάκια ἀπάνω, στὸ στόλισμα τῆς

(γῆς.

Κι' ἐκεῖ κοντὰ νὰ τρέχουν θρύσες με κρύα

(νερά,

κι' ἄγριοι καλαμῶνες, χορτάρια δροσε-

(ρά,

κέδροι καί κυπαρίσσια, δένδρα με τοὺς καρ-

(πούς

καί παρεκεῖ κοπάδια, φλογέρες καί ἐο-

(σκούς.

Ποτάμια πὺ νὰ τρέχουν, κάπου γαργαρι-

(στά,

νερά πὺ νὰ ποτίζουν ἄγρι' ἄνθια πλουμι-

(στά.

Ἀπέκει ν' ἀγναντεύῃ σὸ δάσος μακριά,

τοὺς κάμπους ἀθισμένους καί τὰ ψηλά βου-

(νά.

Νὰ βλέπῃ καί πουλάκια νὰ γλυκοκελαῖδουν

καί ν' ἀναπετουρίζουν καί νὰ συνηπιδοῦν.

Μάλιστα νὰ σφυρίξῃ ζέφυρος αὐγινός,

τὴν ὥρα π' ἀνατέλλει τ' ἄστρο ὁ αὐγερινός.

Ὡ, τί χαρὰ μεγάλη, τοῦ πόθου γλυκασιμός,

πὺ τὴν περικυκλῶνι καί γλυκοδρῶσιμός...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

"Ελαμπε πειά τὸ ἄστρο τῆς αὐ-
γῆς καὶ ἡ Λεοντίς ἀφημένη στὰ χά-
δια τοῦ ὠραίου Σθενίου, δὲν μπόρα-
γε ἀκόμα νὰ κλείσῃ μάτι.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴν κιθάρα— τὴν κι-
θάρα τῆς ποῦ ἡ χορδὲς φαινόντου-
σαν νὰ τραγουδοῦν κάτω ἀπ' τὰ
δάχτυλα τῶν Μουσῶν — τὴν ἀφιέ-
ρωσε στὴν Κύπριδα γι' ἀνάμνησι
τῆς γλυκειᾶς αὐτῆς αὐπνίας.

Ἀ ν ὠ ν υ μ ο ς

Η ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗ ΖΩΗ

Τὰ ξέρω ὅλα ! Τίποτε δὲν μπό-
ρεσες νὰ μοῦ κρύψῃς. Γιὰ ποιοὶ λό-
γο λοιπὸν νὰ ὀρκίζεσαι στοὺς με-
γάλους θεοὺς ; Στὸ ξαναλέω: τί-
ποτε δὲν μπόρεσες νὰ μοῦ κρύψῃς.
Τᾶμαθα... Λοιπὸν, φτάνουν οἱ ὀρ-
κοὶ ! Ἀφοῦ τὰ ξέρω ὅλα σοῦ λέω..

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἐπίορκη, ἤθελες
νὰ μένῃς μόνη; Τί τουπέ !... Καὶ
τολμάει, μιά φορὰ ἀκόμα νὰ μοῦ
λέῃ πῶς δὲν εἶχε κανένα... Καὶ αὐ-
τὸς ὁ ὠραίος Κλέων τότε ; Ἀχ,
γιατὶ νὰ κρατηθῶ !... Μὰ γιὰ ποιοὶ
λόγο νὰ σὲ φοβερίζω ; Φύγε, φύγε
γρήγορα !... Ἀ, ὅχι, μὴ φύγῃς!...
Γιατὶ αὐτὸ θέλεις καὶ σύ ! Θὰ τρέ-
ξῃς ἀμέσως νὰ τὸν ξαναβρῇς ! Καλ-
λίτερα νὰ σὲ φυλάξω, νὰ σὲ κλει-
δώσω μέσα μάλιστα γιὰ περισσότε-
ρη ἀσφάλεια !

Μ ε λ έ α γ ρ ο ς

(Αρχαῖοι ποιηταί)

ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Πῶς μοῦ ἦρθε αὐτὸ καλὰ ! Ἡ Προ-
δίκη ἦταν ἀκριβῶς μοναχὴ.

Ἐποφελήθηκα γιὰ νὰ τὴν ἱκετεύ-
σω. Ἀγκάλιασα τὰ πόδια τῆς, τὰ
πόδια τῆς ποῦ μύριζαν τόσο ὡμορ-
φα.

— Ἐλεος, τῆς εἶπα. Ὁ ἔρως μὲ
σκοτώνει. Ἐλα... Ἐλα... μὴν εἶσαι
κακιὰ... Μιά πνοὴ ζωῆς μοῦ μένει
ἀκόμα, μιά πνοὴ μονάχα... Λυπή-
σου με, σ' ἐξορκίζω !

Ἀκούγοντας ἐκείνη τὰ λόγια
μου, γεμάτη συγκίνησι, ἄρχισε νὰ
κλαυῖ. Μὰ σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς
καὶ μὲ τὰ ὡμορφα λεπτὰ χέρια τῆς,
μὲ χάρι, μὲ πολλὴ χάρι, μ' ἔβγαλε
ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀ γ α θ ί α ς

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

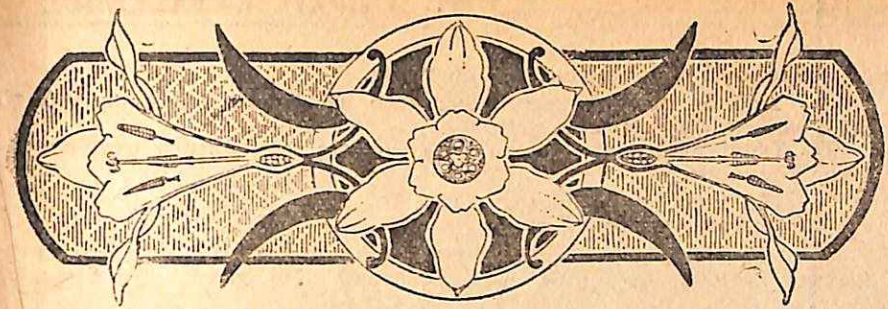
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ γελοῖον εἶνε ἡ πρωτοτυπία
τῶν θλακῶν.

Τὸ γελοῖο ἀρχίζει μὲ μειδιάματα
καὶ καταλήγει μὲ σφυρίγματα.

Ὁ Ἀδὰμ ἦταν ὁ πρῶτος γελοῖος
ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, γιατί ἦταν ὁ
πρῶτος ποὺ νυμφεύθηκε. Τὸ βέβαιον
εἶνε ὅτι θὰ ἦταν γελοιοδέστερος ἀν
ἔμενε ἄγαμος.

Τὰ φιλήματα εἶνε οἱ ἀστέρες τοῦ
ἔρωτος.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΑΒΑΖ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ αἴθουσα ἐγέμισε ἐπισκέπτες. Ὅλοι ἦρθαν νὰ ὑποβάλουν
τὰ σέβη τους στὴν Καν Λένοξ.

Ἐννοεῖται ἐκεῖνος ποῦ ἔμενε πάντα κοντὰ τῆς ἦταν ὁ Σάσας
καὶ αὐτὸν ἡ σύζυγός του ἐπρόσεχε.

Παρατήρησα ὅτι ἡ Ὀλγα δὲν ἔφερε πειὰ ἀντίρρηση ποῦ θὰ φεύ-
γαμε σὲ δυὸ ἡμέρες, ἴσως γιατί ἔβλεπε τὸν ἀνεψιὸ τῆς μὲ τὴν ὠραία
Ἑλένη διαρκῶς μαζὺ καὶ ὑπωψιάζετο. Στὴν αἴθουσα ὑπῆρχε καὶ
πιάνο καὶ ἡ δεσποινὶς Δόξια, στενοχωρημένη γιὰ τὶς περιποιήσεις
τοῦ μνηστήρος τῆς πρὸς μιά ξένη, παρακάλεσε τὴ γυναῖκα μου νὰ
τραγουδήσῃ.

— Δὲν θὰ μοῦ χαλάσετε τὸ χατήρι. Σὰς ἄκουσα στὸ τραῖνον ποῦ
σιγοτραγουδοῦσατε καὶ μοῦ ἄρσεε.

— Θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε; Εὐχαρίστως. Ἀλλ' ἔχω πολὺν καιρὸ
ν' ἀσκηθῶ. Θὰ τραγουδήσω χωρὶς τετράδιον, εἶπε κατόπιν τὸν Σά-
σα, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τῆς γυρίξῃ τὶς σελίδες τοῦ μουσικοῦ
ῥεβιέρου. Ἡ Ἑλένη τραγουδῆσε κατόπιν μὲ τόσο κέφι τὸ παθητικὸ
ἄγγελικὸ τραγοῦδι «Σπίτι, γλυκὸ σπίτι», ὥστε χειροκροτήθηκε. Εἴ-
χαν γεμίσει δάκρυα τὰ μάτια τῶν παρευρισκομένων.

Μόνον ἡ Δόξια εἰδείχε ἀδιαφορία. Ἡ διαγωγή τοῦ μνηστήρος
τῆς ἐπλήγωσε τὴν καρδιά τῆς.

Σὲ λίγο οἱ φίλοι μας ἐφύγαν.

Σὲ κάποια κυρία ἡ Ἑλένη ἔδωσε τὴ διεύθυνσί τῆς.

Ὅταν ἐμείναμε μόνοι, τῆς εἶπα:

— Ἐπρόδωθες μόνη σου!

— Πῶς! ρώτησε.

— Ἀπλούστατα, γιατί ἔδωσες τὴν κάρτα σου σ' αὐτὴ τὴ Ρωσ-
σίδα. Ὅταν θὰ τὴν διαβάσῃ θ' ἀποκαλυφθοῦν ὅλα.

— Νομίζετε ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος μὲ τὰ μπιλλιέτα αὐτά; ρώτη-
σε ἡ Ἑλένη, δείχνοντάς μου μιά κάρτα τῆς.

Ἐμμεῖνα κατὰπληκτος. Εἶχε τυπώσει κάρτες μὲ τὸ ὄνομα τῆς
συζύγου μου.

Κα ΑΡΘΟΥΡ Μ. ΛΕΝΟΞ

Λεωφόρος Μαλεσάρμπ 37

Ἦσαν ἴδια μὲ τῆς πραγματικῆς συζύγου μου.

— Βλέπετε τὰ ἐτόπιστα ἐπίτηδες στὸ Παρίσι μοῦ εἶπε.

‘Ομολογῶ πῶς ἔμεινα ἐμβρόντητος.

— Σοῦ ἄρεσαν τὰ τραγούδια μου; Τὰ ἔμαθα ἐπίτηδες γιὰ τὸ ρόλο πού παίζω, μοῦ εἶπε κατόπιν.

— Τώρα πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὶς προσωπικὲς μας ὑποθέσεις, τῆς εἶπα.

— Μάλιστα, καὶ πρῶτα-πρῶτα;

— Πρῶτα γιὰ τὸν Σάσα.

— ‘Οχι ἀκόμη, μοῦ εἶπε ἄξαφνα. Μόλις ἔχω λίγο καιρὸ νὰ ντυθῶ γιὰ τὸ τραπέζι τῆς ‘Ολγας Βελέτσκυ. Καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της.

— Τώρα ‘Αρθουρ σὰν ἀγαπημένος σύζυγος πῆγαινε νὰ ντυθῆς, μοῦ φώναξε.

— «Αγαπημένος σύζυγος» ἐπανέλαβα ἐγώ, ἐνῶ αὐτὴ ἔκλεινε τὴν πόρτα της. Τί κωμῶδια!

‘Υστερ’ ἀπὸ μιὰ ὥρα θρискόμαστε στὸ μέγαρο τῶν Βελέτσκυ. Ντράπηκα ὅταν ἐμπαίναμε... ‘Επέτρεπα στὴ γυναῖκα αὐτὴ νὰ παίρῃ τὴ θέσι τῆς μητέρας τῆς Μαργαρίτας; ‘Αλλ’ εἶχα πειὰ συνηθίσει καὶ σχεδὸν ἐγέλασα ὅταν ὁ ὑπὸνυφὴς ἀνήγγειλε: — ‘Ο συνταγματάρχης κ. Λένοξ καὶ ἡ κυρία του».

Στὴν αἴθουσα μᾶς ὑποδέχτηκαν ὁ Κωνσταντῖνος, ἡ ‘Ολγα, ὁ Βόρις καὶ ὁ Σάσας. Μαζὺ τοὺς ἦσαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ἕνας αὐλικὸς ἀκόλουθος, ὁ ἄλλος δόκιμος ναυτικός. Μιὰ μικρὴ συγγενισὰ μας, χαριτωμένη, ἐννέα ἐτῶν περίπου, συνεπλήρωνε τὴν οἰκογένεια.

‘Η μικρὴ Σοφία, ὡμορφὴ σὰν νυφούλα, συνωδεύετο ἀπὸ τὴν παιδαγωγό της, μιὰ ὡραία Γαλλίδα, τὴν ὁποία μᾶς σύστησαν ὡς δεσποινίδα Εὐγενία Δὲ Λωνέ.

‘Αμέσως, ἀπ’ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ ‘Ελένη γνωρίστηκε μὲ ὅλους. Πρὸ πάντων ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀκόλουθος ἔγινε ἀμέσως δίκος της ἀκόλουθος! ‘Ο ναυτικὸς δόκιμος προσπαθοῦσε νὰ τῆς δεῖξῃ τὴν ἀγάπη του, καὶ ἡ μικρὴ Σοφία ἐφώλησε στὰ γόνατά της φωνάζοντάς τὴν «νόνα».

— Δὲν εἶνε νόνα σου, εἶπε ἡ ‘Ολγα γελαστή.

— ‘Αφοῦ εἶνε νόνα τοῦ μικροῦ μου ἐξαδέλφου, πρέπει νὰ εἶνε καὶ δική μου, εἶπε ἡ μικρὴ Σοφία. ‘Η «νεράιδα νόνα μου» ἔτσι τὴν λέει καὶ ὁ Σάσας.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ‘Ελένη πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴ μικρή, γιὰ νὰ ἐρῇ καιρὸ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.

Σὲ λίγο ἡ συνομιλία γενικεύθηκε.

‘Εγὼ σηκώθηκα καὶ πλησίασα στὸ παράθυρο τὸν Βόρι.

— ‘Εδῶ, μοῦ εἶπε, εἶνε ὁ ποταμὸς Νέβας.

Μακριὰ ἀπὸ τὸν ποταμὸ διέκρινα τὴ φρικτὴ ἐκείνη φυλακή, ὅπου τόσες ὑπάρξεις ἐσβύσαν, στενάζοντας στὰ βάθος τῶν ὑγρῶν καὶ σκοτεινῶν κελλίων τους.

— Εἶνε τὸ φρούριο τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου, εἶπε ὁ Βόρις, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὸ βλέμμα μου. ‘Η πολιτικὴ φυλακή!

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκουσα δίπλα μου ἕνα ἀναστεναγμὸ. ‘Ηταν ἡ ‘Ελένη.

— ‘Αρθουρ, εἶπε, σὰς περιμένουν στὸ τραπέζι. ‘Ελάτε νὰ συνοδέψετε τὴν ‘Ολγα Βελέτσκυ.

‘Αλλὰ οὔτε ἡ ‘Ολγα οὔτε κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἐντύπωση πού μοῦ ἔκανε ἡ φυλακή. ‘Η ἰδέα ὅτι μποροῦσα κι’ ἐγὼ νὰ κλεισῶ καὶ νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου ἐκεῖ μέσα ὅπου ἐκλείνοντο ὅσοι τόλμησαν νὰ θίξουν τὸ πρόσωπο

τοῦ ‘Τσάρου, μ’ ἔκανε μελαγχολικό. ‘Εν τούτοις κάθησα στὸ τραπέζι. Χάρης δὲ στὴν καλὴ συντροφιά συνῆρθα σιγά-σιγά.

‘Ο Κωνσταντῖνος, ὁ καὶ πρόεδρος τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν ὁμιλικώτατος. ‘Ο Σάσας δὲ ἦταν ἐπίσης εὐτυχισμένος πού κάθονταν δίπλα στὴν ‘Ελένη, ἡ ὁποία εἶχε λιγώθῃ στὰ γέλια μὲ διάφορες διηγήσεις μου στρατιωτικὲς πού μὲ ἀνάγκασαν νὰ διηγηθῶ.

Κατόπιν ἡ ‘Ολγα ἔδωσε τὸ σημεῖο νὰ σηκωθῶμε.

‘Εμείνα μόνος μὲ τὸν Κωνσταντῖνο. Μιλήσαμε γιὰ διάφορα ζητήματα καὶ τοῦ εἶπα τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μου. ‘Ηρθα νὰ καταγράψω τὴν περιουσίαν πού ἄφησε ὁ ἄνδρας τῆς στὴν κόρη μου. Κατόπιν ἔμαθα ὅτι οἱ Βελέτσκυ εἶχαν σκοπὸ νὰ δώσουν στὴ Μαργάρита τὸ μερίδιό πού τῆς ἀνῆκε καὶ μάλιστα μεγαλύτερο ἀκόμα. Μὲ κάλεσαν νὰ ἐπιβλέψω ὡς κηδεμὼν στὴν δικαίαν ἀπονομὴ τῆν ὁποία ἐνεργοῦσαν οἱ συγγενεῖς. ‘Ηθελαν, ὅπως μοῦ εἶπαν, νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν θέσι ἀξιοπρεπὴ στὴ ρωσικὴ κοινωνία.

— ‘Εχω νὰ σᾶς δώσω μονάχα μιὰ συμβουλή, εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Στὴν ‘Αμερικὴ ἔχετε μάθει νὰ μιλάτε ἐλεύθερα, πράγμα τὸ ὁποῖο ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπεται. ‘Η ἀστυνομία θρискεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες σὲ κίνησι μεγάλη πρὸς σύλληψιν μερικῶν ὑπόπτων καὶ ἐχθρῶν τοῦ καθεστώτος.

— Γιατί; ρώτησα ἀφελῶς, μήπως ἔγραψαν τίποτε σχετικὸ ἢ ἐφημερίδες;

— ‘Αγαπητέ μου συνταγματάρχα, ἐδῶ ἡ ἐφημερίδες δὲν μαθαίνουν τίποτε. ‘Η μυστικὴ ἀστυνομία τὰ φυλάει ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. ‘Ακόμα καὶ μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν μου ὑπάρχουν ὠρισμένως κατὰσκοποι, πρόσθεσε χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

— Τί ὑποπεύονται; ρώτησα.

— Μηδενιστὰς, πάντοτε αὐτὰ τὸ ζήτημα. ‘Η σπάθη εἶνε ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μας.

‘Αφῆσε βαθὺν ἀναστεναγμὸ κι’ ἐσηκώθηκε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη στὴν ἄλλη αἴθουσα ἀκούστηκε ὁ ἀμερικανικὸς ὕμνος, τὸν ὁποῖο ἔφαλλε ἡ ‘Ελένη, ἐνῶ συγχρόνως τὸν ἔπαιζε στὸ πιάνο. ‘Ο ὕμνος αὐτὸς μοῦ προξενοῦσε θαθεῖα στὴν καρδιά λύπη καὶ ἀπελπισία.

‘Ετρεξα πρὶν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο καὶ φώναξα:

— Μὴ ψάλῃς τὸν ὕμνο αὐτό! Ξέρεις ὅτι μὲ πειράζει.

‘Ο Σάσας μὲ κύτταζε περιέργως.

‘Απὸ στιγμή σὲ στιγμή γινόταν περισσότερο ἐπίμονος καὶ ἐρωτικὸς πρὸς τὴν κυρία Λένοξ.

Αὐτὸ μὲ πειράζε, ὅπως μὲ πειράζε καὶ τὸ νὰ παίζεται ὁ ὕμνος ἐνὸς Κράτους ἐλευθερίας σὲ μιὰ χώρα τρόμου.

‘Η ‘Ολγα καθὼς καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν θυμωμένοι γιὰτὶ ὁ Σάσας εἶχε ὑπερβῇ τὰ ὅρια.

‘Επρεπε νὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ σχέδιό τὸ εἶχα ἔτοιμο. ‘Ηταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμπνεύσεις μου ἐκεῖνες πού πολλές φορές μὲ κάνουν ἀγαπητὰ στοὺς φίλους καὶ τρομερὰ στοὺς ἐχθρούς μου. Πλησίασα τὴ σύζυγό μου καὶ ὑποκρίθηκα τὸν ἀφωσιωμένο, τὸν τρυφερό, τὸν γυναικόδουλο σύζυγο. Τὸ πράγμα βέβαια ἔγινε φανερό. ‘Ο Σάσας φουρκίστηκε, ἐνῶ ἡ ‘Ελένη στενοχωρήθηκε. Δὲν ξεκολλοῦσα πειὰ ἀπὸ σιμά της.

‘Α, εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος, σεῖς οἱ ‘Αμερικανοὶ εἰστε περιέργοι ἄνθρωποι. Λέτε ὅτι εἰστε σεμνοὶ καὶ ἀπὸ τᾶλλο μέρος ἀγαπᾶτε νὰ δείχνετε τὶς τρυφερότητές σας.

Ἐπὶ τέλους τελείωσε καὶ ἡ γιορτὴ αὐτὴ ὅπως τελειώνουν ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμον.

Ἡ Ἑλένη εἰδοποίησε τὴν Ὀλγαν ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ εἶνε ἐλεύθερη, ἐνῶ τὸ ἀπόγευμά της θὰ τὸ διέθετε γιὰ τὶς Πριγκιπισσες Πάλιντζην.

Ὅταν φεύγαμε, ἄκουσα τὴν Καν Βελέσκου νὰ λέη στὴν Ἑλένη:

— Ἀκόμη εἶνε ἐρωτευμένος ὁ ἀντρας σου μαζὺ σου;

— Ναί, ἀπάντησε εἰρωνικά ἡ ἐπίσημη σύζυγός μου. Μετὰ τὴν ἀπόλαυσι τῆς σαμπάνιας ζητάει τὴν ἀπόλαυσι τῆς γυναικός του!

Κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ βοήθησα τὴ γυναῖκα μου ν' ἀνέβη στὸ ἀμάξι.

Μόλις πρόφτασα νὰ καθήσω κοντά της, εἶδα τὸ Σάσα.

— Γιὰ τὸ τελευταῖο «Χαίρε» ὠραία μου ἐξαδέλφη, τῆς εἶπε δίνοντάς της τὸ χέρι.

Πρόσεξα ὅμως ὅτι ἔρρηκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς κλείσῃ στὴν παλάμη ἓνα ραβασάκι!

Ἀμα προχωρήσαμε, τῆς εἶπα σοβαρά:

— Κυρία δώστε μου αὐτὸ τὸ χαρτί, ἀμέσως τώρα!

— Ποιὸ χαρτί;

— Τὸ χαρτί ποὺ σοῦ ἔβαλε στὸ χέρι αὐτὸς ὁ ἄθλιος!

— Καὶ τολμάτε νὰ ζητᾶτε γράμμα ποὺ ἀπευθύνεται σὲ μένα;

Μὲ ποιὸ δικαίωμα;

— Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ συζύγου ποὺ ἔχει προσβληθῇ, εἶπα, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δώσατε ὅταν ἐγίνατε ἐπίσημη σύζυγός μου.

Ἐφ' ὅσον θὰ φέρετε τ' ὄνομά μου θὰ προστατεύσω τὴν τιμὴ μου...

τὴν τιμὴ ἐνὸς ἐπισήμου συζύγου!

Ἡ φωνὴ μου τὴν τρόμαξε.

— Λάθετέ το, προστάτα μου, εἶπε καὶ ἡμερὴ σὰν ἀρνάκι μοῦ τὸ ἔδωσε σκάζοντας στὰ γέλια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ον

Ο ΑΧΡΕΙΟΣ ΣΑΣΑΣ

ΑΥΤΟ μὲ τάραξε πάρα πολύ. Πῆρα τὸ γράμμα, τὸ ἔβαλα στὴν τσέπη κι' ἐγύρισα πρὸς τὴ σύντροφό μου.

Αὐτὴ ἔπαψε νὰ γελά καὶ φαίνονταν σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην. Ἐγὼ ἔρρηκα καιρὸ νὰ τῆς πῶ πολλὰ ἐναντίον τοῦ Σάσα. Τὸν κατηγορήσα τόσο, ὥστε στὸ τέλος πρόσθεσα γιὰ νὰ φοβηθῇ καὶ ἡ Ἑλένη:

— Αὐτὴ ἡ ἐρωτοτροπία εἶνε ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας. Δὲν ἐπροσέξατε τὴν δεσποινίδα Δὲ Λωνέ;

— Ὡ! ναὶ τὴν παιδαγωγό, μόλις τὴν πρόσεξα.

— Ἐπρεπε νὰ τὴν προσέξετε. Αὐτὸς ὁ Σάσας φαίνεται ὅτι τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἐκείνη ἔχει τρελλαθῇ. Ἡ ζηλοτυπία ἔχει πάντα ὀλέθρια ἀποτελέσματα κι' αὐτὴ σὰς ζηλεύει. Δὲν πρέπει νὰ ἀποχτήσουμε ἐχθρούς. Παντοῦ ὑπάρχουν κατάσκοποι. Καὶ τὸ παραμικρὸ θὰ γίνῃ αἰτία ν' ἀποκαλυφθῇ στὴν ἀστυνομία τὸ πᾶν. Ποιὸς ξέρει τί ψέματα μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἡ Γαλλία αὐτῇ...

— Δὲν θὰ λησμονήσω τὴ συμβουλὴ σας ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δὲ Λωνέ, εἶπε ἡ Ἑλένη, παίζοντας μὲ τὸ γιᾶκὰ τοῦ ἐπανωφοριοῦ μου, μὲ τρόπο ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ. Στὸ ξενοδοχεῖο μοῦ ἔκανε νέες περιποιήσεις.

— Ἀφῆσέ με νὰ σὲ βοηθήσω, ἀγάπη μου, νὰ θγάλης τὸ πανωφόρι σου, μοῦ εἶπε τρυφερά.

Πράγματι μὲ σκέρτσα καὶ μὲ χάδια μ' ἐβοήθησε, ἀλλὰ ἔμεινα φρόνιμος, γιὰτὶ μπροστὰ στοὺς ὑπέρτερες προσεποιοῦμεθα τοὺς σοβαροὺς καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς περιμένε τὶς διαταγὰς γιὰ τὰ τσάι. Ὅταν αὐτὸς ἔφυγε, ἡ Ἑλένη εἶπε:

— Τώρα, Ἀρθουρ, πηγαίνετε ν' ἀλλάξετε ὅπως κι' ἐγώ. Μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ ἀνταμώσουμε πάλι ἐδῶ καὶ θὰ σὰς πῶ νέα ποὺ θὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρά σας. Πράγματι τὴν ἄκουσα κι' ἔτρεξα στὸ ἀπέναντι δωμάτιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκα σὲ λίγο ντυμένος μὲ σμόκιν.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε καὶ ἡ Ἑλένη φορώντας ἓνα πολὺ ἀπλὸ φόρεμα. Μοῦ ἤρχετο νὰ τρελλαθῶ ὅταν ἐκασθόμουν κοντά της. Ἀφοῦ ἤπιε τὸ τσάι τῆς εἶπε σιγά:

— Ξέρετε, τελείωσα ὅλες μου τὶς δουλειὲς σήμερα... ὅλες ἐντελῶς.

Μὲ χαρὰ τῆς ἀπάντησα:

— Ἐδώσατε τὰ κρυπτογρῶν...

— Σοῦτ' εἶπε ἀμέσως, λιγώτερα λόγια γι' αὐτὰ τὰ πράγματα:

— Ὡστε εἶστε ἐτοιμὴ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Ρωσσία;

— Βέβαια, μόλις θγάλετε τὸ διαβατήριό μας.

Πολὺ ὠραία, εἶπα, αὔριο θὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσι τῆς Μαργαρίτας κι' ἔτσι θὰ ἐτοιμάσω καὶ τὰ τῆς ἐπιστροφῆς μας στὸ Παρίσι. Θὰ ἐπιστρέψω τὸ ἔγγραφο τῆς διαμονῆς μας ἐδῶ καὶ θὰ πάρω τὸ διαβατήριό. Τὴν ἄλλη δὲ ἡμέρα φεύγουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ διαβολότοπο.

Καὶ ξετρελλαμένος ἀπὸ χαρὰ ἄρπαξα τὴν ὠραία Ἑλένη καὶ θὰ τὴν φιλοῦσα στὰ χεῖλη της, ἂν δὲν μοῦ ξέφευγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου.

— Ὁχι πειὰ τέτοιες τρέλλες, γενναίε μου συνταγματάρχα! μοῦ εἶπε. Ὁχι πειὰ φιλήματα ἰδιαίτερος, φώναξε, ἂν καὶ τὰ μάγουλα της ἔκαιγαν. Εἶνε πολὺ ἀργά γι' αὐτά!

— Πολὺ ἀργά; Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό;

— Χθὲς τὸ ἔβραδυ ἤμουνα στὸ ἐλεός σας. Δὲν εἶχα ἀνακοινώσει τὸ κρυπτογραφικὸ λεξικὸ στοὺς δικούς μου. Γιὰ τὸ σκοπὸ μου θὰ θυσιάξω καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, εἶπε ἀναστενάζοντας. Τώρα ὁμως, ἐξακολούθησε ἄφουα, ὁ σκοπός μου ἐξεπληρώθη. Ἐκᾶνα τὸ καθήκον μου καὶ ὁποῖος θὰ τολμοῦσε νὰ μ' ἀγγίξῃ θά...

— Τί θὰ τοῦ κάνης; Τὴ ρώτησα.

— Τί θὰ τοῦ κάνω; Νά!...

Καὶ ἕνας μικρὸς κρῦος χαλύβδινος κύκλος ἀγγίξε τὸ μέτωπό μου. Ἦταν τὸ μικροσκοπικὸ περιστροφὸ τῆς καὶ τὸ δάχτυλό της ἀκουμποῦσε στὴ σκανδάλη. Ὡπισθοχώρησα.

— Τώρα, εἶπε, τὰ αἰσθηματά μου τὰ ξέρετε. Ἀς μιλήσουμε λογικά.

Θὰ μπορούσα νὰ τῆς πάρω τὸ περιστροφὸ, ἀλλ' ὁ φόβος μήπως ἐκπυροκροτήσῃ καὶ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ ὅλου τοῦ ξενοδοχείου, ἴσως δὲ καὶ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας, ἐφ' ὅσον ἀπαγορεύεται ἡ ὀπλοφορία, μ' ἔκανε νὰ ὑπομείνω. Τὴν ἄκουγα λοιπὸν προσεχτικά καὶ ἐσάβνιζα τὸ μυαλό μου νὰ καταλάβω πῶς στὴν ἀρχὴ ἡ Ἑλένη ἦταν καλὴ σὲ μένα καὶ τώρα εἶχε γίνῃ τόσο σκληρὴ.

— Μέχρις ὅτου φύγουμε ἀπὸ τὴ Ρωσσία, χάριν τῆς ἀσφαλείας μου, σὰς ἐπιτρέπω δημοσίᾳ νὰ εἶστε τρυφερός ἀπέναντί μου, μοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ὅταν μένουμε μόνοι, συνταγματάρχα μου, παρακαλῶ νὰ

μένετε σ' απόστασι. Φεύγουμε μεθαύριο και έτσι δεν θα υποφέρετε πολύ ακόμη.

— "Ετσι λοιπόν περιφρονείτε έναν άντρα, ο οποίος κινδυνεύει τη ζωή του για σας;

— "Όχι... υπήρξατε πολύ ευγενής... χτές τὴ θράδου!... Ψιθύρισε. Ἐξακολουθήστε νὰ φέρεστε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὡς τὸ τέλος. Δὲν σὰς ἀγαπῶ καὶ τὰ χεῖλη μου ἀνέκουν σὲ μένα.

— Καὶ στὸ Σάσα, φώναξα ἐγὼ μὲ ζήλεια.

"Ἐγινε κατακίτρινη καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Μὴ μὲ βρίζετε! "Αν δὲν σὰς ἀρέση ἡ συζυγική μου διαγωγή, ὑπάρχει ἓνα γιатρικό.

— Ποιό;

— Τὸ διαζύγιο! εἶπε γελαστή κι' ἔφυγε, ἐνῶ ἐγὼ ἔμενα κατάπληκτος. Καλὴ νύχτα "Αρθουρ, μοῦ εἶπε, ἐνῶ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό της. Εἶμαι κουρασμένη "Αρθουρ... "Ετσι ἐκδικούμαι γιὰ τὰ φιλήματα πού μοῦ ἀρπάξατε ὡς... σύζυγός μου.

— Ναί, ἐξακολούθησα ἐγὼ, ἐρώτευθήκατε αὐτὴν τὸν κομψευόμενο ταγματάρχη τὸ Σάσα... τὸν κακοήθη... τὸν ἀλιτήριο... αὐτὸν τὸ δῆμιό τῶν κυριῶν... αὐτὸν...

Γελώντας ἐκλείσε δυνατὰ τὴν πόρτα της.

Ἡ νίκη δὲν ἦταν ὅλη δική της. Σκέφθηκα πὼς εἶχα σιτὰ χέρια μου τὴν ἐπιστολὴ τοῦ καταστροφέως τῆς εὐτυχίας μου καὶ θὰ τὴν ἐδιάβαζα. "Αν ἔγραφε πράγματα πού ἔθιγαν ἓνα σύζυγο, θὰ τοῦ ζητοῦσα ἱκανοποίησι. Ἐκεῖνος ἐνόμιζε τὴν Ἑλένη γυναῖκα μου, ἀφοῦ ἔφερε τὸ ὄνομά μου.

Πράγματι ἔτρεξα στὸ δωμάτιό μου νὰ διαβάσω τὸ ραβασάκι τοῦ Σάσα.

— Κατάρρα!... Εἶχε ἐξαφανιστῇ. Στὸ ἀμάξι μοῦ τὸ εἶχε κλέψει ἡ Ἑλένη. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ αἰτία πού μοῦ μιλοῦσε τρυφερὰ καὶ μὲ περιποιηθῆκε τόσο πολύ;

Ἀλλὰ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἤθελα. "Ἐτρεξα στὸ δωμάτιό της. Τὴν ἀκούσα νὰ ψάλλῃ τὸν ἀμερικανικὸ ὕμνο, μὲ εἰρωνικά γέλια.

— Τὸ γράμμα! Φώναξα. Τὸ θέλω ἀμέσως.

— Δὲν τὸ ἔχω, φίλε μου, πέταξε πειά. Τὸ ἔκαψα, μοῦ ἀπάντησε.

— Τὸ διαβάσατε;

— Βέβαια.

— Τότε θέλω νὰ σὰς μιλήσω...

— Αὔριο τὸ πρωῒ, ἀγαπητέ μου. Θὰ ἔκανες καλύτερα νὰ πὰς νὰ κοιμηθῇς. Ὁ ὕπνος θὰ σοῦ κάνῃ καλό. Δὲν θὰ σοῦ μιλήσω πειὰ ἀπόψε. Πήγαινε νὰ πλαγιαῖσῃς καὶ πάλι καλὴ νύχτα!

Νὰ κοιμηθῶ! Πὼς μπορούσα νὰ κοιμηθῶ πού μ' ἔτρωγε ἡ ζήλεια κι' ὁ θυμός; Γύρισα στὸ δωμάτιό μου θλασθημῶντας τὸν Σάσα. Μοῦ φαινόταν βαρὺ αὐτὸ που συνέβη, μ' ἔπνιγε. "Ἦθελα ἀέρα. Ἐβαλα τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ ἔφυγα σὰν τρελλός. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποία διέτρεξα τόσους κινδύνους μὲ περιφρονοῦσε, μὲ κοροΐδευε.

Κάθε χωροφύλακα πού συναντοῦσα στὸ δρόμο μοῦ ἐνθούμιζε τοὺς κινδύνους πού θὰ τραβοῦσα ἀκόμα πρὸς χάρι της.

Μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ πάω στὴ Λέσχη τῶν Θαλαμηγῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ θὰ συναντοῦσα τὸν Σάσα, θὰ ἔκανα τίποτε πού θὰ εἶχε συνέπειες καὶ θὰ καταστρεφόμουν. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ γυρίσω πίσω.

Δὲν ἦταν μεσάνυχτα ἀκόμα καὶ στὸ δρόμο παρατήρησα τὴν ἐ-

πιγραφὴ ἐνὸς γαλλικοῦ φαρμακείου. Μπήκα μέσα. "Ενας νέος φαρμακοποιὸς μὲ ρώτησε τι ζητοῦσα.

— Ὑποφέρω ἀπὸ αὔπνια. Πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Δώστε μου ἓνα φάρμακο, σὰς παρακαλῶ.

— Μάλιστα. Θὰ σὰς φτιάξω κάτι σκονάκια.

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἀνοιξα κουβέντα μαζί του:

— Πόση ὥρα θὰ χρειαστῇ γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐνέργειά του;

— Μιὰ ὥρα περίπου.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ. Θὰ πάρω τρία. "Αν ἡ δόσις εἶνε ἰσχυρὴ τί νὰ κάνω;

— Θὰ πάρετε τὰ ἀντίδοτα τοῦ ὀπίου. Καφέ, συνεχεῖς κινήσεις τοῦ σώματος, καὶ ἐν ἀνάγκῃ λίγη μπελλαντόνα.

Μοῦ ἔδωσε ὀχτὼ σκονάκια λέγοντάς:

— Αὐτὰ φτάνουν γιὰ πολλὰς νύχτες.

— Δώστε μου καὶ λίγη μπελλαντόνα.

— Χωρὶς συνταγὴ γιатρὸυ δὲν δίνουμε, ἀλλὰ γιὰ ἓνα κύριο, ὅπως σεῖς, δὲν πειραζεῖ. Καὶ μοῦ γέμισε ἓνα φιαλίδιο.

— Πόσες σταγόνες;

— Δέκα σταγόνες ἀποτελοῦν μιὰ δόσι.

Πλήρωσα καὶ πρὶν φύγω πήρα ἓνα σκονάκι. Κατόπιν στὸ δωμάτιό μου πήρα δεῦτερο γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἐνωρίτερα.

Σὲ λίγο ἤμουν ἀναίσθητος. Κοιμήθηκα.

Τὸ πρωῒ ὁ ἥλιος μὲ ἔρῃκε στὸ κρεβάτι μου. "Ἦμουν σχεδὸν εὐτυχής. Δὲν φοβόμουν πειὰ τὴν μυστικὴ ἀστυνομία οὔτε τὸν Τσάρο.

"Ὅποιον! Τί φοβερὸς κυρίαρχος, ἀλλὰ καὶ τί σωτήριο φάρμακο!

Σηκώθηκα καὶ πήγα στὴν τραπεζαρία. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ κυρία ἔφαγε κι' ἔφυγε.

Δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴ δῶ. "Ἦπια τὸν καφέ μου, ρούφηξα ἓνα αὐγὸ καὶ σκεπτόμουν πού νὰ πήγαινα τὴν Ἑλένη, γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ Σάσα. Θὰ ἔφευγα τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ βάρος, ἂν ἦταν δυνατόν.

Μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ πήγα στοῦ δικηγόρου καὶ ἔμεινα σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα. "Ὅλα ἦσαν ἑτοιμα. Ὡς πληρεξούσιος τῆς κόρης μου ὑπόγραψα καὶ τώρα ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ φύγω.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἑλένη νὰ δέσῃ τὶς ἀποσκευές της. Ἀλλὰ ἔμεινα κατάπληκτος, ὅταν εἶδα στὴν πόρτα τὴ δεσποινίδα Δὲ Λωνέ.

— Ἡ κυρία δὲν εἶν' ἐδῶ; "Ἦρθα ἀπὸ τὴν κυρία Βελέτσку νὰ μάθω τὴ διεύθυνσι τῆς μοδίστρας τῆς στὴ Παρίσι μοῦ εἶπε.

— Θὰ τῆς τὸ πῶ, νὰ σὰς τὴν στείλῃ, γιὰ τὴν φεύγουμε αὔριο.

— Αὔριο; ρώτησε ἡ δεσποινίς.

— Ναί, καὶ τὸ λέτε καὶ στὴν κ. Βελέτσку.

— Αὔριο! ψιθύρισε πάλι.

Κατόπιν πήγα στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου καὶ παράδωσα τὸ ἔγγραφο τῆς διαμονῆς μας, παρακάλεσα δὲ νὰ ζητήσουν τὸ διαβατήριο γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Λένοξ.

— Μάλιστα! ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος μὲ ποῖο τραῖνο θὰ φύγετε;

— Μὲ τὸ τραῖνο τῆς 1 μ. μ. τῆς αὔριον κατ' εὐθείαν στὸ Βερολῖνο, μέσον Ἑυδκούεν.

— Φεύγετε γρηγορώτερα παρ' ὅ,τι ἐλογαριάζατε. Ἀλλάξατε ἀπόφασι ἴσως, εἶπε ὁ ξενοδόχος καὶ γελαστὸς κύτταξε τὴν ἐπίσημο

σύζυγό μου, την όποίαν συνώδευε αύτή τη στιγμή ό Σάσας έν μεγάλη στολή.

Με κυρίεψε ό θυμός. Κι' αύτοί οι ύπνρέτες έβλεπαν παράξενα τις έρωτοτροπίες του πρός την γυναίκα που έφερε τó όνομά μου!

Η Έλένη άντελήφθηκε την αγανάκτησί μου. Την είδα νά στέκεται άμφίρροπη και νά δαγκάνη τά χείλη της.

Χωρίς όμως νά χάση καιρό άλλαξε ύφος άμέσως και μου είπε:

— "Άρθουρ, ύπναρά, δέν σηκώθηκες νωρίς νά προγευματίσης μαζί μου σήμερα. Ήθελα νά σε ξυπνήσω, αλλά κοιμώσουν τόσο καλά!

— Χά! χά! περάσατε όλη τη νύχτα σας στη λέσχη, αγαπητέ μου Λένοξ, είπε ό Σάσας δίνοντάς μου τó χέρι του.

Τί θαυμάσιοι ύποκριτές αύτοί οι Σλαύοι. Ήξερα πολύ καλά πώς με μισούσε.

Άλλ' έγώ διπλωμάτης, καλύτερος άπ' αύτόν, του έσφιξα δυνατώτερα τó χέρι του.

Χωρίς δέ νά διστάσω και για νά κάνω και τούς δύο νά σκάσουν, είπα στην Έλένη:

— Γυναικούλα μου, μου χρεωστάς τó πρωινό φιλί. Δέν σε πειράζει βέβαια νά μου τó δώσης δημοσία;

Ένω έσκυψα νά τη φιλήσω, κατάλαβα ότι δέν τó ήθελε και μόλις τά μουστάκια μου άκούμπησαν πάνω της, άποτραβήχθηκε ψιθυρίζοντας ένα κρύο «εύχαριστώ».

— Γυρίζω άπό τις έπισκέψεις μου που έκανα με την κ. Βελέτσκυ, μου είπε κατόπιν. Ό έξάδελφος Σάσας είχε την καλωσύνη νά με συνοδέψη ως την πριγκήπισσα Πάλιντζην. Σε περιμένουν για τó δείπνο άπόψε. Επίσης έχω νά σου πώ ότι ό έξάδελφος Κωνσταντίνος έπιθυμεί νά σε δη σήμερα τó άπόγευμα.

— Ήμουν έτοιμος νά πάω νά τόν συναντήσω. Έτελείωσα την ύπόθεσι της κόρης μου και αύριο φεύγουμε άπό τη Ρωσία.

— Φεύγουμε;

— Αύριο στη 1 μ. μ.

— Φεύγετε τόσο γρήγορα! ρώτησε στενοχωρημένος και ό Σάσας.

— Χά! χά! σ'υτό δέν σε πολυευχαριστεί, του είπα.

Αύτós γύρισε στην Έλένη και της είπε:

— Αύριο δίδεται ό χορός της Ίγνάτιεφ. Θά τόν αφήσετε; Θά είστε ή βασίλισσά του. Αυτό δέν πρέπει νά γίνη!

— Ναί, άλλ' ή κυρία προτιμά τις ώμορφιές του Παρισιού, άπάντησα έγώ. Συγχωρήστε με, έξάδελφε, νά πώ κάτι μυστικό στη γυναίκα μου.

Αύτός, χωρίς νά φέρη άντίρρηση, άπομακρύνθηκε.

— Έλα πάμε άπάνω, της ψιθύρισα και την ώδήγησα στο δωμάτιό της.

— Τώρα, της είπα σιγά-σιγά, κύτταξε τά πράγματά σου και πρόσεξε νά δης μήπως τά έρεύνσε κανείς.

— Ναί, άπάντησε, ρίχνοντας άμέσως ένα βλέμμα στα πράγματά της. Κάποιος την ώρα που έλειπα ήρθε εδώ μέσα.

— Μήπως είχες τίποτε που μπορεί νά σε προδώση;

— Τίποτε. Δέν πρέπει νά τρομάξης. Κύτταξε, όλα, και αύτά τά άσπρόρρουχά μου, τά έχω μαρκαρισμένα.

Μεγάλη ήταν ή έκπληξίς μου όταν είδα νά έχη τά άρχικά Λ. Μ. Λ. της άληθινής γυναίκας μου.

— Μήπως είχες κανένα χαρτί; Ξαναρώτησα.

— Όχι, όλα τά έχω εδώ, άπάντησε χτυπώντας τó μέτωπό της. Άλλά τί σ' έκανε νά ύποψιαστής;

— Συνάντησα πρὸ όλίγων λεπτών την δεσποινίδα Δέ Λωνέ. Μου είπε ότι ήρθε άπό την κ. Βελέτσκυ και μετά πέντε λεπτά βλέπω έσένα ή όποία μου λές ότι ήσουν με την κ. Βελέτσκυ. Ποιά ή ανάγκη νά στείλῃ έν τιαούτη περιπτώσει την παιδαγωγό; Δέν μπορούσε νά στο πῆ ή ίδια; Βλέπεις ότι τó νταραβέρι σου με τόν Σάσα σου πρόσθεσε έναν έχθρό; Έχεις όμως και άλλους. Και κυρίως την νεαρή πριγκήπισσα Δόξια Πάλιντζην.

Φεύγοντας στο διάδρομο, μου είπε:

— Μη σε νοιάζῃ Άρθουρ, τά πράγματά μου θά είνε έτοιμα. Και έφυγε τρέχοντας, ενώ έγώ άναστενάζοντας πήγα πρὸς τόν Κωνσταντίνο Βελέτσκυ.

Ό Ρώσος συγγενής μου με περίμενε. Είχα τά έγγραφα όλα έτοιμα και λυπῶταν για τη γρήγορη άναχώρησί μου.

Πρόσεξα όμως ότι με άνακούφισι άκούσε που θά έπαιρνα πειά την σύγυζό μου άπό την Πετρούπολι.

Κατόπιν πήγαμε στο γραφείο του όπου θρήκαμε την Καν Βελέτσκυ, τη μικρή Σοφία με την παιδαγωγό της.

Αφού είπα στην Όλγα ότι ή Έλένη θά της έστελνε της διεύθυνσι της μοδίστρας της, τούς άνάγγειλα κατόπιν την άναχώρησί μας.

Κατέβηκα ύστερα στην προκουαία του Νέβα. Ένω περνούσα την πλατεία του Ναυαρχείου, άντάμωσα τόν βαρώνο Φρίεδριχ. Μόλις με είδε μου είπε:

— Δέν θά φάμε πειά μαζί. Μαθαίνω ότι αύριο φεύγετε.

— Ναί, άπάντησα' αλλά πώς τó μάθατε;

— Ό! είπε, λίγο καιρό άν έμένατε άκόμη εδώ, θά βλέπατε ότι όλα τά ξέρω. Ή σωτηρία μου είνε νά μαθαίνω τά πάντα. Τόν χειμώνα θά σας έχουμε πάλι εδώ;

— Ναί, του είπα. Τώρα όμως ή έργασίες μου μου έπιβάλλουν νά γυρίσω στο Παρίσι. Ήθελα νά του δικαιολογήσω τó ξαφνικό μου ταξίδι άλλ' αύτós πρόλαβε και με ρώτησε:

— Έχετε δουλειές στο Παρίσι;... πολύ ώραία, πολύ λαμπρά! Φταίει όμως κι' αυτό τó παληόπαιδο ό Σάσας! Τό γραφείο μου είνε εδώ. Άντίο!...

Και έξαφανίσθηκε, ενώ έγώ έμεινα σάν άποβλακωμένος. Άντελήφθην πώς άπέδιδαν τη θιαστική άναχώρησί μου στο ότι έφοβώμουν, ως σύζυγος της Έλένης, τόν Σάσα.

Άναθεματισμένε Σάσα!

Άλλά καλύτερα που ό κόσμος έφαντάζετο ότι έφευγα εξ αίτίας του Σάσα. Μήπως και ή Έλένη έκανε τη σκέψι αύτή, νά μπλέξη μαζί του, για ν' άποφύγῃ τούς άλλους κινδύνους; Πάντα ήταν διπλωμάτης τρομερή αύτή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ον

ΥΡΙΣΑ στο ξενοδοχείο, όπου θρήκα τρία γράμματα. Τό ένα της Έλένης θιαστικό και κακογραμμένο. Έγραφε:

"Αγαπητέ Άρθουρ, ντύθηκε και πηγαίνω μονάχη στο δείπνο της πριγκήπισσας Πάλιντζην. Έλα όσο μπορείς γρήγορα. Σάν ευγενής πρέπει νά ρθῃς έγκαίρως. Ή Γυναικούλα σου"

Ήμουν εύχαριστημένος που πήγε μόνη της. Με την ψυχρότητα που μου έδειχνε, δέν μου ήταν εύχάριστο νά τη συνοδέψω.

Το δεύτερο γράμμα ήταν του Βόρι από την Κρονστάνδη, ο οποίος μας προσκαλούσε να πάμε να δούμε το πλοίο του.

Το τρίτο ήταν ο φάκελλος με το διαβατήριό του συνταγματάρχου Λένοξ και της συζύγου του. Χαρά, ευχαρίστησι, ανακούφισι με έπιασε με το τρίτο αυτό γράμμα. Θα έπαυαν τα θάσάνα μου. Θα έπαυε η ζηλοτυπία μου. Καμμιά ύπονοια δεν μ' εβάρυνε.

Ντύθηκα και χαρούμενος πήγα στής Πάλιντζην. Κόσμος έκλεκτος ήταν εκεί, όλοι με στολές που άστραφταν, ενώ μόνος εγώ έφερα μαύρη φορεσιά. Όλοι ήσαν νέοι. Άλλ' ο ωραιότερος όλων ήταν ο Σάσας. Μόλις τον αντίκρισα μου επάγωσε τη χαρά μου και μου αφήρεσε την δρεξί μου. Αργότερα με το άφθονο κρασί επανέκτησα την εὐθυμία μου διηγώντας τους διάφορα ανέκδοτά μου από τη διαμονή μου στην Τουρκία, Αίγυπτο, Ισπανία, Μεξικό και Ήνωμένες Πολιτείες.

Το μόνο πρόσωπο που δεν γέλασε ήταν η Δόζια, της οποίας τα μάτια ήσαν καρφωμένα στον άφωσιωμένο στην Έλένη Σάσα της.

Στη Ρωσία δεν είνε ευγενές να περιποιησαι μόνο τη σύζυγό σου, γι' αυτό κι' εγώ γύρισα στις καλύτερες ρωσικές καλλονές.

Έν τούτοις ο τρόμος μου δεν με άφηνε ήσυχο. Μόνον η αύρια νη 1 μ. μ. θά με ήσυχάζε από τη ζηλοτυπία. Κατάρθωσα να περάσω ώρες ευχάριστες κοντά στην Κα Πάλιντζην.

— Η άποψινή τελευταία μου θραδυά στη Ρωσία θα μείνη αλησμόνητη, είπε και η Έλένη.

— Τί θέλετε να πείτε, ρώτησε με άπορία η Κα Πάλιντζην.

— Θέλει να πη πως έχουμε έτοιμα τα χαρτιά μας για να φύγουμε αύριο, πρόσθεσα εγώ.

— Μπα, θα πάρετε και την σύζυγό σας; Δεν θα τ' επιτρέψω αυτό. Αύριο δίδεται ο χορός στην αίθουσα της Αριστοκρατίας. Συνταγματάρχα, μη στερήσετε τη σύζυγό σας από την μεγάλη αυτή γιορτή. Θα παρευρεθί και ο Τσάρος. Είνε ακόμα μυστικό. Ο Αυτοκράτωρ ποτέ δεν προαναγγέλλει αν θα τιμήση μια γιορτή ή όχι. Νομίζω όμως, ότι μπορώ να υποσχεθώ στη σύζυγό σας πως αύριο θα την παρουσιάσω στον Τσάρο. Σκεφθήτε το! Αυτό δεν θα τ' ολολογήση ποτέ της!

Της Έλένης τα μάτια άστραψαν.

— Η υποθέσεις μου με αναγκάζουν να γυρίσω γρήγορα στο Παρίσι και δεν μπορώ να την αφήσω, είπα εγώ.

— Ός αύριο θα σάς καταφέρη, είπε γέλαστη η πριγκίπισσα. Υποσχεθήτε το μου κ. Λένοξ...

— Θά.. σάς γράψω.. αύριο, απάντησε η σύζυγός μου.

— Ό! τ' ξέρω, θα τ' ολολογήσει!

— Όχι αυτή τη φορά, είπα εγώ με αυστηρότητα.

Η πριγκίπισσα κύτταζε τότε έμένα, τότε τον Σάσα, ο οποίος έπλησίαζε τη στιγμή εκείνη για ν' ανταλλάξη «τις τελευταίες λέξεις του» με την «ωραία Αμερικανίδα».

Πήρα την Έλένη και πριν προφτάση ο έρωτευμένος Σάσας να μ' ακολουθήση στο πεζοδρόμιο, έμεις είχαμε μπη στο άμάξι.

Στο δρόμο δεν μου μίλησε πολύ η Έλένη. Τα νέα της πριγκίπισσας την έβάλαν σ' σκέψεις. Εγώ ήμουν μελαγχολικός, γιατί όλο τ' ολολογού όχι μόνο δεν μου είπε μια λέξη, άλλ' ούτε βλέμμα δεν μου έριξε. Την συνώδεα στο δωμάτιό της. Στην πόρτα της ψιθύρισα:

— Ξέρετε, ότι πήρα τ' ολολογήριό μας;

— Μάλιστα.

— Για να φύγουμε άμέσως από τη Ρωσία.

— Μάλιστα.

— Φεύγουμε αύριο στη 1 μ. μ. Φροντίστε να έτοιμαστήτε.

— Μάλιστα.

— Πολύ καλά. είπα, καλή νύχτα.

— Καλή νύχτα, είπε ξερά και μπηκε στο δωμάτιό της. Πρόσεξα ότι είχε κιτρινίσει. Κατόπιν έφυγα για να πάω να παίξω μπακαρά στην Λέσχη των Θαλαμηγών. Η τύχη δεν με εὐνόησε και περί τα ξημερώματα γύρισα στο ξενοδοχείο αφήνοντας έντολή να με ξυπνήσουν στις δέκα τ' ολολογί, ώστε να έχω καιρό να δέσω τη βαλίτσα μου, να φάω και να φέρω στο σταθμό εκείνη, που ήταν ο κίνδυνος και η τρέλλα μου. Ήξερα πως δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ και κατέφυγα στα ναρκωτικά σκονάκια.

Όταν περνούσα από τ' ολολογί της Έλένης είδα φώς και άκουσα τ' ολολογί της.

— Α! σκέφθηκα, αυτή έχει να έτοιμάση περισσότερα κιώτια και μαζεύεται από τη νύχτα.

Πήγα στο δωμάτιό μου και ήσυχασα. Ο Θεός να εὐλογη τ' ολολογί! Στ' ολολογί μου άκουσα κροτους και είδα όνειρα. Μου φαίνονταν ότι μου φώναζαν να σηκωθώ, γιατί η ώρα ήταν 10. Έπειτα πάλιν η ίδια φωνή ότι ήταν 11 η ώρα. Βλαστήμησα και πάλιν κοιμήθηκα. Είδα τότε την Έλένη στον ύπνο μου με διαφανές φόρεμα να μου δίνει ένα φίλημα δυνατό, φίλημα μετανοίας και να μου σφίγγη στο χέρι μου ένα άρωματισμένο γραμματάκι.

— Δώδεκα η ώρα, κύριε! άκούστηκε η φωνή τ' ολολογί.

— Δώδεκα; Εγώ είπα στις δέκα.

— Σας μίλησα και δεν άκούσατε ούτε στις 10, ούτε στις 11. Η κυρία μου είπε, όταν έφυγε, να μη σάς αφήσω ούτε λεπτό να κοιμηθήτε περισσότερο από τ' ολολογί.

— Όλολογί! φώναξα. Θα έφυγα από την Πετρούπολι σ' ολολογί. Καταραμένο όλολογί!

Μόλις πήδησα από τ' ολολογί, έμεινα κατάπληκτος. Βρήκα ένα γραμματάκι της Έλένης ζωωμένο που έγραφε:

«Αγαπητέ Άρθουρ, αποφάσισα να μείνω για τ' ολολογί της Ίγνατιεφ. Ο πειρασμός ήταν μεγάλος, ώστε μη με περιμένεις. Τρέξε στον σταθμό και γραμμή στο Βερολίνο σήμερα. Μη με περιμένεις κατ' ολολογί λόγον.

Έ λ έ ν η

Δεν μπορούσα να πιστέψω πως αυτή θα έξετιθέτο σ' ολολογί κινδύνους για μια όρση!

Χωρίς όμως να χάνω καιρό, έτοιμασα τη βαλίτσα μου, έφαγα και ήπια τ' ολολογί μου σ' ολολογί λεπτά. Τ' ολολογί ήταν άνοιχτό. Θα περνούσα σ' ολολογί από τ' ολολογί τ' ολολογί τ' ολολογί και θα έτρεχα κατόπιν στο δρόμο της έλευθερίας. Έρριξα μια ματιά στο δωμάτιό της Έλένης. Πως θα την αποχωρίζομαι; Αναστέναξα και άνοιξα την πόρτα να θ' ολολογί έξω. Στο κατώφλι όμως είδα ένα μικρό διπλωμένο χαρτάκι. Τ' ολολογί έσώκωσα και τ' ολολογί έδιάδωσα. Μ' ολολογί:

«Αν η τιμή της γυναίκας σας σάς είνε προσφιλή, μην την αφήσετε μόνη στην Πετρούπολι, λείαν στον αντίηλό σας».

Υπογραφή καμμιά.

Ο χαρακτήρ ήταν παραμορφωμένος γυναικείος.

Όρισμένως η Έλένη έμεινε για τ' ολολογί Σάσα και όχι για τ' ολολογί.

Χτύπησα τὸ κουδούνι καὶ ζήτησα τὸ λογαριασμό.

Ρώτησα κατόπιν ἂν μ' ἐζήτησε κανείς.

Κανείς.

Γιατί ὁ Σάσας καὶ ἡ πριγκήπισσα Πάλιντζην δὲν ἦρθαν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν; σκεφτόμουν.

Τὸ γνώριζαν βέβαια καὶ οἱ δύο ὅτι δὲν θὰ ἔφευγα; Ζήλεια μὲ κατέλαβε. Γιατί νὰ τὴν ἀφήσω; Στὴν Αἴγυπτο μ' ἔλεγαν, γιὰ τὸ πείσμα μου, ὁ «Μπουλντόκ Λένοξ» καὶ τώρα νὰ μείνω ἡσυχος καὶ ν' ἀφήσω ἐλεύθερο τὸν Σάσα; Ἐπρεπε νὰ δείξω ὅτι ἦμουν ὁ ἴδιος ὁ «Μπουλντόκ Λένοξ». Θὰ τοὺς παίξω παιχνίδι, σκέφτηκα. Θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ πιστέψουν ὅτι εἶνε ἐλεύθεροι.

Πῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου, ἀνῆγγεila ὅτι φεύγω καὶ ὅτι ἡ κυρία θὰ ἔμενε γιὰ τὸν χορὸ τῆς Ἰγνάτιεφ.

Πῆρα κατόπιν τὸ ἀμάξι. Τρέξαμε στὰ σταθμό, ἀλλὰ τὸ χιόνι μᾶς ἔργησε τὰ ὄλογα. Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε κινήσει. Καταράστηκα τὸν ἀμαξῶ καὶ τὸν διάταξα νὰ μὲ γυρίσει πίσω στὸ ξενοδοχεῖο.

Γυρίζοντας, διηγήθηκα στὸν γραμματέα τὴν ἀποτυχία μου καὶ ὅτι θὰ εἶχε τὴν εὐχαρίστησι τῆς συντροφιάς μου γιὰ μιὰ μέρα ἀκόμα.

Ὅταν ἀνοιξα τὴν πόρτα τῆς αἰθουσας μου φάνηκε πὼς ἄκουσα κρότο ἐλαφρῶ φιλήματος. Ὁ ὠραίος Σάσας ἦταν ἐκεῖ μὲ στολὴ μεγάλη καθὼς καὶ ἡ Ἑλένη. Τοὺς φάνηκε περίεργη ἡ ἐμφάνισίς μου καὶ ἰδίως στὴν Ἑλένη κι' ἔτρεξε νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Ἦταν τρομαγμένη, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δείξῃ.

— Δὲν ἔφυγες, Ἀρθουρ; Θεέ μου δὲν ἔφυγες; ρώτησέ.

— Ὁχι. Ἐχασα τὸ τραῖνο καὶ θὰ μείνω μιὰ μέρα ἀκόμα μαζί σου.

Καὶ συγχρόνως τῆς ἔδωσα μερικά συζυγικά φιλήματα, τὰ ὁποῖα ἐπλήγωσαν καὶ τοὺς δύο μας, τὸ ὁμολογῶ.

Ὡστόσο, ὁ Σάσας μοῦ εἶπε:

— ὦ! αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο, ἀγαπητέ μου Λένοξ. Θὰ ἔρθετε καὶ σεῖς στὸν χορὸ. Ἡ ἀπουσία τῆς κυρίας ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σήμερα τὸ πρωῒ ἦταν παιχνίδι δικό μου καὶ τῆς κ. Πάλιντζην. Δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς στερήσετε ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς κυρίας, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἀπόψε ἡ ὠραία τοῦ χοροῦ.

— Χά, χά, ἦταν παιχνίδι γιὰ νὰ πᾶς στὸν χορὸ, ἀπάντησα καὶ τῆς ἐκλείσα τὸ μάτι.

— Φυσικά! Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις, εἶπε ἡ Ἑλένη, κόκκινη ἀπὸ θυμὸ, τὸ φόρεμά μου τοῦ χοροῦ, ποῦ τώρα μόλις μοῦ τὸ ἔφεραν.

Ἐτρεξε στὸ δωμάτιό της καὶ μοῦ ἔδειξε ἀπὸ τὴν πόρτα ἓνα ἔκτακτο φόρεμα.

— Βλέπεις, εἶπε μ' ἐπίσεες καὶ σοῦ τὰ ἐξομολογοῦμαι ὅλα.

Καὶ πρόσθεσε ὁ Σάσας:

— Νὰ ἐτοιμαστῇτε, συνταγματάρχα μου! μοῦ ὑποσχέθηκε ἡ σύζυγός σας πὼς θὰ χορέψῃ μαζί μου τὴν πρώτη μαζούρκα.

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἦμουν ἐτοιμος νὰ τὸν ὅρισω, ὅταν ἦρθε ἡ πριγκήπισσα Πάλιντζην.

— Συνταγματάρχα, εἶπε ἡ ἀριστοκράτις Ρωσσίς, χαίρω ποῦ θὰ μείνετε μιὰ ἡμέρα ἀκόμα μαζί μας. Θὰ παραστήτε ἔτσι σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο θέαμα. Ἐννοῶ τὸ χορὸ. Μὲ τὴν ἀδείά σας θὰ ἔρθω νὰ σᾶς πάρω...

Ἡ δύο κυρίες μίλησαν κατόπιν ἰδιαιτέρως.

Ὁ Σάσας ἔφυγε σὲ λίγο, ἐνῶ ἡ κ. Πάλιντζην ἔμεινε. Φαίνεται πὼς τὴν ἐκράτησε σκοπίμως ἡ Ἑλένη γιὰ νὰ μὴ θρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ συζητήσῃ μαζί μου. Φοβῶταν μήπως τὴν μαλλώσω. Ἀλλὰ καὶ ἡ πριγκήπισσα ἔφυγε τέλος λέγοντάς της:

— Πηγαίνω τώρα, ἀγαπητή μου, νὰ ἐτοιμάσω τὸ φόρεμά μου.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, ἡ Ἑλένη μ' ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ.

— Θεέ μου! γιατί δὲν ἐφύγατε, ὅπως σᾶς ἔγραψα; μοῦ εἶπε. Γιατί δὲν θελήσατε νὰ φύγετε; Ἀς πληρωθῇ πλέον τὸ πεπρωμένο σας κατόπιν αὐτοῦ...

Πῆγε ἔπειτα στὸ δωμάτιό της, ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν εὐχαριστημένος ποῦ τὴν ἔφερα σ' αὐτὸ τὸ ἀπελπιστικὸ σημεῖο.

Ἀλλ' ἐνῶ βηματίζα, τὴν εἶδα νὰ παίρνῃ βελόνη καὶ κλωστή, πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶχε κάνει ποτέ της. Ἐρραβε μόνη της τὸ φόρεμά της. Φαίνεται πὼς κάποιος λάθος θὰ εἶχε.

Μ' ἐπρόσεξε ποῦ τὴν κυττοῦσα καὶ μοῦ ἐξήγησε:

— Διορθῶνω τὸν γῦρο τῆς φούστας μου, μοῦ εἶπε. Θέλω νὰ φτιάσω μιὰ τσέπη. Θέλετε νὰ τὴν δῆτε;

— Τσέπη σὲ φόρεμα χοροῦ; Καὶ τί θὰ θάλῃ μέσα; Μήπως κανένα μαντήλι ἢ τὸ μπουκαλάκι τῆς μυρουδιάς σου;

— Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ βασανίζετε. Ἀφήστε με νὰ σκεφτῶ... εἶπε ἄξαφνα κλαίγοντας. Ἐλεος... λυπηθῇτε με, ἀφήστε με μόνη μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὴ συνειδήσί μου...

Μόλις τὴν ἄκουσα νὰ μιλῇ ἔτσι, ἔφυγα γιὰ τὴ λέσχη, ὅπου καὶ ἔφαγα. Στὶς ἐννέα καὶ μισῇ γύρισα νὰ παραλάβω τὴν κυρία ποῦ ἔφερε τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν σέβονταν καθόλου.

Περνώντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό της ἄκουσα ἀναστεναγμούς. Ἡ περιέργεια μ' ἀνάγκασε νὰ πλησιάσω στὴν πόρτα τῆς καὶ νὰ κρυφοκυττάξω.

Κρυφοβλέποντας, ἔμεινα κατάπληκτος. Ἡ Ἑλένη εἶχε γονατίσει κοντὰ στὸ κρεβάτι της, μὲ τὴν κατάσπρη τουαλέττα τοῦ χοροῦ, ὠραία σὰν ἄγγελος, μὲ τὸ λαϊμό, τὰ χέρια καὶ τοὺς ὤμους γυμνοὺς καὶ προσεύχονταν! Δὲν τόλμησα νὰ τὴν ταράξω. Πῆγα νὰ ἐτοιμαστῶ γιὰ τὸ χορὸ στὸ δωμάτιό μου. Ἀλλὰ τὸ μυαλό μου πῆγαινε διαρκῶς στὸ θέαμα ποῦ εἶδα.

Ἀξαφνα μιὰ φωνὴ γελαστὴ μ' ἔκανε νὰ γυρίσω.

— Ἀρθουρ, γεροντοπαλλήκαρο, κάνε γρήγορα. Ἡ πριγκήπισσα ἦρθε.

Ἦταν ἡ Ἑλένη.

Μπήκα στὴν αἴθουσα καὶ βρῆκα τίς δύο κυρίες νὰ μὲ περιμένουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ον

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΙΓΝΑΤΙΕΦ

Ε ΠΡΕΠΕ νὰ τὶς συνοδεύω. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, τίς ἔφερα στὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο πάντε λεπτὰ κατόπιν ἀνακατεῦτηκε μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ἀμαξιῶν ποῦ ἦσαν στὴν αὐλὴ τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἀριστοκρατῶν» ὅπου ἐδίδετο ὁ χορὸς τῆς κ. Ἰγνάτιεφ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς κ. Ἰγνάτιεφ εἶχε διορισθῇ διοικητῆς τῆς Δυτικῆς Σιβηρίας καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐδίδετο ὁ χορὸς, στὸν ὁποῖο ἡ ἀριστοκρατία καὶ ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ ἐπρόκειτο νὰ παραστοῦν.

— Κυττάξτε! εἶπε ἡ πριγκήπισσα στὴν Ἑλένη, σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τσάρος θὰ τιμήσῃ τὴν ἑορτὴ. Ἰδέστε! Νά, οἱ κοζάκοι τῆς φρουράς.

— Εἴστε βεβαία, ὅτι θὰ ἔρθῃ; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Βέβαια. Μερικοὶ ὑπασπιστὰ καὶ ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων εἶνε κιόλας ἐδῶ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι θὰ ἔρθῃ.

Όταν έμπαίναμε στη μεγάλη πύλη, τὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν ἔδειχνε τὴν Ἑλένη κίτρινη στὸ πρόσωπο. "Υστερ" ἀπὸ μιὰ στιγμή, στηρίχτηκε στὸν βραχιόνά μου καὶ ἀνεβήκαμε τὴ μαρμάρινη σκάλα. Ὁ πρίγκιψ Πάλιντζην συνώδεψε τὴ σύζυγό του. "Όταν φτάσαμε στὸ ἐπάνω σκαλί, εἶδα τὸ βαρῶνο Φρίεδριχ καὶ θεβαιώθηκα ὅτι εἶχε δίκην ἢ πριγκήπισσα νὰ ἐπιμένει πῶς θὰ παρίστατο στὸ χορὸ καὶ ὁ Τσάρος.

Ἡ Ἑλένη, βλέποντας τὸν Φρίεδριχ, ταραχτήκε λίγο.

"Ἀεφνα ἀκουσα αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν διαβόλάνθρωπο νὰ λέει στὴ σύζυγό μου:

— Μπα! ἡ κυρία ἀλλάξε γνώμη. Ὁ χορὸς ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησί της;

Αὐτὴ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ, ἀπάντησε:

— Μιὰ γυναίκα θὰ θυσιάσει τὸ πᾶν γιὰ νὰ δῇ μιὰ τέτοια γιορτή.

Λέγοντας ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ, στηρίχτηκε πῶς πολὺ ἐπάνω μου σὰν νὰ ἔτρεμε. Μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ πού ἔκαμε, ἓνα μέρος τῆς φούστας της, πολὺ βαρὺ, ἐχτύπησε ἐπάνω μου.

— Ἑλένη, ἐπιθύρισα γελαστός, αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὴ μυρωδιά πού ἔχεις μαζί σου ἀπόψε, θὰ εἶνε ὁ τρόμος τῶν χορευτῶν σου.

— "Ω! μού ἀπάντησε, τὸ ἄρωμα τὰ la jochey club» δὲν εἶνε ἐπικίνδυνο γιὰ ὅποιον κι' ὅποιον...

! Τὸ μπουκαλάκι δὲν μὲ ἀνησύχησε πειὰ. Τὸ ἐλθισμόνησα. Ἡ πριγκήπισσα μὲ τὸ σύζυγό της προηγείτο ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὴν ἀκολουθούσαμε, γιὰ νὰ μᾶς συστήσῃ στὴν οἰκοδέσποινα. Ἡ κ. Ἰγνάτιεφ μᾶς χαιρέτησε, μᾶς εἶπε δυὸ φιλικὰ λόγια καὶ ἀπετάθη κατὸ πιν πρὸς ἄλλους ἐπισκέπτες.

Ἐγὼ κύτταξα γύρω μου... Πράγματι ὁ πλοῦτος τῆς αἰθούσης μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω. Δὲν εἶχα παραστή σὲ τέτοιο μεγαλοπρεπὲς καὶ πομπῶδες θέαμα ἄλλοτε. Γυναίκες χαριτωμένες, μ' ἐξοχες παριζιάνικες τουαλέτες καὶ ἄνδρες μὲ τίς στολὲς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως εἶχαν πλημμυρίσει τὴν αἴθουσα πού ἦταν κατάφωτη καὶ μεταβεβλημένη σὲ μαγικὸ κῆπο γεμάτον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἄνθη καὶ τὰ πῖθ σπάνια φυτὰ. Σημαῖες πολύχρωμες ἐκυμάτιζαν καὶ μουσικὴ γλυκεῖα ἐσκορπίζε γλυκὰ τοὺς ἤχους της. Στὴ μέση καὶ στὴν παραζάλη αὐτὴ δὲν εἶνε περίεργο πὺ ἐλθισμόνησα τὸν κίνδυνο τῆς θέσεώς μου καὶ μάλιστα ψιθύρισα στὴν Ἑλένη:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος πὺ ἔχασα τὸ τραῖνο. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ στερηθῶ αὐτὸ τὸ ἀλθισμόνητο θέαμα.

— Ἀλήθεια; μὲ ρώτησε τρυφερά. Ἐλπίζω πῶς θὰ διασκεδάσης ἀπόψε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ χαιρετήσουμε τὸν Κωνσταντῖνο καὶ τὴν Ὀλγα Βελέτσκι. Νά! ἔρχονται!

Γύρισε κατὸ πιν σ' αὐτοὺς καὶ εἶπε:

— Σὰς φαίνεται περίεργο πὺ μᾶς βλέπετε ἐδῶ; Νομίζατε ὅτι ταξιδεύουμε στὸ Βερολῖνο;

Αὐτοὶ δὲν φάνηκαν καὶ τόσο εὐχαριστημένοι πὺ εἶχαμε μείνει καὶ πρὸ πάντων τῇ στιγμῇ πὺ ὁ Σάσας ἦρθε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς Ἑλένης καὶ ψιθύρισε:

— Εἴστε δική μου τούλαχιστον γιὰ μισὴ ντουζίνα χοροὺς καὶ ἰδιαίτερως γιὰ τὴ μαζούρκα!

Τὴν ὠραία μου Ἀμερικανίδα» τὴν ζητοῦσαν γιὰ τὸ χορὸ διαφόροι κύριοι, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Βόρι, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔρθει ἐπίτηδες γιὰ αὐτὴ.

Ἐγὼ εἶχα ἐξασφαλίσει νὰ χορέψω τὸν πρῶτο τετράχορο καὶ ἓνα βάλς μαζί της, γιὰ νὰ τῆς δείξω ὅτι δὲν ἐλθισμόνησα τίς πα-

λῆς ἡμέρες μου, πὺ διηύθυνα τὸν χορὸν στὴ σχολὴ τῶν Εὐελπίρων τοῦ Πόιντ. Κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς χᾶχιδες καὶ τοὺς δανδῆδες τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς δὲν ἔχορεψε καλύτερα ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην Λένοξ καὶ τὴν ἐπίσημο σύζυγό μου, ἐκείνη τὴ νύχτα. Τὴν ἄφησα κατόπιν στὴν ἀγκαλιά τῶν ἄλλων.

Ἐγὼ πῆρα τὸ Βόρι καὶ συνωμίλησα ἰδιαίτερως.

Κατόπιν ἔχορεψα μὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἄλλες κυρίες ἐνῶ συγχρόνως παρακολουθοῦσα μὲ τὸ βλέμμα μου τὴν Ἑλένη νὰ χορεύῃ μὲ τὸν ἀδιάκριτο Σάσα. Ἡ συνομιλία δύο προσώπων πὺ ἦσαν κοντὰ μου, μού ἀπέδειξε ὅτι καὶ ἄλλοι εἶχαν προσέξει τὴν Ἑλένη. Μιὰ κυρία ἔλεγε στὸν γείτονά της:

— Αὐτὸς ὁ Ἀμερικανὸς θὰ ἔκανε καλὰ νὰ πρόσεχε τὴν θελκτικὴ κυρία του... Μ' αὐτὸν τὸ ξεμυαλισμένο τὸ Σάσα, πὺ τρέχει διαρκῶς πίσω της θὰ γίνῃ κανένα σκάνδαλο. Κύτταξε αὐτὴ τὴν καὺμένη τὴν Δόζια, τὴν ἀρραβωνιαστικὴ του, πῶς τὸν ἔλεπει!

— Μπα! ἀπάντησε ὁ σύντροφός της. Ἡ πριγκήπισσα δὲν φοβάται: γιὰ τὴν ἀδελφὴ της. Αὐτὴ ἔφερε ἐδῶ μέσα τὴν Ἀμερικανίδα.

— "Ω! αὐτὴ θέλει νὰ δείξῃ στὴν ἀδερφή της ὅτι ὁ Σάσας εἶνε ἀνάξιος σύζυγος. Ἐπομένως ἓνα σκάνδαλο δὲν θὰ τὴν δυσαρρ-σίσῃ.

Ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ κοσμοπολιὸ ἐκεῖνο καὶ ἐρέθηκα κοντὰ στὸν βαρῶνο Φρίεδριχ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μιὰ στολὴ πὺ λαμποκοποῦσε. Πρόσεξα: πῶς δὲν τὸν πλησίαζε κανεὶς. Μονάχος του παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα ἀπὸ μιὰ γωνία. Τὸν λυπήθηκα καὶ τοῦ εἶπα:

— Πηγαίνουμε μαζί νὰ πιούμε ἓνα ποτῆρι σαμπάνια;

— Πηγαίνουμε, μού εἶπε, ἐνῶ συγχρόνως ψιθύρισε κάτι σ' ἓνα ἀξιωματικὸ του.

Ἡ σαμπάνια μᾶς ἔλυσε τὸν γλωσσόδετη.

— Δὲν χορέψατε ἀπόψε; τοῦ εἶπα.

— "Οχι, εἶμαι ἐδῶ γιὰ ὑπηρεσία καὶ χαίρω πὺ θὰ τελειώσῃ γρήγορα. Τὸ σουπὲ θὰ δοθῇ στὴ μιὰ τὰ μεσάνυχτα, κατόπιν θ' ἀκολουθήσῃ ἡ μεγάλη μαζούρκα. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ θὰ παραστῇ στὰν ἐθνικὸ μας χορὸ. "Όταν φύγῃ, θὰ γυρίσω κ' ἐγὼ σπιτάκι μου, εἶπε μὲ θιασμένο μειδίσμα.

— Ἐρχεται ἀργὰ ὁ Αὐτοκράτωρ; ρώτησα.

— Πάντοτε, μού εἶπε. "Εἶσι δίδεται καιρὰς στὴν ἀστυνομία, καὶ στοὺς φρουροὺς νὰ ὑποβάλλουν τίς ἀναφορὰς τους. "Εἶσι γνωρίζουμε ἂν στὸ χορὸ βρίσκεται κανένας ὑποπτος.

Ἀπὸ αὐτὰ πὺ μού ἔλεγε, κατάλαθα πῶς δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποψία γιὰ τὴν Ἑλένη.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀνήγγειλαν μ' ἓνα μᾶρς τὰ σουπὲ. Συνώδεψα τὴν Κὰ Βελέτσκι, ἐνῶ ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε πάρει τὴν κ. Πάλιντζην. Μόνον ἡ Ἑλένη ἐσχημάτισε κύκλο δικό της μὲ τὸν Σάσα καὶ τοὺς πῖθ εὐθυμοὺς νέους. Ὁ θεῖος τοῦ Σάσα παρακολουθοῦσε τίς κινήσεις του καὶ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ, ἐνῶ ἡ πριγκήπισσα Πάλιντζην γελοῦσε, ἂν καὶ ἡ καρδιά της πληγωνόταν.

Ἐπρόσεξα ὅτι τὴν Δόζια δὲν τὴν εἶχε κανεὶς προσκαλέσει γιὰ τὴ μαζούρκα. Πῆγα κοντὰ της καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μού κάνει τὴν τιμὴ νὰ χορέψῃ μαζί μου. Ἐδέχθη πρόθυμα.

— Ἡ σάλπιγξ ἀνήγγειλε ἀεφνα τὸν ἐθνικὸν χορὸν.

Ὁ Σάσας ἔφερε τὴν Ἑλένη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χορευτῶν, πράγμα πὺ μὲ κατέπληξε. Θὰ εἶχε τὴν τόλμη αὐτὴ νὰ προηγηθῇ στὸ

χορό, σὸν ὁποῖο μόνο Ρωσίδες, Οὐγγαρίδες ἢ Πολωνέζες διέπρε-
παν;

Αὐτὴ ὅμως εἶχε πεποίθησι σὸν ἑαυτὸ της καὶ κουθέντιαζε ἀ-
διάφορα μὲ τὸν καθαλλιέρο της.

Ἀξαφνα κιτρίνισε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἐθνικὸς ὕμνος ἀνήγγει-
λε τὴν ἀφίξι τοῦ Κυριάρχου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Ἀλλ' ὅταν μῆκε
ὁ Τσάρος, ἡ Ἑλένη ἐγίνε πάλιν μεγαλοπρεπῆς, ἐπιβλητικὴ καὶ
θριαμβευτικὴ. Ὁ κύκλος τῶν χορευτῶν παρετάχθη σὲ δυὸ στίχους
καὶ ὅλοι ὑπεκλίθηκαν μπρὸς στὴν ἐπιβλητικὴ μορφή καὶ στὸ μεγα-
λείο Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

Ψηλός, εὐσωμὸς, ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια ὁ Αὐτοκράτωρ, πέ-
ρασε τὴν αἰθούσα δίνοντας τὸ χέρι του στὴ γλυκεῖα σύζυγό του,
τῆς ὁποίας τὰ μαῦρα μάτια ἐκύτταζαν μὲ ἀνησυχία γύρω.

Διευθύνθηκαν στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ περιεστοιχίστηκαν
ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Αὐλῆς καὶ τίς κυρίες τῆς Τιμῆς.

Γιὰ δεύτερη φορὰ χορεύτηκε ὁ ἐθνικὸς χορός. Ὁ Σάσας πῆρε
τὴν Ἑλένη καὶ τὰ ἄλλα ζεύγη ἀκολούθησαν.

Μέσα στὴν θύελλα ἐκείνη τῶν χορευτῶν ἀνακατεύτηκα κι' ἐγώ
μὲ τὴν Δόζια.

Ἀξαφνα ἡ Δόζια ξεφώνισε:

— Μοῦ ἐσπάσατε τὰ πόδια, συνταγματάρχα Λένοξ!

Τῆς ἔσπασα τὰ πόδια; ἔκανα κάτι χειρότερο ἀκόμη... χόρευα
ὀλόκληρος ἐπάνω της καὶ ἡ δυστυχισμένη λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὸν
πόνο.

Σὲ μιὰ στρυφὴ τοῦ χοροῦ, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὴν ἐπίσημο
σύζυγό μου καὶ ἡ καρδιά μου πάγωσε. Τώρα κατὰλαβα τὸ λόγο
γιὰ τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ παρευρεθῇ στὸ χορό.

Ἐρριχνε κάτι βλέμματα σὸν Τσάρο, ὅμοια σὰν τοῦ κυνηγοῦ.
Καταχθόνια, γεμῶτα μοχθηρία. Εἶχε παρατείνει τὴ διαμονή της στὴ
Ρωσσία γιὰ νὰ τῆς δοθῇ ἡ περίστασι νὰ θρεθῇ πρόσωπο μὲ πρό-
σωπο μπρὸς σὸν Τσάρο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ!

Εἶχε μάθει πὼς θὰ παρευρίσκετο στὸ χορὸ καὶ ὁ Τσάρος. Τῆς
παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία. Δὲν ἔμεινε λοιπὸν γιὰ τὸν Σάσα, ἀλλ'
ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸν Τσάρο! Ἡ τσέπη σὸ φόρεμα εἶχε τὸν λόγο
της. Ἦταν γιὰ τὸ μικροσκοπικὸ της περιστροφή. Μὲ αὐτὸ θὰ ἐ-
σκοτώνε, ἐδῶ στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ, τὸν δεσπότη ἐνεήντη ἐκα-
τομμυρίων ὑπηκόων!

Ἐφερα σ' ἓνα κάθισμα τὴν χορεύτριά μου, χωρὶς καθόλου νὰ
δυσσαρεστηθῇ, ποὺ τὴν ἄφησε ὁ καθαλλιέρος της.

Τότε ἓνας τρόμος ἄρχισε νὰ μὲ πιάνη περίεργος. Ἄν ἔκανε
τέτοιο κακούργημα, ποῖα θὰ ἦταν ἡ τύχη τῶν Βελέτσκου, οἱ ὁποῖοι
τὴν ἐπαρουσίασαν στὴ ρωσικὴ κοινωνία, ποῖα θὰ ἦταν ἡ τύχη τῆς
πριγκηπίσσης Πάλιντζην, ἡ ὁποία τὴν ἔφερε στὸ χορό; Καὶ ἡ δική
μου; Ἡ δική μου ποὺ τὴν παρουσίασα ὡς ἐπίσημον σύζυγόν μου; Ἡ
τύχη ἡ δική μου ποὺ ἄφησα ἐπιπόλαια νὰ μοῦ φύγῃ τὸ τραῖνο; Ὁ-
λα μὲ ἐκήρυσσαν ἔνοχο. Τί κάνουν τοὺς δολοφόνους τοῦ Τσάρου;

Θεέ μου! Αὐτὸ ἔλειπε. Νὰ γίνω αἰτία νὰ τινάξῃ τὰ μυαλὰ τοῦ
Τσάρου σὸν ἀέρα! Κρύος ἰδρώτας μ' ἔλουσε. Ἡ καρδιά μου χτυ-
ποῦσε.

Ἐπρεπε νὰ λάβω μίαν ἀπόφασι πρὶν συμβῇ ἓνα τέτοιο κακὸ.

Ἄν ἔλεγα τὸ μυστικὸ σὸν βαρὼνο Φρίεδριχ; Δὲν θὰ μὲ κατε-
δίκάζαν σὲ μαρτυρικὸ θάνατο, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ μ' ἐκρεμοῦσαν! Γύ-
ρισα μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν κύτταξα. Παρακολοῦθοῦσε τὴν μαζούρκα
μὲ τὰ γυαλιά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

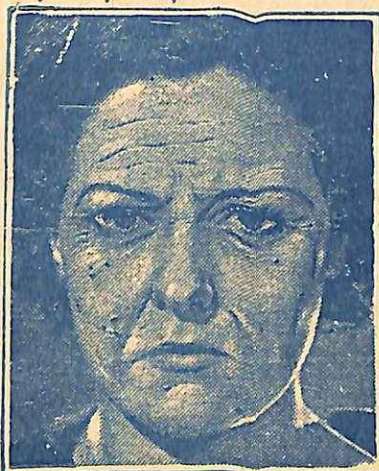

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακαίψις
ἐνὸς ἱατροῦ

Ἐπαναδίδει

τὴν νεότητα

ὁ μὴ ἐπιδερμίδα
μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία ἱατρικὴ ἔφημερις τῆς Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης ποὺ θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὅχι μόνον εἶρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ μέσου νὰ τις ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γιαιάδες δύναται νὰ ξαναῦρουν τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα τῆς νεότητός των. Γυναῖκες 50 χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν νὰ ξαναῦρουν τὴν θελουτέ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνὶ γήρας ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῷα. Ὄταν τὰ ἔπαναδίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρώπινον ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκτην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr Stéjskal. Τὰ ἀποκλειστικά δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἠγοράσθησαν παρὰ τῆς Tokalon ἀντὶ μυθώδους ποσού. Τὸ ἐκχέλισμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Biocel» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐν τῇ τῆς κρέμας Tokalon (χρῶματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφαιρέθησαν ἐντὸς 6 ἐβδομάδων (ὅλπε τὴν σχετικὴν ἐκθεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε ὁράδι, προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὅπινόν σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐν τῇς μερικῶν ἐβδομάδων θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμαν Tokalon χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρὰ. Διαλδεῖ τὰ μαύρα στίγματα, ξανασιγγεῖ τοὺς διεσπασμένους πόρους, καθιστᾷ λευκὴν, γλυκεῖαν καὶ βελουτέ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἀλλως, τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.